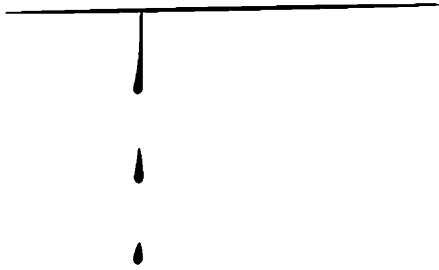

АМЕРИКАНСЬКИЙ ПСИХОПАТ

БРЕТ
ІСТОН
ЕЛЛІС

AMERICAN PSYCHO

BRET
EASTON
ELLIS

a novel

АМЕРИКАНСЬКИЙ ПСИХОПАТ

БРЕТ
ІСТОН
ЕЛЛІС

роман

ХАРКІВ КЛУБ
2016 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЯ

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)
Е47

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Ellis B. E. *American Psycho : A Novel* / Bret Easton Ellis. —
New York : Vintage Books, 1991. — 399 p.

Переклад з англійської *Олени Оксенюк*

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Євген Сніжовий*

ISBN 978-617-12-2249-6 (PDF)
ISBN 978-617-12-1638-9 (укр.)
ISBN 978-0-679-73577-9 (англ.)

© Bret Easton Ellis, 1991
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2016
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2016

Ця книжка є художнім твором. Усі персонажі, події та діалоги, за винятком побіжних посилань на громадських діячів, продукцію чи послуги, вигадані, не мають стосунку до живих людей або наміру засуджувати продукцію чи послуги будь-якої компанії.

Присвячується Брюсу Тейлору

И автор записок и самые «Записки», разумеется, вымышлены. Тем не менее такие лица, как сочинитель таких записок, не только могут, но даже должны существовать в нашем обществе, взяв в соображение те обстоятельства, при которых вообще складывалось наше общество. Я хотел вывести перед лицо публики, повиднее обыкновенного, один из характеров протекшего недавнего времени. Это — один из представителей еще доживающего поколения. В этом отрывке, озаглавленном «Подполье», это лицо рекомендует самого себя, свой взгляд, и как бы хочет выяснить те причины, по которым оно явилось и должно было явиться в нашей среде. В следующем отрывке придут уже настоящие «записки» этого лица о некоторых событиях его жизни.

Федір Достоевський. Записки з підпілля

Люди часто помиляються, гадаючи, що вихованість свідчить лише про щось хороше. Чимало варіантів поведінки можуть реалізовуватись у рамках пристойності. Ось що таке цивілізація — поводитися ввічливо, без протистояння. Однією з наших помилок є і натуралізм шістдесятих у стилі Русса, коли люди ставили питання: «Чому не можна просто говорити те, що думаєш?» Цивілізація мусить ставити певні обмеження. Якби ми слухались кожного, ми б повбивали один одного.

Міс Гарні Манери (Джудіт Мартін)

І коли все зруйнувалося —
Всім було байдуже.

Токінг Гедз

Перше квітня

«Залиш надію всяк, хто сюди входить». Ці слова поспіхом виведені криваво-червоною фарбою на стіні банку «Кемікел» на розі Одинадцятої та Першої; літери великі, помітні навіть із заднього сидіння таксі, що непевними ривками суне вперед у потоці машин з Волл-стрит. Щойно Тімоті Прайс помічає їх, автобус з рекламою «Знедолених» зупиняється, затуляючи краєвид, однак двадцятишестирічному Прайсу, котрий працює на компанію «Пірс та Пірс», байдуже: він обіцяє водієві п'ять доларів, якщо той увімкне радіо голосніше, бо на хвилі WYNN¹ грає «Будь моєю крихіткою»², і темношкірий водій, вочевидь, не американець, слухає його.

— Я винахідливий, — говорить Прайс. — Я креативний, молодий, непедантичний, високомотивований та висококваліфікований. По суті, я кажу, що суспільство *не* може собі дозволити втратити мене. Я — його *актив*.

Прайс заспокоюється, продовжує дивитись у брудне вікно таксі, ймовірно — на слово «страх» у червоному графіті на стіні «Макдональдса» на розі Четвертої та Сьомої.

¹ WYNN-FM — радіостанція, що спеціалізується переважно на хіп-хопі, репі, електронній музиці. (*Тут і далі прим. перекл., якщо не зазначено інше.*)

² «*Be My Baby*» — пісня гурту «The Ronettes» 1963 року. Потрапила до списку 500 найкращих пісень усіх часів за версією журналу «Rolling Stone». (*Прим. ред.*)

— Тобто факт лишається фактом — всім начхати на роботу, всі ненавидять свою роботу, я ненавиджу свою роботу, *ти* сказав, що ненавидиш свою. Що мені робити? Повернутися до Лос-Анджелеса? Це *не* варіант. Я перевівся з Каліфорнійського університету до Стенфорду не для того, щоб із цим миритися. Та невже я *один* вважаю, що ми недостатньо заробляємо?

Немовби в кіно, з'являється другий автобус, і слово зноу ватуляє реклама «Знедолених». Автобус справді інший, бо хтось написав «лесбійка» через все обличчя Епоніни.

Тім вигукує:

— У мене тут кооператив, квартира у *Гемптонсі*¹, заради Бога!

— Батьків, друже. Це квартира твоїх батьків.

— Я *викуплю* її у них. Та зроби ж, бля, голосніше! — гаркає він на водія мимоглядно, «Кристалз»² досі реве з динаміків.

— Голосніше не вийде, — здається, каже таксист.

Тімоті не зважає на нього і роздратовано провадить далі:

— Я б лишився в цьому місті, якби вони встановили в таксі магнітоли «Блаупункт». З динаміками ODMIII чи ORCII... — Його голос стає м'якшим. — Чи одними, чи іншими. Це круто, друже, дуже круто.

Жаліючись далі, він знімає з шиї дорогий на вигляд плеєр:

— Чесно, ненавиджу жалітись — на сміття, бруд, хвороби, на те, яке огидне насправді це місто, бо *ти* знаєш і я знаю, що це — *свинарник*...

Говорячи, він відчиняє новенький дипломат «Тумі» з телячої шкіри, придбаний у «Д. Ф. Сандерз», вкладає вокмен

¹ Група невеликих поселень на березі Атлантичного океану неподалік Нью-Йорка, де мешкають та відпочивють чимало багатих та знаменитих людей.

² «The Crystals» — американська жіноча вокальна група з Нью-Йорка, надзвичайно популярна в 1960-ті роки.

поряд із складаним стільниковим телефоном «Іза» від «Панасонік», не більшим за гаманець (раніше у нього був мобільний «9000 Порта» від «НЕК»), й дістає свіжу газету.

— В одному примірнику — лише *одному*, — нумо подивимось... Задушені моделі, скинуті з дахів немовлята, вбиті у підземці діти, мітинг комуністів, вбивство боса мафії, нацисти... — Він збуджено гортає сторінки. — Бейсболісти, хворі на СНІД, ще мафіозне лайно, затори, безпритульні, різні маніяки, педики дохнуть на вулицях, наче мухи, сурогатні матері, скасування якоїсь мильної опери, діти вдерлись до зоопарку, щоб катувати та підпалювати тварин живцем, ще нацисти... І фішка в тому, що це все тут, у цьому місті, а не деінде, ця гидота. Стоп, чекай — ще нацисти, затор, затор, діти-дилери, діти з чорного ринку, діти зі СНІДом, діти-наркомани, будівля падає на дитину, дитина-маніяк, затор, обвалився міст...

Він зупиняється, глибоко вдихає і тихо каже, дивлячись на жебрака на розі Другої та П'ятої:

— Двадцять четвертий за сьогодні. Я веду облік. — І запитує, не відводячи погляду: — Чому ти не носиш темно-синій шерстяний піджак з сірими штанами?

Прайс вдягнений у костюм з шерсті та шовку на шість гудзиків від «Ерменегільдо Зенья», бавовняну сорочку з французькими манжетами від «Айк Бехар», шовкову краватку від «Ральф Лорен» та шкіряні модельні черевики від «Фрателлі Росетті». Його очі прикуті до «Пост». Там — доволі цікава історія про двох людей, які зникли з вечірки на яхті однієї нью-йоркської майже знаменитості, поки човен кружляв навколо острова. Єдині докази — бризки крові та три розбитих келихи для шампанського. Підозрюють, що це було вбивство, і поліція вважає, з огляду на характерні подряпини та зарубки на палубі, що у злочинця, можливо, був мачете. Тіл не знайшли. Підозрюваних немає. Прайс почав просторікувати за обідом, продовжив за партією

в сквош¹, не спинився і за випивкою «У Гаррі», де після трьох порцій розведеного віскі повів уже цікавішу розмову про рахунки Фішера, якими керує Пол Овен. Прайса не вгамувати.

— Хвороби! — вигукує він, його обличчя болісно напружене. — Побутує така теорія, якщо можна підхопити вірус СНІДу через *секс з інфікованою* людиною, то підхопити можна *будь-що*, вірус це чи ні, — Альцгеймера, м'язову дистрофію, гемофілію, лейкемію, анорексію, діабет, рак, розсіяний склероз, муковісцидоз, церебральний параліч, дислексію. Заради Бога — можна захворіти на дислексію через *потрапушки*...

— Я не впевнений, але дислексія, здається, не вірус.

— Хтозна? Вони не знають. Це ще треба довести.

Чорні набурмосені голуби на тротуарі б'ються за крихти від хот-догів перед кіоском «Грейз Папая», трансвестити ліниво спостерігають за ними; поліційна машина тихо їде не в той бік по вулиці з одностороннім рухом; небо низьке й сіре, і в таксі, що зупинилось навпроти, сидить хлопець, дуже схожий на Луїса Керрузерса. Він — зачесане назад волосся, підтяжки, окуляри в роговій оправі — привітно махає Тімоті, а коли Тімоті не відповідає, то розуміє, що помилився, і повертається до свого примірника газети «Ю-ес-ей тудей». До тротуару схилилась огидна безпритульна стара, вона ляскає батогом біля голубів, однак вони не зважають на неї та продовжують дзьобати крихти від хот-догів і зголодніло битись за них, поки поліційна машина зникає в підземному паркінгу.

— Але потім, коли ти вже дійшов до того, щоб цілком і повністю прийняти те, що коїться навколо; коли твоє

¹ Ігровий ракетковий вид спорту в закритому приміщенні. Назва гри пов'язана з використанням у ній відносно м'якого порожнистого м'яча діаметром близько 40 мм, а її прабатьком вважається гра в ракетки. (Прим. ред.)

тіло якимось чином налаштовується на це божевілья і ти вже майже там, де все має свій сенс, щось клацає і ми маємо якусь чортову божевільну негритянку, яка насправді *хоче* — послухай мене, Бейтмене, — *хоче* бути на вулиці, на *цих* вулицях, розумієш, *саме цих*, — він показує рукою. — І у нас є мер, який не слухає її, який не дозволить цій *сущі* йти своїм шляхом, Боже правий, не *дозволить* чортовій сущі *замерзнути* до смерті, витягне її з нею самою створених злиднів, і ось ми знову там, звідки починали, збентежені та обдурені... Двадцять чотири, ні, двадцять п'ять... Хто буде в Евелін? Чекай, я вгадаю. — Прайс піднімає руку з бездоганим манікюром. — Ешли, Кортні, Мелдвін, Марина, Чарльз — поки все правильно? Може, один з «митців», друзів Евелін, з того Богом забутого Іст-Віліджу¹. Ти знаєш таких, вони можуть спитати Евелін, чи є в неї сухе *біле* шардоне...

Він ляскає по чолу, заплющує очі й бурмоче, зіщипивши зуби:

— Я кидаю Мередіт, йду від неї. Вона постійно вимагає, щоб я її любив. З мене годі. Чому я одразу не зрозумів, що вона — типова ведуча телевікторини?.. Двадцять шість, двадцять сім... Я кажу їй, що я — чутлива людина. Розповів, як мене вразила аварія «Челенджера»², — то чого ще їй треба? Я людина високоморальна, толерантна, вкрай задоволена своїм життям, з оптимізмом дивлюсь у майбутнє — як і ти, либонь?

— Звісно, але...

— А від неї отримую лише *лайно*... Двадцять вісім, двадцять дев'ять, чорт забирай, тут ціле *гніздо* волоцюг. Кажу тобі...

¹ Історично богемний район Нью-Йорка.

² Катастрофа шатла «Челенджер» («Challenger») відбулася 28 січня 1986 року, коли космічний корабель вибухнув на 73-й секунді польоту. Це призвело до загибелі всіх семи членів екіпажу. (Прим. ред.)

Він зупиняється раптово, наче спустошився, відвертається від чергової реклами «Знедолених» і, згадавши про щось важливе, питає:

— Ти читав про того ведучого телепередачі? Він убив двох підлітків. Педик збочений. Сміх та й годі.

Прайс чекає на реакцію. Її немає. Раптом: Верхній Вест-Сайд.

Він каже таксисту зупинити на розі Вісімдесят першої та Ріверсайд, бо ця вулиця йде не туди.

— Не треба об'їжджати... — починає Прайс.

— То, може, я об'їду, — говорить таксист.

— Не переймайтесь. — І навіть не відвертаючись, без посмішки, крізь зціплені зуби: — Вайло чортове.

Водій зупиняється. Два таксі за цією машиною сигналять та їдуть далі.

— Може, взяти квітів?

— Не. Чорт, це ж *ти* з нею спиш, Бейтмене. Чого це *ми* мусимо нести *Евелін* квіти? Мені потрібна решта з п'ятдесяти, — попереджує він водія, скося дивлячись на червоні цифри на лічильнику. — Прокляття. Це стероїди. Вибач за різкість.

— Я думав, ти перестав їх приймати.

— У мене з'явилися прищі на руках та ногах, ультрафіолетові ванни не допомагали, тож я почав ходити замість цього в солярій і позбувся їх. Боже, Бейтмене, ти б бачив, який *рельєфний* у мене живіт. Ідеальний, підкачаний... — говорить він дивним, відстороненим тоном, чекаючи на решту від таксиста. — Рельєфний.

Прайс не лишає таксисту чайових, однак той все одно щиро вдячний.

— Бувай, Шломо, — підморгує йому Прайс. — Чорт забирай, прокляття, — каже Прайс, відчиняючи дверцята. Виходячи з машини, він помічає на вулиці жебрака. — *Тридцять*, джекпот.

Волоцюга вбраний у дивний, масний брудно-зелений комбінезон, неголений, немите волосся зализане назад, і Прайс жартома притримує для нього дверцята таксі. Збентежений безхатченко щось белькоче, присоромлено дивлячись собі під ноги, і простягає до нас пластиковий стаканчик з-під кави.

— Гадаю, в таксі він не хоче, — пирхає Прайс, грюкаючи дверцятами. — Спитай у нього, чи приймає він картку «Америкен експрес».

— «АмЕкс» приймаєш?

Жебрак схвально киває та повільно відходить, човгаючи.

На вулиці холодно як на квітень, і Прайс швидко прямує до будинку Евелін, вимахуючи своїм шкіряним дипломатом та насвистуючи «Якби я був багатієм», його дихання перетворюється на хмарки пари. Назустріч, з іншого боку, йде чоловік з зачесаним назад волоссям та окулярами в роговій оправі, вдягнений у бежевий двобортний костюм від «Черруті 1881» з шерсті та габардину, з таким самим шкіряним дипломатом «Тумі» від «Д. Ф. Сандерз», як у Прайса, і Тімоті вголос питає:

— Це що, Віктор Павелл? Не може бути.

Чоловік проходить під флуоресцентним ліхтарем, стурбований вираз його обличчя одразу змінює непевна посмішка, коли він дивиться на Прайса так, ніби вони знайомі, однак майже одразу він розуміє, що не знає Прайса, і Прайс так само розуміє, що це не Віктор Павелл, і чоловік іде далі.

— Дякувати Богу, — бурмоче Прайс, підходячи до дому Евелін.

— Дуже схожий.

— Павелл і вечера в Евелін? Вони сходяться, як пейслі та шотландка. — Він замислюється. — Ні, як білі шкарпетки з сірими штанами.

Повільна зміна кадрів, і ось Прайс уже піднімається сходами до будинку, що Евелін купив батько, і буркоче про те,

що забув повернути касети, які минулого вечора взяв напрокат. Він дзвонить у двері. З сусіднього будинку, не зачинивши дверей, виходить жінка — високі підбори, чудовий задок. Прайс проводить її очима, однак, почувши кроки в коридорі, розвертається і обсмикує свою краватку від «Версаче», готовий зустріти будь-кого. Відчиняє Кортні в кремовій шовковій блузі та твідовій спідниці кольору іржі від «Кріція» та відкритих шовково-атласних туфлях від «Маноло Бланік».

Я здригаюся й простягаю їй своє чорне вовняне пальто від «Армані», вона бере його, обережно цілуючи повітря біля моєї правої щоки, і повторює те саме з Пірсом, забираючи його «Армані». У вітальні неголосно грає новий диск «Токінг Гедз»¹.

— Щось запізнюємось, хлопці, — капризно всміхаючись, каже Кортні.

— Гаїтянський таксист-нездара, — бурмоче Прайс, цілуючи повітря біля Кортні у відповідь. — У нас зарезервовані столики? Тільки не кажи, що в «Пастелях» на дев'яту.

Кортні посміхається і вішає наші пальта в шафу в коридорі.

— Сьогодні їмо вдома, любі. Вибачте, я все розумію і намагалась відмовити Евелін, але ми будемо їсти... *суші*.

Тім проходить повз неї через хол до кухні.

— Евелін? *Де* ти, Евелін? — співуче гукає він. — Треба *поговорити*.

— Радий тебе бачити, — кажу я до Кортні. — Маєш чудовий вигляд. Твоє обличчя... просто сяє юністю.

— Ти знаєш, як зачарувати даму, Бейтмене. — Голос Кортні позбавлений сарказму. Фліртуючи, вона питає: — Розповісти Евелін, що ти так вважаєш?

— Ні, — кажу я. — Але бачу, ти б не відмовилася.

¹ «Talking Heads» — американський рок-гурт, створений 1975 року. (Прим. ред.)

— Ходімо, — говорить вона, знімаючи мої руки зі своєї талії, кладе долоні мені на плечі й скеровує мене по коридору в напрямку кухні. — Треба рятувати Евелін. Вона вже годину перекладає суші. Намагається викласти твої ініціали, *П* — жовтохвостом і *Б* — тунцем, але їй здається, що тунець надто блідий...

— Як романтично.

— ...а жовтохвоста на *Б* не вистачить, — Кортні набирає повітря. — Так що, здається, вона викладе ініціали Тіма. Ти не проти? — питає вона трохи схвильовано.

Кортні — подружка Луїса Керрузерса.

— Я дуже ревнивий, думаю, краще мені поговорити з Евелін, — кажу я і дозволяю Кортні легенько вштовхнути мене в кухню.

Евелін стоїть біля столу зі світлого дерева, вбрана в кремову шовкову блузу та твідову спідницю кольору іржі від «Кріція» і такі ж відкриті шовково-атласні туфлі, як у Кортні. Довге біляве волосся забране в охайну гульку, вона звертається до мене, не відводячи погляду від овального блюда фірми «Вілтон» з іржостійкої сталі, на якому вона творчо розклала суші.

— О, любий, вибач. Я хотіла піти до того гарненького салвадорського ресторанчика в Нижньому Іст-Сайді... — Прайс голосно стогне. — Але ми не змогли замовити столик. Тімоті, *годі стогнати*.

Евелін бере шматочок риби й обережно кладе його на верхню частину блюда, завершуючи щось схоже на велику літеру *Т*. Вона відступає від блюда і пильно вивчає результат.

— Не знаю. Справді, не знаю.

— Я ж казав тобі, щоб тут була «Фінляндія», — буркоче Тім, переглядаючи пляшки в барі, переважно на дві кварта¹. — У неї ніколи нема «Фінляндії», — каже він, звертаючись до всіх одночасно.

¹ 1,89 літра.

— Господи, *Тімоті*. «Абсолют» тебе не влаштує? — запитує Евелін і замислено звертається до Кортні: — Рол Каліфорнія краще розкласти скраєчку блюда?

— Бейтмене, вип'єш? — зітхає Прайс.

— Віскі з льодом, — кажу йому я і раптом думаю: дивно, що Мередіт не запрошено.

— Господи, це *безлад*, — схлипує Евелін. — Присягаюся, зараз я *заплачу*.

— Суші *чудово* виглядають, — я намагаюсь її заспокоїти.

— Ні, це *безлад*, — голосить вона, — *безлад*.

— Та ні, вони мають *чудовий* вигляд, — кажу я Евелін, а щоб якнайкраще її заспокоїти, беру шматочок камбали, кладу до рота й стогну від насолоди, обіймаючи її ззаду. Навіть примудряюся з повним ротом сказати «смакота».

Евелін грайливо б'є мене по руках, відверто задоволена моєю реакцією, нарешті цілує повітря біля мого обличчя і повертається до Кортні. Прайс передає мені склянку і йде до вітальні, намагаючись зняти щось невидиме з піджака.

— Евелін, у тебе є шітка для одягу?

Я б краще подивився бейсбольний матч, чи потренувався в спортзалі, аніж вечеряв тут, чи сходяв би до того сальвадорського ресторану, про який були чудові відгуки в журналах «Нью-Йорк» і «Таймс», однак вечеря в Евелін має одну перевагу — я живу неподалік.

— Не страшно, що соєвий соус не кімнатної температури? — запитує Кортні. — Здається, на одній з тарілок — лід.

Евелін обережно викладає пелюстки біло-оранжевого імбиру поряд із невеликою порцеляною мисочкою з соєвим соусом.

— Ні, страшно. Патріку, будь хорошим хлопчиком, дістань «Кірін»¹ з холодильника. — Хоча, здається, імбир її втомив, і вона жбурляє його на тарілку. — Облиш, я *сама*.

¹ Японське пиво.

Я все одно йду до холодильника. Похмурий Прайс повертається на кухню і каже:

— Чорт забирай, хто це у вітальні?

Евелін вдає, що не зрозуміла:

— А хто там?

Кортні застерезливо:

— Е-ве-лін, ти ж їм *казала*, я сподіваюся?

— Хто там? — раптово злякавшись, питаю я. — Віктор Павелл?

— Ні, не Віктор Павелл, Патріку, — побіжно каже Евелін. — Це мій приятель, художник Сташ. І Ванден, його дівчина.

— Так то була *дівчина*, — каже Прайс. — Іди поглянь, Патріку, — підбурює мене він. — Дайте вгадаю — Іст-Вілдж?

— О, Прайсе, — грайливо промовляє Евелін, відкорковуючи пиво. — Чому б ні? Ванден вчиться в Кемдені, а Сташ живе в Сохо, ось так.

Я виходжу з кухні, йду через їдальню, у якій уже сервіровано стіл, і воскові свічки «Зона» горять у срібних свічниках від «Фортунофф», заходжу до вітальні. Не можу сказати, від кого вбраний Сташ, бо його одяг весь чорний. У Ванден зелені пасма у волоссі. Вона дивиться якийсь кліп хеві-метал по MTV і курить.

— Кхм, — відкашлююся я.

Ванден обережно озирається, здається, вона обдовбана. Сташ не ворухиться.

— Привіт, я Пат Бейтмен, — кажу я, простягаючи руку, і, помітивши своє відображення у дзеркалі на стіні, посміхаюся тому, який чудовий маю вигляд.

Дівчина мовчки стискає мою руку. Сташ починає нюхати свої пальці.

Зміна сцени, і я знову на кухні.

— Викиньте її звідси, — лютує Прайс. — Вона обдовбалась за MTV, а я хочу подивитись чортів репортаж Мак-Ніла та Лерера.

Евелін досі відкупорює пляшки імпортного пива і не-уважно каже:

— Треба скоріше все це з'їсти, інакше ми потруїмось.

— У неї зелені пасма у волоссі, — кажу я їм. — І вона курить.

— Бейтмене, — промовляє Тім, витріщаючись на Евелін.

— Так? — відповідаю я. — Тімоті?

— Ти ідіот.

— Облиш Патріка, — каже Евелін. — Він звичайний хлопець, наш Патрік. Ти ж не ідіот, так, любий?

Здається, Евелін десь не тут, і я йду до бару налити собі ще.

— Звичайний хлопець, — пирхає Тім і киває, потім вираз його обличчя змінюється і він знов агресивно питає Евелін, чи є в неї щітка для одягу.

Евелін закінчує відтикати японське пиво і просить Кортні покликати Сташа та Ванден.

— Треба з'їсти це зараз, або ми потруїмось, — шепоче вона, повільно оглядаючи кухню, щоб переконатись, що нічого не забула.

— Якщо я зможу відірвати їх від нового кліпу «Мега-дез»¹, — каже Кортні, виходячи.

— Нам треба поговорити, — каже Евелін.

— Про що? — підходжу я до неї.

— Не з тобою, — вона вказує на Тіма. — З Прайсом.

Тім зі злістю дивиться на неї. Я мовчу і дивлюсь на його склянку.

— Будь хорошим, — каже вона мені, — і постав суші на стіл. Темпура в мікрохвильовій печі, sake майже кипить... — її голос стає тихішим, коли вона виводить Прайса з кухні.

Мені цікаво, звідки Евелін взяла суші. Тунець, жовто-хвіст, макрель, креветки, вугор, навіть *боніто* — все це

¹ «Megadeth» — американський треш-метал-гурт, сформований 1983 року в Лос-Анджелесі.

свіже, з продумано розміщеними на «Вілтонівському» блюді купками васабі та пелостками імбиру. Але мені навіть подобається те, що я *не* знаю, *ніколи* не дізнаюсь, *ніколи* не *спитаю*, звідки все це, і суші стоятимуть у центрі скляного столу від «Зона», купленого для Евелін батьком, наче загадкова примара зі Сходу. Ставлячи блюдо на стіл, я ловлю своє відображення на його поверхні. Світло свічок робить мою шкіру темнішою, і я відзначаю, який гарний вигляд має стрижка, яку я зробив у «Гіюз» минулої середи. Я змішую собі ще напій. Мене турбує вміст солі в соєвому соусі.

Вчотирьох ми сидимо за столом і чекаємо на Евелін та Тімоті, які зникли в пошуках щітки для одягу. Я сиджу на чільному місці й великими ковтками п'ю віскі «Джей енд Бі». Ванден сидить навпроти мене і без цікавості гортає божественний папірець з Іст-Вілдж під назвою «Омана»¹, з великим заголовком «СМЕРТЬ «ДАУНТАУНА»». Шаш насадив на паличку самотній шматочок жовтохвоста, що тепер лежить посеред його тарілки, наче сяюча комаха на шпильці. Час від часу він паличкою пересуває рибу по тарілці, але не дивиться ані на мене, ані на Ванден, ані на Кортні, котра сидить поряд зі мною, потягуючи сливове вино з келиха для шампанського.

Евелін та Тімоті приходять хвилин через двадцять після того, як ми вмостились, Евелін трішки розпашілась. Сідаючи зі мною поруч, Тім дивиться на мене, стискаючи в руці повну склянку, і схиляється, наче збираючись у чомусь зізнатись, але Евелін перебиває його.

— Не сюди, Тімоті, — і шепоче, показуючи на порожній стілець поряд із Ванден: — Хлопчик — дівчинка, хлопчик — дівчинка.

¹ «The East Village Other» (EVO) — американська газета андеграунду, заснована наприкінці 1965 року. (Прим. ред.)

Тімоті переводить погляд на Евелін і нерішуче сідає поряд із Ванден, яка позіхає і перегортає сторінку.

— Що ж, усі зібралися, — каже Евелін з посмішкою, радіючи тому, яку вечерю приготувала. — Налітайте!

Помітивши шматок риби на тарілці Сташа — а він схилився над ним і щось до нього шепоче, — вона трохи бентежить, але хоробро всміхається та щебече:

— Кому сливового вина?

Усі мовчать, доки Кортні, котра не відводить погляду від тарілки Сташа, непевно підносить свою склянку і говорить, намагаючись посміхатись:

— Усе... дуже смачно, Евелін.

Шаш теж мовчить. Хоч йому має бути незручно за столом з нами, бо він не схожий на інших чоловіків у кімнаті — його волосся не зачесане назад, нема підтяжок, окулярів у роговій оправі, його вбрання чорне і погано сидить, він не прагне посмоктати та запалити сигару і, певно, нездатний замовити столик у «Кемолз», бо його активи жалюгідні, — він поводить розкуто і сидить, наче загіпнотизований сяючим шматком суші. І щойно люди за столом нарешті готові облишити його, відвести погляд і почати їсти, він випрямляється і голосно каже, показуючи пальцем на тарілку:

— Воно поворухнулося!

Тімоті дивиться на нього з таким презирством, до якого мені далеко, але я намагаюся не відставати. Ванден це, здається, розважає і, на жаль, Кортні — також, здається, ця мавпа її чимось приваблює, але, гадаю, якби я зустрічався з Луїсом Керрузерсом, зі мною було б те саме.

Евелін добродушно сміється і промовляє:

— Сташе, ти *такий* бунтівник! — І одразу стривожено питає: — Хто буде темпуру?

Евелін — топ-менеджер фінансової компанії, щоб ви знали.

— Я буду, — кажу їй я і беру з тарілки шматочок баклажана, який не їстиму, бо він смажений.

Усі накладають собі їжу, вдало ігноруючи Сташа. Я спостерігаю, як жує і ковтає Кортні.

Намагаючись почати розмову після довгої та начебто вдумливої паузи, Евелін каже:

— Ванден навчається в Кемдені¹.

— Та невже? — холодно питає Тімоті. — Де це?

— У Вермонті, — відповідає Ванден, не відриваючись від журналу.

Я дивлюсь на Сташа, чи подобається йому відверта брехня Ванден, але він поводитьься так, наче не слухав, наче сидить у якійсь іншій кімнаті чи *панк-рок-клубі* в нетрях міста, але так само поводяться й інші за столом, і це мене бентежить, бо я впевнений, що це місце — у Нью-Гемпширі.

— А ти де вчилась? — зітхає Ванден, коли їй стає зрозуміло, що Кемден нікого не цікавить.

— Я вчилась у Ле Розе², — починає Евелін, — а потім у бізнес-школі в Швейцарії.

— Я теж закінчила швейцарську бізнес-школу, — каже Кортні. — Але я вчилась у Женеві, а Евелін — у Лозанні.

Ванден кидає примірник «Омани» поряд із Тімоті й криво самовдоволено всміхається. Хоча я дещо роздратований тим, що Евелін не може жбурнути цю поблажливість назад у обличчя Ванден, «Джей енд Бі» розслабив мене настільки, що я нічого не хочу говорити. Евелін, певно, вважає Ванден милою дівчинкою, розгубленою і збентеженою, тобто *митцем*. Прайс нічого не їсть, як і Евелін. Я підозрюю, що це —

¹ Місто в Нью-Джерсі, у якому розташовано кілька університетів.

² Школа-пансіон «Institut Le Rosey» — заснований 1880 року, найстаріший та найпрестижніший навчальний заклад Швейцарії. (Прим. ред.)

кокаїн, але сумніваюся. Зробивши великий ковток зі своєї склянки, Тімоті бере «Оману» і пирхає.

— Смерть «Даунтауна», — промовляє він. І вказуючи на кожне слово у заголовку: — Кого це взагалі гребе?

Я автоматично чекаю, що Сташ здійме обличчя від тарілки, однак він досі вдивляється в самотній шматок суші, посміхається сам до себе і киває.

— Гей, — ображеним тоном говорить Ванден. — *Це* нас стосується.

— Ого-го, — застережливо каже Тім. — *Це* стосується нас? А як щодо різні в Шрі-Ланці, дорогенька? *Це* нас теж стосується? Як щодо Шрі-Ланки?

— Це крутий клуб у Вілідж, — знижує плечима Ванден. — Так, нас це теж стосується.

Раптом заговорив Сташ, не підводячи очей.

— Це називається *Тонка*. — Він, схоже, роздратований, але його голос рівний і тихий, і він все одно дивиться на суші. — Країна зветься Тонка, а не Шрі-Ланка. Зрозуміли? Тонка.

Ванден опускає очі й м'яко каже:

— О.

— Хіба ти нічого не знаєш про Шрі-Ланку? Про те, як сикхи вбивають безліч ізраїльтян? — підбурює її Тімоті. — Хіба *це* нас стосується?

— Кому рол капамакі? — втручається Евелін, піднімаючи тарілку.

— Та ну, Прайсе, — кажу я. — Є проблеми важливіші за Шрі-Ланку. Звісно, зовнішня політика важлива, але є й до речніші справи.

— Які? — запитує він, не зводячи очей із Ванден. — До речі, чому в моєму соєвому соусі лід?

— Ну, — вагаючись, починаю я, — нам треба припинити апартеїд, це раз. Пригальмувати гонку ядерного озброєння, зупинити тероризм та голод у світі. Забезпечити

сильну національну оборону, попередити поширення комунізму в Центральній Америці, запровадити мир на Близькому Сході, не залучати армію США до іноземних військових конфліктів. Треба зробити Америку поважною світовою силою. І не применшувати значення внутрішніх проблем, які не менш, а може, й *більш* важливі. Краща й доступніша медицина для літніх людей, контроль епідемії СНІДу та пошук ліків від нього, очищення довкілля від токсичних відходів та забруднення, покращення початкової та середньої освіти, посилення законів, щоб зменшити рівень злочинності та нелегального обігу ліків. Ми також мусимо зробити вищу освіту доступною для середнього класу і забезпечити літнім людям соціальний захист, зберігати природні ресурси та заповідники і знизити вплив політичних комітетів.

Люди за столом збентежено дивляться на мене, навіть Сташ, але мене несе.

— З погляду економіки, у нас все одно безлад. Треба знайти спосіб притримати рівень інфляції та зменшити дефіцит. Нам також треба забезпечити безробітних навчанням та роботою і захистити існуючі американські робочі місця від імпортних конкурентів. Треба зробити Америку лідером нових технологій. Водночас, треба подбати про економічний ріст та розвиток бізнесу і тримати оборону проти федеральних податків на прибуток, знизити відсоткові податки, дати більше можливостей для розвитку малого бізнесу і контролювати злиття великих корпорацій.

Прайс мало не виплонував свій «Абсолют» після цієї фрази, але я намагаюся подивитися кожному з них у очі, особливо Ванден, котра, якщо позбудеться зелених пасм, шкіряного одягу, трохи порожевіє (може, піде на аеробіку) і вдягне блузу, наприклад від «Лора Ешлі», *може* бути гарненькою. Але чому вона спить зі Сташем? Він незграбний, блідий, волосся погано підстрижене, і принаймні десяток

фунтів¹ зайвої ваги, його м'язи під чорною футболкою вочевидь не в тонусі.

— Але не можна ігнорувати наші соціальні потреби. Треба, аби люди припинили зловживати соціальним забезпеченням. Треба забезпечити безпритульних їжею та дахом над головою, протистояти расовій дискримінації, захищати громадянські права і рівні права для жінок, однак змінити законодавство про аборти так, щоб захистити право на життя і водночас зберегти для жінки свободу вибору. Також ми мусимо контролювати потік нелегальних іммігрантів. Треба заохочувати повернення до традиційних моральних цінностей, заборонити демонструвати секс та насильство по телебаченню, в кіно, у поп-музиці — всюди. Найважливіше, треба виховувати громадянську відповідальність та менше матеріалізму в молоді.

Я допиваю свій віскі. За столом панує мовчанка, всі дивляться на мене. Кортні посміхається, вона начебто задоволена. Приголомшений Тімоті недовірливо хитає головою. Евелін, спантеличена тим, у якому напрямку пішла розмова, важко підводиться з-за столу і питає, чи хоче хто-небудь десерт.

— У мене є... *шербет*, — говорить вона заціпеніло. — Ківі, карамболь, черімоє, кактусовий плід і... як його... — вона припиняє монотонно, наче зомбі, перераховувати наповнювачі й намагається згадати останній. — О, так, японська груша.

Усі мовчать. Тім швидко зиркає на мене. Я дивлюсь на Кортні, потім — на Тіма, далі — на Евелін. Наші з нею очі зустрічаються, і вона стурбовано переводить погляд на Тіма. Я теж на нього дивлюсь, потім — на Кортні, потім — знову на Тіма, який ще раз зиркає на мене, перш ніж повільно, невпевнено відповісти:

— Мені кактусову грушу.

— Кактусовий плід, — виправляє Евелін.

¹ Приблизно 5 кг.

Я підозріло дивлюсь на Кортні і, коли вона каже «чері-моя», промовляю «ківі», і Ванден також говорить «ківі», а Сташ тихо, але чітко вимовляючи кожен склад — «шоколадні крихти».

Тривога на обличчі Евелін, коли вона це чує, одразу змінюється на усміхнену, добродушну маску, і вона промовляє:

— Ох, Сташе, ти ж знаєш, що у мене немає шоколадних крихт, хоча це був би *екзотичний* смак для *шербету*. Як я казала, є черімоя, кактусова *груша*, карамболь, тобто — кактусовий *плід*...

— Та знаю, я тебе почув, — відповідає він, відмахуючись від неї. — То здивуй мене.

— Гарзд, — погоджується Евелін. — Кортні? Ти мені допоможеш?

— Звісно. — Кортні підводиться, і я дивлюсь, як її підбори цокають до кухні.

— Ніяких сигар, хлопці! — вигукує Евелін.

— Я і не збирався, — каже Прайс, ховаючи сигару в кишеню пальта.

Шаш досі дивиться на суші так напружено, що це мене бентежить, і доводиться питати, сподіваючись, що він розпізнає сарказм:

— То що, воно знов поворухнулось?

Ванден виклала зі шматочків ролу Каліфорнія на своїй тарілці усміхнене обличчя, показує Сташу, питаючи:

— Ну як?

— Круто, — бурчить він.

Евелін повертається з шербетом у скляних розетках з «Одеону» і непочатою пляшкою «Гленфіддич»¹, яка так і лишається непочатою, поки ми їмо шербет.

Кортні йде рано — має зустрітись із Луїсом на корпоративі в «Бедлами», новому клубі в центрі міста. Шаш та Ванден

¹ «Glanfiddich» — марка шотландського віскі.

теж невдовзі йдуть, «відірвати» щось десь у Сохо. Я один бачу, як Сташ бере суші зі своєї тарілки та кладе до кишені свого оливково-зеленого бомбера. Коли я кажу про це Евелін, поки дівчина кладе посуд у посудомийку, вона дивиться на мене з такою злістю, що навряд чи сьогодні у нас буде секс. Але я все одно лишаюся. Прайс теж. Він лежить на підлозі в спальні Евелін, на килимі «Обюссон» кінця вісімнадцятого століття і п'є еспресо з чашечки фірми «Сералін». Я лежу на ліжку Евелін з гобеленовою подушкою від «Дженні Бі Гуд», присмоктавшись до «Абсолюту» з соком журавлини. Евелін сидить за туалетним столиком, її чудове тіло обіймає шовковий халат від «Ральф Лорен» з білими та зеленими смугами. Вона розчісує волосся і споглядає своє відображення у маленькому дзеркальці.

— Тільки я помітив, що Сташ вирішив, наче той шматок суші, — я відкашлююся і закінчую, — тваринка?

— Годі запрошувати своїх друзів-«митців», — втомлено каже Тім. — Набридло, що я єдиний на вечері не говорю з прибульцями.

— Це було лише *раз*, — відповідає Евелін, занурившись у власну безтурботну красу і уважно вивчаючи свою губу.

— В «Одеоні», не просто так, — бурмоче Прайс.

Я ліниво питаю себе, чому ж мене не запросили в «Одеон» на вечерю з митцями. Цікаво, Евелін платила за всіх? Певно, що так. І я уявляю, як Евелін, приховуючи роздратування, сидить за столом з друзями Сташа — і всі вони будують хатинки з картоплі фрі чи вдають, наче лосось на грилі живий, рухають шматки риби по столу, і риба спілкується про «творче життя» та нові галереї; може, вони навіть намагаються засунути рибу до картопляних хатинок...

— Якщо ти не знав, я теж не бачила жодного прибульця, — каже Евелін.

— Ні, але ти зустрічаєшся з Бейтменом, це те саме, — Прайс грубо регоче, і я кидаю в нього подушкою.

Він ловить її і кидає назад.

— Облиш Патріка. Він звичайний хлопець, — каже Евелін, намащуючи обличчя кремом. — Ти ж не прибулець, любий?

— Обов'язково удостоювати це питання відповіді? — зітхаю я.

— Сонечко, — вона закопало губки, дивлячись на моє відображення у дзеркалі. — Я знаю, що ти не прибулець.

— Яке полегшення, — буркочу я собі під ніс.

— Але ж Сташ був тоді в «Одеоні», — веде далі Прайс і повторює, оглядаючи мене: — В «Одеоні». Ти слухаєш, Бейтмене?

— Ні, не був, — заперечує Евелін.

— О, достоту був, але тоді його звали не Сташ. Щось типу *Підкова*, чи *Магніт*, чи *Лего*, чи щось настільки ж солідне, — глузує Прайс. — Я не пам'ятаю.

— Тімоті, до чого ти ведеш? — втомлено питає Евелін. — Я тебе навіть не слухаю. — Вона змочує кульку з вати і проводить нею по чолу.

— Ні, ми були в «Одеоні». — Прайсу не без зусиль вдається сісти. — І не питай мене чому, я точно запам'ятав, як він замовляв *капучино* з тунця.

— *Карначо*, — виправляє його Евелін.

— Ні, люба Евелін, сонце мого життя. Я точно пам'ятаю, як він замовив *капучино* з тунця, — каже Прайс, вдивляючись у стелю.

— Він сказав *карначо*, — не погоджується вона, витираючи ваткою повіки.

— *Капучино*, — наполягає Прайс. — Ти ж сама його виправляла.

— А ти сьогодні його навіть не впізнав, — говорить вона.

— Але я його пам'ятаю, — каже Прайс, розвертаючись до мене. — Евелін називала його «добродушним качком». Так вона його і представила, присягаюся.

— О, замовкни, — роздратовано каже Евелін, однак дивиться на Тімоті у дзеркало і грайливо всміхається.

— Сумніваюся, що Сташ з'являється на сторінках світської хроніки, а я вважав, що саме так ти обираєш друзів, — говорить Прайс, дивлячись на неї з вовчою, хтивою усмішкою.

Я зосереджений на «Абсолюті» з журавлиною у своїй склянці — він схожий на водянисту кров із льодом та скибкою лимона.

— Що там коїться з Кортні та Луїсом? — запитую я, аби перервати цей погляд.

— Боже, — стогне Евелін, повертаючись до дзеркала. — *Найстрашніше* навіть *не* те, що Кортні більше не подобається Луїс. Це...

— Він прикрив її рахунок у «Бергдорфзі»¹? — питає Прайс. Я сміюсь. Ми даємо один одному п'ять.

— Ні, — веде далі Евелін. Їй теж смішно. — Найгірше, що вона *справді* закохана у свого *брокера* з нерухомості. Якийсь *нікчема*, що полнеє на гроші.

— У Кортні можуть бути свої проблеми, — задумливо каже Тім, вивчаючи свій свіжий манікюр. — Але ж, Господи, ця... *Ванден*?

— О, *не треба*, — стогне Евелін і починає розчісуватися.

— Ванден — це щось середнє між... «Зе Лімітед» та... поношеним «Бенетоном», — виголошує Прайс, заламуючи руки та заплющивши очі.

— Ні, — посміхаюся я, намагаючись приєднатись до розмови. — Поношений «Фьоруччі».

— Так, — погоджується Тім. — Певно що.

Він знову витріщається на Евелін.

— Тімоті, *полегше*, — каже Евелін. — Вона з *Кемдена*, чого ти від неї *хочеш*?

— Боже, — стогне Тім. — Як мене дістали проблеми дівчат з *Кемдена*. О, мій хлопець, я його так люблю, а він

¹ «Bergdorf Goodman» — універмаг товарів класу люкс на П'ятій авеню в центрі Мангеттену в Нью-Йорку.

любить іншу, і мене так до нього *тягне*, а він мене не помічає, і бла-бла-бла-бла-бла... Боже, яка *нудота*. Студенти. Це для них *важливо*, розумієте? *Сумно*, правда, Бейтмене?

— Так. *Важливо*. *Сумно*.

— Бачиш, Бейтмен зі мною згоден, — самовдоволено каже Прайс.

— От і *ні*. — Евелін витирає те, що тільки-но нанесла на обличчя, серветками «Клінекс». — Патрік — *не* цинік, Тімоті. Він — звичайний хлопець, так, любий?

— Не так, — шепочу я до себе. — Я йобаний психопат.

— І що з того? — зітхає Евелін. — Вона не найрозумніша в світі дівчина.

— Ха! Це дуже м'яко кажучи! — вигукує Прайс. — Але й у Сташа — не найяскравіший розум. Ідеальна пара. Вони зустрілись на «Коханні з першого погляду» чи як?

— *Облиш* їх, — наполягає Евелін. — Сташ *справді* талановитий, і я певна, що Ванден ми *недооцінюємо*.

— Ця дівчина... — Прайс розвертається до мене. — Слухай, Бейтмене, ця дівчина, це Евелін розповіла... ця дівчина взяла в прокаті «Море трави», бо подумала, що це кіно, — він вдає, ніби ковтає щось, — про тих, хто вирощує марихуану.

— Я от подумав, — кажу я, — ми хоч знаємо, чим Сташ (у нього має бути прізвище, але не кажи, Евелін, я не хочу знати) заробляє на життя?

— Перш за все, — каже на його захист Евелін, — він *цілком* гідна і хороша людина.

— Та він питав про *шербет із шоколадними крихтами*, заради Бога! — волає Тімоті. — Про що ти *говориш*?

Евелін не зважає на нього і знімає свої сережки від «Тіна Чоу».

— Він скульптор, — каже вона сухо.

— Маячня, — відповідає Тімоті. — Я пам'ятаю, як говорив з ним у «Одеоні». — Він знову повертається до мене. — Це було, коли він замовив капучино з тунця і, якби його

не виправили, достоту замовив би лосося *au-lait*¹. Він сказав, що *влаштує* вечірки, і це робить його — не знаю, Евелін, виправиш, як помилось, — *обслугою*. Він — *обслу-га!* — вигукує Прайс. — Не чортів скульптор!

— Та *вгамуйся* вже, — мовить Евелін, натираючи обличчя ще іншим кремом.

— Це наче сказати, що ти — поетеса. — Тімоті п'яний, мені цікаво, коли він нарешті звільнить приміщення.

— Ну, — починає Евелін. — Мене знали як...

— Ти йобана машина з обробки слів! — вибухає Тім.

Він підходить до Евелін і схиляється поряд з нею, вивчаючи своє відображення в дзеркалі.

— Тіме, ти погладшав? — задумливо питає Евелін. Вона оглядає його голову в дзеркалі й каже: — Твоє обличчя наче стало... круглішим.

Прайс мститься, нюхаючи її шию:

— Що це за чарівний... запах?

— «Обсешн»², — грайливо посміхається Евелін, м'яко відштовхуючи Тімоті. — Це «Обсешн». Патріку, забори свого *друга від мене*.

— Ні, чекай. — Тімоті голосно втягує носом повітря. — Це не «Обсешн». Це... це... — Його обличчя спотворює вдаваний жах. — О Боже мій, це ж «К'ю Ті Інстатан» для штучної засмаги!

Евелін робить паузу, зважає свої шанси. Вона знову оглядає голову Прайса:

— У тебе волосся випадає?

— Евелін, — каже Тім. — Не змінюй тему, хоча... — І вже щиро хвилюється: — Якщо ти вже згадала... гелю забагато?

Він стривожено проводить рукою по волоссю.

¹ З молоком (*фр.*).

² «Obsession» — жіночі парфуми від «Кельвін Кляйн» («Calvin Klein»), випущені 1985 року. (*Прим. ред.*)

— Можливо, — відповідає Евелін. — Тепер, коли твоя ласка, *сядь*.

— Принаймні воно не зелене, і я не намагався обрізати його ножем для масла, — каже Тім, маючи на увазі колір Ванден і помітно дешево, погану стрижку Сташа. Такі стрижки погані саме тому, що дешеві.

— То ти набрав вагу? — запитує Евелін, тепер уже серйозніше.

— Господи, — ображено каже Тім. — Ні, Евелін.

— Обличчя справді видається... круглішим, — каже Евелін. — Не таким... витонченим.

— Я не вірю, — повторює Тім.

Він вдивляється у дзеркало. Вона продовжує розчісувати волосся, але її рухи вже не такі впевнені, бо вона дивиться на Тіма. Він помічає це, знову нюхає її шию і, як мені здається, швидко лиже її вишкірюється.

— То автозасмага? — запитує він. — Ти можеш мені зізнатись, це її запах.

— Ні, — серйозно відповідає Евелін. — Це *ти* нею користуєшся.

— Ні, якраз я — ні. Я ходжу в солярій і не брешу про це, — каже він. — А *ти* користуєшся «К'ю Ті».

— Це твої фантазії, — непереконливо захищається вона.

— Я ж казав, я ходжу в солярій, — пояснює Тім. — Так, це дороге, але... — він блідне. — Справді, «К'ю Ті»?

— Як *відважно* з твого боку визнавати, що ти ходиш у *салон*, — каже Евелін.

— «К'ю Ті», — пирхає Прайс.

— Я не знаю, про *що* ти, — говорить Евелін та повертається до розчісування. — Патріку, виведи свого друга *геть* звідси.

Прайс стає на коліна і починає обнюхувати голі ноги Евелін. Вона сміється. Я напружуюсь.

— Господи, — голосно стогне вона. — Забирайся *звідси*.

— Ти *оранжева*, — сміється він, стоячи навколішки, і кладе голову на її стегно. — Ти вся *оранжева*.

— Ні, — її голос звучить, як протяжне гарчання від болю та екстазу. — Йолоп.

Я лежу на ліжку і спостерігаю за ними. Тімоті намагається просунути голову під халат від «Ральф Лорен». Голова Евелін закинута назад від задоволення, вона намагається відштовхнути його, але грайливо, легенько б'ючи по спині шіткою від «Ян Хове». Я майже впевнений, що в Евелін із Тімоті інтрижка. Він єдина цікава людина серед моїх знайомих.

— Тобі час іти, — нарешті каже Евелін, важко дихаючи.

Вона припинила з ним боротися. Прайс дивиться на неї згори вниз, показує зуби в сяючій посмішці:

— Як забажає леді.

— Дякую, — відповідає вона, і я чую присмак розчарування в її голосі.

Тімоті підводиться.

— Вечеря? Завтра?

— Мені треба спитати свого хлопця, — вона посміхається до мене у дзеркалі.

— Вдягнеш ту сексуальну чорну сукню від «Анна Кляйн»? — шепоче він їй на вухо і нюхає його, поклавши руки їй на плечі. — Бейтмена не запрошено.

Я добродушно сміюсь, підводячись з ліжка, і виводжу його з кімнати.

— Чекай! Мій еспресо! — кричить він.

Евелін сміється і плескає у долоні, наче радіє, що Тімоті ніяк не піде.

— Давай, друже, — кажу я і виштовхую його зі спальні. — Час спатоньки.

Прайс встигає послати Евелін поцілунок рукою, перш ніж вийти з кімнати. З будинку він виходить мовчки.

Коли він іде, я наливаю собі бренді в італійську рифлену склянку і, повернувшись у спальню, бачу, що Евелін уже

в ліжку, дивиться «Магазин на дивані». Я лягаю поряд і послаблюю краватку від «Армані». Нарешті запитую, не дивлячись на неї:

— Чому б тобі не зійтися з Прайсом?

— Господи, Патріку, — каже Евелін, заплющуючи очі. —

До чого тут Прайс? *Прайс?*

Вона говорить це так, що я думаю — у них точно був секс.

— Він багатий, — кажу я.

— *Усі* багаті, — відповідає вона, не відриваючись від екрану.

— Він привабливий, — кажу я.

— *Усі* привабливі, Патріку, — відчужено каже вона.

— У нього шикарне тіло, — кажу я.

— Зараз у *усіх* шикарні тіла, — говорить вона.

Я кладу пульт на нічний столик і накочуюсь на Евелін. Поки я цілую й оближую її шию, вона холодно вдивляється в широкий екран телевізора «Панасонік», роблячи звук тихіше. Я задираю сорочку від «Армані» й кладу її руку собі на живіт, щоб вона відчула, який він твердий, який накачаний, і напружую м'язи, радіючи з того, що світло ввімкнене і вона бачить, яким засмаглим і окресленим став мій прес.

— Знаєш, — виразно промовляє вона, — Сташ дізнався, що він ВІЛ-позитивний... — Пауза: щось на екрані відвернуло її увагу, звук стає трохи голоснішим, а потім знову стихає. — І я думаю, сьогодні він, певно, спатиме з Ванден.

— Добре, — кажу я, злегка кусаю її за шию і кладу одну руку на її пружні, холодні груди.

— Ти злий, — каже Евелін, трохи збуджуючись, і веде руками по моїх міцних плечах.

— Ні, — зітхаю я. — Я просто твій наречений.

Хвилин п'ятнадцять я намагаюсь кохатися з нею, але не виходить, і я припиняю спроби.

Евелін каже:

— Ти ж знаєш, наступного разу будеш у кращій формі.

Я тягнуся за склянкою бренді. Допиваю її. Евелін на «Парнаті», це антидепресант. Я лежу поряд із нею, дивлюсь без звуку «Магазин на дивані» — скляні ляльки, вишиті подушки, лампи у вигляді футбольних м'ячів, прикраси з цирконами. Евелін куняє.

— П'єш «Міноксидил»¹? — після довгої паузи запитує вона.

— Не п'ю, — відповідаю я. — Навіщо?

— Схоже, у тебе волосся рідшає, — шепоче вона.

— Неправда, — автоматично кажу я.

Важко сказати, волосся у мене дуже густе, і невідомо, чи випадає воно. Я справді сумніваюсь.

Я йду додому пішки, бажаю доброї ночі швейцару, якого не впізнаю — це може бути будь-хто, і розчиняюся у своїй вітальні, високо над містом. З музичного центру «Вурлітцер 1015» («Вурлітцер 850» кращий, але його важко знайти), що сяє в кутку кімнати, линуть звуки «Сьогодні лев спить» гурту «Токенз». Я мастурбую, думаючи спочатку про Евелін, потім про Кортні, потім про Ванден, потім знову про Евелін, і вже перед слабким оргазмом уявляю майже голу модель у топі з бретелькою через шию, яку бачив сьогодні в рекламі «Кельвін Кляйн».

Ранок

Ось який вигляд має вітальня моєї квартири у променях травневого ранку: над газовим каміном з білого мармуру та граніту висить картина Девіда Оніки, оригінал. Це великий, шість на чотири фути², портрет оголеної жінки, переважно

¹ При місцевому застосуванні препарат уповільнює або зупиняє втрату волосся, стимулює ріст нового волосся. (Прим. ред.)

² 1,80 м на 1,20 м.

у м'яких відтінках оливкового й сірого — сидючи на шезлонгу, вона дивиться MTV на фоні марсіанського пейзажу, пустеля в рожево-бузкових тонах вкрита мертвою, випатраною рибою, і розбиті тарілки піднімаються над жовтою головою жінки, наче сонячні промені, що просочуються крізь хмари; і все це забрано в чорну металеву раму. Навпроти картини стоїть довга біла канапа, набита пухом, і цифровий телевізор із діагоналлю 30 дюймів¹ від «Тошиба» — модель із високим контрастом зображення, може показувати чотири канали одночасно, високотехнологічна комбінація трубок від «НЕК», система цифрових ефектів: картинка в картинці (плюс зупинка кадру), за аудіо відповідає вбудована система багатоканального звуку та п'ятиватний підсилювач для кожного каналу. У скляній тумбі під телевізором — відеомагнітофон «Тошиба», супервисокочастотний «Бета» з вбудованою функцією редагування, включно з генератором знаків та вісьмома сторінками пам'яті для нього, високочастотним записом та функцією програвання у зворотному напрямку і програмуванням запису протягом трьох тижнів на вісім сторінок. У кожному кутку кімнати — галогенова лампа. Тонкі білі венеційські жалюзі зачиняють усі вісім панорамних вікон, від підлоги до стелі. Низький столик зі скляною поверхнею та дубовими ніжками від «Турчин» стоїть перед канапою, і скляні фігурки тварин від «Стюбен» на ньому чергуються з дорогими кришталевими попільничками від «Фортунофф», хоч я і не палю. Поряд із музичним центром «Вурлітцер» — роля чорного дерева фірми «Болдвін». Підлога по всій квартирі — з полірованого білого дуба. З іншого боку кімнати, поряд із письмовим столом та журнальною стійкою від «Джіо Понті», — повністю укомплектована стереосистема (CD-програвач, касетний магнітофон, тюнер, підсилювач)

¹ 76,2 см.

фірми «Сансуй» і шестифутові¹ колонки «Дюнтек Соврейн» у корпусі з бразильського рожевого дерева. У центрі спальні — пуховий диван² з дубовим каркасом. Біля стіни — телевізор «Панасонік», 31 дюйм³, з непроекційним екраном і стереозвуком, а у скляній тумбі під ним — відеопрогравач «Тошиба». Я не зовсім певен, що цифровий будильник «Соні» показує час правильно, так що доводиться спочатку сісти в ліжку, подивитися на час, який блимає на відеопрогравачі, а потім узяти кнопковий телефон «Етторе Соттсасс» з нічного столика зі скла та металу, що стоїть біля ліжка, і набрати номер служби точного часу. В одному кутку кімнати — крісло з металу, дерева та кремової шкіри, дизайн Еріка Маркуса, а в іншому — стілець із вигнутої фанери. Бежево-білий килим «Мод Сьєнна» з чорними цятками вкриває майже всю підлогу. Одну стіну затуляють чотири величезні шафи з шухлядами висвітленого червоного дерева. Сплю я в шовковій піжамі від «Ральф Лорен», а вставши, надягаю ще й яскраво-червоний халат із орнаментом пейслі та йду до ванної кімнати. Я мочусь і намагаюсь збагнути, чи нема на обличчі набряків, вивчаючи його відображення у склі, яким вкритий бейсбольний плакат, що висить над унітазом. Потім перевдягаюсь у боксери від «Ральф Лорен» з монограмою та светр «Фейр-Айл»⁴, шовкові капці в горошок від «Енріко Гідолін», роблю охолоджуючу пов'язку на обличчя і починаю ранкову розтяжку. Після цього стаю перед раковиною «Вошмобіль» (хром та акрил, разом із мильницею, підставкою для стаканця та поручнями, на які я вішаю рушники, — все це куплене в «Гастінгс Тайл» для

¹ 1,80 м.

² Японський бавовняний матрац для сну.

³ 78,74 см.

⁴ Fair Isle — від назви острова з групи Шетландських островів на півночі Шотландії. Одна з традиційних технік плетення, якими відомі Шетландські острови. (Прим. ред.)

тимчасового використання, поки шліфуються мармурові раковини, замовлені у Фінляндії). Я стою і дивлюсь на своє відображення, не знімаючи пов'язки з льодом. Наливаю трохи формули від зубного нальоту «Плакс» у високу чашку з іржостійкої сталі й тридцять секунд полощу рот. Вичавлюю трохи пасти «Рембрандт» на зубну щітку зі штучного черепахового панцира й починаю чистити зуби (почуваюсь надто похмільним для зубної нитки, втім, може, я чистив зуби нею вчора перед сном?), а потім полощу «Лістерином». Ретельно оглядаю руки, чищу нігті щіточкою. Знімаю охолоджуючу пов'язку, протираю обличчя лосьйоном для глибокого очищення пор і намащую обличчя маскою з екстрактом трав та м'яти, яка лишається на ньому протягом десяти хвилин, поки я привожу до ладу нігті на ногах. Тоді беру глянсувач для зубів «Пробрайт» та надягаю на щітку полірувальний пристрій «Інтерплак» — він обертається зі швидкістю 4200 обертів на хвилину і змінює напрямок обертання 46 разів на секунду, довші щетинки прочищають проміжки між зубами і роблять масаж ясен, а коротші чистять поверхню зубів. Знову полощу, тепер «Цепаколом». Змиваю маску з обличчя м'ятним скрабом. Душ має універсальну насадку, що подає воду в усіх напрямках і регулює висоту струменя у вертикальному діапазоні 30 дюймів¹. Вона зроблена з австралійської латуні та чорного золота, покрита білою емаллю. В душі я спочатку беру гідроактивний гель, потім — мигдалево-медовий скраб для тіла і відлущувальний гель-скраб для обличчя. Шампунь «Відал Сасун» просто чудово змиває той шар поту, солі, олій, пилу та речовин із забрудненого повітря, який може обважнювати волосся та склеювати його — так починаєш виглядати старшим. Бальзам теж хороший — завдяки силіконовій технології він живить волосся і не робить його важким, що теж може додати

¹ 76,2 см.

віку. На вихідних чи перед побаченнями я користуюсь вітамінним шампунем, кондиціонером та живильним комплексом «Грюн Нечурал». У цих формулах є Д-пантенол, комплекс вітамінів групи Б, полісорбіт-80, речовина для очищення шкіри голови та натуральні трави. На цих вихідних я планую навідатись до «Блумінгдейлз»¹ чи «Бергдорфз» і купити, за порадою Евелін, вітамінний комплекс та шампунь «Фолтен Юропіен» для волосся, що рідшає, — у них містяться складні вуглеводи, що просякають в основу волосся і додають йому сили та блиску. Ще є новий продукт від «Редкен» — комплекс для лікування волосся «Віваджен Гейр Енричмент Тритмент», що запобігає відкладенню мінералів і подовжує життєвий цикл волосся. Луїс Керрузерс радив систему «Араміс Нутріплекс», живильний комплекс, що допомагає покращити кровообіг. Помившись та насухо витершись, я знов вдягаю боксери від «Ральф Лорен» і, перш ніж нанести «Мус а Разе», крем для гоління від «Пур Ом», на дві хвилини кладу на обличчя гарячий рушник, це пом'якшує жорстке волосся на підборідді. Тоді я завжди користуюсь зволожувальним кремом (мені подобається «Клінік») і даю йому ввібратись. Його можна змити чи не змивати і нанести крем для гоління на нього краще за все помазком, тоді він пом'якшить бороду, піднімаючи волосинки, і голитися стає легше. Це не дає воді випаруватись і зменшує тертя між лезом та шкірою. Завжди змочуйте бритву теплою водою перед голінням і проводьте нею в напрямку росту волосся, обережно натискаючи на шкіру. Бачки та підборіддя голіть останніми, адже там волоски жорсткіші й потребують більше часу на пом'якшення. Промийте бритву та струсіть зайву воду, перш ніж почати. Після гоління вмийтеся прохолодною водою, щоб змити залишки піни. Лосьйон після гоління краще брати з малим вмістом спирту або зовсім без нього. Ніколи

¹ «Bloomingdale's» — один із легендарних нью-йоркських універмагів.

не змашуйте обличчя одеколоном, бо високий вміст спирту сушить шкіру обличчя і робить його старшим. Щоб заспокоїти шкіру, слід нанести на обличчя антибактеріальний тонік без спирту вмоченим у воді ватним тампоном. Останній крок — зволоження. Змочіть обличчя водою, перш ніж нанести пом'якшувальний лосьйон, щоб шкіра була ніжнішою і зволоженою. Далі використайте «Гель Апpezан», також від «Пур Ом», — це чудовий засіб для заспокоєння шкіри. Якщо обличчя сохне та лущиться, що робить його тьмяним та старшим на вигляд, візьміть лосьйон для очищення, який видаляє мертві клітини та омолоджує шкіру (також він робить засмагу темнішою). Потім нанесіть бальзам від зморщок на очі («Бом дезьйо») і останній зволожувальний захисний лосьйон. Я втираю живильний лосьйон у шкіру голови після того, як висушу волосся рушником. Досушую я його феном, щоб надати йому об'єму та форми (без злипання від засобів укладки), потім ще лосьйон, який рівномірно розподіляю щіткою «Кент» з натуральної щетини, і нарешті зачісую волосся назад гребінцем із рідкими зубчиками. Знову вдягаю светр «Фейр-Айл» та капці в горошок, йду до вітальні й ставлю новий диск «Токінг Гедз», але він починає «стрибати», тож я виймаю його і ставлю диск для очищення лазерної лінзи. Вони дуже чутливі, забруднюються від пилу, диму, нечистого повітря чи вологи, а замащена лінза читатиме диск неточно, з фальстартами, паузами, «перестрибуваннями», зміною швидкості та загальним спотворенням. На спеціальному диску є щіточка для очищення, яка під час руху видаляє з лінзи осад та сміття. Коли я знову ставлю «Токінг Гедз», диск грає вже як слід. Я беру примірник «Ю-ес-ей тудей», який знаходжу перед моїми дверима в коридорі, й несу з собою на кухню, де ковтаю дві пігулки «Адвіла»¹, мультивітаміни і калій, запиваю «Евіаном» просто

¹ Знеболювальне.

з пляшки, бо моя покоївка, літня китаянка, забула ввімкнути посудомийну машину, коли йшла вчора, і навіть грейпфрутово-лимонний сік доводиться наливати в келих для вина «Сент-Ремі», який я купив у «Баккара». Я дивлюсь на неоновий годинник над холодильником, впевнюючись, що в мене достатньо часу, щоб поснідати неспіхом. Стоячи біля кухонної стійки, я їм ківі й нарізаний японський гібрид груші й яблука (по 4 долари штука в «Грідстеді») з алюмінієвих контейнерів, розроблених у Західній Німеччині. З однієї з великих шаф зі сталевими полицями та дверима металізованого скла в темно-сірих, синіх та металевих тонах, що займають більшу частину стіни кухні, беру висівкову булочку, пакетик трав'яного чаю без кофеїну і коробку вівсяних пластівців із висівками. З'їдаю половину булочки, підігрівши її у мікрохвильовій печі та намастивши тонким шаром яблучного масла. Далі — пластівці з пропущеним зерном та соєвим молоком, ще одна пляшка води «Евіан» та чашечка чаю без кофеїну. Поряд із хлібопіччкою «Панасонік» та кавоваркою «Солтон Поп-Ап» стоїть ще одна кавоварка — срібна «Креміна» для еспресо, яку я купив у «Хаммахер Шлеммер» (дивно, але вона ще тепла). Термочашечка для еспресо з іржостійкої сталі стоїть, брудна, поряд з раковиною разом з блюдцем та ложкою. Поряд з кавоварками — мікрохвильова піч «Шарп» моделі R-1810A Карузел 2 з підставкою, що обертається. У ній я підігріваю другу половину булочки. Разом з тостером «Салтон Соната», кухонним комбайном «Куїзінарт Літл Про», соковижималкою «Акме Сюпрім» та автоматом для виготовлення лікеру «Кордіалі Йорз»¹ — великий іржостійкий чайник на дві з половиною кварта². Коли вода кипить, він грає мелодію «Чай для двох», і я роблю собі ще чашечку чаю без

¹ «Cordially Yours» — буквально перекладається як «Щиро ваш».

² 2,37 л.

кофеїну, з корицею та яблуком. Доволі довго я витріщаюсь на ніж «Блек енд Декер», який лежить на столі поряд із раковиною в стіні. Це ніж для очищення та нарізки овочів із кількома додатковими лезами, зазубреним лезом, ножем-пилкою та змінним руків'ям. Сьогодні я вбрався у костюм від «Алан Фиссер» у стилі вісімдесятих — насправді це переспів моди тридцятих років. У ньому є підплічники, виріз на грудях невеликий, спинка з фалдами. М'які лацкани приблизно чотири дюйми¹ завширшки, з гострими кінчиками у двох третинах відстані до плечей. Правильно використані у двобортних костюмах, загострені лацкани вважаються більш елегантними, ніж з розрізом. Низькі кишені мають подвійне окантування — проріз над клапаном з обох боків має вузький кант. Чотири гудзики формують низький квадрат; над ним, приблизно там, де сходяться лацкани, є ще два. Глибокі складки штанів продовжують лінії широкого піджака. Лінія талії спереду трохи завищена. Ззаду по центру — петельки для підтяжок. Краватка — шовк у цяточку, «Валентіно Кутюр». Взуття — лофери² з крокодилячої шкіри від «А. Тестоні». Поки я вдягаюсь, по телевізору йде «Шоу Патті Вінтерс». Сьогодні гості студії — жінки з множинною особистістю.

На екрані — невиразна літня жінка з зайвою вагою, і голос Патті за кадром запитує її:

— То це шизофренія чи щось таке? *Розкажіть.*

— Ні, о ні. Люди з множинною особистістю — не шизофреніки, — каже жінка, хитаючи головою. — Ми не небезпечні.

— Що ж, — починає Патті, стоячи серед глядачів із мікрофоном у руках. — Ким ви були минулого місяця?

¹ 10 см.

² Чоловічі або жіночі черевики без застібок чи мають шнурівки з довгим язичком, круглим носакон і перетинкою на підйомі стопи.

— Минулого місяця переважно була Поллі, здається, — відповідає жінка.

Камера показує глядачів — стривожене обличчя домогосподарки. Перш ніж вона помічає себе на моніторі, камера знову повертається до жінки з множинною особистістю.

— Гарзд, — веде далі Патті, — а хто ви *зараз*?

— Ну... — втомлено починає жінка, начебто її постійно про це запитують і вона відповідає знову, і знову, і знову, і все одно ніхто їй не вірить. — Ну, цього місяця я... бараняча відбивна. Переважно... Бараняча відбивна.

Довга пауза. Великий план ошелешеної домогосподарки, вона хитає головою, а друга домогосподарка шепоче щось їй на вухо.

Сьогодні я вдягаю лофери з крокодилячої шкіри від «А. Тестоні».

Витягаючи плащ з шафи в передпокої, я знаходжу шалик від «Бьорберрі» та пальтечко з вишитим на ньому китом — таке могла б носити маленька дитина. Воно вкрите чимось, схожим на засохлий шоколадний сироп, плями сходяться попереду, вилоги потемніли. Я спускаюсь ліфтом до холу, накручую свій «Ролекс», обережно струшуючи зап'ястя. Вітаюсь зі швейцаром, виходжу на вулицю і ловлю таксі, що прямує до Волл-стрит.

«У Гаррі»

Ми з Прайсом мовчки йдемо по Ганновер-стрит, сутінки починають темнішати, і наче якийсь радар веде нас до бару «У Гаррі». Тімоті не сказав ані слова, відколи ми вийшли з офісу «Пірс та Пірс». Він навіть лишає поза увагою огидного безхатька, який зіщулився під смітником на Стоун-стрит, хоча й присвистує по-вовчому вслід жінці, що прямує до Вотер-стрит, — білявка, великі цицьки, гарний задок,

високі підбори. Прайс видається знервованим і роздратованим, і мені зовсім не хочеться питати у нього, що сталося. На ньому лляний костюм від «Каналі Мілано», бавовняна сорочка від «Айк Бехар», шовкова краватка від «Білл Бласс» та шкіряні черевики на шнурівці від «Брукс Бразерс» із заокругленими носачами. Я вдягнув легкий лляний костюм зі штанами зі складкою, бавовняну сорочку, шовкову краватку в цяточку — все від «Валентіно Кутюр», і шкіряні черевики з перфорацією та заокругленими носачами від «Аллен-Едмондз». За столиком у барі ми бачимо Девіда Ван-Паттена та Крейга Мак-Дермотта. Ван-Паттен вбраний у двобортний спортивний піджак з шерсті та шовку, так само шовково-шерстяні штани на гудзиках із внутрішніми складками від «Маріо Валентіно», бавовняна сорочка від «Гітман Бразерс», шовкова краватка в цяточку від «Білл Бласс» та шкіряні черевики від «Брукс Бразерс». Мак-Дермотт вдягнув лляний костюм із брюками зі складкою, сорочку з бавовни та льону з гудзиками від «Базіль», шовкову краватку від «Джозеф Аббуд» та лофери зі шкіри страуса від «Сьюзен Бенніс Воррен Едвардз».

Вони схилились над столиком, щось пишуть на паперових серветках, і перед ними стоять віскі та мартіні відповідно. Вони махають нам. Прайс кидає свій шкіряний дипломат фірми «Тумі» на порожній стілець і прямує до бару. Я кричу, щоб він взяв мені «Джей енд Бі» з льодом і сідаю з Ван-Паттеном та Мак-Дермоттом.

— Привіт, Бейтмене, — каже Крейг, і стає зрозуміло, що це вже не перший його мартіні. — Слухай, годиться вдягати лофери з торочками до ділового костюма чи ні? І не дивись на мене так, наче я божевільний.

— Чорт, не питай Бейтмена, — стогне Ван-Паттен, вимахуючи золотою ручкою «Кросс» перед його обличчям, і відсьорбує його мартіні.

— Ван-Паттене? — говорить Крейг.

— Так?

Мак-Дермотт вагається, а потім дуже рівним голосом каже:

— Замокни.

— Що ви надумали, навіжені? — Я бачу на барі Луїса Керрузерса, він стоїть поряд із Прайсом, а той його повністю ігнорує. Керрузерс погано вдягнений — двобортний шерстяний костюм на чотири гудзики, здається, від «Чепс», смугаста бавовняна сорочка та шовкова краватка-метелик, плюс окуляри в роговій оправі від «Олівер Піплз»

— Бейтмене, ми надішлемо ці питання в «Джі К'ю»¹, — заводить Ван-Паттен.

Луїс помічає мене, спроквола всміхається і, якщо я не помиляюсь, шаріється, відвертаючись до бару. Бармени чомусь завжди його не помічають.

— Ми заклалися щодо того, кого першого опублікують у розділі «Питання й відповіді», і тепер я чекаю на відповідь. *Ти що думаєш?* — запитує Ван-Паттен.

— Про що? — роздратовано питаю я.

— Лофери з торочками, *довбню*, — каже він.

— Ну, хлопці... — Я обережно зважую слова. — Такі лофери традиційно носять як повсякденне взуття... — Я кидаю погляд на Прайса, мені страшенно хочеться випити.

Він просковзає повз Луїса, котрий простягає йому руку. Прайс усміхається, щось каже і йде далі, до нашого столика. Луїс знову намагається привернути увагу бармена, і знову йому не щастить.

— Але це заведено *саме тому*, що популярно, так? — нетерпляче запитує Крейг.

— Так, — киваю я. — Якщо вони чорні чи з кордівської кольорової шкіри.

— А коричневі? — з підозрою питає Ван-Паттен.

Я замислююсь, потім відповідаю:

¹ «GQ» — журнал для чоловіків.

— Надто спортивно для ділового костюма.

— Про що провадите, педики? — питає Прайс.

Він передає мені склянку й сідає, схрестивши ноги.

— Добре, добре, — каже Ван-Паттен. — Тепер *моє* питання. З двох частин. — Він робить театральну паузу. — Заокруглений комірець — це надто урочисто чи надто повсякденно? Друга частина: який вузол для краватки личить таким комірцям найбільше?

Прайс досі стривожений, голос — напружений, і він відповідає швидко, вимовляючи слова так чітко, що їх чутно у всьому барі:

— Це цілком універсальна деталь, яка підходить до костюмів і до спортивних курток. Для урочин такий комірець слід накрохмалити, для офіційного прийому — додати шпильку.

Він раптом зітхає так, наче помітив когось. Я озираюсь, намагаючись зрозуміти, кого саме. А Прайс веде далі:

— Якщо такий комірець вдягнути до блейзера, тоді він має виглядати м'яким, і годяться обидва варіанти, зі шпилькою та без неї. Це традиційний стиль для приватних шкіл, тож найкраще його врівноважить доволі невеликий простий італійський вузол.

Він робить ковток мартіні й міняє ноги місцями.

— Ще питання?

— Купіть йому випити, — каже вочевидь вражений Мак-Дермотт.

— Прайс? — мовить Ван-Паттен.

— Так? — відгукується Прайс, оглядаючи залу.

— Ти безцінний.

— Слухайте, де будемо вечеряти? — питаю я.

— Вірний містер Загат¹ завжди зі мною, — каже Ван-Паттен, дістаючи з кишені довгий кармазиновий буклет, і показує його Тімоті.

¹ «Zagat Survey» — журнал з оглядами та критикою ресторанів.

— Ура, — сухо реагує він.
 — Чого нам хочеться? — це я.
 — Чогось білявого, з великими цицьками. — Прайс.
 — Може, підемо у сальвадорське бістро? — Мак-Дермотт.
 — Ми збирались потім у «Тунель», то давайте кудись не-далеко. — Ван-Паттен.

— Чорт, — заводить Мак-Дермотт. — Ми йдемо в «Тунель»? Минулого тижня я там підчепив таку ціпоньку з Вассара¹...

— Господи, не починай знову, — стогне Ван-Паттен.
 — Тобі щось *не так*? — огризается Мак-Дермотт.
 — Я там був. Я не хочу знову чути що історію, — каже Ван-Паттен.

— Я ж тобі не розповідав, що було *потім*, — Мак-Дермотт вигинає брови.

— А коли ви туди ходили, люди? — запитую я. — Чому мене не запросили?

— Ти ж був у тому довбаному *круїзі*. Тепер мовчіть і слухайте. Тож підчепив я ту ціпоньку в «Тунелі» — гаряча штучка, великі цицьки, шикарні ноги, підтягнута така. Купив їй пару коктейлів із шампанським, вона сказала, що приїхала до міста на весняні канікули, і мало не взяла до рота одразу ж у «Залі з канделябрами», то я повіз її до себе...

— Овва, стій, — перебиваю його я. — А можна спитати, де весь цей час була *Памела*?

Крейг морщитьється.

— Та *пішов* ти. Я хотів, щоб мені відсмоктали, Бейтмене. Хотів дівку, яка дозволила б...

— Не хочу це слухати, — каже Ван-Паттен, затуляючи вуха долонями. — Він зараз скаже щось огидне.

— Ти ханжа, — глумливо каже Мак-Дермотт. — Ми ж не збирались разом будувати квартиру чи їхати на Кариби.

¹ Коледж у передмісті Нью-Йорка.

Я просто хотів дівку, яка відсмоктувала б мені хвилини тридцять-сорок.

Я кидаю в нього паличкою для помішування коктейлю.

— Отже, ми поїхали до мене, і ви тільки послухайте. — Він присувається ближче до столу. — Вона випила достатньо шампанського, щоб звалити довбаного носорога, і уявіть собі...

— Вона дала тобі без презерватива? — запитує хтось із нас. Мак-Дермотт заковчує очі під лоб.

— Це ж дівчина з *Вассара*. Не з *Квінсу*¹.

Прайс легенько б'є мене по плечу.

— І що *це* має означати?

— Все одно, слухайте, — веде далі Мак-Дермотт. — Вона... ви готові? — Драматична пауза. — Вона подрочила мені рукою, і, ви уявляєте... навіть *рукавичку* не зняла.

Він відкидається на спинку стільця і потягує свій напій, виглядаючи вкрай самовдоволено.

Ми всі сприймаємо це серйозно. Ніхто не кепкує з Мак-Дермоттових одкровенень чи його нездатності натиснути на ту дівку. Всі мовчать, але думають про одне: *ніколи* не знімати дівчину з *Вассара*.

— Тобі потрібна ціпонька з *Кемдена*, — каже Ван-Паттен, прийшовши до тями після оповіді Мак-Дермотта.

— *Чудово*, — кажу я. — Дівка, яка думає, що спати з власним братом — нормально.

— Так, але ж вони вважають, що СНІД — це новий англійський гурт, — зауважує Прайс.

— То де вечеряємо? — запитує Ван-Паттен, вивчаючи запитання, написане на його серветці. — Куди, до біса, підемо?

— Навіть смішно, що дівчата вірять, ніби хлопців турбують хвороби і схожа фігня, — похитує головою Ван-Паттен.

¹ Округ Нью-Йорка, населений переважно емігрантами.

— Я не вдягатиму чортів презерватив, — виголошує Мак-Дермотт.

— Я відксерив одну статтю, — каже Ван-Паттен, — і там написано, що шанс щось таке підхопити — нуль, нуль, нуль, нуль і половина десятитисячної відсотка, щось таке, і байдуже, з якою задрипаною хвойдою і збоченкою ти б не примудрився переспати.

— Нормальні хлопці не *можуть* захворіти.

— Ну, *білі* хлопці.

— Дівчина була в довбаній рукавичці? — питає Прайс, і досі шокований. — *Рукавичка?* Господи, чому ти *сам* не подрочив замість того?

— Знаєте, член теж встає, — каже Ван-Паттен. — Це слова Фолкнера.

— До якого коледжу ти ходив? — запитує Прайс. — Пайн Менор?

— Народе, — кажу я. — Дивіться, хто до нас йде.

— Хто? — Прайс навіть голову не повертає.

— Підказка, — кажу я. — Найбільш слизький тип у «Дрексель, Бернем, Ламберт».

— Коннолі? — здогадується Прайс.

— Привіт, Престоне, — кажу я і потискаю Престону руку.

— Друзі, — каже Престон, стоячи над столом і киваючи іншим. — Перепрошую, але повечеряти з вами сьогодні не зможу.

Престон вбраний у двобортний шерстяний костюм від «Александр Джуліан», бавовняну сорочку та шовкову краватку «Перрі Елліс». Він присідає поруч зі столом, для рівноваги поклавши руку на спинку мого стільця.

— Мені дуже прикро, що доводиться вам відмовляти, але знаєте, так склалось.

Прайс дивиться на мене викривальним поглядом і одними губами питає: «А його запрошували?»

Я знизую плечима і допиваю свій «Джей енд Бі».

— Чим вчора займався? — питається Мак-Дермотт і додає: — Нічого костюмчик.

— *Ким* він вчора займався, — виправляє його Ван-Паттен.

— Ні-ні, — каже Престон. — Дуже поважний, пристойний вечір. Без дівок, без випивки, без кокаїну. Ходили з Александрою та її батьками в російську чайну. Уявляєте, вона називає батька Біллі... Але я так втомився і випив лише *одну* «Столичну». — Він знімає окуляри (звісно ж, «Олівер Піплз») і позіхає, протираючи їх носовичком від «Армані». — Точно не знаю, але, здається, той дивний православний офіціант кинув кислоти мені в борщ. Я такий втомлений.

— Що робитимеш сьогодні? — запитує Прайс.

Йому помітно нецікаво.

— Треба повернути касети в прокат, потім — в'єтнамський ресторан із Александрою, потім — мюзикл на Бродвеї, щось британське, — відповідає Престон, оглядаючи залу.

— Престоне, — каже Ван-Паттен, — ми тут пишемо питання для «Джі К'ю», може, хочеш щось додати?

— О, так, — каже Престон, — у мене є питання. Як зробити, щоб передній край сорочки не задирався, коли носиш смокінг?

Ван-Паттен та Мак-Дермотт хвилину сидять мовчки, думають, потім Крейґ стурбовано насуплює брови і каже:

— Хороше питання.

— Прайсе, а в тебе є питання? — запитує Престон.

— Так, — зітхає Прайс. — Якщо всі твої друзі телепні, вибити їм мізки з магнуму 38-го калібра — це правопорушення, злочин чи Божа воля?

— Це не для «Джі К'ю», — каже Мак-Дермотт. — Радше для «Солдата удачі»¹.

— Чи «Веніті Фейр»², — додає Ван-Паттен.

¹ «Soldier of Fortune» — журнал для військових.

² «Vanity Fair» — журнал про масову культуру.

— Хто це? — запитує Прайс, дивлячись у напрямку барної стійки. — Чи не Рід Робінсон? І щоб ти знав, Престоне, до передньої частини сорочки просто пришивають петельку для гудзика й пристібають її до штанів. І обережно, щоб накрохмалений перед сорочки був не нижче лінії талії на брюках, бо інакше буде стирчати, коли сідатимеш, *так, той мудака* — Рід Робінсон? *Надто* вже на нього схожий.

Ошелешений зауваженням Прайса, Престон повільно розвертається навприсядки і, вдягнувши окуляри назад, коситься на бар.

— Ні, це Найджел Моррісон.

— О! — вигукує Прайс. — Один із тих юних британських педиків, які стажуються в...

— Як ти знаєш, що він педик? — перебиваю його я.

— Усі вони педики, — знизує плечима Прайс. — Усі британці.

— А звідки *ти* знаєш, Тімоті? — шкіриться Ван-Паттен.

— Бачив, як він трахав Бейтмена в зад у туалеті банку «Морган Стенлі», — каже Прайс.

Я зітхаю і запитую Престона:

— То де Моррісон стажується?

— Я забув, — каже Престон, чухаючи голову. — Може, «Лазард»?

— Де? — назирає Мак-Дермотт. — Перший Бостонський? «Голдман»?

— Я не впевнений, — відповідає Престон. — Може, «Дрексель»? Слухайте, він всього лиш помічник фінансового аналітика, а його огидна чорнозуба дівчина викупує акції в кредит у якійсь *дірі*.

— То де будемо *істи*? — питаю я, втрачаючи терпіння. — Треба замовити столик. Я не стоятиму в якомусь довбаному *барі*.

— Що це Моррісон надягнув? — питає сам себе Престон. — Невже справді костюм у клітинку на сорочку в *клітинку*?

— Це не Моррісон, — каже Прайс.

— А хто тоді? — запитує Престон, знову знімаючи окуляри.

— Це Пол Овен, — відповідає Прайс.

— Це не Пол Овен, — кажу я. — Пол Овен — з іншого боку бару, ось там.

Овен стоїть біля стійки у двобортному шерстяному костюмі.

— Він працює з рахунками Фішера, — каже хтось.

— Везучий єврейський покидьок, — каже Престон.

— Господи, Престоне, — кажу я. — А це тут до чого?

— Слухай, я бачив, як цей покидьок говорив по телефону з директором і крутив довбану менору¹. Він приніс куш Хануки в офіс минулого грудня, — несподівано каже Престон, незвичайно пожвавившись.

— Крутять дрейдель², Престоне, — кажу я, — не менору. Крутять — дрейдель.

— Боже, Бейтмене, може, мені сходити до бару і попросити Фредді підсмажити тобі тих дебільних картопляних млинців? — питається Престон, широко стривожений. — Отих... латкес?

— Не треба, — відповідаю я. — Але спокійніше з цим твоїм антисемітизмом.

— Голос розуму! — Прайс нахилиється, щоб поплескати мене по спині. — Наш звичайний хлопець.

— Так, звичайний хлопець, який, якщо тебе послухати, дозволив помічнику фінансового аналітика на стажуванні трахнути себе в зад, — з іронією кажу я.

— Я сказав, що ти — голос розуму, — каже Прайс. — І не казав, що ти — не гомосексуаліст.

— Чи не тріпло, — додає Престон.

¹ Семистовбурний свічник, символ іудаїзму.

² Єврейська чотиристороння дзига.

— Так, — кажу я, дивлячись прямо на Прайса. — Спитай Мередіт, чи я гомосексуаліст. Вона відповість — одразу як витягне мій член з рота.

— Мередіт *любить педиків*, — спокійно пояснює Прайс. — Саме тому я її кидаю.

— О, хлопці, зараз розкажу вам анекдот, — Престон потирає руки.

— Престоне, — каже Прайс. — Ти ж бо сам — *анекдот*. Ти ж знаєш, що тебе на вечерю не запрошували. До речі, гарний піджак. Не з костюму, але пасує нівроку.

— Прайсе, ах ти ж покидьок, ти такий на мене злий, що аж боляче, — сміючись каже Престон. — Тож зустрічаються на вечірці Джей Еф Кей¹ та Перл Бейлі², йдуть до Овального кабінету, кохаються, Кеннеді засинає, і... — Престон зупиняється. — Чорт, що ж далі... А, так. Перл Бейлі каже: «Містере президент, я знову хочу вас трахнути», а він каже: «Я збирався поспати і за тридцять...» ні, чекайте... — Престон знову зупиняється збентежений. — Ні... за шістдесят... ні, гаразд, хай буде тридцять: «...за тридцять хвилин я прокинувся і ми повторимо, але одну руку мусиш тримати на моєму прутні, а іншу — на яйцях», і вона така: «Гаразд, але чому я маю тримати одну руку на вашому члені, а другу... другу руку на яйцях, і...» — він помічає, що Ван-Паттен ліниво шкрябає щось на серветці. — Ван-Паттене, ти мене слухаєш?

— Я слухаю, — роздратовано відповідає Ван-Паттен. — Продовжуй. Розкажуй. Одну руку на прутні, іншу — на яйцях, давай далі.

Луїс Керрузерс досі стоїть біля стійки, чекаючи на свій напій. Тепер мені здається, що його шовковий метелик — від «Агнес Бі». Незрозуміло.

¹ Джон Фітцджеральд Кеннеді, 35-й президент США.

² Відома темношкіра акторка та співачка, володарка премії Тоні.

— Я не слухаю, — каже Прайс.

— І він каже... — Престон знову замовкає.

Довга пауза. Він дивиться на мене.

— На мене не дивись, — кажу. — Це не мій анекдот.

— І він каже... Все з голови вилетіло.

— То це суть жарту — «все з голови вилетіло»? — запитує Мак-Дермотт.

— Він каже, емм... тому що... — Престон затуляє долонею очі й думає. — Боже, аж не віриться, як я міг забути...

— Чудово, Престоне, — зітхає Прайс. — Ну ти й дотепний довбень.

— «Все з голови вилетіло»? — питає мене Крейг. — Не доганяю.

— Так-так-так, — схаменувся Престон. — Я згадав. «Бо коли я останнього разу трахав негритьянку, вона вкрала у мене гаманець».

Він одразу починає гиготіти. І після короткої паузи всі за столом, крім мене, теж вибухають сміхом.

— Ось де суть жарту, — гордо і з полегшенням каже Престон.

Ван-Паттен дає йому п'ять. Навіть Прайс сміється.

— Господи, — кажу я, — який жак.

— Чому? — питає Престон. — Це ж смішно. Це гумор.

— Так, Бейтмене, — додає Мак-Дермотт. — Веселіше.

— Майже забув, — говорить Прайс. — У Бейтмена встає тільки на членів союзу боротьби за громадянські свободи. З цим є якісь проблеми?

— Це не смішно, — кажу я. — Це расизм.

— Бейтмене, вилупку ти відлюдькуватий, — каже Престон. — Припини читати біографії Теда Банді¹.

Він підводиться і дивиться на свій «Ролекс».

— Усе, мені час іти. Побачимося завтра.

¹ Серійний вбивця, гвалтівник та некрофіл.

— Так, те саме місце, той самий час, — каже Ван-Паттен, пхаючи мене ліктем.

Перш ніж піти, Престон схиляється до мене.

— «Бо коли я останнього разу трахав негритянку, вона вкрала в мене гаманець».

— Та зрозумів я, зрозумів, — кажу я, відштовхуючи його.

— Запам'ятайте, хлопці: мало що в житті працює так надійно, як «Кенвуд».

Він виходить.

— Ябба-дабба-ду, — каже Ван-Паттен.

— А хтось чув, що печерні люди їли більше клітковини, аніж ми зараз? — запитує Мак-Дермотт.

«Пастелі»

Ми приїхали в «Пастелі», і я мало не плачу, бо впевнений, що сісти там не пощастить, однак столик непоганий, і полегшення котиться солодкою хвилею по моему тілу. Мак-Дермотт знайомий із метрдоцелем «Пастелей», отож, хоча ми й замовили столик із таксі кілька хвилин тому, нас одразу проводять через повний людей бар у рожеву, яскраво освітлену головну залу і розсаджують у чудовій кабінці на чотирьох. Зарезервувати столик у «Пастелях» практично неможливо, тож всі ми — Ван-Паттен, я, навіть Прайс — вражені тим, як майстерно Мак-Дермотт здобув нам столик. Може, ми навіть трохи йому заздriamo. Сівши в таксі на Вотер-стрит, ми зрозуміли, що столик ніхто ніде не замовив, і поки обговорювали переваги нового каліфорнійсько-сицилійського ресторанчика у Верхньому Іст-Сайді (і я панікував так сильно, що мало не розірвав «Загат» навпіл), поступово дійшли згоди. Не приставав на це лише Прайс, однак і він врешті-решт знизав плечима і сказав: «Та мені насрати», і ми зробили замовлення з його мобільного. Він

увімкнув свій вокмен так голосно, що звуки Вівальді було чути навіть із напівпрочиненими вікнами, через які таксі заповнював гамір дорожнього руху. Ван-Паттен та Мак-Дермотт грубо жартували щодо розміру його члена, я до них приєднався. Біля ресторану Тім схопив ту серветку, на якій Ван-Паттен записав фінальну версію запитань для «Джі К'ю», й жбурнув її у волоцюгу, який лежав під рестораном, тримаючи в німечних руках картонку з написом: «Я ГОЛОДНИЙ І БЕЗДОМНИЙ, ПРОШУ, ДОПОМОЖІТЬ».

Усе наче йде добре. Метрдотель передав нам чотири «Белліні»¹ як подарунки від закладу, але ми все одно замовили собі напої. «Зе Ронеттс» співають «А потім він мене поцілував», у нашої офіціантки шикарна фігура, і навіть Прайс, схоже, розслабився, хоча й ненавидить це місце. До того ж за столиком навпроти нашого — чотири привабливі жінки, білявки з великими грудьми. Одна вдягнена в сукню-сорочку з двосторонньої шерсті від «Кельвін Кляйн», інша — у плетену шерстяну сукню та піджак із шовковими зав'язками від «Джеффри Бін», третя — у спідниці з плісированого тюлю та вишитому оксамитовому бюстє, здається, це «Крістіан Лакруа», плюс туфлі на високих підборах від «Сідоні Ларіцці», а остання вбрала чорну сукню без бретельок, розшиту блискітками, й звичайний піджак із шерстяного крепу від «Білл Бласс». Тепер із динаміків лунають «Ширель», «Танцюючи на вулиці» — через потужність звукової системи та акустику ресторану з його високою стелею нам доводиться робити замовлення мало не криком. Наша офіціантка вбрана у двобарвний костюм із шерстяного волокна від «Мірон де Премонвіль», оздоблений бісером, і оксамитові черевички до шиколоток, і я впевнений, що вона фіртує зі мною — надто вже сексуально сміється, коли

¹ «Bellini» — алкогольний коктейль із персикового пюре та ігристого вина, блідо-рожевого кольору.

я для початку замовляю морського чорта і севиче¹ з кальмара з золотим кав'яром, а потім, приймаючи замовлення на пиріг з лососем та соусом з зелених мексиканських томатів, дивиться так пристрасно та пронизливо, що доводиться стурбовано і *вкрай* серйозно витріщатись на рожевий «Белліні» у високому келиху для шампанського, аби вона не подумала, що я *надто* зацікавився. Прайс замовляє тапас, потім — оленину з йогуртовим соусом і паростки папороті зі шматочками манго. Мак-Дермотт обирає сашимі з козячим сиром, а головну страву — копчену качку з салатом фрізе та кленовим сиропом. Ван-Паттен їсть ковбаски з морського гребінця і лосося на грилі з малиновим оцтом та соусом гуакамолє. Кондиціонер у ресторані працює на повну потужність, я навіть шкодую, що не вдягнув новий пуловер від «Версаче», придбаний минулого тижня в «Бергдорфз». З тим костюмом, що на мені зараз, було б непогано.

— *Будь ласка*, приборіть це, — каже помічнику офіціанта Прайс і вказує на «Белліні».

— Зачекай, Тіме, — говорить Ван-Паттен. — *Охолонь*. Я їх вип'ю.

— Це *європейське* лайно, Девіде, — пояснює Прайс. — Просто *європейське* лайно.

— Можеш взяти *мій*, Ван-Паттене, — кажу я.

— Чекайте, — каже Мак-Дермотт, зупиняючи помічника офіціанта. — Я свій теж залишу.

— Чому? — запитує Прайс. — Намагаєшся справити враження на ту вірменську ціпоньку за баром?

— Яку вірменську ціпоньку? — Ван-Паттен раптом зацікавився і почав крутити головою.

— Забирайте все, — каже Прайс, закипаючи.

Помічник офіціанта покійрно забирає всі келихи і наостанок киває невідомо кому.

¹ Закуска з маринованих, сирих морепродуктів.

— Хто призначив тебе головним? — скигнуть Мак-Дермотт.

— Народ, дивіться, хто щойно зайшов, — присвистує Ван-Паттен. — От же ж.

— Заради Бога, тільки *не* той довбаний Престон, — зітхає Прайс.

— О ні, — зловісно говорить Ван-Паттен. — Він нас ще не помітив.

— Віктор Павелл? Пол Овен? — раптово злякавшись, питаю я.

— Йому двадцять чотири, і, скажімо так, у нього до *огиди* багато бабла, — натякає, шкірячись, Ван-Паттен. Його, безперечно, помітили, бо на його обличчі з'являється сяюча посмішка на всі зуби. — Грошей — хоч *сракою* їж.

Я витягаю шию, але не можу зрозуміти, про кого йдеться.

— Це Скотт Монтгомері, так? — каже Прайс. — Скотт Монтгомері.

— Можливо, — дражниться Ван-Паттен.

— Той карлик Скотт Монтгомері, — Прайс впевнений.

— Прайсе, — каже Ван-Паттен, — ти просто безцінний.

— Дивіться, в якому я захваті, — каже, повертаючись, Прайс. — Я завжди в захваті, як зустрічаю когось із Джорджії.

— Ого, — каже Мак-Дермотт. — Яке *вражаюче* вбрання.

— Все, — каже Прайс, — я вражений у самісіньке серце.

— Нічого собі, — я теж бачу Монтгомері. — Елегантний темно-синій.

— У ледь помітну клітинку, — шепоче Ван-Паттен.

— Скільки бежевого, — каже Прайс. — Ви *розумієте*.

— Він йде до нас, — кажу я, опановуючи себе.

Скотт Монтгомері підходить до нашого столика. На ньому двобортний піджак темно-синього кольору з гудзиками з фальшивого панцира черепахи, явно не нова смугаста бавовняна сорочка з червоним стібком, шовкова краватка з червоними, білими та синіми спалахами від «Хуго Босс»

і штани з вимитої вовни з чотирма складками та косими кишенями від «Лазо». Він тримає келих шампанського й передає його своїй супутниці — дівчині модельного типу, худій, з непоганими цицьками, ніяким задком і на високих підборах; вона вбрана у спідницю з шерстяного крепу та веллоровий піджак з шерсті з кашеміром, таке ж кашемірово-шерстяне пальто перекинута через руку, все від «Луїс дель Оліо». Туфлі на підборах від «Сьюзен Бенніс Воррен Едвардз», темні окуляри від «Ален Майклі», сумочка з пресованої шкіри від «Гермес».

— Привіт, народе, як життя? — Монтгомері говорить гугняво, як і всі мешканці Джорджії. — Це Ніккі. Ніккі, це Макдональд, Ван-Бурен, Бейтмен — гарна засмага! — та містер Прайс.

Він потискає руку тільки Тімоті й забирає своє шампанське у Ніккі. Вона посміхається, ввічливо, наче робот — певно, що не розмовляє англійською.

— Монтгомері, — м'яким, неформальним тоном каже Прайс, дивлячись на Ніккі. — Як твої справи?

— Ну, люди, — каже Монтгомері, — бачу, у вас першокласний столик. Ще не розраховались? Жартую.

— Послухай, Монтгомері, — каже Прайс, досі витріщаючись на Ніккі, незвично добрий до людини, яку я вважав чужою. — Зіграємо у сквош?

— Подзвони мені, — неухважно каже Монтгомері, оглядаючи кімнату. — Це не Тайсон?.. Ось моя візитівка.

— Чудово, — відповідає Прайс і ховає картку до кишені. — У четвер?

— Не зможу, завтра лечу в Даллас, але... — Монтгомері вже відходить від столу, поспішаючи ще до когось, і тягне за собою Ніккі. — Давай наступного тижня.

Ніккі посміхається мені й опускає очі долі — там бежеві, блакитні й світло-зелені плитки перетинаються три-

кутниками, — наче підлога може дати відповідь чи хоч якусь підказку, навести можливу причину того, чому вона з Монтгомері.

Я ліниво розмірковую, чи не старша вона за нього і чи не загравала до мене.

— Побачимось, — каже Прайс.

— Побачимось, народе... — Монтгомері вже на півдорозі з залу. Ніккі йде за ним. Я помилявся: у неї є задок.

— Вісімсот мільйонів, — присвистує Мак-Дермотт й хитає головою.

— Що за коледж? — питаю я.

— Посміховисько, — натякає Прайс.

— Роллінз? — намагаюсь вгадати я.

— Уяви собі — Хемпден-Сідней, — каже Мак-Дермотт.

— Він паразит, невдаха й слимак, — підбиває підсумок Ван-Паттен.

— Але у нього вісімсот мільйонів, — наголошує Мак-Дермотт.

— То піди і візьми у цього карлика *в рот*, може, так ти замовкнеш, — каже Прайс. — Невже тебе можна аж настільки вразити, Мак-Дермотте?

— Все одно, — зауважую я, — дівчина нічого.

— Так, *гаряча* крихітка, — погоджується Мак-Дермотт.

— Підтверджую, — неохоче киває Прайс.

— Ну вас, — з гіркотою говорить Ван-Паттен, — я ж *знаю* цю дівку.

— Та не вже, — стогнемо ми всі разом.

— Дай вгадаю, — кажу я. — Підчепив її в «Тунелі», так?

— Ні, — говорить він, відсърбуючи зі своєї склянки. — Вона модель. Анорексичка, алкоголічка, знервоване стерво. *Абсолютна* французенка.

— Що ти верзеш, — я не розумію, бреше він чи ні.

— Поб'ємось об заклад?

— То й що, — знизуює плечима Мак-Дермотт. — Я б її трахнув.

— Вона випиває літр «Столичної» за день, потім виблює її та *випиває заново*, Мак-Дермотте, — пояснює Ван-Паттен. — Цілковита алкашка.

— Цілковита *дешева* алкашка, — буркоче Прайс.

— Мені байдуже, — хоробро каже Мак-Дермотт. — Вона прекрасна. Я хочу її трахнути. Я хочу з нею одружитись. Хочу, щоб вона народила мені дітей.

— Господи, — каже Ван-Паттен, мало не вдавившись. — Хто хоче одружитись з дівкою, яка народить кухоль горілки з журавлиновим соком?

— Він *має* рацію, — кажу я.

— Ага, а ще він хоче підчепити вірменську ціпоньку на барі, — глузує Прайс. — Що, як вона народить пляшку шампанського й пінту персикового соку?

— *Яка* вірменська ціпонька? — роздратовано запитує Мак-Дермотт, витягуючи шию.

— Господи, та пішли ви, педики... — зітхає Ван-Паттен.

Метрдотель підходить привітатись із Мак-Дермоттом, помічає, що перед нами нема наших «Белліні», і втікає, перш ніж ми зупиняємо його. Не знаю, звідки Мак-Дермотт так добре знає Алена, — може, через Сесілію? Це мене дратує, але я вирішую зрівняти рахунок, показавши всім свої новенькі візитні картки. Я витягаю одну зі свого гаманця зі шкіри газелі («Барніз», 850 доларів) і жбурляю на стіл, чекаючи на реакцію.

— Що це, грам? — запитує зацікавлений Прайс.

— Нова візитівка, — я намагаюся поводитись, як завжди, але не можу втримати гордовиту посмішку. — Що скажете?

— Ого, — Мак-Дермотт підіймає її, проводить пальцем, він справді вражений. — Дуже гарно. Подивись.

Він передає картку Ван-Паттену.

— Учора забрав із друкарні, — зауважую я.

— Гарні кольори, — каже Ван-Паттен, ретельно вивчаючи картку.

— Колір слонової кості, — пояснюю я. — А шрифт — Silian Rail.

— Silian Rail? — перепитує Мак-Дермотт.

— Так. Непогано, а?

— *Справді*, дуже круто, Бейтмене, — стримано каже Ван-Паттен, вилупок заздрісний. — Але це маячня...

Він дістає свій гаманець і кладе картку поряд із попільничкою.

— Ти на це поглянь.

Ми всі схилиємось над столом, розглядаючи візитівку Девіда, і Прайс тихо каже:

— Це *справді* гарно.

Моїм тілом проходить короткий спазм заздрощів — такий елегантний колір, стильний шрифт. Я стискаю кулаки, слухаючи, як Ван-Паттен самовдоволено каже:

— Колір яєчної шкаралупи і шрифт Romalian... — він повертається до мене. — Що скажеш?

— Гарно, — каркаю я і змушую себе кивнути, коли помічник офіціанта приносить чотири нових «Белліні».

— Господи, — каже Прайс, підносячи картку до світла й ігноруючи принесені напої. — Це ж просто супер. Звідки в такого телепня, як ти, стільки смаку?

Я дивлюсь на візитівку Ван-Паттена, потім на свою, і не можу повірити, що Прайсу справді більше подобається перша. Мені аж паморочиться в голові, я роблю ковток і глибоко вдихаю.

— Але чекайте, — каже Прайс, — бо ви ще нічого не бачили...

Він дістає свою картку з внутрішньої кишені пальта, повільно, драматично демонструє її й наголошує:

— *Моя*.

Навіть я мушу визнати — вона неймовірна.

Раптом ресторан віддаляється кудись, його гамір стихає, перетворюється на беззмістовне дзиччання порівняно з цією візитівкою, і тільки слова Прайса вирізняються чітко:

— Рельєфний шрифт, колір вибілених хмар...

— Чорт забирай, — вигукує Ван-Паттен, — я ніколи такого не бачив...

— Так, дуже гарно, — мушу визнати я. — Але, чекайте, давайте подивимось на картку Монтгомері.

Прайс дістає її, хоча він й видається байдужим, я не розумію, як можна ігнорувати цей ніжний, злегка кремований відтінок, приємну товщину паперу. Мене пригнічує те, що я все це почав.

— Піца. Давайте замовимо піцу, — каже Мак-Дермотт. — Хтось буде піцу зі мною? Може, рибну? М-м-м-м-м, Бейтмен точно хоче її, — каже він, жадібно потираючи руки.

Я беру візитівку Монтгомері й проводжу по ній пальцями, щоб відчутти її на дотик.

— Непогано, так? — з голосу Прайса стає зрозуміло: він бачить мою заздрість.

— Так, — недбало відповідаю я, передаючи йому картку, наче мені взагалі начхати, але насправді мені важко ковтати.

— Рибна піца, — нагадує Мак-Дермотт. — Я помираю з голоду.

— Ніякої піци, — белькочу я з полегшенням від того, що картку Монтгомері прибрано з моїх очей, що вона повернулася до кишені Тімоті.

— Ну ж бо, — скиглиць Мак-Дермотт, — давайте замовляти піцу.

— Замовкни, Крейгу, — каже Ван-Паттен, спостерігаючи за офіціанткою, яка приймає замовлення в іншого столика. — Але цю гарнюню можна й покликати.

— Це не наша офіціантка, — каже Мак-Дермотт, крутячи в руках меню, яке він висмикнув у помічника офіціанта.

— *Все одно* поклич її, — наполягає Ван-Паттен. — Замов води, чи «Корону»¹, чи ще щось.

— Чому її? — запитую я, ні до кого конкретно не звертаючись.

Моя візитна картка лежить забута на столі, поряд із орхідеєю в синій скляній вазі. Я забираю її, згортаю і кладу назад у гаманець.

— Вона кап-у-кап та дівчина, що працює в «Блумінгдейлз», у відділі Джорджетти Клінгер, — каже Ван-Паттен. — Поклич її.

— То хтось хоче піцу чи ні? — Мак-Дермотт починає скаженіти.

— Звідки тобі знати? — питаю я Ван-Паттена.

— Я купую там парфуми для Кейт, — відповідає він.

Прайс жестикулює, привертаючи нашу увагу.

— Я ж вам казав, що Монтгомері — карлик?

— Хто така Кейт? — запитую я.

— Кейт — дівчина, з якою у Ван-Паттена роман, — пояснює Прайс, дивлячись на столик Монтгомері.

— А що сталося із міс Кімтрідж? — питаю я.

— Так, — посміхається Прайс, — що *сталося* з Амандою?

— Боже, хлопці, *попустіться*. Вірність? *Авжеж*.

— А заразитися не боїшся? — запитує Прайс.

— Від *кого*, від Аманди чи від Кейт? — питаю я.

— Я думав, ми погодилися, що не можемо захворіти. — Ван-Паттен підвищує голос. — Так що... бовдури, замовкніть.

— Я вам не казав...

Приносять ще чотири «Белліні». Тепер їх на столі вісім.

— Господи, — стогне Прайс, намагаючись упіймати помічника офіціанта, перш ніж той піде.

— Рибна піца... рибна піца... — Мак-Дермотт знайшов свою мантру на цей вечір.

¹ Світле пиво.

— Скоро нас атакують збуджені іранські дівки, — гуде Прайс.

— Ймовірність — нуль, нуль, нуль, самі розумієте... Ви слухаєте? — запитує Ван-Паттен.

— ...рибна піца... *рибна піца*... — Мак-Дермотт ляскає рукою по столу, стіл хитається. — Чорт забирай, мене хтось слухає чи ні?

Я все ще в трансі від картки Монтгомері — стильного кольору, товщини паперу, шрифту, друку, тож раптово здіймаю кулак, наче збираюсь вдарити Крейга, і кричу, навіть реву:

— Ніхто не хоче довбану *рибну піцу*! Піца має бути *дріжджова*, мати *сирну скоринку* і трохи віддавати *хлібом*! Тут скоринка надто тонка, бо дебільний місцевий шеф-кухар усе пересмажує! Місцева піца висушена і крихка!

Розчервонівшись, я грюкаю об стіл келихом із «Белліні», а коли підводжу очі, виявляється, що нам принесли закуски. Фігуриста офіціантка дивиться на мене з дивним, заціпенілим виразом обличчя. Я витираю чоло і м'яко їй посміхаюсь. Вона стоїть і дивиться на мене, як на якесь чудовисько, — вона справді видається *наляканою*, і я зиркаю на Прайса — для чого? Для підтримки? Він одними губами вимовляє «сигари» і поплескує по кишені.

Мак-Дермотт тихо каже:

— А я не думаю, що вона крихка.

— Любонько, — кажу я, не звертаючи уваги на Мак-Дермотта, беру офіціантку за руку і підтягую до себе. Вона тремтить, але я посміхаюсь, і вона зрештою дозволяє себе обійняти. — Зараз ми збираємося чудово тут повечеряти... — пояснюю я.

— Але я не це замовляв, — перебиває Ван-Паттен, дивлячись у свою тарілку. — Я хотів ковбаску з *мідій*.

— Замовкни, — грізно зиркаю на нього я і спокійно повертаюся до дівчини, посміхаючись, наче ідіот, але ж красивий ідіот. — Послухай, ми хороші клієнти, ми, певно,

замовимо тут дорогого бренді, коньяку — хтозна. Ми хочемо відпочити, насолодитись...

Я обводжу зал рукою.

— ...атмосферою. А тепер, — другою рукою я дістаю свій гаманець зі шкіри газелі, — нам хотілося б хороших кубинських сигар і щоб нас не турбували якісь неотесані...

— *Неотесані*, — Мак-Дермотт киває на Ван-Паттена та Прайса.

— *Неотесані* й невічливі клієнти чи туристи, які неодмінно скаржитимуться на наші невинні звички. Тож...

Я вкладаю у її вузьку руку купюру, сподіваюся, це п'ятдесят доларів.

— Якщо ти зможеш зробити так, щоб нас не турбували, поки ми тут, ми будемо дуже вдячні. — Я беру її долоню і згортаю в кулачок навколо купюри. — А якщо хтось буде скаржитися... — Роблю паузу і загрозово кажу: — Викиньте їх звідси.

Вона мовчки киває і відходить, із тим самим заціпенілим виразом обличчя.

— Ще одне, — додає, посміхаючись Прайс, — якщо чергова партія «Белліні» з'явиться в радіусі 20 футів¹ від цього столу, ми влаштуємо метрдотелю спалення на вогнищі, так що попередьте його.

Тривала пауза, протягом якої ми вивчаємо наші закуски, аж нарешті Ван-Паттен говорить:

— Бейтмене?

— Так? — Я наколюю на виделку шматочок морського чорта, набираю трохи золотого кав'яру і кладу виделку на місце.

— Ти просто ідеальний, — муркоче він.

Прайс помічає іншу офіціантку, яка наближається до нас із тацею, на якій стоять чотири келихи для шампанського з блідо-рожевим напоєм, і каже:

¹ 6 метрів.

— Та заради Бога, це вже смішно...

Офіціантка ставить келихи на сусідній столик, для чотирьох жінок.

— *Гаряча*, — каже Ван-Паттен, оминаючи увагою свою ковбаску з морських гребінців.

— Підкачана, — погоджується Мак-Дермотт. — Це точно.

— Я не вражений, — пирхає Пірс. — Ви на її коліна подивіться.

Підкачана офіціантка стоїть там, поки ми її вивчаємо, і хоча ці коліна насправді належать довгим, засмаглим ногам, важко не побачити, що одне з них явно більше за інше. Ліве коліно більш горбисте, майже непомітно товстіше за праве, однак цей незначний недолік тепер видається нам непереборним, і ми всі втрачаємо цікавість до неї. Ван-Паттен дивиться на свою тарілку, ошелешено підводить очі до Мак-Дермотта і каже:

— Ти не це замовляв. Це *суші*, не сашімі.

— Господи, — зітхає Мак-Дермотт. — Ти ж сюди не їсти прийшов.

Якийсь тип, схожий на Крістофера Лаудера, підходить до нашого столу, плескає мене по плечу і каже, перш ніж рушити до вбиральні:

— Чудова засмага, Гамільтоне.

— Чорт, — кажу я. — Сподіваюсь, я не зашарівся.

— А серйозно, *куди* ти ходиш, Бейтмене? — питає Ван-Паттен. — Я про засмагу.

— Так, Бейтмене. *Куди* ти ходиш? — Мак-Дермотт широко заінтригований.

— Читайте по губах, — кажу я. — У солярій. — І додаю, роздратовано: — Як і всі інші.

— У мене... — Ван-Паттен робить паузу, щоб справити максимальне враження. — Є апарат для засмаги... вдома.

І відкушує великий шматок від своєї ковбаски.

— Маячня, — з відразою кажу я.

— Це правда, — підтверджує Мак-Дермотт, говорячи з набитим ротом. — Я його бачив.

— Це вже до всирачки надмірно, — кажу я.

— І якого біса це до всирачки надмірно? — запитує Прайс, ганяючи виделкою по тарілці свій тапас.

— Знаєш, яке дороге членство в тому довбаному солярії? — питає Ван-Паттен. — Річна картка?

— Ти божевільний, — бурчочу я.

— Дивіться, хлопці, — каже Ван-Паттен. — Бейтмен обурився.

Раптом біля столу з'являється помічник офіціанта і, не питаючи, чи ми доїли, забирає наші переважно цілі закуски. Ніхто не скаржиться, крім Мак-Дермотта, який запитує:

— Він що, забрав наші тарілки? — і чомусь сміється.

Але коли бачить, що інші не реагують, сміх припиняється.

— Тут такі маленькі порції, що він, певно, вирішив, що ми вже поїли, — втомлено каже Прайс.

— Просто мені здається, що апарат для засмаги — це божевілья, — кажу я Ван-Паттену, хоча насправді думаю, що це було б вкрай розкішно.

Однак у моїй квартирі йому бракує місця. Там можна робити чимало чого, окрім засмагання.

— З ким це Пол Овен? — я чую, як Мак-Дермотт питається в Прайса.

— Якийсь слимак із «Кікер Пібоді», — неухважно каже Прайс. — Він знався з Мак-Коем.

— Тоді чому він сидить з тими ботанами з «Дрексель»? — питає Мак-Дермотт. — Це не Спенсер Вінн?

— Ти що, під кайфом? — дивується Прайс. — Це не Спенсер Вінн.

Я дивлюсь на Пола Овена, який сидить у кабінці ще з трьома чоловіками. Один із них цілком може бути Джеффом Дювалем. Усі в підтяжках, із зачесаним назад волоссям, в окулярах у роговій оправі, усі п'ють шампанське —

і я спроквола думаю, як же Овен примудрився отримати рахунки Фішера. Це псує мені апетит, однак нашу їжу приносять майже одразу ж після того, як забирають закуски, і ми починаємо їсти. Мак-Дермотт розстібає підтяжки. Прайс називає його нехлоєм. Я наче зачарований, але зрештою змушую себе відвернутись від Овена і перевести погляд на свою тарілку (мій пиріг — жовтий шестикутник у оточенні смужок копченого лосося, навколо — художня облямівка закарлючок зеленого соусу з мексиканських томатів), а потім дивлюсь на клієнтів, які чекають своєї черги. Вони виглядають злими, можливо — хмільними від безкоштовних «Белліні», втомлені годинами чекати на паршіві столики біля відчиненої кухні, хоча й замовили їх заздалегідь. Ван-Паттен порушує тишу за нашим столиком, грюкаючи своєю виделкою і відсуваючи стілець.

— Щось сталося? — питаю, відриваючись від тарілки.

Виделку я заніс над нею, але рука не рухається, наче у неї є власний розум і вона відмовляється порушити чудовий дизайн страви на тарілці. Я зітхаю, безнадійно, і відкладаю виделку.

— Чорт, я мушу *записати* фільм, що йде по кабельному, для *Менді*. — Він витирає губи серветкою і підводиться. — Я повернусь.

— Хай *вона* сама запише, йолопе, — каже Прайс. — Ти що, здурів?

— Вона в Бостоні, у дантиста, — Ван-Паттен знизує плечима, підкаблучник.

— І що ти будеш робити? — мій голос тремтить, я й досі думаю про візитівку Ван-Паттена. — Дзвонитимеш на канал?

— Ні, — каже він. — Мій тоновий телефон прив'язаний до програми на програвачі «Відеонікс», купив його у «Хаммахер Шлеммер».

Він виходить, натягаючи підтяжки.

— Як модно, — невизначно кажу я.

— Що ти будеш на десерт? — кричить до нього Мак-Дермотт.

— Щось із шоколадом і без борошна, — кричить Ван-Паттен у відповідь.

— Ван-Паттен більше не тренується? — запитую я. — Він наче погладшав.

— Схоже на те, — погоджується Прайс.

— Хіба він не член клубу «Вертикаль»? — цікавлюсь я.

— Не знаю, — буркоче Прайс, дивлячись на свою тарілку, тоді відсуває її й показує офіціантці жестами, що хоче ще «Фінляндію» з льодом.

Інша підтягнута офіціантка нерішуче наближається до нас з пляшкою шампанського, «Пер'є-Жує», не вінтаж, і каже, що це подарунок від Скотта Монтгомері.

— Не вінтажне, от слимак, — шипить Прайс, шукаючи поглядом столик Монтгомері. — Невдаха.

Він зводить угору великі пальці.

— Цей вилупок такий низький, що його ледве видно. Здається, я показав пальці Конраду, тут не розбереш.

— А де Конрад? — питаю я. — Треба б привітатися.

— Це той, хто назвав тебе Гамільтоном, — відповідає Прайс.

— То був не Конрад, — кажу я.

— Точно? До біса на нього схожий, — каже він, але слухає мене не уважно, бо не відводить очей від відкритого декольте підтягнутої офіціантки, яка нагинається, щоб міцніше вхопити корок пляшки.

— Ні, то був не Конрад, — кажу я, дивуючись, що Прайс не впізнає своїх колег. — У нього зачіска краща.

Ми сидимо мовчки, поки приваблива дівчина розливає шампанське. Коли вона йде, Мак-Дермотт запитує, чи сподобалась нам їжа. Я кажу йому, що пиріг був нівроку, але соусу було забагато. Мак-Дермотт киває і каже:

— Мені таке казали.

Повертається Ван-Паттен, бурмоче:

— Їхня ванна кімната не годиться для коксу.

— Десерт? — пропонує Мак-Дермотт.

— Тільки якщо в них є шербет із «Белліні», — по-зіхає Прайс.

— То беремо рахунок? — питає Ван-Паттен.

— Час йти по дівках, джентльмени, — кажу я.

Підтягнута офіціантка приносить рахунок. 475 доларів, значно менше, ніж ми очікували. Кожен платить за себе, але мені потрібна готівка, тож я розплачуюсь платиновою картою «Американ експрес» і забираю їхні гроші, переважно новенькі купюри по п'ятдесят. Мак-Дермотт вимагає, щоб я повернув йому десятку, бо його ковбаска з морського гребінця коштувала всього 16 баксів. Пляшка шампанського від Монтгомері лишається на столі ціла. Перед рестораном на вулиці сидить уже інший волоцюга, неможливо прочитати, що написано на його картонці. Він несміливо просить у нас дрібних грошей і, з більшою надією, чогось поїсти.

— Чуваку *дуже* потрібен косметолог, — кажу я.

— Слухай, Мак-Дермотте, — гиготить Прайс. — Дай йому свою краватку.

— Чорт, і що йому від *цього* буде? — питаю я, дивлячись на волоцюгу.

— Закуси у «Джемз», — сміється Ван-Паттен.

Він дає мені п'ять.

— Ну, *чувак*, — протягує Мак-Дермотт, розглядаючи свою краватку.

Він відверто ображений.

— Ну вибач... таксі, — каже Прайс, зупиняючи машину, — ...*і* випивка.

— Ідемо до «Тунелю», — каже водієві Мак-Дермотт.

— Чудово, Мак-Дермотте, — каже Прайс, вмощуючись на передне сидіння. — Здається, ти в настрої.

— То й що? Я ж не такий педик-декадент, як ти, — каже Мак-Дермотт, сідаючи в таксі переді мною.

— Хтось чув, що печерні люди їли більше клітковини, аніж ми зараз? — запитує таксиста Прайс.

— О, я таке теж чув, — каже Мак-Дермотт.

— Ван-Паттене, — кажу я. — Ти бачив ту пляшку шампанського, яку передав нам Монгтомері?

— Серйозно? — питає Ван-Паттен, перехилившись через Мак-Дермотта. — Дай вгадаю. «Пер'є-Жуе»?

— *В яблучко*, — каже Прайс. — Не вінтаж.

— Слимак довбаний, — каже Ван-Паттен.

«Тунель»

Сьогодні всі чоловіки біля «Тунелю» чомусь вдягнені в смокінги, за винятком волоцюги середнього віку, який сидить біля смітника, зовсім близько від входу, і простягає до всіх, хто зверне на нього увагу, пластиковий стаканець, просячи дрібних грошей. Поки Прайс веде нас через натовп до входу і робить знаки одному з швейцарів, Ван-Паттен махає хрусткою однодоларовою купюрою перед обличчям зебрака — воно вмиг світлішає, однак Ван-Паттен ховає купюру в кишеню, і ми проходимо всередину, захопивши дюжину талонів на випивку та два пропуски до VIP-зали вниз. У клубі до нас чіпляються ще два швейцари — довгі шерстяні пальта, волосся зібране в хвости, певно, німці. Вони хочуть знати, чому ми не в смокінгах. Прайс якимось чином розбирається з ними, може, дає цим вилупкам на чай, а може, й погрожує (перший варіант — ймовірніший). Я не втручаюся, стою до них спиною і намагаюся слухати, як Мак-Дермотт жаліється Ван-Паттену на те, що я божевільний, бо критикую, як у «Пастелях» готують піцу, але «Я почуваюсь вільною» у виконанні Белінди Карлайл лунає

з динаміків так голосно, що я майже нічого не чую. У кишені мого піджака від «Валентіно» лежить ніж із зазубреним лезом, і мені так хочеться випустити кишки Мак-Дермотту, котрий стоїть поряд, у проході, може, порізати йому обличчя, вирвати хребет... але Прайс нарешті махає нам рукою і спокуса вбити Мак-Дермотта поступається радісному передчуттю того, як я зараз розважуся, вип'ю хорошого шампанського, пофліртую з фігуристою дівчиною, нюхну, може, навіть потанцюю під якусь давню пісню чи нову пісню Дженет Джексон, яка мені так подобається.

У центральному холі, що веде до реального входу, стає тихіше, і ми проходимо повз трьох привабливих дівчат. Одна вбрана в чорний шерстяний жакет із англійським комірцем та гудзиками з боків, крепово-шерстяні брюки та кашеміровий гольф, все — від «Оскар де ла Рента»; на другій — двобортне пальто з шерсті, мохеру й нейлонового твіду, брюки джинсового крою та чоловіча бавовняна сорочка, все — від «Стівен Спрауз»; найкрасивіша вдягнула картатий шерстяний піджак та шерстяну спідницю з високим поясом від «Барніз» та шовкову блузку від «Андра Габріела». Вони звернули увагу на нашу четвірку, і ми відповідаємо, повертаючи до них голови, всі, крім Прайса, який ігнорує їх і каже щось нечемне.

— Господи, Прайсе, попустись, — скигнуть Мак-Дермотт. — Що це з тобою? Дівчата були *дуже* гарячі.

— Так, якщо говориш на фарсі, — відповідає Прайс, віддаючи Мак-Дермотту два талончики на напої, начебто щоб заспокоїти його.

— Що? — питає Ван-Паттен. — Як на мене, у них немає нічого іспанського.

— Знаєш, Прайсе, тобі б змінити таке твоє ставлення, якщо хочеш когось підчепити, — каже Мак-Дермотт.

— *Ти* вчиш мене, як когось підчепити? — питає Крейга Прайс. — *Ти*, який нещодавно отримав саму лиш дрючку?

— Твої погляди на життя — *відстій*, Прайсе, — каже Крейг.

— Та невже ви думаєте, що я поводитимусь так само, як з вами, якщо захочу когось *трахнути*? — кидає нам виклик Прайс.

— Саме *так*, — в один голос говорять Мак-Дермотт та Ван-Паттен.

— Знаєте, хлопці, — кажу я, — якщо справді хочеться сексу, цілком можна поводитись не так, як звичайно. Сподіваюсь, Мак-Дермотте, ти не втратиш невинність знову через те, що я кажу.

Я пришвидшую крок, щоб встигати за Тімом.

— Але це не пояснює того, чому Тім поводитьсь як *цілковитий* засранець, — каже Мак-Дермотт, намагаючись наздогнати мене.

— Наче цим дівкам не *байдуже*, — пирхає Прайс. — Коли я скажу про свій щорічний прибуток, повірте, моя поведінка стане зовсім неважливою.

— А як ти ввернеш таку пікантну інформацію? — запитує Ван-Паттен. — Скажеш: «Ось твоя “Корона”, до речі, я заробляю сто вісімдесят тисяч на рік, а хто ти за зодіаком?»

— Сто дев'яносто, — виправляє його Прайс. — І так воно і буде. Дівчата тут не витонченості шукають.

— А чого ж вони шукають, о Всевідаючий? — питає Мак-Дермотт, вклоняючись на ходу.

Ван-Паттен сміється, не збавляючи ходу, вони дають один одному п'ять.

— Ти б не питав, якби *знав*, — сміюсь я.

— Вони хочуть красеня, котрий двічі на тиждень водитиме їх у «Ле Сирк» і періодично — в «Неллз». Чи може тісного знайомства з Дональдом Трампом особисто, — *байдуже* каже Прайс.

Ми віддаємо квитки привабливій дівчині у важкому шерстяному пальто вільного крою та шовковому шалику від

«Гермес». Прайс підморгує їй, коли вона пропускає нас усередину, і Мак-Дермотт каже:

— Щойно сюди заходиш, починаєш боятися хвороб. Тут є брудні дівки, я це просто *відчуваю*.

— Я ж казав тобі, чуваче, — Ван-Паттен терпляче повторює те, що вже розповідав. — Ми не можемо нічого підчепити. Ймовірність — нуль, нуль, нуль одна десяти-тисячна відсотка...

На щастя, його голос тоне у подовженій версії «Нового відчуття» «Інексез». Музика така голосна, що спілкуватись можна хіба що криком. Клуб переповнений, єдине джерело світла — спалахи на танцполі. Усі у смокінгах. Усі п'ють шампанське. У нас лише два VIP-пропуски, тож Прайс віддає їх Мак-Дермотту та Ван-Паттену, і вони радісно вимахують цими картками перед хлопцем, який охороняє сходи. На ньому двобортний шерстяний смокінг, бавовняна сорочка з комірцем-стійкою від «Черруті 1881» і метелик-краватка в чорну й білу клітинку від «Мартін Дінгем Неквеар».

— Слухай, — кричу я до Прайса, — а чому *ми* ними не скористались?

— Тому що, — перекрикує він музику, взявши мене за комір, — *нам* потрібен Болівійський Живильний Порошок...

Він поспішає вузьким коридором, паралельним танцполу, через бар, до «Зали з канделябрами», наповненої народом із «Дрекселя», «Лемана», «Кіддера Пібоді», Першого Бостонського, «Моргана Стенлі», від Ротшильда, від Голдмана, навіть із «Сітібанку», Господи прости — всі у смокінгах, з келихами шампанського. «Нове відчуття» непомітно переходить у «Диявола всередині», наче це — одна пісня, а Прайс помічає в глибині кімнати Теда Медісона у двобортному шерстяному смокінгу, бавовняній сорочці з комірцем-стійкою від «Пол Сміт», з метеликом-краваткою

та широким паском від «Рейнбоу Неквеар», діамантовими запонками від «Тріанон», у черевиках із лакованої шкіри та вельвету від «Феррагамо», зі старовинним годинником «Гамільтон» від «Сакс». За Медісоном зникають у темряві залізничні колії, нині яскраво освітлені стильними зеленими й рожевими вогниками; Прайс раптом зупиняється, дивиться крізь Теда, який посміхається, помітивши Тімоті, а той пристрасно дивиться на колії, наче вони пропонують якусь свободу, втілюють втечу, якої він прагне. Але я кричу до нього: «Гей, ось Тедді!», і це розриває його заціпеніння, він трясє головою, наче хоче витрусити з неї ці думки, фокусує погляд на Медісоні й рішуче кричить: «Ні, то не Медісон, заради Бога, то *Тернбол*»; а хлопця, якого я вважав Медісоном, вітають двоє інших чоловіків у смокінгах, він відвертається від нас; і раптом за спиною Прайса з'являється Еберсол, обіймає його за шию, сміючись, вдає, що хоче задушити, і Прайс скидає його руку, потискає її й каже:

— Привіт, Медісоне.

Медісон, якого я сплутав з Еберсолом, вбраний у розкішний білий лляний двобортний піджак від «Хакетт оф Лондон», куплений у «Бергдорф Гудмен». В одній його руці — неприкурена сигара, в другій — наполовину наповнений келих шампанського.

— Містере Прайс, — гукає Медісон, — дуже радий вас бачити, сер.

— Медісоне, — кричить до нього Прайс, — нам потрібні твої послуги.

— Шукаєте проблем? — посміхається Медісон

— Чогось більш швидкодіючого, — горлає Прайс.

— Звісно, — кричить у відповідь Медісон і киває мені, чомусь прохолодно, і кричить щось на зразок: «Бейтмене», а потім: «Гарна засмага».

За Медісоном стоїть хлопець, дуже схожий на Теда Дрера, вбраний у двобортний смокінг із комірцем-шаликом,

бавовняну сорочку та картатий шовковий метелик. Я практично впевнений, що все це — марки «Поло» від «Ральф Лорен». Медісон постійно киває людям, що проходять повз нього в натовпі.

Зрештою Прайсу вривається терпець.

— Слухай, нам потрібні наркотики, — здається, волає він.

— Терпіння, Прайсе, терпіння, — кричить до нього Медісон. — Я поговорю з Рікардо.

Але він лишається на місці й продовжує кивати людям, що проштовхуються повз нас.

— То, може, *зараз*? — кричить Прайс.

— Чому ви не в смокінгах? — горлає Медісон.

— Скільки нам потрібно? — запитує мене Прайс, у нього відчай в очах.

— Грама вистачить, — горлаю я. — Мені завтра вранці треба в офіс.

— Готівку маєш?

Я не можу збрехати, тож киваю і даю йому сорок доларів.

— Грам, — кричить Теду Прайс.

— Познайомтеся, — рекомендує свого друга Медісон, — це Ю.

— Грам, — Прайс пхає готівку в руки Медісону. — *Ю?* Що?

Хлопець із Медісоном посміхаються, Тед хитає головою і горлає ім'я, яке я не розчув.

— Ні, — кричить Медісон, — Г'ю. — Так мені здається.

— Так, приємно познайомитися, Г'ю, — Прайс підводить руку й постукує вказівним пальцем по своєму золотому «Ролексу».

— Зараз повернуся, — волає Медісон. — Складіть компанію моему другу. Скористайтеся талонами на напої.

Він зникає. Ю, Г'ю, чи як його там, розчиняється в натовпі. Я йду за Прайсом до колій. Мені хочеться закурити сигару, але сірників немає, хоча навіть просто тримати її, відчувати її аромат, знаючи, що скоро прийдуть нарко-

тики, — це мене заспокоює. Я беру в Прайса два талони з бару і намагаюсь взяти йому «Фінляндію» з льодом, якої у них немає, про що мені стервозно повідомляє дівчина в барі, але в неї таке розкішне тіло і такий сексуальний вигляд, що я все одно лишаю їй великі чайові. Прайсу беру «Абсолют», а собі — «Джей енд Бі» з льодом. Мало не беру Тіму «Белліні», просто пожартувати, але він сьогодні надто роздратований, щоб оцінити жарт, тож доводиться пробиватися через натовп туди, де він стоїть, щоб віддати йому «Абсолют». Він бере горілку, не дякуючи, випиває одним ковтком, кривиться на склянку і нагороджує мене гнівним поглядом. Я безпорадно знизую плечима. Він повертається очима до колій, наче одержимий. Дівок у «Тунелі» нині мало.

— У мене завтра побачення з Кортні.

— З нею? — кричить він у відповідь. — Чудово.

Навіть через галас я відчуваю сарказм у його словах.

— А чому б ні? Керрузера немає в місті.

— Так само міг би замовити дівчину в службі ескорту, — з гіркотою, не задумуючись, волає він.

— Чому? — гукаю до нього я.

— Бо переспати з нею вийде *значно* дорожче.

— Не *може* бути! — горлаю я.

— Слухай, я теж мав із цим справи, — кричить Прайс, похитуючи свою склянку. Кубики льоду, на диво, голосно дзенькають. — Мередіт така сама. Очікує, що їй будуть платити. Вони *всі* такі.

— Прайсе? — я роблю великий ковток віскі. — Ти безцінний.

Він вказує на рейки за спиною.

— Куди ведуть ці колії?

Починають блимати лазери.

— Я не знаю, — кажу я після тривалої паузи, невідомо, наскільки тривалої.

Мені набридає спостерігати за Прайсом, котрий не рухається і мовчить, відводячи погляд від колій тільки для того, аби подивитись, чи не йдуть Медісон або Рікардо. Жінок тут немає, тільки армія професіоналів у смокінгах з Волл-стрит. Єдина самиця танцює в кутку зали сама, здається, під «Любовний трикутник». Схоже, на ній топ із блискітками від «Рональдус Шамаск», і я зосереджуюсь на ньому, але я в такому психованому дококаїновому стані, що починаю нервово жувати талон на випивку, а дівчину загуляє якийсь тип із Волл-стрит, схожий на Бориса Каннінгема. Я вже збираюсь знову йти до бару, коли повертається Медісон — минуло двадцять хвилин. Він голосно чмихає носом і нервово шкіриться, потискає руку суворому спітнілому Прайсу, і той так швидко зривається з місця, що коли Тед намагається по-дружньому поплескати по спині, його рука провалюється в нікуди.

Я йду за Прайсом назад, через бар та танцпол, повз нижнє приміщення, нагору, мимо довгої черги до жіночої вбиральні — дивно, здавалося ж, що в клубі сьогодні немає жінок. Ми заходимо до порожньої чоловічої вбиральні, разом в одну з кабінок, і Прайс зачиняє двері.

— Мене трусить, — каже Прайс, передаючи мені маленький пакуночок. — Розкривай ти.

Я беру в нього крихітний білий конвертик, обережно розгортаю його, виставивши грам кокаїну (схоже, його там менше) на тьмяне світло чоловічого туалету.

— Чорт, — несподівано м'яко шепоче Прайс. — Його тут небагато, так?

Він нахиляється, вивчаючи порошок.

— Може, так здається через світло? — зазначаю я.

— Що не так із тим Рікардо? — Прайс витріщається на кокс.

— Тсс, — шепочу я, дістаючи платинову картку «Американ експрес». — Давай просто нюхнемо.

— Він його що, *міліграмами* продає? — дивується Прайс, дістає свій платиновий «Американ експрес», набирає трохи порошку, підносить до носа й вдихає. Якусь мить він стоїть мовчки, а потім низько, гортанно видихає:

— Господи.

— Що таке? — питаю я.

— Це довбаний міліграм... *підсолоджувача*, — здавлено каже він.

Я теж вдихаю й роблю схожий висновок.

— Так, слабенький, але, здається, якщо не жаліти, все буде добре...

Але Прайс шаленіє, він розпашівся та спітнів і гримає на мене так, наче це моя провина, наче це я придумав купити грам кокаїну в Медісона.

— Я хочу зловити з цього кайф, Бейтмене, — повільно каже він, підвищуючи голос, — а не посипати цим свої чортові пластівці!

— Ще до кави з молоком можна додати, — озивається манірний голос із сусідньої кабінки.

Прайс дивиться на мене, його очі розширюються, він скаженіє і лупить кулаком у стінку кабінки.

— Заспокойся, — кажу йому я. — Закінчимо з цим.

Прайс повертається до мене, проводить рукою по жорсткому, зачесаному назад волоссю і наче розслабляється.

— Думаю, твоя правда, — і додає, голосніше: — Якщо педик у сусідній кабінці не *проти*.

Ми чекаємо, потім голос із сусідньої кабінки нарешті шепелявить:

— Та я не проти...

— Пішов у сраку! — реве Прайс.

— *Сам* йди у сраку, — передражнює голос.

— Ні, *ти* йди у сраку! — заходитьсь Прайс, намагаючись видряпатися на алюмінієву стінку, але я тягну його назад однією рукою.

У сусідній кабінці зливається вода і невідомий, вочевидь, наляканий, вибігає з туалету. Прайс притулюється до дверей нашої кабінки і безнадійно дивиться на мене. Тремтливою рукою він потирає червоне обличчя й міцно заплющує очі. Його губи побіліли, під однією ніздрею — крихти кокаїну. Тихо, не розплющуючи очей, він каже:

— Гаразд, давай уже.

— Ось *це* я розумію — настроій, — кажу я.

Ми по черзі занурюємо наші поважні картки до пакунку, те, що не дістати карткою, вимазуємо пальцями й лижемо або нюхаємо, чи втираємо в ясна. Кайфу практично нема, але я сподіваюсь, що ще порція «Джей енд Бі» створить ілюзію того, що мене вставило, хай би й невеличку.

Вийшовши з кабінки, ми миємо руки, вивчаємо своє відображення у дзеркалі й, задоволені побаченням, повертаємось до «Зали з канделябрами». Я починаю думати, що варто було б здати в гардероб пальто («Армані»), але що б не казав Прайс, кайф приходить, і за кілька хвилин, коли я чекаю в барі, намагаючись привернути увагу тієї красуні, це взагалі втрачає значення. Зрештою, хоча в мене лишилось чимало талонів на випивку, доводиться покласти на бар двадцятку, аби вона мене помітила. Це працює. Завдяки талонам, беру дві подвійних «Столичних» з льодом. Вона наливає напої, стоячи переді мною.

У мене чудовий настроій, і я кричу до неї:

— Гей, ти не в Нью-Йоркському університеті вчишся? Вона хитає головою, без посмішки.

— Гантер? — горлаю я.

Знов хитає головою. Не Гантер.

— Колумбійський? — кричу, хоча це й жарт.

Вона зосереджена на пляшці «Столичної». Я вирішую припинити розмову і, коли вона ставить біля мене дві склянки, жбурляю талони на стійку. Однак вона хитає головою й кричить:

— Уже більше одинадцяті, талони не годяться. Бар працює за готівку. З вас двадцять п'ять доларів.

Я не нарікаю, холоднокровно витягаю свій гаманець зі шкіри газелі й даю їй п'ятдесят. Присягаюсь, вона дивиться на купюру зневажливо, і, коли, зітхнувши, розвертається до каси, щоб дати мені решту, я кажу чітко, дивлячись на неї, однак нечутно за піснею «Додай звуку» та галасом натовпу:

— Ти огидне довбане стерво, я хочу заколоти тебе до смерті й погратись у твоїй крові.

Але я посміхаюсь. Не лишивши цій сучці чайових, я знаходжу Прайса, який знову похмуро стоїть біля колій, вчепившись у залізні поручні. Пол Овен, котрий працює з рахунками Фішера і нині вбраний у двобортний шерстяний смокінг на шість гудзиків, стоїть поряд із Прайсом і волає щось на кшталт: «Провів п'ятсот ітерацій від'ємного дисконтованого потоку коштів на спеціальному комп'ютерному софті, а потім поїхав машиною компанії до стейкхауса "Сміт і Воленський"».

Я передаю Прайсу склянку, киваю Полу. Прайс нічого не каже, навіть не дякує. Просто тримає горілку, скорботно дивиться на колії, потім косить очима і нахиляється до склянки, а коли починає мигтіння стробоскоп, він випрямляється і щось буркоче собі під ніс.

— Ти під кайфом? — питаю я.

— Як ти? — кричить Овен.

— Я щасливий, — кажу я.

Музика перетворюється на одну довгу, нескінченну пісню, окремі пісні розділяє лише тупий, пульсуючий біт, який витирає з пам'яті всі розмови. Поки я говорю з таким слизьким типом, як Овен, мене це влаштовує. Зараз здається, що в «Залі з канделябрами» більше дівчат, і я намагаюся зустрітись очима з однією з них — модельного типу, великі цицьки. Прайс смикає мене, і я нахиляюсь до нього спитати, чи не дістати нам ще грам.

— Чому ви не в смокінгах? — запитує мене з-за спини Овен.
 — Я все кидаю, — кричить Прайс. — Я йду.
 — Що кидаєш? — кричу я у відповідь, не розуміючи, що відбувається.

— *Це*, — волає він. — Я не впевнений, але здається, йдеться про його подвійну «Столичну».

— Не треба, — кажу я йому. — Я доп'ю.

— Слухай, Патріку, — горлає він. — Я йду звідси.

— Куди? — Я насправду збентежений. — Мені знайти Рікардо?

— Я йду, — кричить Прайс. — Я... йду... звідси!

Я починаю сміятись, не розумію, про що він.

— Ну, і куди ти збираєшся?

— *Подали!* — волає він.

— Дай вгадаю, — кричу я до нього. — Ти банк кидаєш?

— Ні, Бейтмене. Я серйозно, сучий ти сину. Я йду. Зникаю.

— Куди? — Я досі сміюсь, досі кричу і досі не розумію. — У «Морган Стенлі»? На реабілітацію? Куди?

Він дивиться вбік, не відповідає — просто витріщається на колії, намагаючись знайти місце, де вони закінчуються, зрозуміти, що лежить за темрявою. З ним стає нудно, однак Овен — ще гірше, і я вже випадково зустрівся з ним очима.

— Скажи йому «розслабся, не парся», — кричить Овен.

— Ти досі займаєшся рахунками Фішера? — Що ще йому сказати?

— Що? — перепитує Овен. — Чекай, це не Конрад?

Він показує на якогось хлопця в однобортному шерстяному смокінгу з комірцем-шаліком, бавовняній сорочці з метеликом, все — від «П'єр Карден», він стоїть біля бару з келихом шампанського, просто під канделябром, і вивчає нігті. Овен витягає сигару і питає, чи є в мене запальничка. Мені нудно, тож я, не перепрошуючи, йду до бару спитати підкачану барменку, чи можна дістати в неї сірники. «Зала з канделябрами» наповнена людьми, всі вони виглядають

знайомо, і всі схожі між собою. У повітрі важко висить дим від сигар, і музика (знову «Інексез») голосніша, ніж звичайно, але до чого це все? Я випадково торкаюсь чола, палець стає мокрим. Беру в барі сірники. Вертаючись крізь натовп, несподівано наштовхуюсь на Мак-Дермотта та Ван-Паттена, котрі випрошують у мене ще талони на напої. Я віддаю їм свої, знаючи, що вони більше не діють, але ми застрягли серед кімнати, і талони не надто стимулюють їх пхатись до бару.

— Дівки смердючі, — каже Ван-Паттен, — обережно. Хороших тут нема.

— Нижня зала — відстій, — волає Мак-Дермотт.

— Ви знайшли наркотики? — кричить Ван-Паттен. — Ми бачили Рікардо.

— Ні, — кричу я у відповідь. — Не вийшло. Медісон нічого не знайшов.

— Чорт, пропустіть офіціанта! — кричить за мою спиною якийсь хлопець.

— Усе марно, — волаю я. — Я нічого не чую.

— *Що?* — горлає Ван-Паттен. — Нічого не чую.

Раптом Мак-Дермотт хапає мене за руку.

— Що це Прайс робить? Поглянь.

Наче в кіно, я роблю зусилля, щоб обернутись, стаю навпочіпки і бачу Прайса на перилах. Хтось дав йому келих шампанського, і він чи то п'яний, чи то обдובбаний намагається втримати рівновагу, простягає обидві руки вперед і заплющує очі, наче благословляючи натовп. За його спиною продовжує блимати стробоскоп, димова машина розійшлась, і його огортає сірий туман. Він щось кричить, я не чую, що саме, — кімната переповнена, «Постійна вечірка» Едді Мерфі в поєднанні з гудінням голосів бізнесменів розриває барабанні перетинки, тож я кидаюсь уперед, не зводячи очей із Прайса, і примудряюсь обійти Медісона, Г'ю, Тернболла та Каннінгема, і ще кількох людей. Однак натовп надто щільний і марно навіть намагатися прорватись. На Тіма дивляться

лише кілька людей — він досі балансує на перилах з напівзаплющеними очима і щось кричить. Мені соромно, і я раптом навіть радію, що застрягнув тут, нездатний дотягнутися до нього і врятувати від неодмінного приниження. На мить запанувала тиша, і я чую голос Прайса: «Прощавайте!», і потім, коли натовп нарешті звернув на нього увагу: «Вилупки!» Він граційно розвертається, стрибає на колії й біжить; шампанське тремтить у келиху в його відставленій убик руці. Він спотикається раз, другий, стробоскоп блимає, і здається, що все відбувається вповільнено, однак Прайс втримується на ногах і зникає в темряві. Весь цей час біля колій сидить охоронець. Здається, він лише хитає головою.

— Прайсе! Повернись! — волаю я, але натовп справді аплодує його вчинку.

— Прайсе! — ще раз кричу разом із оваціями.

Але він зник і навряд чи відреагував би, навіть якби чув мене. Поряд зі мною стоїть Медісон, він простягає руку, наче вітаючи мене з чимось.

— Цей хлопець — справжній *бунтівник*.

За мною з'являється Мак-Дермотт, смикає мене за плече:

— Прайс знає про якусь VIP-кімнату, про яку не знаємо ми? — Він виглядає стурбованим.

На вулиці біля «Тунелло» я все ще під кайфом, але дуже втомлений, і навіть після двох порцій «Столичної» і півпорції «Джей енд Бі» відчуваю в роті присмак підсолоджувача. Пів на першу, і ми спостерігаємо, як лімузини намагаються звернути на шосе Вест-Сайд. Ми втрюх, Ван-Паттен, Мак-Дермотт і я, обговорюємо, як би знайти новий клуб під назвою «Некеніє». Я не те, щоб обдовбаний, радше — п'яний.

— Пообідаємо? — позіхаючи, питаю їх я. — Завтра?

— Не могу, — каже Мак-Дермотт, — записаний на стрижку в «П'єр».

— То, може, сніданок? — пропоную я.

— Ні, — каже Ван-Паттен. — «Джіоз». Манікюр.

- Добре, що нагадав, — кажу я, роздивляючись своєю рукою. — Мені теж не завадить.
- Як щодо вечері? — запитує мене Мак-Дермотт.
- У мене побачення, — кажу я. — Чорт забирай.
- А ти як? — запитує Мак-Дермотт Ван-Паттена.
- Не зможу, — каже Ван-Паттен. — Спочатку йду до «Санмейкерз», а потім — приватне тренування.

Офіс

У ліфті Фредерік Діббл розповідає мені про статтю про Івану Трамп¹ у «Пейдж сикс»² або в якомусь розділі пліток, а потім — про новий італо-тайський заклад у Верхньому Іст-Сайді, куди він учора ходив із Емілі Гамільтон, і мало не марить про якусь чудову страву під назвою фузіллі шії-таке. Я дістаю свою золоту ручку «Кросс», щоб внести назву ресторану в свій записник. Діббл вбраний у двобортний шерстяний костюм від «Каналі Мілано» з майже непомітними смужками, бавовняну сорочку від «Білл Бласс», краватку з плетеного шовку в мініатюрну шотландську клітинку від «Білл Бласс Сігначер» і тримає в руках дощовик від «Міссоні Уомо». У нього гарна дорога стрижка, я милуюсь нею, поки він тихенько підспівує радіостанції «Музак», яка зазвичай грає у всіх ліфтах у тих будівлях, де є наші офіси, — здається, це «Співчуття до диявола». Я збираюся спитати Діббла, чи дивився він зранку «Шоу Патті Вінтерс», тема — аутизм, але він виходить за один поверх до мене, повторює назву ресторану: «Тайдільяно», потім каже:

¹ Американська бізнесвумен та письменниця, колишня дружина (1977–1992) Дональда Трампа.

² Видання, що спеціалізується на плітках та новинах про знаменитостей.

«Бувай, Маркусе» і виходить з ліфта. Двері зачиняються. Я сьогодні вдягнув шерстяний костюм у «гусячі лапки» зі штанами у складку від «Хуго Босс», шовкова краватка, також «Хуго Босс», бавовняна сорочка з глянсовим оздобленням від «Джозеф Аббуд» та черевики «Брукс Бразерс». Зранку я надто активно чистив зуби ниткою і досі відчуваю мідяний присмак крові. Після цього я виполоскав рот «Лістерином», тому в мене таке відчуття, що там пожежа, але я посміхаюся, виходячи з ліфта, і, вимахуючи новим чорним шкіряним дипломатом «Ботега Венета», проходжу повз похмільного Віттенборна.

Моя секретарка, Джин, яка у мене закохана і з якою я, певно, зрештою одружусь, сидить за столом. Цього ранку, щоб, як звичайно, привернути мою увагу, вона вбрана неймовірно дорого і зовсім недоречно: кашеміровий кардиган від «Шанель», кашеміровий светр під горло й кашеміровий шалик, сережки зі штучних перлів, брюки з шерстяного крепу від «Барніз». Наближаючись до її столу, я знімаю навушники. Вона підводить очі й несміливо посміхається.

— Запізнюємося? — запитує вона.

— Ходив на аеробіку, — я незворушний. — Вибач. Є щось для мене?

— Ріккі Гендрікс скасував сьогоднішню зустріч, — говорить вона. — Не сказав, яку саме чи чому.

— Я іноді ходжу з Ріккі на бокс до клубу «Гарвард», — пояснюю я. — Ще щось?

— І... Спенсер хоче з тобою випити у «Флюті Пір 17», — посміхається вона.

— Коли? — питаю я.

— Після шостої.

— Не зможу, — кажу я, заходячи до кабінету. — Відмов йому.

Вона підводиться з-за столу і йде за мною.

— О, що ж мені сказати? — здивовано запитує вона.

— Просто... скажи... «ні», — кажу я, знімаючи пальто від «Армані» й вішаючи його на настінний вішак від «Алекс Лоеб», який я купив у «Блумінгдейлз».

— Просто... сказати... «ні»? — повторює вона.

— Ти сьогодні вранці дивилась «Шоу Патті Вінтерс»? — запитую я. — Про аутизм?

— Ні, — вона посміхається так, ніби моя залежність від «Шоу Патті Вінтерс» її зачаровує. — І як воно?

Я взяв вранішній випуск «Волл-стрит джорнел» і продивляюсь першу сторінку — суцільна безглузда чорнильна пляма.

— Здається, коли я його дивився, у мене були галюцинації. Не знаю. Не впевнений. Не пам'ятаю, — буркочу я, кладу «Джорнел» назад і беру свіже число «Файненшл таймс». — Справді не знаю.

Джин стоїть і чекає вказівок. Я сідаю за стіл зі скляною стільницею від «Палацетті», зігхаю і складаю разом руки. Галогенові лампи з обох боків столу вже горять.

— Гарзд, Джин, — починаю я. — Замов столик на трьох у «Кемолз» на дванадцять тридцять, а якщо там не буде — спробуй у «Крайонз». Згода?

— Так, сер, — каже вона жартівливим тоном і розвертається, щоб піти.

— Чекай, — кажу я, дещо згадавши. — Треба замовити столик на двох на сьогоднішній вечір в «Аркадії».

Джин розвертається дещо стурбована, але досі усміхнена.

— Щось... романтичне?

— Ні, дурненька. Облиш, — кажу я їй. — Я сам замовлю. Дякую.

— Я все зроблю, — каже вона.

— Ні, не треба, — махаю я рукою. — Будь сонечком і принеси мені «Пер'є»¹, добре?

¹ Мінеральна вода.

— Сьогодні маєш чудовий вигляд, — каже Джин, перш ніж піти.

Її правда, але я нічого не кажу, тільки дивлюся через увесь кабінет на картину Джорджа Стаббса, думаючи, чи не перевісити її — може, вона надто близько до музичного центру «Айва» зі стереоприймачем АМ/ФМ, двокасетним магнітофоном, напівавтоматичним програвачем із ремінним приводом, графічним еквалайзером, під'єднаним до звукової системи на полиці, все — темно-синього кольору, пасує до кольорової гами мого кабінету. Картину Стаббса, певно, варто повісити над статуєю добермана в натуральну величину, яка стоїть у кутку (700 доларів у крамниці «Красуня і чудовисько» у «Вежі Трампа»), чи, може, вона матиме кращий вигляд над старовинним столиком «Пакріцинні» поряд із доберманом. Я підводжуся, прибираю зі столика всі ці спортивні журнали сорокових років, придбані у «Фанчиз», «Банкерз», «Гакз» та «Глікз» (вони коштували мені тридцять баксів *кожен*), знімаю картину Стаббса зі стіни і ставлю на столик, потім повертаюся за свій стіл і кручу в пальцях олівці з вінтажного німецького пивного кухля, купленого в «Ман-Тікс». Стаббс пасуватиме будь до чого. Репродукція стійки для парасольок «Чорний ліс» (675 доларів в «Убер де Форж») стоїть в іншому кутку, без жодної, наскільки я бачу, парасольки.

Я ставлю в програвач касету Пола Баттерфілда, відкидаюся на спинку крісла й гортаю «Спортс ілюстрейтед», випуск минулого тижня, але зосередитись ніяк не можу. Все думаю про той чортів апарат для засмаги, який є у Ван-Паттена, тож доводиться взяти слухавку і викликати Джин.

— Так? — відповідає вона.

— Слухай, Джин, пошукай інформацію про апарати для засмаги, добре?

— Що? — перепитує вона з недовірою, але я певен, що вона все одно посміхається.

— Ну, знаєш, домашній апарат для засмаги, — буденним тоном повторюю я. — Щоб... засмагати.

— Гаразд... — нерішуче відповідає Джин. — Ще щось?

— Чорт, так. Нагадай мені повернути до прокату касети, які я взяв учора.

Я починаю відкривати і закривати сигарницю з чистого срібла, яка стоїть біля телефону.

— Ще щось? — питає вона грайливо. — Може, принести «Пер'є»?

— Так, хороша ідея. Джин?

— Так? — каже вона, і я радий, що вона така терпляча.

— Ти ж не думаєш, що я збожеволів? — питаю я. — Ну, тому, що хочу домашній солярій?

Пауза.

— Що ж, це *справді* трохи незвично, — визнає Джин, і помітно, що вона *дуже* обережно добирає слова. — Але не збожеволів, звісно ж ні. Як ще тобі підтримувати цей неймовірно гарний тон шкіри?

— Хороша дівчинка, — кажу я, перш ніж повісити слухавку.

У мене чудова секретарка.

Через п'ять хвилин вона заходить до кабінету з пляшкою «Пер'є», скибкою лайму і справою Ренсома, яку можна було б і не приносити, і мене навіть якось розчулює її практично безмежна відданість. Нічого не можу зробити, мені це лестить.

— Столик чекає на вас у «Кемолз» о пів на першу, — повідомляє вона, наливаючи воду в склянку. — Зала для тих, хто не палить.

— Більше не вдягай цей одяг, — кажу я, швидко оглядаючи її. — І дякую за справу Ренсома.

— Мм... — вона зупиняється, тримаючи мою склянку, і, перш ніж поставити її на стіл, перепитує:

— Що? Я не розчула.

— Я сказав, — спокійно, з посмішкою, повторюю я, — більше не вдягай це. Носи сукню. Чи спідницю, щось таке.

Джин трохи спантелічена, оглянувши себе, вона посміхається, як ідіотка.

— Я так розумію, тобі не подобається, — сумирно каже вона.

— Та ну, — кажу я, відпиваючи «Пер'є». — Ти можеш бути симпатичніша.

— Дякую, Патріку, — саркастично каже вона, хоча можу побитись об заклад — завтра вона вбереться в сукню.

Дзвонить телефон на її столі. Я кажу, що мене тут нема. Вона збирається виходити.

— І високі підбори, — згадую я. — Мені подобаються високі підбори.

Джин доброзичливо киває й виходить, зачиняючи за собою двері. Я дістаю кишеньковий годинник «Панасонік» з тридцятидюймовим¹ кольоровим телевізором і радіоприймачем і думаю, що треба щось подивитись, перш ніж увімкнути комп'ютер, краще за все — вікторину.

Спортивний клуб

Я відвідую приватний спортивний клуб «Ексклюзив» за чотири квартали від моєї квартири у Верхньому Вест-Сайді. За ці два роки його тричі переобладнували, і хоча тут є найновіші тренажери («Наутітус», «Юніверсал», «Кайзер»), чимало гантелей та штанг, якими я теж захоплююсь. У клубі є десять кортів для тенісу та ракетболу, заняття з аеробіки, чотири студії танцювальної аеробіки, два басейни, апарати «Лайфсайкл», «Гравітрон», машини для веслування, бігові доріжки, тренажери для лижного кросу, заняття один

¹ 7,6 см.

на один із тренером, обстеження серцево-судинної системи, індивідуальні програми, масаж, сауна та парильня, солярій і кафе з соками — все оформлене Джей Джейем Вогелем, який розробляв дизайн «У Петті», нового клубу Нормана Прагера. Членський внесок — п'ять тисяч доларів щороку.

Сьогодні вранці було прохолодно, однак, коли я вийшов з офісу, стало тепліше, а я вбраний у двобортний смугастий костюм на шість гудзиків від «Ральф Лорен», сорочку з косим комірцем та французькими манжетами від «Поло» з бавовни, зібраної на островах Вест-Індії, і я вдячно знімаю все це в роздягальні з кондиціонером, вдягаю чорні шорти з білим поясом та білими смужками з боків і майку — це комплект з бавовни та лайкри від «Вілкс», його можна згорнути так, що він легко вміститься в мій дипломат. Я перевдягаюся, чіпляю вокмен на шорти, надягаю навушники, вмикаю касету з піснями Стівена Бішопа та Крістофера Кросса, яку мені записав Тодд Гантер, і дивлюсь на себе у дзеркало, перш ніж вийти в зал. Мій вигляд мене не тішить, тож я дістаю з дипломата мус для волосся, підправляю зачіску, використовую зволожувач і наношу на невелику пляму під нижньою губою маскувальний засіб від «Клінік». Задоволений результатом, вмикаю музику, гучно, і виходжу з роздягальні.

Шеріл, закохана в мене кремезна дівчина, сидить на реєстрації, записує людей і водночас читає розділ пліток у «Пост», вона розпливається в посмішці, коли помічає мене. Шеріл вітається, але я швидко проходжу повз неї, не зважаючи на її присутність, бо до тренажеру «Стермастер» наразі немає черги, а зазвичай доводиться чекати хвилин двадцять. «Стермастер» дозволяє навантажити найбільшу групу м'язів (від таза до колін) і спалити більше калорій за хвилину, ніж займаючись будь-якими аеробними вправами, за винятком, можливо, катання на лижах.

Певно, варто було б спочатку розтягнутись, але тоді доведеться ставати в чергу — за мною вже стоїть якийсь педик,

певно, дивиться на мою спину, зад, м'язи ніг. Сьогодні фігуристих дівчат у залі немає, самі педики з Вест-Сайду, певно — безробітні актори чи нічні офіціанти, і Малдвін Бютнер із «Сахс», з яким ми вчилися у Ексетері, на тренажері для біцепсів. На Бютнері шорти до колін з нейлону та лайкри зі вставками у чорно-білу клітинку, майка з бавовни та лайкри та шкіряні кросівки «Рібок». Я закінчую свої двадцять хвилин на «Стермастері», поступаюсь місцем перекачаному педику середнього віку з вибіленим волоссям і починаю розтягуватись. У процесі згадую випуск «Шоу Патті Вінтерс», який дивився зранку, тема — великі груди. У студії була жінка, яка зменшила груди, бо вони їй видавались завеликими — тупе стерво. Я одразу ж подзвонив Мак-Дермотту, який теж дивився шоу, і ми висміювали її до кінця передачі. Я розтягуюсь хвилин п'ятнадцять, перш ніж перейти до тренажерів «Наутілус».

У мене був персональний тренер, за рекомендацією Луїса Керрузерса, але минулої осені він почав мене домагатись, тож я вирішив розробити власну фітнес-програму, що поєднує аеробіку з силовими вправами. Я чергую гантели та штанги з тренажерами з гідравлічним, пневматичним чи електромеханічним опором. Більшість тренажерів дуже ефективні, бо комп'ютеризовані консолі дозволяють редагувати опір, навіть не встаючи, м'язи після тренувань майже не болять і шанс отримати травму — мінімальний. Але мені подобається й різноманітність та свобода, доступні з вільними вагами, такого розмаїття рухів на тренажерах не матимеш.

На тренажері для ніг я роблю п'ять підходів по десять повторень вправи. Для спини — теж п'ять підходів по десять повторень. На тренажері для пресу — шість підходів по п'ятнадцять і сім підходів по десять повторень для біцепсів. Перш ніж перейти до вільної ваги, я двадцять хвилин працюю на велотренажері, читаючи новий випуск

журналу «Гроші». Зі штангою роблю три підходи по п'ятнадцять повторень на згинання-розгинання ніг, потім три підходи по двадцять підйомів на біцепс, три по двадцять розведення рук із гантелями у нахилі для задніх дельтоподібних м'язів і три по двадцять вижимань, повторень станової тяги, тяги в нахилі. Для грудних м'язів — три підходи по двадцять повторень пресу на лавці під нахилом. Для передніх дельтоподібних м'язів — теж три підходи розведення рук та жиму сидячи. Нарешті, для трицепсів — три підходи по двадцять повторень жиму вниз та жиму лежачи. Ще трохи розтягуюсь, щоб охолонути, швидко приймаю гарячий душ і прямую до відеопрокату, у якому повертаю дві касети, взяті в понеділок: «Виправна колонія трансвеститів» та «Подвійне тіло», але «Подвійне тіло» беру знову, бо хочу ще раз передивитись сьогодні, хоч і знаю, що мені бракуватиме часу на мастурбацію під сцену, де жінку затрахають до смерті перфоратором, — у мене сьогодні о пів на восьму побачення з Кортні в «Кафе Люксембург».

Побачення

Прямуючи додому після тренування в «Ексклюзиві» та інтенсивного сеансу масажу шіацу, зупиняюсь біля газетного кіоску, що поряд із моїм будинком. Розглядаю стійку «Тільки для дорослих», і ніжна мелодія «Канону» Пахельбеля в моєму плеєрі певним чином доповнює різко освітлені глянцеві фото в журналах, які я гортаю. Я купую «Стерв лесбійок з вібраторами» та «Вульву до вульви» разом зі «Спортс ілюстрейтед» та новим випуском «Есквайр», хоч я й одержую ці журнали за передплатою і обидва вже лежать серед моєї пошти. Довелось зачекати, доки біля кіоску стане порожньо, перш ніж зробити покупку. Продавець каже щось, передаючи мені журнали і решту, і вказує на свій

гачкуватий ніс. Я роблю звук тихішим й відводжу один із навушників, перепитуючи: «Що?» Він знову торкається носа і каже, з цим важким, майже незрозумілим акцентом, щось на зразок: «Кроф з ніс теше». Я ставлю на землю свій дипломат від «Ботега Венета» і підношу палець до обличчя. Він стає червоним, мокрим від крові. З кишені свого пальта від «Хуго Босс» я дістаю носовичок марки «Поло», витираю кров, киваю на знак подяки, знов накладаю на очі сонцезахисні вайфарери і йду. Чортів іранець.

У холі мого дому зупиняюсь на рецепції й намагаюсь привернути до себе увагу швейцара-латиноамериканця, якого не можу впізнати. Він говорить по телефону чи то з дружиною, чи зі своїм дилером, чи ще з якимсь героїником, киваючи, дивиться на мене, і телефон тоне серед передчасних складок на його шії. Коли до нього доходить, що я хочу щось спитати, він зітхає, закочує очі під лоб і каже комусь із того боку дроту зачекати.

— Ви щось хтіли? — буркоче він.

— Так, — починаю я якомога м'якше та ввічливіше. — Чи не могли б ви, будь ласка, сказати коменданту, що в мене в стелі тріщина, і...

Я зупиняюсь. Він дивиться на мене так, наче я перейшов якусь негласну межу, і я починаю питати себе, яке ж слово так його збентежило. Достоту не «тріщина», то що тоді? «Комендант»? «Стеля»? Може, навіть «будь ласка»?

— Це ви про що? — він глибоко зітхає, відкинувшись назад, і продовжує витріщатись на мене.

Я дивлюсь на мармурову підлогу, теж зітхаю й кажу йому:

— Слухайте, я не знаю. Просто скажіть коменданту, що приходив Бейтмен... з десятого поверху.

Коли я підводжу голову, аби побачити, чи щось з цього до нього дійшло, бачу перед собою маску важкого, тупого обличчя швейцара, позбавлену виразу. Я для цього чоловіка — привид, думаю я. Щось не зовсім реальне, не зовсім

матеріальне, однак здатне заважати, і він киває, повертаючись до телефону і ведучи розмову далі на якомусь невідомому наріччі.

Я забираю пошту — каталог «Поло», рахунок від «Американ експрес», «Плейбой» за червень, запрошення на офісну вечірку в новому клубі під назвою «Бедлам», — тоді йду до ліфта. Передивляючись буклет фірми «Ральф Лорен», натискаю свій поверх і кнопку «Зачинити двері», але хтось встигає зайти, доки вони не зачинились, і я інстинктивно повертаюся до нього, щоб привітатись. Це актор Том Круз, який живе в пентхаусі, і з ввічливості, не питаючи його, я натискаю кнопку пентхаузу. Він вдячно киває, хоч і не зводить очей із цифр, що, швидко змінюючись, світяться над дверима. У житті він значно нижчий, і на ньому така ж пара вайфарерів, як і на мені. Він одягнений у сині джинси, білу футболку та піджак від «Армані».

Щоб порушити помітно незручну тишу, я відкашлююсь і кажу:

— Ви чудово зіграли в «Бармені». Як на мене — хороший фільм, і «Найкращий стрілець» теж. Мені дуже сподобалось.

Том Круз відводить погляд від цифр і дивиться просто на мене.

— Він називається «Коктейль», — м'яко каже він.

— Перепрошую? — збентежено кажу я.

Він відкашлюється і каже:

— «Коктейль». Не «Бармен». Фільм називається «Коктейль».

Довга пауза. Лише звук тросів, які піднімають ліфт угору, конкурує з тишею, що важко висить між нами.

— О, так. Справді, — кажу я, наче щойно пригадав назву. — «Коктейль», дійсно, — кажу. «Бейтмене, і про що ти думаєш?» Я трясую головою, наче намагаючись прочистити її, і, щоб все владнати, простягаю руку. — Привіт, я Пат Бейтмен.

Круз невпевнено потискає її.

— То що, — веду я далі, — вам подобається жити в цьому будинку?

Він робить довгу паузу, перш ніж відповісти:

— Начебто так.

— Тут чудово, — кажу я. — Чи не так?

Круз киває, не дивлячись на мене, і я знову натискаю кнопку свого поверху, майже автоматично. Ми стоїмо мовчки.

— Тож... «Коктейль», — кажу я нарешті. — Так він називається.

Він нічого не каже, навіть не кивне мені, але якось дивно дивиться, спускає окуляри і каже, трохи скривившись:

— Ем... у вас кров із носа тече.

Якусь мить я стою нерухомо, перш ніж зрозуміти, що з цим треба щось зробити, потім прикидаюся збентеженим, нервово торкаюся носа, виймаю свій носовичок від «Поло» — він уже весь у коричневих плямах — і витираю кров із ніздів, в цілому, наче все роблю правильно.

— Це, певно, висота, — сміюся я. — Ми ж так високо.

Він мовчки киває й дивиться на цифри. Ліфт зупиняється на моєму поверсі. Коли двері відчиняються, я кажу Тому:

— Я ваш великий фан. Дуже приємно нарешті вас зустріти.

— Так, звісно, — всміхається своєю знаменитою посмішкою Круз і тисне на кнопку «Зачинити двері».

Дівчина, з якою я сьогодні зустрічаюся, Патрісія Воррелл — білявка, модель, нещодавно вилетіла з коледжу «Світ Браер» після першого ж семестру — залишила на автовідповідачеві два повідомлення про те, як вкрай важливо, щоб я їй передзвонив. Я розслабляю вузол синьої шовкової краватки від «Білл Робінсон» з візерунком під Матісса, набираю її номер і йду через усю квартиру, щоб увімкнути кондиціонер.

Патрісія відповідає на третій раз:

— Алло?

— Патрісіє, привіт. Це Пат Бейтмен.

— О, привіт, — каже вона. — Слухай, у мене дзвінок на другій лінії. Можна я передзвоню?

— Ну... — починаю я.

— Це з мого спортзалу, — каже Патрісія. — Вони щось наплутали з рахунком. Зателефоную за мить.

— Так, — кажу я й вішаю слухавку.

Я заходжу до спальні й знімаю сьогоднішнє вбрання: шерстяний костюм в «ялинку» — штани зі складкою від «Джорджо Корреджіарі», бавовняна оксфордська сорочка від «Ральф Лорен», плетена краватка від «Пол Стюарт» та замшеві черевики від «Коул-Гаан». Вдягаю пару боксерок, куплених у «Барніз» за шістдесят доларів, і роблю кілька вправ на розтяжку, тримаючи в руці телефон і чекаючи на дзвінок Патрісії. Після десяти хвилин розтяжки дзвонить телефон, і я відповідаю тільки після шостого дзвінка.

— Привіт, — каже вона, — це Патрісія.

— Почекаєш? У мене ще дзвінок.

— Звісно, — каже вона.

Я дві хвилини чекаю, тоді повертаюсь на лінію.

— Привіт, — кажу я. — Вибач.

— Та нічого.

— Тож вечеря, — кажу я. — Заїдеш до мене близько восьмої?

— Ну, саме про це хотіла поговорити, — повільно говорить Патрісія.

— О ні, — стогну я. — І що таке?

— Ну, справи такі, — починає вона. — У «Радіо Сіті» буде концерт...

— Ні, ні, ні, — твердо кажу їй я. — Ніякої музики.

— Але мій колишній, клавішник Сари Ловренс, він гратиме на розігріві, і... — вона спиняється, наче вже вирішила протестувати проти мого рішення.

— Ні, Патрісія. Ні-ні, — твердо кажу я, думаючи: «Чорт, чому саме ця проблема, чому сьогодні?»

— Патріку, — скиглить вона в телефоні, — там буде так весело!

Тепер я майже впевнений, що шанси на секс із Патрісією сьогодні доволі високі, але тільки якщо ми не підемо на концерт, де її колишній (для Патрісії колишніх не буває) грає на розігріві.

— Я не люблю концерти, — кажу я їй, заходячи на кухню. Відчиняю холодильник і дістаю літрову пляшку «Евіан». — Я не люблю концерти, — повторюю я знову. — Не люблю «живої» музики.

— Але цей концерт не схожий на інші, — затинаючись, додає вона. — У нас будуть хороші місця.

— Слухай, не будемо сперечатись, — кажу я. — Як хочеш піти — то йди.

— Але я думала, ми проведемо вечір разом, — каже Патрісія емоційно. — Думала, ми повечереємо...

І потім додає, це явно шойно спало їй на думку:

— Побудемо разом. Удвох.

— Знаю, знаю, — кажу я. — Слухай, ми всі маємо робити саме те, чого хочемо. Я хочу, щоб ти робила те, чого хочеш ти.

Патрісія робить паузу, потім намагається зайти з іншого боку.

— У них така чудова музика... Знаю, звучить сентиментально, але вона... шикарна. Гурт — один з найкращих, які можна побачити. Вони веселі і чудові, і музика така гарна, Боже, як я хочу, щоб ти їх побачив! Ми чудово проведемо час, я обіцяю, — палко говорить вона.

— Ні-ні, ти йди, — кажу я. — Добряче розважся.

— Патріку, — каже вона. — У мене два квитки.

— Я не люблю концерти, — кажу я. — Жива музика мене дратує.

— Що ж, — каже Патрісія, і у її голосі справді чути щире розчарування. — Мені бракуватиме тебе там.

— Кажу — йди і розважся. — Я відкручую кришечку з пляшки «Евіан», вимірюючи наступний крок. — Не переживай, тоді я піду в «Дорсію» сам. Усе гаразд.

Дуже довга пауза, яку я перекладаю так: «То побачимо, чи ти хочеш тепер на свій паршивий концерт». Я роблю великий ковток «Евіан», чекаючи від неї, коли ж вона за мною заїде.

— «Дорсія»? — перепитує вона недовірливо. — Ти замовив там столик? Тобто — для нас?

— Так, — відповідаю я. — На восьму тридцять.

— Ну... — Патрісія коротко сміється і говорить, затинаючись: — Це... тобто я хотіла сказати, що я їх уже *бачила*, просто хотіла, щоб їх побачив *ти*.

— Слухай, я тебе не розумію, — кажу я. — Якщо ти не підеш, я подзвоню комусь іншому. У тебе є номер Емілі Гамільтон?

— Ні, Патріку, не треба... *поспішати*, — знервовано хихотить вона. — Вони *справді* гратимуть ще два дні, я *можу* сходити на них завтра. Заспокойся, добре?

— Так, — кажу я. — Я спокійний.

— То коли до тебе заїхати? — запитує Ресторанна Шльондра.

— Я сказав — о восьмій, — кажу я з огидою.

— Чудово, — каже вона і додає спокусливим шепотом: — Побачимось о восьмій.

Патрісія замовкає, наче розраховує, що я щось відповім, може, привітаю її з правильним рішенням, але часу на це в мене немає, тож я різко вішаю слухавку.

Наступної миті я лечу через усю кімнату, хапаю «Загат» і гортаю сторінки, аж поки не знаходжу «Дорсію». Тремтливими руками набираю номер. Зайнято. Панікуючи, ставлю телефон на автоматичний набір. Наступні п'ять хвилин — нічого, крім постійного повторення сигналу «зайнято»,

зловісного й широго. Нарешті дзвінок, і перед тим, як почути відповідь, я відчуваю дуже рідкісне явище — приплив адреналіну.

— «Дорсія», — відповідає хтось невизначеної статі, вимушений андрогін на фоні голосного гамору. — Будь ласка, зачекайте.

Звуки трохи тихіші за переповнений футбольний стадіон, і я збираю всі крихти мужності, аби лишитись на лінії й не повісити слухавку. Чекаю вже п'ять хвилин, долоня пітніє й болить, бо міцно стискає бездротовий телефон. Якось частинка мене розуміє, що всі зусилля марні, інша — сподівається на успіх, ще інша — біситься, що я не замовив столик задалегідь чи не попросив про це Джин.

Голос повертається й гостро каже:

— «Дорсія».

Я відкашлююсь.

— Так, я знаю, що вже трохи пізно, але чи можу я зарезервувати столик на двох на восьму тридцять чи, можливо, дев'яту? — говорячи, я міцно заплющую очі.

Пауза, заповнена оглушливим, пульсуючим гамором на товпу. У мені починає жевріти справжня надія, і я розплющую очі, розуміючи, що метрдотель, бережи його Боже, певно, шукає відміну в книзі замовлень... Але він починає гиготіти, спочатку тихо, тоді сміх стає все голоснішим й вищим, і це крещендо раптово обривається, коли він з гуркотом вішає слухавку.

Я почуваюсь спорожнілим, ошелешеним, наче в лихоманці, й продумую наступний крок під акомпанемент різких гудків. Опановую себе, рахую до шести, знову розгортаю «Загат» і зосереджуюсь на тому, щоб перемогти цю майже непоборну паніку й замовити столик на восьму тридцять, якщо і не в такому модному місці, як «Дорсія», то принаймні в закладі наступного класу. Зрештою, я замовляю столик на двох у «Баркадії» на дев'яту — *лише*

завдяки тому, що хтось відмовився від замовлення. Хоча Патрісія, певно, буде розчарована, їй справді може *сподобатися* «Баркадія» — велика відстань між столиками, тьмяне світло, м'яке й улесливе, нова південно-західна кухня. А якщо і не сподобається, то що ця сучка зробить — *позиватиметься до мене?*

Сьогодні після офісу я добряче потренувався, але напруження повернулось, тож я роблю дев'яносто скручувань, сто п'ятдесят вижимань і двадцять хвилин бігаю на місці, слухаючи новий диск Г'юї Льюїса. Приймаю гарячий душ, користуюсь новим скрабом для обличчя фірми «Кесвел-Мессі», гелем для душу від «Грюн», зволожуючим лосьйоном для тіла «Лубридерм» та кремом для обличчя «Ньютроджена». Не можу обрати, що вдягнути. Один варіант — крепово-шерстяний костюм від «Білл Робінсон», який я купив у «Сакс», з жакардовою сорочкою від «Шаріварі» та краваткою від «Армані». Другий — спортивний піджак із шерсті та кашеміру в синю клітинку, бавовняна сорочка і шерстяні штани зі складкою від «Александр Джуліан» та шовкова краватка в горошок від «Білл Бласс». «Джуліан» може бути трохи затеплим для травня, але якщо Патрісія вдягне саме те вбрання від «Карл Лагерфельд», як мені *здається*, тоді, може, я *вдягну* «Джуліана», бо цей комплект пасуватиме їй костюму. Взуття — лофери з крокодилячої шкіри від «А. Тестоні».

Пляшка шампанського «Шарффенбергер» занурена в лід у алюмінієвій чаші «Спірос», яка стоїть у цеберку матового скла для охолодження шампанського від «Крістін ван дер Гурд». Це непогане шампанське, не «Кристал», звісно, але нащо марнувати «Кристал» на цю дівку? Вона все одно, певно, не відчула б різниці. Я наливаю собі склянку, доки чекаю на неї, мимохідь переставляю «стюбенівських» скляних тваринок на столику для кави зі скляною поверхнею від «Турчин» чи гортаю сторінки останньої книжки

у твердій обкладинці, яку я купив, це Гаррісон Кейлор¹. Патрісія запізнюється.

Чекаючи на дивані у вітальні, під пісню «Цінуй» гурту «Лавін Спунфул», що лунає з магнітофону «Вурлітцер», я дохожу висновку, що Патрісія сьогодні в *безпеці*, що я не витягну ніж і не встромлю в неї просто так, не насолоджуватимуся, дивлячись, як кров витікає з ран, які я зробив, перерізавши їй горлянку, або пошматувавши шию, або виколовши очі. Їй пощастило, хоча причини в цього везіння немає. Її могла б врятувати сьогодні її заможність, заможність її *родини*, або ж це просто міг бути *мій* власний вибір. Може, склянка «Шарффенбергера» стримала мій порив, а може, я просто не хочу зіпсувати цей конкретний костюм від «Александр Джуліан» кров'ю цієї сучки. Що б там не було, це факт — Патрісія лишиться живою, і ця перемога ні від кого не вимагає застосувати свої вміння, уяву чи винахідливість. Просто так влаштований світ — *мій* світ.

Вона запізнюється на півгодини, і я кажу швейцару впустити її, хоча сам зустрічаю її в коридорі, вже замикаючи двері. Вона не вдягнула той костюм від «Карл Лагерфельд», на який я розраховував, але виглядає все одно гідно: легка шовкова блузка з запонками зі стразами від «Луїс дель Оліо» і оксамитові брюки з вишивкою від «Сакс», кришталеві сережки від «Венді Гелл» для «Анна Кляйн» та золотисті туфлі. Зачекавши, доки ми не сядемо в таксі, що прямує до центру, кажу їй, що ми їдемо не в «Дорсію», і розлого вибачаюсь, говорю щось про проблеми з телефонним зв'язком, пожежу, мстивого метрдотеля. Патрісія зітхає, почувши новину, не зважає на мої вибачення і відвертається до вікна. Я намагаюся втішити її, розповідаючи, до якого модного, якого розкішного ресторану ми

¹ Американський сценарист, продюсер, трагікомічний актор. (Прим. ред.)

їдемо, яка чудова там паста з фенхелем та бананом, які *шербети*, але вона тільки хитає головою. Я навіть опускаюся до того, що кажу — «Бакардія» значно дорожча за «Дорсію», однак вона непохитна. Можу присягнутись, у її очах час від часу стоять сльози.

Патрісія порушує мовчанку лише тоді, коли ми сідаємо за середній столик у задній частині головної зали, і лише для того, щоб замовити «Белліні». Я замовляю спочатку равіолі з кав'яром пузанка та яблучним джемом і м'ясний пиріг із козячим сиром та соусом з перепелиного бульйону як основну страву. Вона замовляє червоний луціан з фіалками та кедровими горішками, як закуску — суп з арахісовим маслом та копченою качкою і кабачкове пюре, це звучить дивно, але насправді смачно. У журналі «Нью-Йорк» цю страву назвали «загадковою і грайливою закускою», я кажу про це Патрісії — вона підпалює сигарету, ігноруючи простягнений їй сірник, відкидається на спинку крісла й видихає дим просто мені в обличчя, час від часу кидаючи на мене розлючені погляди, які я ввічливо ігнорую і намагаюся бути джентльменом. Коли нам приносять їжу, я довго дивлюсь у свою тарілку, трохи збентежений, перш ніж нерішуче взяти виделку, щоб почати їсти: темно-червоні трикутники м'ясної запіканки, козячий сир на них відгонить рожевим від гранатового соку, м'ясо оточують густі коричневі завитки соусу, біля краю великої чорної тарілки викладені шматочки манго.

Вечеря триває всього лиш півтори години, однак, здається, що ми сидимо в «Баркадії» вже тиждень, і хоча я не маю жодного бажання потім їхати в «Тунель», це видається гідним покаранням за поведінку Патрісії. У рахунку стоїть сума 320 доларів — менше, ніж я насправді очікував, і я розплачуюсь платиновою карткою «Америкен експрес». У таксі я не зводжу очей з лічильника, таксист намагається зав'язати розмову з Патрісією, а вона повністю

ігнорує його і підправляє свій макіяж, дивлячись у дзеркальце «Гуччі», підфарбовує помадою і без того яскраві губи. Я, здається, забув запрограмувати на запис сьогоднішню бейсбольну гру, тож не зможу подивитись її, коли приїду додому, але я пригадую, що після роботи купив два журнали і цілком можу згаяти годину-дві, гортаючи їх. Я дивлюсь на годинник і розумію, якщо ми вип'ємо по одній, може, по дві склянки, я встигну на «Вечірнє шоу з Девідом Леттерманом». Так, Патрісія приваблива, і я зовсім не проти зайнятись сексом з її тілом, однак сама ідея того, щоб поводитись з нею лагідно, бути ніжним коханцем, вибачатись за цей вечір, за те, що ми не потрапили в «Дорсію» (хоча «Баркадія» — вдвічі дорожча, заради Бога), — це мене бісить. Сучка, певно, злиться, що ми не в лімузині.

Таксі зупиняється біля «Тунелю», я плачу за лічильником, лишаю таксисту непогані чайові і притримую дверцята, поки Патрісія виходить, ігноруючи простягнуту їй руку. Сьогодні ніхто не стоїть за канатами перед входом. Насправді єдина людина на Двадцять четвертій зараз — волоцюга біля смітника, що звивається в корчах болю, просячи дрібні гроші або їжу. Ми швидко проходимо повз нього, один із трьох швейцарів пропускає нас всередину, поплескує мене по спині, питаючи: «Як ви, містере МакКаллов?» Я киваю, відчиняючи двері для Патрісії, і, перш ніж зайти за нею, кажу: «Добре, ем... Джим», — і потискаю йому руку.

Вже всередині, заплативши п'ятдесят доларів за нас обох, я одразу ж йду до бару, і мені байдуже, чи Патрісія йде за мною. Я замовляю «Джей енд Бі» з льодом. Вона хоче «Пер'є», без лайму, і робить замовлення сама. Випивши половину свого віскі, я притуляюсь до барної стійки і розглядаю фігуристу офіціантку, однак щось тут не так. Справа не у звучанні «Нового відчуття» «Інексез» і не у красуні за баром. Щось інше. Коли я повільно повертаюсь, оглядаючи

решту залу, переді мною — пуста. Ми з Патрісією — єдині клієнти на весь клуб. Ми і ще якась фігуристка дівчина — буквально *єдині люди в «Тунелі»*. «Нове відчуття» перетворюється на «Диявол усередині», музика грає на повну, але здається не такою гучною, бо немає натовпу, щоб реагувати на неї, і порожній танцпол видається безмежним.

Я відходжу від бару і вирішую подивитись, що відбувається в інших частинах клубу, певний, що Патрісія піде за мною, — однак вона лишається. Сходи, що ведуть у нижню залу, ніхто не охороняє, і, поки я спускаюсь, музика нагорі змінюється, перетворюється на «Я почуваюсь вільною» Белінди Карлайл. У нижній залі — одна пара, вони схожі на Сема та Ілену Сендфорд, однак тут темніше, *тепліше*, і я цілком можу помилитися. Вони стоять біля бару, п'ють шампанське, і я проходжу повз них, прямуючи до надзвичайно добре одягненого чоловіка, схожого на мексиканця. Він сидить на дивані у двобортному шкіряному піджаку та підходящих брюках від «Маріо Валентіно», бавовняний футболці від «Агнес Бі» та шкіряних сліпонах від «Сьюзен Бенніс Воррен Едвардз» (без шарпеток), поряд з ним — приваблива накачана дівка, типова «європогань» — брудне біляве волосся, великі груди, засмагла шкіра, ніякого макіяжу, палить «Меріт Ультра Лайтс». На ній бавовняна сукня з зебровим принтом від «Патрік Келлі» та шовкові туфлі на високих підборах зі стразами.

Я питаю чоловіка, чи не Рікардо його звати.

Він киває. «Звісно».

Я прошу в нього грам, кажу, що прийшов від Медісона. Витягаю свій гаманець й простягаю йому п'ятдесят доларів та дві двадцятки. Він просить дівку дати йому сумочку. Вона передає — оксамитову, від «Анн Мур». Рікардо виймає з неї й передає мені крихітний конвертик. Перш ніж я йду, дівка каже, що їй сподобався мій гаманець зі шкіри газелі. Я кажу їй, що хотів би трахнути її між щипок, а потім, може, від-

різати їй руки, але музика («Віра» Джорджа Майкла) надто гучна, і вона мене не чує.

Нагорі я бачу Патрісію там, де й лишив її, самотню біля бару, зі склянкою «Пер'є».

— Послухай, Патріку, — каже вона, значно м'якше, — хочу, щоб ти знав, що я...

— Стерво? Слухай, хочеш трохи коксу? — перебиваю її я.

— Емм, так... Звісно. — Вона страшенно збентежена.

— Ходімо, — кричу я, беручи її за руку.

Патрісія ставить склянку на стійку і йде за мною через порожній клуб вгору сходами до вбиралень. Насправді нема жодної причини не зробити це вниз, але це було б якось не так, тож ми винохуємо більшу частину коксу в одній із кабінок чоловічої вбиральні. Вийшовши звідти, я сідаю на диван і беру одну з цигарок Патрісії, поки вона йде вниз, дістати нам напої.

Вона повертається і починає вибачатись за свою поведінку цього вечора.

— Мені справді сподобалось у «Баркадії», їжа була неймовірна, а той манговий шербет, Господи, це ж просто райське блаженство. Слухай, нічого, що ми не поїхали в «Дорсію». Завжди можна спробувати іншого разу. Я знаю, що ти намагався все владнати, але ж це місце зараз таке популярне. Мені справді дуже сподобалась їжа в «Баркадії». Вони давно працюють? Здається, місяці три-чотири. Я читала чудовий огляд у «Нью-Йорку», чи то був «Гурман»?.. Скажи, ти таки хочеш піти зі мною на той концерт завтра? Чи можна піти в «Дорсію», а потім на виступ гурту Воллеса, чи в «Дорсію» після виступу, та навряд чи вони працюють аж так допізна. Патріку, я серйозно, тобі варто їх побачити. Аватар чудовий вокаліст, я справді якось думала, що закохана у нього, але я його насправді хотіла, а не любила. Тоді мені дуже подобався Воллес, а потім він загруз у всіх цих банківських інвестиціях, не міг впоратися зі щоденними проблемами і зірвався —

кислота, не кокаїн. Тобто я це знаю, але, коли все це розвалилось, я розуміла, що краще буде відійти і не розбиратись з...

«Джей енд Бі», думаю я. Склянка «Джей енд Бі» у моїй правій руці, думаю я. Рука, думаю я. «Шаріварі». Сорочка від «Шаріварі». Фузіллі, думаю я. Джеймі Герц¹, думаю я. Я б хотів трахнути Джеймі Герц, думаю я. «Порше 911». Шарпей, думаю я. Я хотів би завести шарпея. Мені двадцять шість років, думаю я. Наступного року буде двадцять сім. «Валіум». Хотів би я прийняти таблетку «Валіуму». Ні, *дві* таблетки, думаю я. Стільниковий телефон, думаю я.

Хімчистка

Китайська хімчистка, до якої я відправляю свій закривавлений одяг, вчора повернула мені куртку від «Сопрані», дві білі сорочки «Брукс Бразерс» і краватку від «Агнес Бі», на яких досі лишилися плями від чиеїсь крові. О дванадцятій (за сорок хвилин) у мене обід, тож перед ним я вирішую заїхати до хімчистки і поскаржитись. Крім куртки «Сопрані», сорочок та краватки, я беру з собою пакунок із закривавленими простирадлами, які теж слід випрати. Китайська хімчистка розташована за двадцять кварталів від моєї квартири, у Вест-Сайді, майже біля Колумбійського університету, і я ніколи там не бував, бо ця відстань мене лякає (раніше мій одяг забирали з квартири після телефонного дзвінка і повертали протягом доби). Через цю поїздку я не маю часу на ранкове тренування, і до того ж я проспав через вчорашню кокаїнову гульню з Чарльзом Гриффіном та Гілтоном Ешбері. Вона почалася цілком невинно на вечірці журналу «М. К.», на яку жоден із нас не був запрошений, а закінчилася близько п'ятої ранку біля мого банкомата. Саме

¹ Американська акторка.

тому я пропустив «Шоу Патті Вінтерс», але це повторення інтерв'ю з президентом, тож, думаю, це не страшно.

Я напружений, на обличчі темні окуляри, волосся зачесане назад, весь мій череп болить, у зубах сигара (непідпалена), на мені чорний костюм «Армані», біла бавовняна сорочка «Армані» та шовкова краватка, також від «Армані». Я маю крутецький вигляд, однак шлунок крутить і в голові паморочиться. Дорогою до хімчистки я проходжу повз волоцюгу, старого чоловіка, років сорока-п'ятдесяти, сивочолого й огрядного. Він плаче. Відчиняючи двері, я помічаю, що він, на додачу до всього, ще й сліпий, і наступаю йому на ногу, точніше — на її обрубок, і він впускає свого стаканця так, що дрібні гроші розкочуються по тротуарі. Я зробив це навмисно? Як ви думаєте? Може, випадково?

Потім я десять хвилин показую плями крихітній старій китайці, яка, як мені здається, керує цим закладом, і вона навіть витягає свого чоловіка з задньої кімнати, бо я не розумію ані слова з того, що вона каже. Однак чоловік мовчить, йому байдуже до перекладу. Літня жінка продовжує цокотати, певно, китайською, і мені доводиться її перебити.

— Послухайте, стоп... — я підводжу руку з сигарою, куртка від «Сопрані» висить у другій моїй руці. — Ви не... тсс, чекайте... Тсс... Ви *не* можете навести *вагомих* причин.

Китайка продовжує щось лопотати, хапає рукави куртки крихітною ручкою. Я відводжу її руку, нахилиюсь вперед і вимовляю дуже повільно:

— Що *ви* намагаєтеся *мені* сказати?

Вона й далі собі белькоче, широко розплющивши очі. Її чоловік вийняв з пакунку два простирадла, обидва в плямах засохлої крові, і тупо на них дивиться.

— Вибілювач? — запитую я в неї. — Ви хочете сказати *вибілювач*? — я хитаю головою, не вірячи сам собі. — Вибілювач? Господи.

Китаянка і далі показує на рукави куртки «Сопрані», а коли повертається до простирадл за її спиною, голос починає пищати октавою вище.

— Є дві важливі речі, — перекрикую я. — По-перше, не можна вибілювати «Сопрані», нізачо. По-друге, — і ще голосніше, досі одночасно з нею, — *по-друге*, такі простирадла можна дістати лише в Санта-Фе. Вони дуже дорогі, й мені *справді* потрібно їх відчистити...

Але вона не припиняє говорити, я киваю, наче розумію цю маячню. Потім посміхаюсь і нахиляюся просто до її обличчя.

— Якщо-не-затулиш-свій-довбаний-рот — я-тебе-вб'ю — ти-мене-розумієш?

Китаянка збентежена, її белькотіння стає ще швидшим, очі досі на лобі. У неї зовсім невиразне обличчя, можливо, через зморшки. Я знову жалісно показую на плями, але, розуміючи, що це не має сенсу, опускаю руку і намагаюся все ж зрозуміти, що вона каже. Потім побіжно перебиваю її знову:

— Послухайте, у мене дуже важлива обідня зустріч, — я дивлюся на свій «Ролекс», — «У Губерта», за тридцять хвилин, — потім знову дивлюся на пласке обличчя з розкосими очима. — І вони мені потрібні... Чекайте, за *двадцять* хвилин. У мене зустріч «У Губерта» з Рональдом Гаррісоном за двадцять хвилин, і ці простирадла мені потрібні чистими вже у другій половині *дня*.

Але жінка не слухає, меле щось своєю дивною, судомною мовою. Я ніколи раніше не вчиняв підпалів, а тепер починаю думати, як же це робиться — які матеріали потрібні, бензин, сірники... чи краще взяти рідину для запальнички?

— Послухайте, — опанувавши себе, монотонно кажу я і нахиляюся ще ближче до її обличчя (її рот хаотично рухається, вона повертається до чоловіка, і він встигає кивнути під час несподіваної коротенької паузи), — *я не можу* вас зрозуміти.

Я сміюся з того, наскільки абсурдна склалась ситуація, б'ю рукою по прилавку й озираюся — подивитися, чи немає тут когось, з ким можна поговорити, але в залі порожньо.

— Це божевілья, — буркочу я й зітхаю, потираючи обличчя. А потім різко обриваю сміх, раптово розізлившись, й гарчу на неї: — Ти *ідіотка*. Я не можу з цим впоратися.

Вона щось белькоче у відповідь.

— Що? — зі злістю питаю я. — Ти мене не почула? Хочеш шинки? Це ти щойно сказала, що хочеш... *шинки*?

Китаянка знову хапає рукав куртки «Сопрані». Її чоловік стоїть за прилавком, похмурий і відсторонений.

— *Ти... ідіотка!* — волаю я.

Жінка не здається, знову й знову показує на плями на простирадлах.

— Сучка тупа, розумієш? — кричу я.

Моє обличчя зашарілось, і я ледь не плачу. Мене трясє, і я висмикую з її рук куртку, тихо стогнучи: «Господи...»

За моєю спиною відчиняються двері, дзеленчить дзвіночок, і я опановую себе. Заплющую очі, глибоко дихаю, думаючи про те, що варто заїхати до солярію після обіду. Може, в «Гермес» чи...

— Патріку?

Від звуків справжнього голосу я аж підскакую, розвертаюся і бачу дівчину з мого будинку, яку я часто зустрічаю в холі, і щоразу вона дивиться на мене з захопленням. Вона старша за мене, їй десь під тридцять, має непоганий вигляд, хоч є трохи зайвої ваги, на ній спортивний костюм (звідки? З «Блумінгдейлз»? І гадки не маю), і вона просто... *сяє*. Знімає темні окуляри і широко посміхається.

— Привіт, Патріку, я так і думала, що це ви.

Навіть не знаючи, як її звати, я видихаю приглушене «Привіт» і дуже швидко бурмочу щось схоже на жіноче ім'я. І просто дивлюсь на неї, ошелешений, спустошений, намагаючись стримати свою злість, а за моєю спиною

досі скрегоче китаянка. Зрештою я складаю долоні й кажу: «Ну що ж».

Вона трохи збентежена, нервово підходить до прилавку з квитанцією.

— Смішно, правда? Їхати так *далеко* заради *хімчистки*, але вони справді найкращі.

— То чому ж вони не можуть вивести *ці* плями? — терпляче питаю я, досі посміхаючись із заплещеними очима. Китаянка нарешті замовкає, і тоді я їх розплюшую. — Ви можете поговорити з ними? — обережно пропоную я. — Бо *в мене* нічого не виходить.

Дівчина підходить до простирадла, яке досі тримає в руках старий.

— Ого, зрозуміло, — тихо каже вона.

Щойно вона обережно торкається простирадла, китаянка знов заводить своє белькотання, і, не звертаючи на неї уваги, дівчина запитує мене:

— *Що* це таке? — і знову дивиться на плями. — Нічого собі.

— Ну... — я дивлюсь на простирадла, справді жакливі. — Це, м-м-м, журавлиновий сік, яблучний із журавлиною.

Дівчина дивиться на мене і непевно киває, а потім обережно каже:

— Щось це не схоже на журавлину, тобто журавлину з яблуком.

Я довго дивлюсь на простирадла, перш ніж, затинаючись, сказати:

— Я мав на увазі... ну... це насправді «*Боско*». Знаєте, типу... — пауза. — Шоколадний батончик «*Дав*». Так, це «*Дав*»... сироп «*Хершиз*»?

— Так, — киває вона з розумінням, ну, може, трішки скептично. — Нічого собі.

— Слухайте, якщо ви можете з ними поговорити... — я нахилиюся вперед, вириваючи простирадло з рук старого. — Я був би *дуже* вдячний.

Я згортаю простирадло й кладу його на прилавок, потім знову дивлюсь на «Ролекс» і пояснюю:

— Я запізнююсь, у мене за п'ятнадцять хвилин зустріч «У Губерта».

Я йду до дверей хімчистки, і китаянка знову починає відчайдушно верещати й показувати на мене пальцем. Я дивлюся на неї, ледве стримуючись, щоб не перекирвати її.

— «У Губерта»? *Справді?* — питає вражена дівчина. — Вони переїхали далі від центру, так?

— Так... чорт, послухайте, я мушу бігти, — я прикидаюсь, що помітив на вулиці таксі, яке щойно під'їхало, і з удаваною вдячністю кажу: — Дякую вам... Саманто.

— Вікторія.

— Звісно, Вікторіє. — Я роблю паузу. — Хіба я не так сказав?

— Ні, ви сказали «Саманта».

— Тоді перепрошую, — посміхаюся я. — Зовсім забігався.

— Може, пообідаємо якось наступного тижня? — з надією запитує вона, підходячи ближче, в той час як я задкую до дверей. — Я часто буваю в центрі, біля Волл-стрит.

— О, не знаю, Вікторіє, — я видавлюю з себе розпачливу усмішку, відводячи погляд від її стегон. — Я постійно працюю.

— То, може... Ну, знаєте — може, в суботу? — запитує Вікторія обережно, аби не налякати мене.

— Наступної суботи? — перепитую я, знову дивлячись на годинник.

— Так, — вона сором'язливо знижує плечима.

— О. Боюсь, я не зможу. Йду на «Знедолених» удень, — брешу я. — Слухайте, мені *дуже* треба бігти.

Я проводжу рукою по волоссю й шепочу: «О, Боже», перш ніж змушую себе додати:

— Я вам зателефоную.

— Гарзд, — з полегшенням усміхається вона. — Подзвоніть.

Я ще раз кидаю погляд на китайянку і забираюся геть звідти, біжу до неіснуючого таксі й тільки за квартал чи два від хімчистки зупиняюся, і...

І бачу перед собою дуже симпатичну безпритульну дівчину, яка сидить на сходах будинку на Амстердам-стрит. Біля її ніг стоїть пластиковий стаканець для кави, і я, посміхаючись, наближаюся до неї, шукаючи дрібні гроші в кишені, — мене наче щось тягне. У неї надто юне й свіже для волощюги, засмагле обличчя, і тому те, що вона змушена жєбрати, видається ще жажливішим. У ті секунди, які потрібні, щоб пройти від краю тротуару до сходів, на яких вона сидить, я уважно її вивчаю — голова дівчини похилилася, вона тупо вдивляється у свої коліна. Помітивши, що я стою над нею, вона підводить очі, без посмішки. Мені хочеться зробити якусь просту добру справу, я нахилиюся до неї, мої очі так і випромінюють співчуття, і я кидаю долар у її стаканець, кажучи їй: «Удачі».

Обличчя дівчини змінюється, саме тому я помічаю книгу в неї на колінах (це Сартр), поряд із нею — сумку для книг Колумбійського університету, і нарешті — темно-коричневу каву в стаканці, і в ній плаває моя доларова купюра. Усе це забирає кілька секунд, однак таке відчуття, що це — уповільнена зйомка; вона дивиться на мене, потім у стаканець і кричить:

— Це що за фігня?

Я завмираю над кавою, зігнувшись й зіщулившись, і белькочу:

— Я не... я не знав, що він... повний...

Мене трясє, я відходжу й ловлю таксі, й дорогою до «Губерта» мені ввижається, що будинки — це гори, вулкани, вулиці стають джунглями, небо — театральною фоновою декорацією... Перш ніж вийти з машини, доводиться

звести очі до купи, щоб прочистити їх. Обід «У Губерта» стає однією тривалою галюцинацією, під час якої я разом сплю і не сплю.

«У Гаррі»

— Шкарпетки мають пасувати до штанів, — каже Рівзу Тодд Гемлін, а той уважно слухає, помішуючи паличкою свій «Біфітер¹» з льодом.

— Це хто сказав? — запитує Джордж.

— Послухайте, — терпляче пояснює Гемлін. — Якщо ви вдягаєте *сірі* штани, то й шкарпетки вдягаєте *сірі*. Все дуже просто.

— Чекай, — втручаюсь я. — А що, як взуття — *чорне*?

— Це нічого, — каже Гемлін, потягуючи свій мартіні. — Але тоді ремінь має *пасувати* до взуття.

— Виходить, ти кажеш, що з сірим костюмом можна носити або *сірі*, або *чорні* шкарпетки? — запитую я.

— Ну... так, — відповідає збентежений Гемлін. — Здається. Це я так сказав?

— Розумієш, Гемліне, — кажу я. — Я не згоден щодо паска, бо взуття знаходиться далеко від *талії*. Гадаю, треба зосередитися на тому, щоб ремінь підходив до *штанів*.

— У цьому щось є, — каже Рівз.

Ми — Тодд Гемлін, Джордж Рівз та я — сидимо «У Гаррі», зараз трохи по шостій. Гемлін вбрався у костюм від «Любієм», шикарну смугасту бавовняну сорочку з косим комірцем від «Бьорберрі», шовкову краватку від «Резікейо» та ремінь «Ральф Лорен». На Рівзі двобортний костюм на шість гудзиків від «Крістіан Діор», бавовняна сорочка,

¹ Марка джинну.

шовкова краватка з орнаментом від «Клейборн», шкіряні черевики з перфорацією та шнурівкою від «Аллен-Едмондз», у кишені — бавовняний носовичок, певно, «Брукс Бразерс», темні окуляри від «Лафонт Парі» лежать на серветці біля його склянки, а непоганий дипломат від «Ті Ентоні» стоїть на порожньому стільці біля нашого столика. Я вдягнув однобортний темний костюм на два гудзики з шерстяної фланелі з тонкими світлими пасмами, бавовняну сорочку з різнокольоровими смужками з шовковою нагрудною хусткою, все від «Патрік Обер», шовкову краватку в горошок від «Білл Бласс» та прозорі окуляри з діоптріями в оправі від «Лафонт Парі». Посередині столу лежить один із наших CD-плеєрів із навушниками в оточенні напоїв та калькулятора. Рівз та Гемлін пішли з офісу раніше, на маски та масаж обличчя, і тепер мають свіжіший вигляд, обличчя рожеві, але засмагли, волосся підстрижене й зачесане назад. «Шоу Патті Вінтерс» сьогодні було присвячене Справжнім Рембо.

— А як щодо жилеток? — питає у Тодда Рівз. — Вони ще... *в моді?*

— Так, Джордже, — каже Гемлін. — *Звісно*, в моді.

— Так, — погоджуюсь я. — Жилетка *ніколи* не виходила з моди.

— Насправді, *питання* в тому — як слід її носити? — запитує Гемлін.

— Вона має бути по фігурі... — одночасно починаємо ми з Рівзом.

— Перепрошую, — каже Рівз. — Продовжуй.

— Нічого, — кажу я. — Краще ти.

— Я наполягаю, — каже Джордж.

— Ну, вона має щільно облягати фігуру й закривати лінію талії, — кажу я. — І трохи виглядати з-за верхнього гудзика піджака. Якщо видно надто багато, костюм здається тісним і надто строгим, а це нам не треба.

— Ага, — каже Рівз ледь чутно, він виглядає спантеличеним. — Справді. Я це знав.

— Мені потрібна ще порція віскі, — кажу я, підводячись. — Хлопці?

— «Біфігер» з льодом та спіралькою з цедри, — показує на мене Рівз.

Гемлін:

— Мартіні.

— Гаразд.

Я йду до бару і, поки Фредді наливає наші напої, слухаю якогось хлопця — здається, це грек Вільям Теодокрополіс із Першого Бостонського, у жакеті з шерстяного піджаку в «гусячі лапки» та непоганій сорочці; ще на ньому вражаюча кашемірова краватка від «Пол Стюарт», завдяки якій все це вбрання видається значно кращим, ніж воно є насправді. І от він розповідає ще одному хлопцю, теж греку, який п'є дієтичну кока-колу:

— Ти послухай, Стінг був у «Чорнобилі» — ну, знаєш, місце, відкрите хлопцем, який відкрив «Тунель». І про це написали в «Пейдж сикс», там під'їхав хтось на «Порше 911», а всередині була Вітні¹, і...

За нашим столиком Рівз розповідає Гемліну, як він дразнить волоцюгу на вулиці, простягаючи їм долар і ховаючи його в останній момент.

— Слухай, це *працює*, — наполягає він. — Їх це настільки шокує, що вони *замовкають*.

— Просто... скажи... «ні», — кажу йому я, ставлячи склянки на стіл. — Це *все*, що тобі треба сказати.

— Просто сказати «ні»? — всміхається Гемлін. — І це спрацьовує?

— Насправді лише з вагітними бездомними жінками, — визнаю я.

¹ Вітні Г'юстон — відома американська співачка.

— Схоже, ти не пробував «просто сказати ні» тій семи-футовій¹ горилі на Чемберс-стрит? — запитує Рівз. — З люлькою для креку?

— Хтось щось чув про клуб під назвою «Некєніє»? — питає Рівз.

З мого місця видно Пола Овена, який сидить за столиком в іншому кінці залу разом із хлопцем, дуже схожим на Трєнта Мура чи Роджєра Дєйлі, та ще одним, схожим на Фредєріка Коннєлла. Дід Мура — власник компанії, в якій він працює. На ньому костюм із гребінної шерсті у дрібні різнокольорові «гусячі лапки».

— «Некєніє»? — питає Гємлїн. — Що це таке?

— Хлопці, хлопці, — втручаюсь я. — Хто це там із Полом Овенєм? Трєнт Мур?

— Дє? — запитує Рівз.

— Ось вони підводяться. За тим столом, — кажу я. — Оті хлопці.

— Це не Мєдїсон? Ні, це Дїббл, — каже Рівз.

Він надягає окуляри з діоптріями, щоб впевнитись.

— Ні, — каже Гємлїн, — це Трєнт Мур.

— Ти впевнений? — питає Рівз.

Пол Овен зупиняється біля нашого столика. На ньому темні окуляри від «Персоль», в руках — дипломат від «Коуч Лєзервєар».

— Привіт, народє, — каже Овен і рекомендує нам своїх супутників, Трєнта Мура і хлопця на ім'я Пол Дєнтон.

Ми з Рівзом та Гємлїном потискаємо їм руки, не встаючи з-за столу. Джордж та Тодд говорять із Трєнтом, котрий родом із Лос-Анджєлєса і знає, дє розташований клуб «Некєніє». Овен звертає увагу на мене, це мене дєщо нервує.

— Як твої справи? — питає Овен.

— Чудово, — відповідаю я. — А твої?

¹ 2,10 м.

— О, надзвичайно, — каже він. — Як справи з рахунками Гокінза?

— Ну... — я затинаюсь і продовжую невпевнено. — Все... добре.

— Серйозно? — запитує він, з легкою цікавістю. — Цікаво, — каже з посмішкою, склавши руки за спиною. — А не чудово?

— Таке, — кажу я. — Ти ж знаєш.

— А як Марсія? — запитує він, досі посміхаючись, хоч і дивиться кудись через кімнату і насправді мене не слухає. — Вона чудова дівчина.

— Так, — кажу я ошелешено. — Мені... пощастило.

Овен переплутав мене з Маркусом Хальберстамом (хоча Маркус і зустрічається з Сесілією Вагнер), але це чомусь не має значення і видається навіть логічним, бо ж Маркус теж працює в «Пірс та Пірс», робить те саме, що роблю я, він теж небайдужий до костюмів «Валентіно» та окулярів з діоптріями, ми ходимо до одного перукаря в готелі «П'єр», так що це можна зрозуміти, це мене не дратує. Однак Пол Дентон продовжує на мене витріщатись так, наче йому щось відомо, наче не зовсім впевнений, впізнає він мене чи ні, і я запитую себе — чи не було його в тому давньому круїзі минулого березня. Якщо це так, думаю я, треба взяти в нього телефон, а ще краще — адресу.

— Треба якось випити разом, — кажу я Овену.

— Чудово, — каже він. — Ось моя візитівка.

— Дякую, — кажу я, уважно розглядаю її, перш ніж покласти в кишеню, й радію її грубості. — Може, візьму з собою... — я роблю паузу, потім обережно кажу. — Марсію?

— Це було б чудово, — каже він. — А ти був у тому сальвадорському ресторанчику на Вісімдесят третій? Ми сьогодні там вечеряємо.

— Так, тобто ні, — відповідаю я. — Але чув, що там непогано.

Я ледь посміхаюсь і відпиваю зі своєї склянки.

— Я теж чув, — він дивиться на годинник. — Тренте? Дентоне? Давайте швидше, у нас п'ятнадцять хвилин.

Ми прощаємось, виходячи з «У Гаррі», вони зупиняються біля столику Діббла та Гамільтона — принаймні я *думаю*, що це Діббл та Гамільтон. Перш ніж піти, Дентон озирється на наш столик, дивиться на мене востаннє. Здається, він збентежився, моя присутність у чомусь його переконує, наче він впізнає мене, бо бачив раніше, і це, в свою чергу, лякає мене.

— Рахунки Фішера, — каже Рівз.

— Чорт, — кажу я. — Не нагадуй.

— Щастить вилупку, — каже Гемлін.

— Хтось бачив його дівчину? — запитує Рівз. — Лорі Кеннеді? Шикарна фігура.

— Я її знаю, — кажу я. — Тобто знав.

— Чому ти так кажеш? — питає заінтригований Гемлін. — Чому він так каже, Рівзе?

— Бо він з нею *зустрічався*, — недбало каже Рівз.

— Звідки ти це знаєш? — посміхаюсь я.

— Дівчата ведуться на Бейтмена. — Схоже, Рівз уже трохи напідпитку. — Він у стилі «Джі К'ю». Ти *повний* «Джі К'ю», Бейтмене.

— Дякую, хлопці, але...

Не знаю, може, це був сарказм, але певним чином це мене потішило, і я намагаюсь занизити свою привабливість, кажучи:

— У неї *наскудний* характер.

— Господи, Бейтмене, — стогне Гемлін. — Що *це* має означати?

— А що? — кажу я. — *Це правда*.

— То й що? Справа в *зовнішності*. Лорі Кеннеді — *лялечка*, — наполягає Гемлін. — І не прикидайся, що тебе цікавило *щось* інше.

— Якщо в дівчини хороший характер, тоді... тоді щось точно не так, — каже Рівз, трохи збентежений власною ідеєю.

— Якщо в дівчини хороший характер, але *не* чудова зовнішність... — Рівз підводить руки, наче підкреслюючи свої слова, — то кого, до біса, це *хвилює*?

— Гаразд, подивимось гіпотетично, так? Що, *якби* в дівчини був хороший характер? — питаю я, чудово розуміючи, що це безнадійно дурне питання.

— Гаразд, *гіпотетично* навіть краще, але... — починає Гемлін.

— Знаю, знаю, — всміхаюсь я.

— *Не буває* дівчат із хорошим характером, — в унісон промовляємо ми, сміємось і даємо один одному по п'ятірні.

— Хороший характер, — заводить Рівз, — це коли дівка фігуриста і задовольняє всі твої сексуальні потреби, але не надто розпусна, і обов'язково тримає свій довбаний рот *на замку*.

— Це точно, — погоджуючись, киває Гемлін. — Дівчата з хорошим характером, дотепні, чи, може, веселі, чи майже розумні, чи навіть талановиті (бозна, що за фігню *це* означає) — всі такі дівки *огидні*.

— *Абсолютно*, — киває Рівз.

— І все це тому, що їм доводиться якось компенсувати те, що вони до біса *непривабливі*, — каже Гемлін, відкидаючись на спинку стільця.

— Що ж, у мене завжди була теорія, — починаю я, — що саме чоловіки розмножуються, продовжують рід, розумієте?

Обидва кивають.

— І єдиний спосіб це робити, — продовжую я, ретельно добираючи слова, — це... коли тебе збуджує якась красуня, але іноді *гроші* або *слава*...

— Ніяких «але», — категорично перебиває Гемлін. — Бейтмене, ти хочеш мені сказати, що поведешся на Опру

Вінфрі¹, бо ж вона багата й впливова, чи переспшиш з Нелл Картер² — у неї ж є шоу на Бродвеї, чудовий голос і гонорари до неї так і течуть?

— Стоп, — каже Рівз. — *Хто* така Нелл Картер?

— Не знаю, — відповідаю я, збитий з пантелику цим іменем. — Певно, хазяйка бару «У Нелл».

— Послухай, Бейтмене, — каже Гемлін. — Єдина причина існування дівок — вони мають нас заводити, як ти і сказав. Питання виживання виду, так? Усе дуже... — він виймає зі свого напою оливку й закидає собі до рота, — ...просто.

Після паузи я кажу:

— Знаєте, що про жінок казав Ед Гейн³?

— *Ед Гейн?* — перепитує один із них. — Метрдотель у барі «Канал»?

— Ні, — відповідаю я. — Серійний вбивця з Вісконсину, у п'ятдесяті роки. Цікавий був хлопець.

— Тебе завжди цікавили такі штуки, Бейтмене, — каже Рівз і звертається до Гемліна: — Бейтмен постійно читає такі біографії — Теда Банді, Сина Сема⁴, «Фатальне Бачення»⁵, Чарлі Менсона — всяке таке.

— То що сказав Ед? — запитує зацікавлений Гемлін.

— Він сказав так, — починаю я. — «Коли я бачу гарненьку дівчину, яка йде вулицею, я думаю про дві речі. Частина мене хоче запросити її на побачення, спілкуватися з нею, бути милим і ніжним, поводитись, як годиться».

Я зупиняюсь і одним ковтком допиваю свій «Джей енд Бі».

— А що думає інша його частина? — нетерпляче питає Гемлін.

¹ Відома американська телеведуча.

² Бродвейська співачка та акторка.

³ Один з найвідоміших серійних вбивць в історії США.

⁴ Прізвисько Річарда Девіда Фалко (Девіда Берковіца), американського серійного вбивці.

⁵ Трилер 1984 року на основі реальних подій.

— Як виглядатиме на кілку її голова, — кажу я.

Гемлін та Рівз дивляться один на одного, потім на мене, я починаю сміятись, і обидва непевно приєднуються до мене.

— Слухайте, як щодо вечері? — питаю я, мимохідь змінюючи тему.

— Як щодо того індійсько-каліфорнійського ресторану у Верхньому Вест-Сайді? — пропонує Гемлін.

— Годиться, — кажу я.

— Звучить непогано, — каже Рівз.

— Хто замовить столик? — питає Гемлін.

«Шезлонги»

Кортні Лоренс запрошує мене повечеряти в понеділок, за прошення має певний відтінок сексуальності, тож я приймаю його, але спочатку доведеться витерпіти вечерю з двома випускниками Кемдена, Скоттом та Енн Смайлі, у новому ресторані в районі площі Колумба. Місце називається «Шезлонги», і я наказав секретарці зібрати інформацію про нього. Перед тим, як я пішов із офісу, Джин розписала мені три варіанти того, що варто замовити на вечерю. Дорогою в таксі Кортні розповіла мені про Скотта та Енн — він працює в рекламній агенції, вона відкриває ресторани на гроші батька, останнім був «1968» у Верхньому Іст-Сайді. І це було не так цікаво, як її розповідь про свій день: масаж обличчя в «Елізабет Арден», покупка кухонного начиння у «Поттері Барн» (все це — прийнявши літій¹), потім — «У Гаррі», де ми з нею випивали з Чарльзом Мерфі та Расті Вебстером і де Кортні забула під столом пакунок

¹ Препарати літію — психотропні ліки для нормалізації психічного стану під час маніакально-депресивного психозу, шизофренії, депресії і т. д.

з купленим кухонним приладдям. Єдина цікава деталь життя Скотта та Енн — через рік після одруження вони всиновили тринадцятирічного корейського хлопчика, назвали його Скоттом-молодшим й відправили вчитись у Ексетер, де Скотт вчився за чотири роки до мене.

— Сподіваюся, вони замовили столик, — попереджаю я Кортні.

— Тільки не треба сигар, Патріку, — повільно говорить вона.

— Це не авто Дональда Трампа? — питаю я, дивлячись на лімузин, що стоїть у заторі поряд із нами.

— Боже, Патріку, замовкни, — каже вона хрипким, невиразним голосом.

— Знаєш, Кортні, у моєму дипломаті «Ботега Венета» є плеер, який я спокійно можу дістати, — кажу я. — Випий ще літію. Чи дієтичну колу. Може, кофеїн тебе підбадьорить.

— Я просто хочу дитину, — каже вона м'яко, ні до кого не звертаючись, дивлячись у вікно. — Просто... двох... до-сконалих... дітей.

— Це ти до мене чи до Шломо? — зітхаю я достатньо голосно, аби водій-єврей мене почув. Кортні не відповідає, як і можна було здогадатися.

«Шоу Патті Вінтерс» зранку було присвячене парфумам, помадам та макіяжу. Луїс Керрузерс, хлопець Кортні, поїхав у Фенікс і повернеться на Мангеттен не раніше вечора четверга. Кортні вдягнула шерстяний жакет та жилетку, футболку з джерсі та габардинові брюки від «Білл Бласс», кришталеві, з емаллю та позолотою сережки від «Жерар і Йоска» та шовково-атласні відкриті туфлі «Маноло Бланік». На мені шитий на замовлення твідовий піджак, штани та бавовняна сорочка з магазину «Алан Флассер» і шовкова краватка від «Пол Стюарт». У моєму спортзалі зранку була черга на двадцять п'ять хвилин до тренажеру

«Стермастер». Я махаю жебраку на розі Сорок дев'ятої та Восьмої, тоді показую йому середній палець.

Сьогодні розмова крутиться навколо нової книги Елмора Леонарда, яку я не читав, певних ресторанних критиків — їх я читав, протистояння записів британського складу виконавців «Знедолених» та американського; нового сальвадорського ресторанчика на розі Другої та Вісімдесят третьої і того, який розділ плиток кращий, у «Пост» чи у «Ньюз». Схоже, у нас із Енн Смайлі є спільна знайома, офіціантка з «Ейбтон» в Аспені, котру я минулого року згвалтував пляшкою лаку для волосся, коли катався там на лижах на Різдвяні свята. У «Шезлонгах» повно людей, дуже галасно, акустика паршива через висоту стелі, і, якщо я не помиляюся, з колонок лунає версія «Білого кролика» в стилі нью-ейдж. Хлопець, схожий на Форреста Етвотера (зачесане назад біляве волосся, окуляри без діоптрій в оправі з червоного дерева, костюм «Армані» з підтяжками), сидить за столиком з Керолайн Бейкер, інвестиційним банкіром у «Дрексель», і щось вона має кепський вигляд. Їй личив би більш яскравий макіяж, та й твідовий костюм від «Ральф Лорен» виглядає надто строго. Столик у них середній, одразу ж біля бару.

— Це класична каліфорнійська кухня, — нахилиється до мене Енн, після того як ми зробили замовлення.

Здається, від мене потрібна якась реакція, до того ж Скотт та Кортні обговорюють плюси розділу плиток у «Пост», так що я змушений відповісти.

— Маєш на увазі, якщо порівняти зі, скажімо, чисто каліфорнійською кухнею? — обережно питаю я, зважуючи кожне слово, а потім необачно додаю: — Чи з *пост*каліфорнійською?

— Я знаю, звучить надто вже трендово, але відмінностей *справді* чимало. Вони *ледь* помітні, — каже Енн, — але вони є.

— Я чув про посткаліфорнійську кухню, — кажу я, розглядаючи дизайн ресторану: оголені труби, колони, відкрита кухня і... шезлонги. — Направду я навіть куштував її. Ніяких маленьких овочів? Буріто з морськими гребінцями? Крекери з васабі? Я на правильному шляху? До речі, тобі ніхто не казав, що ти кап-у-кап кіт Гарфілд, якого задавила машина, потім з нього обдерли шкіру і хтось накинув зверху огидний светр від «Феррагамо», перш ніж відвезти його до ветеринара? Фузіллі? Оливкова олія з сиром брі?

— Саме так, — каже вражена Енн. — О, Кортні, де ти *знайшла* Патріка? Він чудово знається на таких речах. Луїс вважає, що каліфорнійська кухня — це половинка помаранча і трохи *джелати*¹, — просторікує вона і заливається сміхом, запрошуючи мене приєднатися до неї, що я, дещо нерішуче, і роблю.

Для початку я замовив салат із червоного цикорію з кальмаром, зловленим у природних умовах. Енн та Скотт взяли рагу з морського чорта з фіалками. Кортні мало не заснула, коли їй довелось прочитати меню, але, перш ніж вона зісковзнула зі свого стільця, я встиг схопити її за плечі, а Енн замовила для неї щось звичайне і легке, на зразок каджунського попкорну, якого, може, і не було в меню, однак Енн знайома з Ноджем, шеф-кухарем, і він зробив невеличку порцію... *спеціально для Кортні!* Скотт та Енн наполягли на тому, щоб ми всі замовили одне й те саме — підкопченого, помірно просмаженого морського окуня, фірмову страву «Шезлонгів». Їм пощастило, що він був у одному з тих меню, які склала для мене Джин, інакше, якби вони продовжували наполягати, цілком могло б скластись так, що близько другої ночі (після «Вечірнього шоу з Девідом Леттерманом») я увірвався би до їхнього студіо й порубав би

¹ Італійське морозиво.

обох на шматки сокирою, спочатку змусивши Енн дивитись, як Скотт стікає кров'ю з глибоких ран на грудях, а потім знайшов би спосіб дістатись до Ексетера і вилив би пляшку кислоти на пласке й вузькооке обличчя їхнього сина. У нашої офіціантки непогана фігурка і золоті туплі-човники зі шкіри ящірки, оздоблені штучними перлами. Я забув повернути касети в прокат й мовчки кляну себе, поки Скотт замовляє дві великі пляшки «Сан-Пеллегріно»¹.

— Це *класична* каліфорнійська кухня, — каже мені Скотт.

— Може, сходимо всі разом до бару «Зевс» наступного тижня? — пропонує Скотту Енн. — Думаєш, зможемо дістати столик у п'ятницю?

Скотт вбраний у кашеміровий светр від «Пол Стюарт» із червоними, фіолетовими та чорними смужками, мішкуваті вельветові штани від «Ральф Лорен» та шкіряні мокасини від «Коул-Гаан».

— Ну... можна, — каже він.

— Це *хороша* ідея. Мені вона дуже *подобається*, — каже Енн, вона бере з тарілки маленьку фіалку і нюхає її, перш ніж обережно покласти на язик. На ній червоно-фіолетово-чорний мохеровий, плетений вручну, светр від «Коос Ван Ден Аккер Кутюр», слакси від «Анна Кляйн» і замшеві туфлі з відкритими пальцями.

Інша офіціантка, не така гарненька, підходить взяти у нас замовлення на напої.

— «Джей енд Бі», чистий, — я випереджаю всіх.

Кортні замовляє шампанське з льодом, і я приховую свій жах.

— О, — каже вона, наче щось пригадавши, — можна мені туди шматочок...

— Шматочок *чого?* — роздратовано питаю я і не можу зупинитись. — Дай вгадаю, *дині?*

¹ Елітна мінеральна вода.

І думаю: «Господи, чому ти не повернув ті довбані касети, Бейтмене, тупий ти сучий сину».

— Ви про *лимон*, міс, — каже офіціантка, нагороджуючи мене крижаним поглядом.

— Так, звісно. Лимон, — киває Кортні.

Здається, що вона загубилась у якомусь сні, але їй це подобається, дарує забуття.

— Я візьму келих... Боже, давайте «Акацію»¹, — каже Скотт, і питає в решти: — Я хочу білого вина? Я справді хочу шардоне? Чи окуня можна їсти з каберне...

— Та давай уже, — радісно каже Енн.

— Гарзд, я питиму... Господи, білий совіньйон, — каже Скотт.

Офіціантка збентежено всміхається.

— *Скотті*, — верещить Енн, — білий совіньйон?

— Жартую, — пирхає він. — Я буду шардоне. «Акацію».

— Ну ти й *бовдур*, — з полегшенням усміхається Енн. — Такий смішний.

— Я буду шардоне, — каже офіціантці Скотт.

— Це дуже мило, — каже Кортні, поплескуючи Скотта по руці.

— А я буду... — розмірковує Енн. — О, я вип'ю дієтичної кока-коли.

Скотт здимає очі від кукурудзяного хліба, який він вмоцнував у оливкову олію.

— Ти сьогодні не п'єш?

— Ні, — пустотливо посміхається Енн. Бозна-чому. Та й кого це до біса турбує? — Я не в настрої.

— Навіть для келиху шардоне? — питає Скотт. — Може, білого совіньйону?

— У мене аеробіка о дев'ятій, — каже вона непевно, втрачаючи контроль. — Не варто мені пити.

¹ Марка каліфорнійського вина.

— Тоді я теж не буду, — розчаровано каже Скотт. — Тобто мені ж у «Ексклозив» на восьму.

— Ніхто не хоче дізнатись, де мене *не буде* о восьмій ранку завтра? — питаю я.

— Ні, любий, я ж знаю, як ти любиш «Акацію». — Енн тягнеться до Скотта й стискає його руку.

— Нічого, крихітко. Буду пити «Сан-Пеллегріно», — показує на пляшку Скотт.

Я голосно вистукую пальцями по столу, шепочучи до себе: «Чорт, чорт, чорт, чорт». Очі Кортні напівзаплюшені, вона важко дихає.

— Гаразд, я *ризикну*, — нарешті каже Енн. — Вип'ю дієтичної коли з *ромом*.

Скотт зітхає і посміхається. Він справді сяє.

— Добре.

— Дієтична кола ж *без кофеїну*, так? — запитує офіціантку Енн.

— Знаєш, — перебиваю я, — варто взяти дієтичну пепсі. Вона значно краща.

— Справді? — питає Енн. — Що ти маєш на увазі?

— Тобі варто взяти дієтичну пепсі замість дієтичної кока-коли, — кажу я. — Вона значно краща. Більше бульбашок. Чистіший смак. Вона краще змішується з ромом і в ній менше натрію.

Офіціантка, Скотт, Енн, навіть Кортні — всі дивляться на мене так, наче я запропонував дещо диявольське, апокаліптичне, наче я руйную міф, який всі ретельно оберігають, або порушую урочисту присягу, і у «Шезлонгах» раптом стає майже тихо. Вчора ввечері я взяв напрокат фільм під назвою «В дупі у Лідії». Випив дві таблетки «Гальціону»¹ і, потягуючи, до речі, дієтичну пепсі, дивився, як Лідія (засмагла красуня з вибіленим волоссям, ідеальним задом

¹ Сильне снодійне.

та великими цицьками), стоячи рачки, відсмоктувала хлопцю з величезним хуєм, а інша розкішна білявка з ідеально підстриженим, теж білявим, лобком стала на коліна позаду Лідії й, вилизавши її дупу та посмоктавши пизду, почала пхати довгий срібний вібратор у зад Лідії; дівчина працювала вібратором, продовжуючи вилизувати її пизду, поки хлопець з величезним хуєм кінчав Лідії на обличчя, а вона смоктала його яйця; потім Лідію затрусило в сильному, непідробному оргазмі, дівчина за нею переповзла вперед і злизала сперму з її обличчя, а потім дала Лідії посмоктати вібратор. Минулого вівторка вийшов новий альбом Стівена Бішопа, і вчора я купив компакт-диск, касету та платівку в «Тавер Рекордз», бо хотів мати його в усіх трьох форматах.

— Слухайте, — кажу я, і мій голос тремтить від емоцій. — Беріть, що хочете, але я б рекомендував дієтичну пепсі.

Я опускаю очі на свої коліна, на синю серветку з тканини, слова «Шезлонги», вишиті скраю, і на якусь мить здається, що я зараз заплачу — підборіддя тремтить, і я не можу ковтнути.

Кортні нахиляється і м'яко торкається мого зап'ястка, погладжуючи мій «Ролекс».

— Нічого, Патріку. Все добре.

Гострий біль у печінці перекриває спалах емоцій, я сідаю прямо, збентежений і наляканий. Офіціантка йде, а Енн питає, чи не бачили ми останню виставку Девіда Оніки, і мені стає спокійніше.

Виявляється, що ми її не бачили, але я не хочу хвалитися тим, що в мене є його картина, і легенько пхаю Кортні під столом. Це виводить її з літійного ступору, і вона механічно каже:

— У Патріка є робота Оніки. Справжня.

Я задоволено посміхаюся і відпиваю віскі.

— Це фантастика, Патріку, — каже Енн.

— Справжній Оніка? — питає Скотт. — Він же *доволі* дорогий.

— Ну, скажімо так... — я роблю ковток і раптом тушуюсь: скажімо що? — Нічого особливого.

Кортні зітхає, передчуваючи черговий штурхан.

— Оніка Патріка коштує двадцять тисяч доларів.

Вона відщипує шматочки від теплового шматка кукурудзяного хлібу, здається, їй невимовно нудно. Я роздратовано дивлюсь на неї й намагаюся не шипіти.

— Ні, Кортні, насправді — *п'ятдесят*.

Кортні повільно відводить погляд від хліба, який мене в пальцях, і навіть у затьмареному літєм погляді видно таку злість, що автоматично почуваюсь приниженим, однак не настільки, щоб сказати Скотту та Енн правду: картина коштує всього дванадцять штук.

Але страшний погляд Кортні (хоча, може, я надмірно реагую — вона могла осудливо дивитися на орнамент на колонах, венеційські жалюзі на заскленому даху, заповнені пурпуровими тюльпанами вази від «Монтіго» навколо бару) злякав мене достатньо для того, щоб не провадити далі про те, як я купував Оніку. Цей погляд можна доволі легко пояснити. Він попереджає: ще один штурхан, і сексу не буде, зрозумів?

— Так, це наче... — починає Енн.

Я затримую подих, моє обличчя напружується.

— ...*дешево*, — белькоче вона.

Я видихаю.

— Саме *так*. Це була дуже вигідна угода, — кажу я, ковтнувши повітря.

— Але — *п'ятдесят* тисяч? — з підозрою запитує Скотт.

— Гадаю, ця робота... у ній є... чудові пропорції й на-вмисно вдавана побіжність... — я зупиняюсь, намагаючись згадати те, що читав у огляді в журналі «Нью-Йорк». — На-вмисно вдавана...

— А в Луїса такого нема, Кортні? — запитує Енн і торкається руки Кортні. — Кортні?

— В Луїса... нема... чого? — Кортні трясє головою, наче хоче її прочистити, і широко розплющує очі, щоб вони точно її не підвели.

— Хто такий Луїс? — запитує Скотт і кличе офіціантку, щоб вона забрала вершкове масло, яке поставив на стіл її помічник, — от же ж *стадна тварина*.

Енн відповідає за Кортні:

— Її *хлопець*, — каже вона, коли бачить, як присоромлена Кортні шукає допомоги в мене.

— Де він? — питає Скотт.

— Техас, — швидко кажу я. — Тобто поїхав до Фенікса.

— Ні, — каже Скотт. — Я маю на увазі — в якій *фірмі*?

— «Л. Ф. Ротшильд», — каже Енн, повертаючись до Кортні за підтвердженням, але дивлячись на мене. — Так?

— Ні, він з «Пірс та Пірс», — кажу я. — Ми, типу, разом працюємо.

— Це ж він колись зустрічався з Самантою Стівенс? — запитує Енн.

— Ні, — відповідає Кортні. — Просто хтось сфотографував їх разом і фото потрапило у «Дабл'ю»¹.

Я випиваю віскі залпом, шойно його приносять, майже одразу прошу повторити і думаю, що Кортні, *звісно*, красуня, але ніякий секс не вартий такої вечері. Поки я витріщаюся через весь зал на привабливу жінку — білявка, великі груди, вузька сукня, атласні туфлі з золотою оздобою, — розмова змінює напрямок. Скотт починає розповідати мені про свій новий програвач для компакт-дисків, а Енн, не подумавши, щебече до абсолютно обдовбаной Кортні про нові пшенично-рисові хлібці, свіжі фрукти і музику нью-ейдж, переважно про гурт «Мангеттен Стімроллер».

¹ Журнал світських новин та пліток.

— Це «Айва», — каже Скотт. — Ти *мусиш* це почути. Цей звук... — він зупиняється, заплющує очі в екстазі, жуючи кукурудзяний хліб. — Він *фантастичний*.

— Так, Скотті, «Айва» нічого. — Господи, *мрій далі, Скотті*, думаю я. — Але «Сансуй» справді *найкращий* з них. — Я роблю паузу і додаю: — Я точно знаю, у мене такий.

— Але я думав, що «Айва» — найкраща марка. — Скотт має стурбований вигляд, але недостатньо засмучений, щоб я зрадів.

— Нізашо, Скотте, — кажу я. — «Айва» має цифровий пульт?

— Так, — каже він.

— А систему комп'ютерного керування?

— Ага.

Який цілковитий, закінчений *вилупок*.

— До системи включено програвач зі спеціальним диском із метакрилу та міді?

— Так.

Цей покидьок бреше!

— А тюнер «Аккофейз Т-106»? — запитую я.

— Звісно, — каже він, низуючи плечима.

— Впевнений? — перепитую я. — Подумай добре.

— Здається, так, — каже він, але коли тягнеться за новою порцією кукурудзяного хліба, його рука тремтить.

— А динаміки які?

— Дерев'яні «Дантех», — надто поспішно відповідає Скотт.

— Це *фігня*, друже. Треба було поставити динаміки «Інфініті IRSV», — кажу я. — Або...

— Зачекай, — перебиває мене він. — V-динаміки? Ніколи не чув про такі.

— От бачиш, я про це й кажу, — говорю я. — Якщо у тебе не V-динаміки, це все одно що слухати чортів плеєр.

— Яка у цих динаміків частота басів? — підозріло запитує Скотт.

— Наднизька, п'ятнадцять герців, — муркочу я, наголошуючи на кожне слово.

Скотт на хвилину замовкає. Енн і далі веде про нежирний заморожений йогурт та чау-чау. Я відкидаюсь на спинку стільця, задоволений тим, що загнав Скотта в глухий кут, однак він дуже швидко оговтується, намагається поводитись так, ніби йому байдуже те, що його стереосистема — паршива й дешева, і каже:

— Все одно, ми купили новий диск Філа Коллінза. Тобі варто послухати, як чудово на ній звучить «Хвилююче кохання».

— Так, як на мене, це його найкраща пісня, — відповідаю я, бла-бла-бла, ми зі Скоттом нарешті хоч у чомусь порозумілися, приносять нашого морського окуня, страва виглядає дивно, Кортні вибачається і йде у жіночу вбиральню, і через півгодини, коли вона так і не повернулася, я заходжу в інший бік ресторану, і ось вона — спить у гардеробі.

Але в квартирі Кортні все інакше. Вона лежить гола на спині, її засмагли, спортивні, накачані ноги розставлені, і я, стоячи на колінах, одночасно вилизую її і дrouch. Відколи я почав лизати й посмоктувати її пизду, вона вже двічі кінчила, її піхва гаряча, мокра й тісна, і я розтягую її, працюючи пальцями однієї руки, а іншою — підтримуючи свій стояк. Я піднімаю її зад, хочу засунути язик всередину піхви, але їй не хочеться, тож я тягнусь до античного нічного столика «Порціан» за кондомом, який лежить у попільничці від «Паліо», поряд з галогеновою лампою «Тензор» та керамічною вазою від «Д'Оро», розриваю пакунок двома слизькими, блискучими пальцями та зубами і легко надягаю презерватив на свій член.

— Хочу, щоб ти мене трахнув, — стогне Кортні, підгинаючи ноги, розкриваючись ще ширше; вона пестить себе пальцями і дає мені їх посмоктати, нігті в неї довгі й червоні, сік її лона блищить у світлі ліхтарів, яке пробивається

через жалозі від «Стюарт Голл», він солодкий і рожевий на смак, і вона розтирає його по моїх губах, язика, доки він не охолонув.

— Так, — кажу я, навалююся на неї та граційно встромляю в неї свій прутень, агресивно цілую її губи, рухаючись всередині неї швидкими поштовхами.

Мій член, мої стегна ошаленіли, вони рухаються за своїм оскаженілим бажанням, оргазм вже починає зароджуватись десь біля основи яєць та ануса й піднімається членом, таким твердим, що це навіть боляче... Серед поцілунку я здіймаю голову (язик Кортні лишається зовні, вона починає облизувати власні губи, червоні й набряклі), продовжую рухатись, однак тепер починаю розуміти, що... є... якась... проблема... але не можу зрозуміти, яка саме... Коли мій погляд падає на напівпорожню склянку води «Евіан» на нічному столику, до мене доходить, я видихаю: «Чорт» і виходжу з неї.

— Що таке? — стогне Кортні. — Ти щось забув?

Я не відповідаю, підводжуся з футона¹ і, шпортаючись, іду до ванної кімнати. Намагаюся зняти презерватив, але чомусь не виходить, і доки я його послаблюю, одночасно намацуючи на стіні вимикач, перечіплююся через ваги «Женольд», забиваю великий палець і, нарешті, лаючись, відчиняю шафку.

— Патріку, що ти робиш? — гукає Кортні з кімнати.

— Шукаю водорозчинний лубрикант-сперміцид, — відповідаю я. — А ти що думала? Що я за «Адвілом» пішов?

— Господи, — вигукує вона. — Так ти був без нього?

— Кортні, — гукаю я у відповідь і помічаю маленький поріз над губою. — Де він?

— Я тебе не чую, Патріку, — кричить вона.

— У Луїса жажливий смак щодо одеколону, — буркочу я, беру пляшечку «Пако Рабанн» і нюхаю його.

¹ Японський бавовняний матрац для сну.

— *Що ти кажеш?* — кричить вона.

— Водорозчинний лубрикант-сперміцид, — кричу я у відповідь, дивлюсь у дзеркало і шукаю маскувальний олівець «Клінік», щоб помазати поріз.

— Тобто — *де він?* — гукає Кортні. — У тебе хіба з собою не було?

— Де той чортів *водорозчинний лубрикант-сперміцид?* — волаю я. — Водо! Розчинний! Лубрикант! Сперміцид!

Я кричу і одночасно накладаю її тональний крем «Клінік» на поріз, потім зачісую волосся назад.

— На верхній полиці, — каже вона. — Здається.

Риючись в аптечці, я дивлюсь на її ванну, помічаю, яка вона проста, і кажу:

— Знаєш, Кортні, тобі варто щось вирішити і покрити ванну мармуром або поставити систему джакузі. Чуєш мене, Кортні? — гукаю я.

Вона відповідає після паузи:

— Так... Патріку. Я тебе чую.

Нарешті я знаходжу потрібний тюбик за великою банкою (це просто *жбан*) «Ксанаксу¹» на верхній полиці шафки і, поки мій прутень зовсім не опав, видавлюю трохи лубриканту всередину презерватива, розмазую його там і повертаюсь у спальню. Я з розгону стрибаю на диван, Кортні аж підстрибує:

— Патріку, це *не* якийсь чортів *трамплін!*

Я не звертаю на це уваги, схиляюсь над Кортні, вставляю в неї свій член. Вона одразу стискає стегна, рухається назустріч моїм поштовхам, потім облизує свій великий палець і починає терти клітор. Я дивлюсь, як мій прутень швидкими рухами заходить у її піхву та назад.

— Чекай, — видихає Кортні.

— Що? — стогну я, спантеличений, але вже майже там.

¹ Заспокійливий, протисудомний, протитривожний засіб.

— Луїс кінчений, — стогне вона, намагаючись виштовхнути мене з себе.

— Так, — кажу я, налягаючи на неї, і лоскочу язиком її вухо. — Луїс точно кінчений. Я теж його ненавиджу.

Огида Кортні до власного хлопця заводить мене, я починаю рухатись швидше, все ближче до розрядки.

— Ні, бовдуре, — ричить вона. — Я спитала — чи він, презерватив, з *кінчиком*? Не казала, що Луїс кінчений. Чи з *кінчиком* презерватив? Злазь із мене.

— Чи він з *чим*? — стогну я.

— Витягай! — відбивається від мене Кортні.

— Я тебе ігнорую, — кажу я і спускаюсь губами до її маленьких ідеальних сосків, таких твердих на її великих пружних грудях.

— Витягай, чорт тебе забирай! — верещить вона.

— Чого ти хочеш, Кортні? — бурмочу я, зупиняюсь, і випрямляюсь, досі нависаючи над нею, мій член досі наполовину в ній.

Вона відповзає до спинки, і він випадає з неї повністю.

— У нього рівний кінець, — кажу я. — Здається.

— Увімкни світло, — Кортні намагається сісти прямо.

— Господи, я йду додому.

— Патріку, — каже Кортні з осторогою. — *Увімкни світло*.

Я тягнуся до столика і вмикаю галогеновий «Тензор».

— Рівний кінець, *бачиш*? — кажу я. — І що?

— Знімай, — різко каже вона.

— Чому? — питаю я.

— Бо треба лишити на кінчику з півдюйма, — каже Кортні, прикриваючи груди покривалом від «Гермес». Її голос стає вищим, вона явно втрачає терпіння. — Щоб він витримав силу *еякуляції*!

— Усе, я йду звідси, — погрожую я, але не рухаюся. — Де твій літій?

Кортні накриває голову подушкою і щось белькоче, згорнувшись у позі зародка. Здається, вона починає плакати.

— Де твій літій, Кортні? — спокійно питаю я ще раз. — Тобі *треба* його прийняти.

Вона знов белькоче щось незрозуміле і хитає головою під подушкою — ні, ні, ні.

— Що? *Що* ти кажеш? — питаю я з вимученою ввічливістю, повертаючи собі слабку ерекцію. — *Де?*

З-під подушки ледве чути схлипування.

— Ти зараз плачеш, я це чую, але ані слова не можу зрозуміти.

Я намагаюсь вирвати з її рук подушку.

— Тепер *говори!*

Кортні знову щось белькоче, абсолютно беззмістовне.

— Кортні, — попереджаю я, вже починаючи лютувати. — Якщо ти щойно сказала те, що мені почулось, — що твій літій лежить у картонній коробці в холодильнику, поряд із морозивом «Фрюзен Гладіє», і це — *шербет...* — Я вже криком кричу. — Якщо ти справді так і сказала, я *вб'ю* тебе. Це *шербет?* Твій літій справді *шербет?*

Я нарешті відриваю подушку від голови і різко б'ю її по обличчю.

— Ти думаєш, мене заводять *небезпечний секс?* — кричить вона на мене.

— Господи, воно того не варте, — бурмочу я, стягуючи презерватив так, щоб лишити вільних півдюйма чи трішки менше. — Бачиш, Кортні, й для чого це все? Га? Скажи нам.

Я знову б'ю її по обличчю, цього разу легше.

— Чому він висить на півдюйма? Щоб витримати *силу еякуляції!*

— Мене це не заводить. — Кортні в істеричі, вона задихається, ковтає сльози. — На мене чекає підвищення, у серпні я їду на Барбадос і не хочу, щоб все це зіпсувала саркома Капоші!

Вона кашляє.

— Боже, я хочу носити бікіні, — завиває вона. — Я щойно купила в «Бергдорфз» «Норму Камалі»...

Я хапаю її за голову і змушую подивитись, як розташований презерватив.

— Бачиш? Задоволена? Сучко тупа. Ти задоволена, сучко тупа?

Кортні не дивиться на мій член, схлипує:

— Господи, давай з цим покінчимо, — і падає назад на ліжко.

Я різко вставляю в неї свій прутень і доводжу себе до оргазму, такого слабкого, що його майже нема, а Кортні плуває мій стогін сильного, але очікуваного розчарування з насолодою і одразу ж заводиться. Вона схлипує і хлюпає носом під мною, тягнеться, аби пестити себе, але в мене почало падати майже одразу — насправді, ще *під час* того, як я кінчав. Якщо я не відсунусь від неї, ще маючи рештки ерекції, вона збожеволіє, так що я притримую край презерватива і буквально *втікаю* з неї. Після цього ми лежимо на різних краях ліжка хвилин двадцять, Кортні щось скавучить про Луїса, про старовинні дошки для нарізки, срібну тертку для сиру та форму для кексів, які вона залишила «У Гаррі», потім намагається зробити мені мінет.

— Я хочу знову тебе трахнути, — кажу я їй. — Але без презерватива, бо в ньому я нічого не відчуваю.

Дивлячись на мене і відірвавши губи від мого м'якого, зморщеного члена, вона спокійно відповідає:

— Без нього ти все одно нічого не відчуєш.

Ділова зустріч

Джин, закохана в мене секретарка, заходить до мого кабінету без попередження і каже, що об одинадцятій у мене

дуже важливі збори компанії. Я сиджу за столом зі скляною стільницею від «Палацетті», дивлюсь у монітор, вдягнувши окуляри «Рей-Бен» і жую «Нуприн»¹, похмільний після вчорашньої кокаїнової вечірки, яку ми з Чарльзом Гамільтоном, Ендрю Спенсером та Крісом Стаффордом доволі невинно почали в клубі «Кричи!», продовжили в клубі «Принстон», далі перебрались у «Баркадію» і закінчили «У Нелл» о пів на четверту ранку. Хоча вранці, лежачи у ванні й потягуючи «Криваву Мері» зі «Столичною» після чотирьох годин неспокійного сну, я згадав, що *була* якась зустріч, дорогою на роботу, в таксі я, здається, знову про неї забув. Джин вбрана у червоний піджак із еластичного шовку, плетену спідницю з віскозних стрічок, червоні замшеві туфлі з атласними метеликами від «Сьюзен Бенніс Воррен Едвардз» та позолочені сережки від «Роберт Лі Морріс». Вона стоїть переді мною з папкою в руці байдужа до мого болю.

Десь хвилину я вдаю, що не бачу її, потім нарешті опускаю свої темні окуляри і відкашлююся:

— Так? Щось *ще*, Джин?

— Ти сьогодні буркотун, — вона всміхається, сором'язливо кладе папку на стіл і стоїть, чекаючи, що я... що буду розважати її байками про минулий вечір?

— Так, *простачко*. Я сьогодні буркотун, — гарчу я, хапаючи папку, і кладу її у верхню шухляду.

Джин дивиться на мене, не розуміючи, а потім пригнічено каже:

— Телефонував Тед Медісон, і Джеймс Бейкер теж. Хочуть зустрітись з тобою у «Флотіз» о шостій.

Дивлячись на неї, я зітхаю:

— І що ти маєш зробити?

Вона нервово сміється, очі розширені.

¹ Протизапальний, знеболювальний препарат.

— Я напевне не знаю...

— Джин, — я підводжусь і виводжу її з кабінету. — Що... ти... скажеш?

Це забирає якийсь час, але зрештою вона, налякана, здогадується:

— Просто... сказати... ні?

— Просто... скажи... ні, — киваю я, виштовхую її й голосно зачиняю двері.

Перш ніж піти на зустріч, я приймаю дві таблетки «Валіуму», запиваю водою «Пер'є», протираю обличчя лосьйоном, нанесеним на зволожену вату, потім додаю зволожувач. На мені твідовий шерстяний костюм і смугаста бавовняна сорочка, все — від «Ів Сен-Лоран», шовкова краватка від «Армані» та нові чорні черевики від «Ферраґамо». Я полощу зуби «Плаксом», потім чищу їх, а коли сякаюсь у носовичок від «Гермес» за сорок п'ять доларів, на ньому лишаються довгі, густі нитки крові та шмарклів. На жаль, носовичок — не подарунок. Але я щодня випиваю приблизно двадцять літрів води «Евіан», регулярно ходжу в солярій, і одна розгульна нічка не вплине на тон чи гладкість моєї шкіри. Колір обличчя все одно ідеальний. Три краплі «Візину» очищують очі. Пакет льоду підтягує шкіру. Все зводиться до того, що я почуваюся жахливо, але виглядаю чудово.

До залу засідань ради директорів я приходжу першим. Луїс Керрузерс йде за мною, наче цуценя, плутається під ногами і сідає поряд — тобто мені доводиться зняти навушники. На ньому спортивний шерстяний картатий піджак, шерстяні слакси, бавовняна сорочка від «Хуго Босс» і краватка з орнаментом пейслі. Слакси, здається, від «Брукс Бразерс». Він починає теревенити про ресторан у Феніксі, «Лжепророки», і мені цікаво було б про нього послухати, але ж не від Луїса Керрузерса... Однак десять міліграмів

«Валіуму» мені допоможуть. Вранці гостями «Шоу Патті Вінтерс» були нащадки членів «Загону Доннера»¹.

— Клієнти виявилися *страшними* селяками, що й не дивно, — каже Луїс. — Хотіли показати мені місцеву постановку «Знедолених», але ж я вже бачив цей мюзикл у Лондоні...

— Важко було дістати столик у «Лжепророках»? — перебиваю його я.

— Ні, зовсім ні, — відповідає він. — Ми пізно вечеряли.

— Що замовляв? — питаю я.

— Я взяв устриць-пашот, lotte² і горіховий тарт.

— Я чув, lotte в них смачна, — буркочу я, задумавшись.

— Клієнт взяв boudinblanc³, смажене курча та чизкейк.

— Чизкейк? — перепитую я, збентежений таким простим, мало не інопланетним списком. — А курча було з якимось соусом чи фруктами? Як вони були нарізані?

— Ні, Патріку, — каже Луїс, теж збентежений. — Воно було просто... смажене.

— А чизкейк з яким смаком? Він був підігрітий? — питаю я. — Чизкейк з рікоти? Козячого сиру? З квітами чи, може, кінзою?

— Ні, звичайний, — відповідає він і додає: — Патріку, ти спітнів.

— А вона що їла? — питаю я, ігноруючи його слова. — Дівка клієнта?

— Ну, вона взяла салат по-селянськи, гребінці та лимонний тарт, — каже Луїс.

¹ Загін переселенців, який під час колонізаційного походу на захід Америки у 1846—1847 рр. заблокувала в горах заметіль. 44 людини загинуло; вважається, що збожеволілі від голоду люди під час цієї блокади практикували канібалізм.

² Мольва, риба родини Миневи (*фр.*).

³ Ковбаса з білого м'яса або птиці (*фр.*).

— Гребінці були на грилі? Чи це було сашими з гребінців? Чи вони були мариновані? — далі питаю я. — Чи може за-печені?

— Ні, Патріку, — каже Луїс. — Вони були... смажені.

У кімнаті запала тиша, поки я намагаюся це осмислити, перш ніж, нарешті, запитати:

— Як це — смажені, Луїсе?

— Я точно не знаю, — відповідає він. — Здається, для цього потрібна... пательня.

— Вино? — питаю я.

— Білий совіньйон 85-го року, — каже він. — Йорданське. Дві пляшки.

— Машина? Ти орендував її у Феніксі?

— БМВ, — посміхається він. — Маленький чорний бумер.

— Круто, — буркочу я, згадуючи минулу ніч і як я повністю відключився на стоянці «У Нелл» — з рота йшла піна, я міг думати лише про комах, незліченну кількість комах, і бігав за голубами, з піною з рота бігав за голубами...

— Фенікс. Дженет Лі¹ була з Фенікса... — я затинаюся і продовжую: — Її зарізали в душі. Паршива вийшла сцена.

Ще пауза.

— Кров виглядала несправжньою.

— Слухай, Патріку, — каже Луїс, він кладе мені в руку носовичок, мої пальці стиснені в кулак, який розслабляє його дотик. — Ми з Дібблом наступного тижня вечеряємо в клубі «Ель». Не хочеш приєднатися?

— Звісно.

Я думаю про ноги Кортні, вони розставлені, вони охоплюють моє обличчя, і коли я дивлюсь на Луїса, на якусь

¹ Американська акторка, володарка премії «Оскар» за роль Меріон Крейн у трилері Альфреда Гічкока «Психо».

коротку мить його голова схожа на піхву, що говорить, і це лякає мене мало не до смерті й змушує сказати хоч щось, витираючи піт з чола.

— Гарний... костюм, Луїсе.

Останнє, про що я міг би думати.

Він дивиться на мене ошелешений і раптом шаріється, соромиться і торкається лацкана піджака.

— Дякую, Пат. Ти теж маєш чудовий вигляд... як завжди.

Коли він простягає руку, щоб торкнутися моєї краватки, я перехоплюю її в повітрі і кажу:

— Компліменту було достатньо.

Заходить Рід Томпсон у двобортному шерстяному картатому костюмі на чотири гудзики, смугастій бавовняній сорочці та шовковій краватці, все від «Армані», у непоказних синіх бавовняних шкарпетках від «Інтервовен» та чорних черевиках від «Феррагамо», точнісінько таких, як мої, з примірником «Волл-стрит джорнел» в акуратно наманікюреній руці, через другу елегантно перекинута широке твідове пальто від «Білл Кайзермен». Він киває нам і сідає навпроти. Трохи згодом приходить Годд Бродерік у шерстяному смугастому двобортному костюмі, смугастій попліновій сорочці та шовковій краватці, все від «Поло», з ефектною лляною нагрудною хусткою, здається, теж від «Поло». Далі — Мак-Дермотт зі свіжим номером журналу «Нью-Йорк» та ранковим числом «Файненшл таймс», у нових окулярах «Олівер Піплз» без діоптрій із оправою червоного дерева, в однобортному чорно-білому шерстяному костюмі з орнаментом «гусячі лапки» та лацканами з розрізом, у смугастій бавовняній сорочці з косим комірцем та шовковій краватці з орнаментом пейслі, дизайн і пошиття — «Джон Рейл».

Я посміхаюсь до Мак-Дермотта, який із похмурих обличчям вмощується навпроти мене. Він зітхає і розгортає свою

газету, читає мовчки. З того, що я не почув від нього ані «привіт», ані «доброго ранку», можна сказати, що він злиться, і підозрюю, що це пов'язано зі мною. Зрештою, відчуваючи, що Луїс зараз про щось запитає, я повертаюся до Мак-Дермотта.

— Мак-Дермотте, що не так? — дурнувато всміхаюся я. — Черга до «Стермастера» зранку була надто довгою?

— Хто сказав, що щось не так? — гугнявить Мак-Дермотт, гортаючи сторінки «Файненшл таймс».

— Послухай, — кажу я, нахилиючись до нього. — Я вже вибачився за те, що кричав на тебе через піцу в «Пастелях».

— Хто сказав, що справа в цьому? — напружено питає він.

— Я думав, ми у всьому розібрались, — шепочу я, стискаючи бильце його стільця, і одночасно посміхаюся до Томпсона. — Вибач, що я образив піцу в «Пастелях». Так добре?

— Хто сказав, що справа в цьому? — повторює він.

— Тоді *що* сталося, Мак-Дермотте? — шепочу я і помічаю, як щось рухається в мене за спиною.

Я рахую до трьох, тоді розвертаюся, саме тоді, коли Луїс схиляється до мене, намагаючись підслухати. Він знає, що я його спіймав, і повільно відкидається на спинку стільця з винуватим виглядом.

— Мак-Дермотте, це ж сміховинно, — шепочу я. — Ти не можеш і досі злитися на мене, бо я думаю, що піца у «Пастелях»... *хрумка*.

— *Крихка*, — каже він, кидаючи на мене погляд. — Ти сказав, що вона *крихка*.

— Вибач, але це правда. Вона *така*. Ти ж читав огляд у «Таймс», так?

— Тримай, — він дістає з кишені й передає мені відксерену статтю. — Я хотів довести, що ти неправий. Прочитай *це*.

— Що це? — питаю я, розгортаючи аркуш.

— Стаття про твого героя, Дональда Трампа, — шкiрисься Мак-Дермотт.

— Я бачу, — кажу я обачливо. — Дивно, чому я її досі не читав.

— І... — Мак-Дермотт пробігає статтю очима і жестом звинувачення вказує на нижній абзац, обведений червоним чорнилом. — Як думаєш, де подають найкращу піцу на Мангеттені, на думку Дональда Трампа?

— Дай я прочитаю, — зітхаю я, відмахуючись від нього. — Ти можеш помилятися. Жахливе фото.

— Бейтмене. *Дивись*. Я це обвів, — каже він.

Я прикидаюся, що читаю цю довшану статтю, але насправді стаю все лютішим, тож доводиться повернути її Мак-Дермотту. Я роздратовано запитую:

— І що? Що це означає? Що *ти*, Мак-Дермотте, намагаєшся мені сказати?

— То що ти думаєш про піцу в «Пастелях» *тепер*, Бейтмене? — самовтішно запитує він.

— Що ж, — починаю я, обережно добираючи слова. — Гадаю, мені слід повернутись і спробувати піцу *ще раз*... — Я промовляю це крізь зуби. — Я просто кажу, що, коли я останнього разу там був, піца була...

— Крихка? — підказує Мак-Дермотт.

— Так, — знизую плечима я. — Крихка.

— Ага, — переможно посміхається Мак-Дермотт.

— Послухай, якщо піца в «Пастелях» годиться для Донні... — Мені страшенно неприємно це визнавати перед Мак-Дермоттом, я зітхаю і невиразно закінчую: — Вона годиться і для мене.

Мак-Дермотт радісно регоче. Він переміг.

Я нарахував три краватки з шовкового крепу, одну з шовкового атласу від «Версаче», дві фулярів, одну шовкову від «Кензо», дві з шовкового жакарду. В повітрі відчувають-

ся запахи «Ксеріус» і «Тускані», і «Армані», і «Обсешн», і «Поло», і «Грей Фланнел», і навіть «Антей», вони змішуються, зливаються, випаровуються з костюмів, формуючи новий аромат — холодний і нудотний.

— Але я не прошу пробачення, — попереджаю я Мак-Дермотта.

— Ти вже перепросив, Бейтмене, — відповідає він.

Заходить Пол Овен у кашеміровому спортивному піджаку з одним гудзиком, шерстяних фланелевих слаксах, сорочка від «Рональдус Шамаск» з комірцем на гудзиках, але вражає мене, насправді, його краватка від «Ендрю Фецц», марки «Занзарра» — яскраві сині, чорні, червоні, жовті смужки. Керрузерс теж захоплений, він нахиляється до мене і запитує (якщо я правильно розчув):

— Як думаєш, *бандаж* на мошонці у нього в таких самих кольорах?

Я не відповідаю, він відсувається, розгортає один із випусків «Спортс ілострейтед», що лежать на середині столу, і, наспівуючи щось тихенько, занурюється в статтю про олімпійських стрибунів у воду.

— Привіт, Хальберстаме, — каже Овен, проходячи повз мене.

— Привіт, Овене, — кажу я, милуючись тим, який він стильний, як рівно зачесане назад його волосся... це просто спустошує мене, і я подумки відзначаю для себе, що треба спитати його, де він купує засоби для волосся, яким мусом користується, — перебравши всі варіанти, я зупиняюсь на варіанті «Тен Ікс».

Грег Мак-Брайд заходить і зупиняється біля мого стільця.

— Ти дивився «Шоу Вінтерс» зранку? Це бардак. Повний бардак.

Ми даємо один одному п'ять, перш ніж він займає місце між Дібблом та Ллойдом, бозна-звідки вони прийшли.

Кевін Форрест заходить із Чарльзом Мерфі, кажучи:

— Я чекав на лінії, але дзвінок обірвався. Фелісія знову облажалась.

Я навіть не звертаю уваги на те, як вони вбрані. Але ловлю себе на тому, що не можу відірватись від вінтажних запонок Мерфі у вигляді сов із блакитними очима-кристалами.

Відеопрокат, потім — «Д'Агостіно»

Я блукаю «Відеовидіннями», відеопрокатом біля моєї квартири у Верхньому Вест-Сайді, потягуючи дієтичну пепсі, у навушниках мого плеєра «Соні Вокмен» грає новий альбом Крістофера Кросса. Після роботи я пограв із Монтгомері в ракетбол, потім пішов на масаж шиї і зустрівся з Джессі Ллойдом, Джеймі Конвеем та Кевіном Форрестом за випивкою «У Расті» на Сімдесят третій вулиці. Сьогодні я вдягнув нове шерстяне пальто від «Унгаро Уомо Парі», зі мною дипломат від «Ботега Венета» та парасолька від «Джордж Гаспар».

У прокати людей більше, ніж зазвичай. У черзі забагато пар для того, щоб взяти «Виправну колонію трансвеститів» чи «Пизду Джинджер» і не почуватись ніяково, до того ж у відділі жаків я зустрів Роберта Ейлза з Першого Бостонського — принаймні мені здається, що це був Роберт Ейлз. Він пробурмотів: «Привіт, Макдональде» й оминув мене, тримаючи в руках касети «П'ятниця тринадцяте: частина сьома» і документальний фільм про аборти. Я помітив, що у нього прекрасний манікюр, враження псував лише «Ролекс» із фальшивого золота.

Порнографію взяти не вийде, тож я переглядаю розділ легких комедій, зрештою беру фільм Вуді Аллена, але почувуюсь надуреним і все одно незадоволеним. Я *хочу* чогось *іншого*. Проходжу повз секцію рок-музики — нічого. Опиняюсь у комедіях жаків — те саме. І раптом відчуваю незначний

напад тривоги. *Надто багато довбаних фільмів, аби щось обрати.* Я пірнаю за картонний рекламний щит нової комедії з Деном Ейкройдом і приймаю дві пігулки «Валіуму» по п'ять міліграмів, запиваючи дієтичною пепсі. Потім завченим рухом, наче запрограмований, тягнусь за «Подвійним тілом» — я брав цей фільм тридцять сім разів, — і йду на касу, де двадцять хвилин чекаю, доки мене обслужить кремезна дівчина (п'ять фунтів¹ зайвої ваги, сухе кучеряве волосся). На ній бахматий непримітний светр, достоту *не* дизайнерський — напевно, щоб приховати те, що в неї *нема* цицьок, хоча очі у неї навіть *гарні* — *і що їй з того?* Нарешті, моя черга. Я передаю їй коробки.

— Це все? — запитує вона, забираючи мою членську картку.

Я в чорних шовкових рукавичках від «Маріо Валентіно». Членство у «Відеовидіннях» коштує мені всього лише двісті п'ятдесят доларів на рік.

— У вас є фільми з Джеймі Герц? — запитую я, намагаючись зловити її погляд.

— Що? — неуважно перепитує вона.

— Фільми, у яких грає Джеймі Герц?

— *Хто?* — дівчина вводить щось у комп'ютер і каже, не дивлячись на мене: — На скільки вечорів?

— Три, — кажу я. — Ви не знаєте, *хто* така Джеймі Герц?

— Здається, ні, — зітхає вона.

— Джеймі Герц, — кажу я. — Акторка.

— Здається, я не знаю, про кого ви, — каже дівчина ображеним тоном.

Але ж вона працює у відеопрокаті, це дуже складна робота, і її стервезна поведінка цілком виправдана, *чи не так?* О, що б я зробив з її тілом молотком, які слова написав би на ній ножем для відколювання льоду... Вона передає мої коробки хлопцю, який стоїть за її спиною (я вдаю, ніби

¹ 2,27 кг.

не побачив його переляку, коли він упізнав мене, подивившись на обкладинку «Подвійного тіла»), і він слухняно йде у підсобне приміщення, щоб принести мені фільми.

— Точно знаєте, — доброзичливо кажу я. — Вона знімається у рекламі дієтичної кока-коли. Відомі ролики.

— Справді не знаю, — каже вона монотонно, наче обрубуючи.

Вводить назви фільмів та номер моєї картки у комп'ютер.

— Мені подобається епізод у «Подвійному тілі», коли жінку... трахають... перфоратором, це у фільмі... найкраще, — задихаючись кажу я.

У крамниці раптом стає дуже спекотно, я шепочу: «Боже мій», і спираюсь рукою в рукавичці на прилавок, аби вона перестала труситись.

— І кров починає литись зі стелі.

Я глибоко вдихаю, і поки кажу це, голова починає кивати сама собою, я ковтаю слину і думаю, що мені *потрібно побачити її взуття*. Якомога непомітніше я намагаюся перехилитися через прилавок, щоб побачити, що на ній; це просто кросівки, я сатанію, що це *не* «Кей-Свісс», *не* «Треторн», *не* «Адідас», *не* «Рібок», просто дешеві кросівки.

— Розпишіться.

Дівчина передає мені касети, навіть не дивлячись на мене, відмовляючись справді мене побачити. Важко вдихаючи та видихаючи, вона переходить до наступних клієнтів, пари з дитиною.

Дорогою додому я зупиняюся в магазині «Д'Агостіно», де купую до вечері дві великі пляшки «Пер'є», упаковку з шести банок класичної кока-коли, пучок руколи, п'ять середнього розміру ківі, пляшку бальзамічного тархунового оцту, банку крем-фреш¹, упакування тапас для розігріву

¹ Французький кисломолочний продукт до 30% жирності, схожий на сметану, але не такий кислий.

в мікрохвильовій печі, коробку тофу, а біля каси беру ще й батончик білого шоколаду.

На вулиці я оминаю волоцюгу, що розлігся під постером «Знедолених» з табличкою «Я ВТРАТИВ РОБОТУ Я ГОЛОДНИЙ ДОПОМОЖІТЬ БУДЬ ЛАСКА». У нього на очах виступають сльози після трюку «подражни-жебрак-долларом», а я кажу йому: «Господи, ти хоч поголисть, *будь ласка*», і мій погляд, наче магнітом, притягує до червоного «Ламборгіні Каунтач», що стоїть на паркованці, сяючи у світлі ліхтарів, і мені доводиться зупинитись, бо несподівано й різко починає діяти «Валіум», і все інше стає неважливим: волоцюга у сльозах, чорні крихітки під креком, які репують під бітбокс, хмари з голубів над головою, що оглядають, де б їм сісти, сирени швидкої, сигнали таксі, непогана краля в сукні «Бетсі Джонсон» — все це вицвітає, перетворюється на покадрову зйомку, уповільнену, наче в кіно; сідає сонце, місто стає все темнішим, і я бачу лише червоний «Ламборгіні», і чую лише власне дихання, тяжке й рівне. Якийсь час по тому (не знаю, скільки хвилин минуло) я досі, витріщаючись, стою перед магазином і пускаю слину.

Масаж обличчя

Я йду з офісу о пів на п'яту, прямую до «Експлозиву», де з годину займаюся з гантелями та штангою, потім на таксі їду через парк до салону «Джіоз» у готелі «П'єр», щоб зробити масаж обличчя, манікюр і, якщо часу вистачить, педикюр. Я лежу в одному з приватних кабінетів на високому столі й чекаю, коли Хельга, мій косметолог, візьметься за моє обличчя. Сорочка від «Брукс Бразерс» та костюм від «Гаррік Андерсон» висять у шафі, лофери від «А. Тестоні» стоять на підлозі, шкарпетки від «Барніз» за тридцять доларів лежать згорнуті в них; на мені лишилися тільки

боксери від «Ком де Гарсон». Халат, який я мав вдягнути, лежить, скручений, біля душової кабінки, бо я хочу, щоб Хельга бачила моє тіло, подивилась на груди, на те, яким до біса *підтягнутим* став мій живіт від останнього візиту сюди, хоча вона й значно старша за мене (їй тридцять чи тридцять п'ять) і я нізачо не трахнув би її. Я потягну дієтичну пепсі з колотим льодом, яку мені приніс Маріо, працівник салону. Я замовив її, але насправді пити не хочу.

Беру сьогоднішній примірник «Пост» зі скляного стелажка для журналів від «Смітлі Вотсон» і шукаю рубрику пліток; мою увагу привертає стаття про останні зустрічі з цими дивними істотами — почасти птахами, почасти гризунами, переважно голубами з шурячими головами й хвостами, — яких спочатку бачили в Гарлемі, але тепер вони впевнено просуваються до центру міста. До статті додано зернисту фотографію однієї з цих штук, але експерти, як запевняє «Пост», переконані, що це все — розіграш. Мого страху це, як завжди, не вгамовує, навпаки, якийсь безіменний жаж викликає те, що хтось змарнував стільки часу й сил на те, щоб усе продумати: підробити світлину (і зробити це доволі паршиво, бо ця штука схожа на довбаний Бігмак), надіслати її в редакцію «Пост», щоб «Пост» потім вирішили оприлюднити цю історію (збори, суперечки, спокуса відмінити все це в останню хвилину?), надрукувати фото, написати щось про нього, опитати експертів, зрештою розмістити статтю на третій сторінці сьогоднішнього випуску, щоб її обговорювали за сотнями тисяч обідів у місті. Я згортаю газету і просто лежу, знесилений всім цим.

Двері кабінету відчиняються, заходить дівчина, яку я раніше не бачив, — через прикриті повіки я відзначаю, що це приваблива молода італійка. Сівши біля моїх ніг, вона всміхається і починає педикюр. Горішнє світло вона вимкнула, лишивши стратегічно розташовані лампи, що освітлюють мої ноги, руки та обличчя, в кімнаті стало темно, і неможливо

сказати, яке у неї тіло — видно лише, що на ній високі черевики на гудзиках від «Мод Фризон» з сірої замші та чорної шкіри. «Шоу Патті Вінтерс» вранці було про вбивче НЛО. Заходить Хельга.

— Містере Бейтмен, — каже Хельга, — як ваші справи?

— Чудово, Хельго, — відповідаю я, напружуючи м'язи живота та грудної клітини.

У мене заплющені очі, тож це має такий вигляд, наче вони рухаються самі собою і я не можу їх вгамувати. Однак Хельга м'яко накидає халат на мої об'ємні груди і застібає на всі гудзики, прикидаючись, що не помічає коливань під чистою, засмаглою шкірою.

— Ви так скоро повернулися, — каже вона.

— Я був тут два дні тому, — збентежено кажу я.

— Знаю, але... — вона замовкає і мие руки. — Не зважайте.

— Хельго? — запитую я.

— Так, містере Бейтмен?

— Коли я сюди заходив, помітив біля сусідніх дверей пару чоловічих лоферів із золотими торочками від «Бергдорф Гудмен», їх виставили на чистку. Чії вони?

— Містера Ерлангера, — каже Хельга.

— Ерлангера з «Леманз»?

— Ні, містера Ерлангера з «Саломон Бразерс».

— Я колись казав тобі, що хочу вдягнути велику жовту маску з усміхненим обличчям, поставити CD-версію «Не хвилюйся, будь щасливим» Боббі Мак-Ферріна, взяти дівчину і собаку — байдуже яку, колі, чау-чау, шарпея, — приєднати до них апарат штучного кровообігу і поміняти їхню кров, розумієш, закачати до тіла дівки собачу кров і навпаки, я ніколи тобі про це не казав?

Говорячи, я чую, як дівчина, що заклопотана моїми ногами, мугикає собі під ніс одну з пісень зі «Знедолених», а потім Хельга проводить зволеним ватним тампоном

по моему носі, низько схиляється, вивчаючи мої пори. Я нестямно регочу, потім глибоко вдихаю і торкаюсь своїх грудей, очікуючи, що серце буде шалено й нетерпляче битись, але — нічого, ані поштовху.

— Тсс, містере Бейтмен, — каже Хельга, протираючи мое обличчя теплою губкою з люфи, вона спочатку трохи колеться, а потім охолоджує обличчя. — Розслабтеся.

— Гаразд, — кажу я. — Я розслаблений.

— Містере Бейтмен, — муркоче Хельга. — У вас такий чудовий тон шкіри. Можна спитати, скільки вам років?

— Двадцять шість.

— Ось у чому справа. Шкіра така чиста, така гладенька... — Вона зітхає. — Просто розслабтеся.

Мене відносить, наче течією, очі закочуються, фонова версія пісні «Не хвилюйся, крихітко» вимиває з мене всі погані думки, і я починаю думати лише про хороше — про столик, замовлений на сьогодні для нас із Сесілією Вагнер, дівчиною Маркуса Хальберстама, про поре з ріпи у кафе на Юніон-сквер, про катання на лижах з гори Баттермілк в Аспені минулого Різдва, про новий компакт-диск «Г'юї Льюїс енд зе Ньюз», про спідниці від «Айк Бехар», «Джозеф Аббуд», «Ральф Лорен», про фігуристих, змащених олією красунь, що лижуть одна одній вульву та зад під різким світлом прожекторів, про гори руколи та кінзи, про лінію моєї засмаги і те, як виглядають м'язи моєї спини, коли світло у ванній падає на них під правильним кутом, про руки Хельги, що пестять гладеньку шкіру мого обличчя, змащуючи лосьйоном, втираючи креми й тоніки, про захоплений шепіт: «О, містере Бейтмен, у вас таке чисте й гладеньке обличчя, таке чисте...», про те, що я не живу в парку трейлерів, чи не працюю в боулінгу, чи не ходжу на хокейні матчі, чи не їм реберця барбекю, про те, як будівля «Ей-ті енд Ті» виглядає опівночі й лише опівночі. Заходить Дженні, починає робити мені манікюр, спочатку підрізає

та підпилює нігті, потім шліфує спеціальним диском, щоб край був гладеньким.

— Наступного разу хай будуть довшими, Дженні, — попереджаю я її.

Вона мовчки занурює їх у теплий ланоліновий крем, потім підсушує обидві руки, змащує кутикулу зволожувачем і прибирає її, чистить під нігтями ватною паличкою. Масажує кисті й передпліччя тепловим масажером. Нігті полірує замшею, а потім — спеціальним лосьйоном.

Побачення з Евелін

Евелін зателефонувала, коли я вже був зайнятий на двох лініях, і я не збирався брати слухавку, однак, зважаючи на те, що на другій лінії я чекав, доки Баллок, метрдотель нового ресторану Девіса Франсуа у південній частині Центрального парку, скаже мені, чи є у них скасовані замовлення, щоб ми з Кортні (яка була на першій лінії) змогли сьогодні повечеряти у них, я відповів, сподіваючись, що це з хімчистки. Але ж *ні*, це Евелін, і хоча це не надто чесно щодо Кортні, я відповідаю на дзвінок. Кажу Евелін, що мій особистий тренер чекає на іншій лінії. Потім кажу Кортні, що мені дзвонить Пол Овен і що ми з нею побачимось о восьмій у «Черепехах», і зрештою обриваю дзвінок Баллоку. Евелін ночувала в готелі «Карлайл», бо жінку, яка живе в сусідньому з нею будинку, вчора ввечері знайшли мертвою, з відрізаною головою, тому Евелін дуже знервована. Працювати вона сьогодні не здатна, тож весь день провела, заспокоюючись косметичними процедурами в «Елізабет Арден». Вона вимагає, щоб ми повечеряли разом, а потім запитує, перш ніж мені на думку спадає якась прийнятна для виправдання брехня:

— Де ти вчора був, Патріку?

Я зупиняюсь.

— А що? І де *ти* була? — запитую, жадібно п'ючи «Евіан» з літрової пляшки.

Я досі трохи спітнілий після денного тренування.

— Сварилася з консьержем у «Карлайлі», — каже вона, її голос *доволі* злий. — Скажи мені тепер, Патріку, де ти *був*?

— Чому ти з ним сварилась? — запитую я.

— Патріку, — каже вона, і це звучить як рішуча заява.

— Я тут, — кажу я за хвилину.

— Патріку, це не має значення. Телефон у моєму номері має лише одну лінію, і дзвінків на нього *не* було, — каже Евелін. — *Де* ти був?

— Я... ходив по відеопрокатах, — відповідаю я, задоволений, і даю сам собі п'ять, притиснувши бездротову трубку до плеча.

— Я хотіла до тебе заїхати, — каже вона тоном примхливого дівчиська. — Я була налякана. І досі налякана. Чуєш страх у моєму голосі?

— Насправді, чую будь-що, крім нього.

— Ні, Патріку, серйозно. Мені дуже страшно, — каже Евелін. — Мене всю трясє. Тремчу як листочок. Можеш спитати Мію, мого косметолога. *Вона* сказала, що я напружена.

— Ну, — кажу я. — Ти все одно не змогла б заїхати.

— Чому ні, любий? — скигнуть Евелін, а потім звертається до когось у своєму люксі: — Відкотить туди, до вікна... ні, *того* вікна... і можете сказати, де та клята масажистка?

— Бо голова твоєї сусідки була в моїй морозилці, — позіхаю, потягуючись, я. — Слухай, вечєра? Де? Ти мене чуєш?

О пів на дев'яту ми сидимо один навпроти одного у «Баркадії». На Евелін — піджак зі штучного шовку «Анна Кляйн», спідниця з шерстяного крепу, шовкова блузка від «Бонвітс», старовинні золоті сережки з агатом від «Джеймс Робінсон», які коштують близько чотирьох тисяч доларів.

Я вдягнув двобортний костюм, шовкову сорочку з витканими смугами, шовкову краватку з орнаментом та шкіряні сліпони¹, все — від «Джанні Версаче». Я не скасовував замовлення в «Черепехах» і не сказав Кортні, що мене не буде, тож вона, певно, прийшла туди о чверть на дев'яту, зовсім заплуталась, і якщо вона сьогодні не пила «Елавіл»², то, певно, розлютиться, і саме через це я сміюсь уголос, а не через пляшку «Кристалу», яку замовила Евелін, аби додати туди бальзаму з чорної смородини.

Більшу частину дня я купував собі різдвяні подарунки — великі ножиці в аптеці біля мерії, ніж для листів від «Хаммакер Шлеммер», ніж для сиру в «Блумінгдейлз», який пасує до дошки для сиру, яку Джин, закохана в мене секретарка, лишила на моєму столі, перш ніж піти на обід, поки я був на зустрічі. У «Шоу Патті Вінтерс» сьогодні зранку говорили про можливість ядерної війни, і команда експертів зійшлась на тому, що вона цілком може початись протягом наступного місяця. Обличчя Евелін зараз крейдженобіле, губи підкреслені пурпуровою помадою, це виглядає несподівано вражаюче, і я розумію, що вона, хоч і з запізненням, дослухалась до поради Тіма Прайса і припинила користуватися лосьйоном для засмаги. Замість того щоб відзначити це, змушуючи її все заперечувати і втомлювати мене цим, я питаю про дівчину Тіма, Мередіт, яку Евелін зневажає з неясних мені причин. Кортні також у її чорному списку, через чутки, які ходять про нас з нею — це мені трохи зрозуміліше. Коли тямуща офіціантка на прохання Евелін намагається підлити смородинового бальзаму в мій «Кристал», я накриваю келих долонею.

— Ні, дякую, — кажу я їй. — Може, пізніше. В окремий келих.

¹ Легкі кеди без шнурівки на гумовій підшві.

² Антидепресант.

— От кайфолом, — хихотить Евелін і різко вдихає. — А пахнеш гарно. Це що, «Обсешн»? Це «Обсешн», кайфоломе?

— Ні, — похмуро відповідаю я. — «Пол Себастьян».

— Звісно.

Евелін усміхається і допиває другу склянку. Настрій у неї значно покращився, вона майже буйна — веселіша, ніж можна очікувати від людини, сусідці якої відрізали голову електропилкою за якісь секунди, доки вона була ще притомна. Очі Евелін зблискують у світлі свічок і повертаються до звичного блідо-сірого кольору.

— То як там Мередіт? — питаю я, намагаючись приховати те, що мене це зовсім не цікавить.

— Господи, вона з Річардом Каннінґемом, — стогне Евелін. — Він з Першого Бостонського. Ти можеш у це повірити?

— Знаєш, — завважую я, — Тім збирався від неї піти. Кинути її.

— Заради Бога, чому? — питає заінтригована і здивована Евелін. — У них була розкішна квартира у Гемптонсі.

— Він якось розповідав, що йому було до смерті нудно дивитись, як вона всі вихідні тільки своїми нігтями опікується.

— Господи, — каже Евелін, справді збентежена. — Ти хочеш сказати... що вона робила манікюр сама?

— Так Тім казав і часто згадував, що в неї характер ведучої телевікторини, — кажу я сухо, потягуючи шампанське.

Евелін посміхається сама до себе.

— Тім такий шельма.

Я ліниво питаю себе, чи переспала б Евелін з іншою жінкою, якби я привів її до неї додому, і чи дозволили б вони мені на це подивитись, якби я наполіг. Чи дозволили б керувати ними, казати, що їм робити, вказувати на пози у світлі галогенових ламп. Певно, що ні, навряд чи. А що, якби я змусив її *під дулом пістолета*? Може, погрожував би

розітнути обох, якщо вони не погодяться? Ця думка здається доволі привабливою, я можу чітко уявити собі всю процедуру. Я починаю рахувати дивани вздовж стін кімнати, потім — людей, що сидять на них.

Евелін питає мене про Тіма.

— Як думаєш, де може бути цей шельма? Подейкують, що він у готелі «Сахс», — зловісно каже вона.

— Подейкують, — кажу я, — що він на реабілітації. Це шампанське недостатньо холодне. Він не надіслав тобі листівку?

— Він захворів? — питає Евелін злегка стривожено.

— Гадаю, що так, — кажу я. — Думаю, так воно і є. Знаєш, коли замовляєш пляшку «Кристалу», він принаймні має бути *холодним*.

— Господи, — каже Евелін. — Думаєш, він може бути *хворим*?

— Так. Він у лікарні. В Аризоні, — додаю я. У слова «Аризона» загадковий присмак, і я повторюю його знову. — В Аризоні, здається.

— О *Господи!* — вигукує Евелін, тепер справді стривожена, і одним ковтком допиває шампанське, яке лишилось у її келиху.

— Хтозна? — я примудряюсь знизати плечима ледь помітно.

— Ти ж не думаєш... — вона глибоко вдихає і ставить келих на стіл. — Ти не думаєш, що це... — Тепер вона озиррається навколо, потім схиляється до мене і шепоче: — СНІД?

— О ні, нічого такого, — кажу я і одразу ж шкодую, що не зробив достатньо довгу паузу перед цим, щоб налякати її. — Просто... загальні... проблеми... — Я відкушую шматок хлібної палички з травами і знизую плечима. — ...з головою.

Евелін з полегшенням зітхає і каже:

— А тут доволі тепло.

— Я зараз можу думати лише про той постер, який я бачив на станції метро нещодавно, перед тим, як убив тих двох чорношкірих пацанів, — фото теляти, воно повернуло голову на камеру, його очі широко розплющені, у них відбивається спалах, і його тіло, схоже, запаковане у якийсь ящик, і під фотографією грубими чорними літерами написано: «Питання: чому це теля не може ходити?» І потім: «Відповідь: бо в нього лише дві ноги». Але потім я побачив інший постер, з тією ж фотографією, тим же телям, але під ним було написано: «Не втручайтесь у публікації».

Я зупиняюсь, продовжуючи кришити хлібну паличку, і запитую:

— Ти хоч щось зараз чула чи мені краще чекати реакції від цеберка для льоду?

Я кажу все це, дивлячись просто на Евелін, чітко наголошуючи слова, намагаючися щось про себе пояснити, вона розтуляє рот, я чекаю, що нарешті вона визнає, хто я насправді такий. І вперше, відколи ми знайомі, вона може сказати щось цікаве, і я уважно на неї дивлюсь, і вона запитує:

— Це...

— Так? — Це єдиний за вечір момент, коли мені справді дуже цікаво, що ж вона скаже, і я наштовхую її. — Так? Це...

— Це... Івана Трамп? — запитує вона, витріщаючись через моє плече.

Я розвертаюсь.

— Де? Де Івана?

— У кабінці попереду, другій від... — Евелін робить паузу. — Від Брук Астор¹.

Я скосив очі, вдягнув свої окуляри без діоптрій від «Олівер Піплз» і розумію, що затьмарений бальзамом та шампанським погляд Евелін не лише переплутав Норріса

¹ Відома нью-йоркська багачка, зірка та філантроп.

Павелла¹ з Іваною Трамп, а й Стіва Рубела² з Брук Астор, і я нічого не можу вдіяти, я просто вибухаю.

— Ні, *Господи, Боже* мій, Евелін, — стогну я, схопившись за голову, розбитий, розчарований, весь адреналін скиснув. — Як можна переплутати цю *дівку* з Іваною?

— Вибач, — шебече вона. — Дівчача неухважність?

— Це просто нестерпно, — шиплю я, міцно заплющивши очі.

Наша приваблива офіціантка в атласних туфлях-човниках з високим задником ставить на стіл два нових келихи для другої пляшки «Кристалу», замовленої Евелін. Остання закопилює губки до мене, коли я тягнуся за новою хлібною паличкою, я підводжу голову і теж закопилюю губи, потім знову охоплюю голову руками; коли офіціантка приносить закуски, все повторюється. Сушені перці в гострому гарбузовому супі для мене, сушена кукурудза та пудинг з халапеньйо — для Евелін. Я затулив руками вуха, аби не чути голос Евелін від моменту, коли вона переплутала Норріса Павелла з Іваною Трамп, і аж до прибуття наших закусок, але я справді зголоднів, тож доводиться відвести праву руку. І її скиглення одразу ж стає оглушливим.

— ...курча тандурі й фуа-гра, і чимало джазу, і йому так сподобався «Савой», але ж кав'яр пузанка, кольори були розкішні, алое, черепашки, цитрус, «Морган Стенлі»...

Я повертаю руки на місце й тисну ще сильніше. Однак голод знову перемагає і, голосно мугикаючи собі під ніс, я тягнуся за ложкою, але все марно: голос Евелін сягнув тої висоти, на яку не можна не зважати.

— Грегорі скоро випускається з «Сен-Пол» і у вересні поїде до Колумбійського університету, — каже Евелін, обережно дмухаючи на пудинг, який, до речі, подається

¹ Американський музикант, клавішник гурту «Lunyrđ Skynyrđ».

² Американський бізнесмен, засновник клубу «Студія 54».

холодним. — І я мушу зробити йому подарунок до випуску, але ніяк не збагну, який саме. Є якісь пропозиції, любий?

— Постер «Знедолених», — зітхаю я, і жартую лише наполовину.

— *Ідеально*, — каже вона, знов дмухаючи на пудинг, потім відпиває шампанського і кривиться.

— Так, люба? — запитую я і випльовую гарбузову насінину, яка описує дугу в повітрі, перш ніж приземлитись у попільничку замість вбрання Евелін, у яке я насправді щілив. — М-м-м?

— Нам треба ще бальзаму, — каже вона. — Покличеш офіціантку?

— Звісно ж треба, — кажу я, доброзичливо посміхаючись. — Я і гадки не маю, хто такий Грегорі, ти ж це розумієш, так?

Евелін акуратно кладе ложку біля тарілки з пудингом і дивиться мені в очі.

— Містере Бейтмен, ви мені подобаєтесь. *Обожнюю* ваше почуття гумору.

Вона ніжно стискає мою руку і сміється, насправді *промовляє*: «Ха-ха-ха», але все серйозно, без жартів. Евелін *справді* робить мені комплімент. Вона дійсно шанує мое почуття гумору. Наші закуски прибирають саме тоді, коли приносять головну страву, тож Евелін доводиться прибрати руку, щоб звільнити місце для тарілок. Вона замовила перепілок у блакитних кукурудзяних тортільях, оздоблених устрицями в картопляних шкірках. Я взяв кролика вільного випасу з грибами-зморшками з Орегону і картоплю фрі з травами.

— ...він ходив до Дірфілду, потім до Гарварду. Вона вчилась у Хотчкіссі, потім у Редкліффі...

Евелін говорить, але я її не слухаю. Вона перебиває сама себе. Її рот рухається, однак я нічого не чую, і не можу слухати, не можу зосередитися, бо мій кролик викладений...

чітко... у формі... зірки! Його оточують тоненькі, мов шнурівки, шматочки, по тарілці розмазаний червоний соус сальса (тарілка біла, порцелянова, два фути¹ завширшки), все це має нагадувати захід сонця, але, як на мене, більше схоже на велике вогнепальне поранення. Я повільно хитаю головою, не вірячи очам, і натискаю пальцем на м'ясо, лишаючи на ньому свій відбиток, потім ще раз, а потім шукаю серветку, не свою. Евелін не переривала монологу, вона говорить і витончено жує водночас. Я звабливо посміхаюсь і хапаю її за стегно під столом, витираючи руку. Вона грайливо всміхається мені, не припиняючи говорити, і робить ковток шампанського. Я ретельно вивчаю її обличчя, мені нудно від того, яке воно красиве, насправді, бездоганне, і я думаю — як дивно, що Евелін стільки зі мною пройшла, що вона завжди була поряд, коли була потрібна. Мій погляд повертається до тарілки, хоч я зовсім не голодний, я піднімаю виделку, хвилину чи дві дивлюсь на їжу, подумки скиглю і, зітхаючи, кладу виделку назад, замість неї беру келих шампанського.

— ...Гротон, Лоренсвіль, Мілтон, Ексетер, Кент, Сен-Пол, Хотчкісс, Андовер, Мілтон, Чоут... ой, Мілтон уже казала.

— Якщо я не буду це їсти, а я не буду, то я хочу кокаїну, — оголошую я.

Але я не перебив Евелін, вона — безупинний автомат, і продовжує своє.

— У Джейн Сімпсон було таке гарне весілля, — зітхає вона. — І вечірка після нього просто божевільна. У клубі «Чорнобиль». Про неї писали у «Пейдж сикс», власне, Біллі писав. «WWD»² дали цілий розворот.

— Чув, там було мінімум по два напої, — обережно кажу я і кличу помічника офіціанта, щоб він прибрав мою тарілку.

¹ Приблизно 60 см.

² «WWD» («*Women's Wear Daily*») — журнал для жінок про моду.

— Весілля — це *так* романтично. У неї була діамантова обручка. *Знаєш*, Патріку, на менше я *не згодна*, — сором'язливо каже Евелін. — Вона *мусить* бути діамантовою.

Її погляд стає тьмяним, вона намагається згадати це весілля до найменших нудних подробиць.

— Обід був на п'ятсот... ні, вибач, на сімсот п'ятдесят чоловік, і після нього подали багатоярусний торт з морозивом від «Бен та Джеррі», шістнадцять футів¹ заввишки. Сукня була з білого мережива, з глибоким вирізом і без рукавів, від «Ральф». Було так мило. Ох, Патріку, а що *б ти* вдягнув? — зітхає вона.

— Я б вимагав права надягнути темні окуляри «Рей Бен». Дорогі окуляри, — обережно кажу я. — Насправді я б сказав всім присутнім надягнути темні окуляри «Рей Бен».

— Я б хотіла, аби музиканти грали зайдеко², Патріку. Мені так хочеться. Група, що грає зайдеко, — видихає Евелін. — Чи маріачі³. Чи регі. Щось етнічне, щоб шокувати татка. Ох, *не можу* вирішити.

— Я хочу принести на церемонію Гаррісонів автомат Калашникова, — швидко промовляю я, знудившись. — З магазином на тридцять патронів, щоб після того, як я рознесу голову твоєї жирній матері, мені вистачило на твого брата-педика. І хоча я особисто не люблю користуватися тим, що створили Совіти, не знаю, АК нагадує мені...

Я зупиняюсь на мить, дивлюся на свій вчорашній манікюр і зводжу очі на Евелін:

— «Столичну»?

— О, і багато шоколадних трюфелів. Від «Годіва». І устриці. Устриці на *половинці* мушлі. Марципан. Рожеві *намети*. Сотні,

¹ Майже 5 м.

² Музичний стиль початку ХХ століття, народжений з суміші французьких народних мелодій, африканських та карибських ритмів, креольської та кадзунської музики.

³ Ансамбль, що грає мексиканську народну музику.

тисячі троянд. Фотографи. Енні Лейбовіц¹. Наймемо *Енні Лейбовіц*, — захоплено каже вона. — І щоб хтось знімав це на *відео*!

— Чи гвинтівку AR-15. Тобі б це сподобалось, Евелін, — це найдорожча зброя, але варта кожного пенні.

Я підморгую Евелін, але вона досі говорить, вона не чує ані слова, нічого не розуміє. Вона насправді не усвідомила жодного сказаного мною слова. Вона оминає мою сутність. Евелін зупиняється, набирає повітря і дивиться на мене так, що це можна описати лише словом «волооко». Вона торкається моєї руки, мого «Ролекса», знову набирає повітря, цього разу навмисне, і каже:

— Нам слід це зробити.

Я шукаю поглядом нашу привабливу офіціантку — вона нахилилась за серветкою, що впала на підлогу. Не дивлячись на Евелін, я запитую:

— Зробити... що?

— Одружитись, — каже вона, моргаючи. — Влаштувати весілля.

— Евелін?

— Так, любий?

— Ти щось у бальзам... підмішала? — запитую я.

— Нам слід це зробити, — м'яко каже вона, — Патріку...

— Ти мені освідчуєшся? — сміюсь я, намагаючись якось все це досягнути.

Забираю у неї келих від шампанського і нюхаю його край.

— Патріку? — Евелін чекає на мою відповідь.

— Господи, Евелін, — ошелешено кажу я. — Я не знаю.

— Чому б ні? — капризує вона. — Назви хоч одну хорошу причину проти.

— Бо намагались тебе трахнути, це все одно що цілувати по-французьки дуже... маленьку і... жваву мишку-піщанку? — кажу я їй. — Не знаю навіть...

¹ Відома фотохудожниця, прославлена своїми портретами зірок.

— Так? — веде вона. — І?

— У брекетах? — завершую я, знизуючи плечима.

— І що ти роби́тимеш? — запитує Евелін. — Чека́тимеш три роки, доки тобі не виповниться тридцять?

— *Чотири* роки, — кажу я зі злістю. — До тридцяти мені ще *чотири* роки.

— Чотири роки. Три роки. Три *місяці*. Господи, яка різниця? Ти все одно будеш старим. — Вона забирає руку від моєї. — Знаєш, ти не казав би так, якби побував на весіллі Джейн Сімпсон. Ти б раз на це поглянув і одразу б захотів зі мною одружитися.

— Але я *був* на весіллі Джейн Сімпсон, Евелін, кохання мого життя, — кажу я. — Сидів поряд із Сахрїт Гейбел. Повір, я *там* був.

— Ти *нестерпний*, — ніє вона. — Ти кайфолом.

— А може, і не був, — думаю я вголос. — Може, я... MTV знімали про нього сюжет?

— У них був *такий* романтичний медовий місяць. За дві години після вечірки вони вже летіли на «Конкорді». У Лондон. Ох, «Клерідж»¹...

Евелін зітхає, підпирає підборіддя рукою, у неї в очах сльози. Я не зважаю на неї, дістаю з кишени сигару і стукаю нею по столу.

Евелін замовляє три види шербету — зі смаком арахісу, лакриці та пундиків. Я замовляю еспресо без кофеїну. Евелін сердиться. Я запалюю сірник.

— Патріку, — попереджає вона, дивлячись на вогонь.

— Що? — питаю я, моя рука застигла на півдорозі від кінчика сигари.

— Ти не спитав дозволу, — каже вона без посмішки.

— А я казав, що на мені — боксери за шістдесят доларів? — запитую я, намагаючись її розрадити.

¹ П'ятизірковий готель у Лондоні.

Вівторок

Сьогодні у «Пак Білдинг» офіційна вечірка з приводу виходу нового професійного комп'ютеризованого гребного тренажера. Після партії в сквош із Фредеріком Дібблом я випиваю «У Гаррі» з Джеймі Конвеєм, Кевіном Вінном та Джейсоном Гледвіном, потім ми всі стрибаємо до лімузина, який на ніч орендував Кевін, та їдемо у центр. На мені жакардовий жилет із комірцем-стійкою з відігнутими краями від «Кілгур, Френч енд Стенбері», куплений у «Барніз», шовкова краватка-метелик від «Сакс», лаковані шкіряні сліпони від «Бейкер-Бенджиз», старовинні діамантові запонки з «Кентшир Галлеріз» і сіре шерстяне пальто з широкими рукавами та коміром на гудзиках від «Лучіано Сопрані». У гаманці зі шкіри страуса від «Боска» — чотириста доларів готівкою, він лежить у задній кишені моїх чорних шерстяних штанив. Замість «Ролекса» я надів золотий годинник на чотирнадцять каратів від «Ейч Штерн».

Я безцільно блукаю залом на першому поверсі «Пак Білдинг». Мені нудно, я потягую погане шампанське (може, це невінтажний «Боллінджер») з пластикових келихів, жую нарізаний пластинками ківі, на кожному шматочку — кусень козячого сиру, і роззираюся навколо, думаючи, як би дістати кокаїну. Замість того щоб знайти когось, хто знає дилера, на сходах я зустрічаю Кортні. На ній шовково-бавовняний стрейчевий топ із сіточкою та мереживні брюки, оздоблені камінцями; вона здається напруженою і попереджає, щоб я тримався подалі від Луїса. Вона каже, що він щось запідозрив. Музиканти грають паршиві кавери на старі хіти шістдесятих років лейблу «Мотаун»¹.

¹ Перший лейбл, створений афроамериканцем 1959 року в Детройті, спеціалізується на просуванні чорношкірих музикантів у світову поп-музику.

— Що саме? — питаю я, скануючи поглядом залу. — Що два плюс два — чотири? Що ти — Ненсі Рейган під прикриттям?

— Не ходи з ним на обід наступного тижня в клуб «Ель», — каже Кортні, всміхаючись фотографу, який засліплює нас спалахом.

— Ти сьогодні виглядаєш... вкрай чуттєво, — кажу я, торкаюсь її шиї, веду пальцем по її підборіддю аж до нижньої губи.

— Я не жартую, Патріку.

Кортні посміхається й махає рукою Луїсу, який незграбно танцює з Дженніфер Морган. На ньому кремовий шерстяний смокінг, шерстяні штани, бавовняна сорочка і шовковий пояс-шарф у шотландську клітинку, все від «Хуго Босс», краватка-метелик від «Сакс» і нагрудна хустинка від «Пол Стюарт». Він теж махає їй. Я показую йому великий палець.

— Яке мудло, — сумно шепоче сама до себе Кортні.

— Все, я пішов, — кажу я і допиваю шампанське. — Чому б тобі не потанцювати з... кондомом з кінчиком.

— Куди це ти *йдеш*? — питає вона, хапаючи мене за руку.

— Кортні, мені не потрібен твій черговий... емоційний вибух, — кажу я їй. — До того ж канапки тут паскудні.

— Куди ти *йдеш*? — знову питає вона. — Мені потрібні деталі, містере Бейтмен.

— А чого це *тебе* так тривожить?

— Бо я хочу знати, — відповідає вона. — Ти ж не до Евелін йдеш, так?

— Може, і до Евелін, — брешу я.

— Патріку, — каже Кортні, — не залишай мене тут. Я не хочу, щоб ти йшов.

— Мені *треба* повернути касети, — знову брешу я і передаю їй свій порожній келих, саме в той час, коли десь спалахує камера. Я йду геть.

Музиканти починають грати жваву версію пісні «Життя на швидкісній трасі», а я починаю виглядати привабливих дівчат. Чарльз Сімпсон (чи хтось, дуже на нього схожий — зачесане назад волосся, підтяжки, окуляри «Олівер Піплз») потискає мені руку, гукає: «Привіт, Вільямсе» і пропонує зустрітись з компанією Александри Крейг «У Нелл» опівночі. Я плескаю його по плечу і кажу, що прийду.

Коли на вулиці я дивлюсь на небо і палю сигару, я помічаю Ріда Томпсона — він виходить із «Пак Білдинг» зі своєю компанією, Джеймі Конвеем, Кевіном Вінном, Маркусом Хальберстамом, без дівок, і запрошує мене на вечерю. Хоча я й підозрюю, що у них можуть бути наркотики, у мене погані передчуття щодо вечора з ними, і я вирішую не йти з ними до сальвадорського ресторанчика, тим паче що вони не замовили столик. Я махаю їм рукою, переходжу на інший бік Г'юстон-стріт, маневруючи серед лімузинів, що їдуть з вечірки, і прямую до центру. На Бродвеї зупиняюсь біля банкомата і знімаю ще сотню доларів — просто так, мені приємно, що в гаманці кругла сума в п'ятсот баксів.

Я опиняюсь у кварталі антикварів біля Чотирнадцятої вулиці. Годинник став, тож я не знаю, котра година — здається, пів на одинадцятую, десь так. Поряд проходять чорні хлопці, пропонують крек чи впарюють квитки на вечірку в «Палладіумі». Я проходжу повз газетний кіоск, хімічистку, церкву, їдальню. Вулиці порожні, тишу зрідка порушують лише таксі, що прямують до Юніон-сквер. Мене оминає пара худорлявих педиків, поки я прослуховую повідомлення у телефонній будці й вивчаю своє відображення у вітрині антикварного магазину. Один із них свистить до мене, а інший сміється: високий, химерний, жадливий звук. Пошматована афіша «Знедолених» котиться розтрісканим тротуаром у плямах сечі. Ліхтар гасне. Чоловік у пальто від «Жан Поль Готье» мочиться в провулку. З-під вулиць здіймається пара, клубочиться завитками, розсіюється в повітрі. Вздовж

дороги стоять заморожені мішки сміття. Місяць, низький та блідий, висить прямисінько над верхівкою «Крайслер Білдинг». Десь у Вест-Вілідж завиває сирена швидкої, вітер підхоплює її, відбиває від стін луною, і вона стихає.

Волоцюга, темношкірий чоловік, лежить на каналізаційних ґратах перед дверима зачиненої антикварної крамниці на Дванадцятій вулиці в оточенні мішків сміття та візка з магазину «Грістедез», навантаженого, схоже, особистими речами: газети, пляшки, алюмінієві бляшанки. До візка прикріплена картонна табличка «Я ГОЛОДНИЙ ТА БЕЗДОМНИЙ ПРОШУ ДОПОМОЖІТЬ». Собака, мілкий короткошерстий дворняжка, худий, як тріска, лежить поряд, чимось прив'язаний до ручки візка. З першого разу я не помітив собаку. Лише як зробив коло навкруг кварталу і повернувся, побачив, що він лежить на купі газет, охороняючи жебрака, в нашійнику з завеликою табличкою з написом «ПІЗМО». Пес дивиться на мене, махаючи жалогідною й кістлявою пародією на хвіст, і жадібно облизує мою руку в рукавичці, коли я простягаю її до нього. У повітрі важкою, невидимою хмарою висить сморід якогось дешевого алкоголю та екскрементів, доводиться затримати дихання, перш ніж я при звичаююсь до нього. Волоцюга прокидається, розплющує очі й позіхає, демонструючи страшенно чорні зуби між потрісканими фіолетовими губами.

Йому за сорок, він кремезний, коли намагається сісти, у світлі ліхтаря можна розібрати його риси: він давно неголений, у нього потрійне підборіддя, червоний ніс у широких коричневих венах. На ньому поліестеровий комбінезон лаймово-зеленого кольору, липкий на вигляд, заношені джинси від «Серджіо Валенте», вдягнені *на* комбінезон (хіт сезону від волоцюг), які порваний помаранчево-коричневий светр із V-подібним вирізом, із плямами, схожими на червоне вино. Здається, він дуже п'яний, або, може, божевільний, чи просто тупий. Він навіть не може сфокусувати

на мені погляд, коли я стаю над ним і затуляю ліхтар, вкриваючи його тінню. Я опускаюся на коліна.

— Привіт, — кажу я і протягну руку, яку обливав соба-
ка. — Пат Бейтмен.

Жебрак витріщається на мене, він важко дихає від тих зусиль, які знадобились йому, щоб сісти. Він не потискає мені руку.

— Тобі потрібні гроші? — питаю я м'яко. — Може... їжа?
Волоцюга киває і, вдячний, починає плакати.

Я лізу в кишеню, дістаю десятидоларову купюру, потім передумую і простягаю йому п'ятірку.

— Тобі це потрібно?

Він знову киває і ганебно відводить погляд, з носа у нього тече, відкашлявшись, він тихо каже:

— Я такий голодний.

— Тут ще й холодно, — кажу я. — Правда?

— Я такий голодний.

Він здригається раз, два, третій раз, і відводить очі, очевидно, присоромлений.

— Чому ти не працюєш? — питаю я, купюра досі в моїй руці, але так, щоб волоцюга не дотягнувся. — Якщо ти такий голодний, то чому б тобі не знайти роботу?

Він втягує повітря, тремтить і, схлипуючи, визнає:

— Я втратив роботу...

— Чому? — питаю я, щиро зацікавлений. — Ти пив? Тому втратив роботу? Продавав конфіденційну інформацію? Жартую. Ні, справді — ти пив на роботі?

Волоцюга охопив себе руками, схлипує і здавлено каже:

— Мене звільнили. Скоротили.

Відповідь мене влаштовує, я киваю.

— Так, шкода.

— Я такий голодний, — каже він і починає ридати, обіймаючи себе. Його собака, ця істота на ім'я Гізмо, починає скавучати.

— То чому не знайдеш іншу? — питаю я. — Чому не знайдеш іншу роботу?

— Я не... — він кашляє, жалюгідно і сильно тремтить, нездатний закінчити речення.

— Ти не що? — м'яко питаю я. — Не маєш іншої кваліфікації?

— Я голодний, — шепоче він.

— Я знаю, знаю, — кажу я. — Чорт, ти наче платівка, яку заїло. Я намагаюся допомогти...

Я стаю все нетерплячішим.

— Я голодний, — повторює волоцюга.

— Слухай. Ти думаєш, що чесно брати гроші в людей, у яких є робота? Які працюють?

Він кривиться, задихається, у нього хрипкий голос.

— А що мені робити?

— Слухай, — кажу я. — Як тебе звати?

— Ел, — каже він.

— Гучніше, — кажу я. — Давай.

— Ел, — каже він трохи голосніше.

— Знайди собі чортову роботу, Еле, — відверто кажу я. — У тебе негативний настрій. Саме це тобі заважає. Тобі треба зібратись. Я допоможу.

— Ви такий добрий, містере. Ви добрий. Добра людина, — белькоче він. — Я ж бо знаю.

— Тсс, — шепочу я. — Усе гаразд.

Я починаю пестити собаку.

— Прошу, — волоцюга хапає мене за зап'ясток. — Я не знаю, що робити. Мені так холодно.

— Ти знаєш, як від тебе смердить? — заспокійливо шепочу я і гладжу його по обличчю. — Цей *сморід*, Господи...

— Я не можу... — він мало не давиться, потім ковтає. — Не можу знайти притулок.

— Від тебе *тхне*, — кажу я йому. — Від тебе *тхне...* лайном.

Я досі гладжу собаку, у нього широко розплющені, вологі від вдячності очі.

— Знаєш що? Господи, Еле, подивись на мене і припини плакати, наче якийсь *педик!* — кричу я.

Усередині піднімається лють, я заплющую очі, стискаю перенісся і зітхаю.

— Еле... Вибач. Просто... Не знаю. У мене з тобою анічогісінько спільного.

Волоцюга не слухає. Він так ридає, що не спроможний на якусь виразну відповідь. Я повільно кладу купюру назад у кишеню свого пальта від «Лучіано Сопрані», забираю другу руку від собаки і тягнуся до іншої кишені. Безпритульний припиняє схлипувати і сідає, шукаючи п'ятірку чи, припускаю, свою пляшку шмурдяку. Я ще раз ніжно, співчутливо торкаюся його обличчя і шепочу:

— Ти хоч знаєш, який ти добаний невдаха?

Він безпорадно киває, я дістаю довгий тонкий ніж із зазубреним лезом і обережно, щоб не вбити його, вганяю лезо десь на півдюйма¹ в його праве око і різко смикаю ручкою вгору, сітківка негайно лопається.

Волоцюга надто здивований, щоб щось сказати. Він тільки шоковано роззявляє рот, повільно тягнеться брудною рукою в мітенках до обличчя. Я здираю з нього штани й у вогнях таксі, що рухається, бачу його мляві чорні стегна, вкриті висипанням, бо він постійно мочиться у свій комбінезон. Сморід лайна б'є мені в обличчя, я дихаю ротом, стоячи на колінах, і починаю бити його ножем у живіт, несильно, просто над густим жмутком лобкового волосся. Це його трохи витверезує, він інстинктивно намагається прикритись руками; собака скавучить, тепер дійсно люто, але не чинить напад, і я продовжую бити волоцюгу ножем, тепер через пальці, скривавляючи його долоні. Розрізане

¹ Приблизно сантиметр.

око звисає з очниці, стікає по щоці, він блимає і через це те, що лишилось всередині, виливається назовні, як червоний кривавий жовток. Однією рукою я хапаю його за голову, відтягую її, великим та вказівним пальцем розтуляю друге око, піднімаю ніж і б'ю кінчиком леза в очницю, спочатку надриваючи захисну плівку так, щоб око заповнилось кров'ю, потім розрізаю очне яблуко, і він нарешті починає кричати. Коли я розрізаю навпіл його ніс, він трохи забризкує мене і собаку кров'ю, і Гізмо починає блимати, щоб зігнати кров із очей. Я швидко витираю ніж об обличчя волощого, надрізаючи м'яз над щокою. Досі на колінах, я кидаю четвертак йому в обличчя, слизьке й блискуче від крові, обидві очниці порожні й скривавлені, те, що лишилось від очей, в прямому сенсі переливається густими широкими нитками через його розчахнуті криком губи. Я спокійно шепочу:

— Ось четвертак, піди, купи собі *гумки*, довбаний схиблений *нігер*.

Потім повертаюся до собаки, він гавкає, показуючи ікла, присідає, готовий накинутися на мене, і я наступаю на його витягнуті передні лапи так, що кістки в них одразу ж ламаються. Він падає на бік, скавучить від болю, передні лапи стирчать під божевільним, прикольним кутом. Я не можу стриматися, починаю сміятись і затримуюся, милуючись на цю картину. Коли наближається якесь таксі, я повільно йду звідти.

Після цього, пройшовши декілька кварталів на захід, я почуваюсь сп'янілим, жадібним, піднесеним, наче одразу після тренування, коли ендорфіни заповнюють нервову систему, чи наче після першої доріжки кокаїну, першої затяжки хорошою сигарою, першого келиха «Кристалу». Я зголоднів, мені треба щось з'їсти, але «У Нелл» я йти не хочу, хоч це й зовсім недалеко, а «Індокитай» здається не підходящим місцем для святкування. Тож я надумую піти

кудись, куди міг би зайти Ел, у «Макдональдс» на Юніонсквер. Відстоявши чергу, замовляю ванільний молочний коктейль («Дуже густий», — попереджаю я хлопця, він хитає головою і йде до апарата) і сідаю за столик спереду, куди сів би Ел; мій піджак з рукавами трохи брудний від крапель його крові. Дві офіціантки з клубу «Киця» проходять за мною і сідають у сусідню кабінку, обидві грайливо посміхаються. Я поводжусь стримано й ігнорую їх. Божевільна стара, зморщена, прокурена, сідає біля нас, киваючи ні до кого. Поблизу проїздить поліційна машина, і після ще двох молочних коктейлів мій кайф поступово розсіюється, стає менш інтенсивним. Мені стає нудно, я втомився, цьому вечору відчайдушно бракує кульмінації, і я починаю лаяти себе, що не пішов у той сальвадорський ресторанчик із Рідом Томпсоном та хлопцями. Дівчата чекають, вони явно зацікавлені. Я дивлюсь на годинник. Один із мексиканців за прилавком дивиться на мене, поки палить, вивчає плями на піджаку від «Сопрано» так, наче збирається щось сказати, але заходить клієнт, один із тих чорношкірих, які раніше намагалися продати мені крек, і йому треба приймати замовлення. Так що мексиканець відкладає сигарету і так і робить.

«Дженезис»

Я — фанат групи «Дженезис», відколи вийшов їхній альбом 1980 року «Дюк». До того я не дуже розумів їхню творчість, хоча з останнього альбому сімдесятих, концептуального «І їх стало троє» (це стосується колишнього члену групи, Пітера Гебрієла, який почав паршивеньку сольну кар'єру), мила пісня «Йти за тобою, йти за мною» мені *справді* подобалась. Але всі альбоми до «Дюка» здавалися надто претензійними, надто інтелектуальними. Саме «Дюк» (лейбл

«Атлантик»; 1980) зробив присутність Філа Коллінза більш помітною, музика стала сучаснішою, драм-машина вийшла на перший план, а тексти стали не такими містичними і конкретними (може, саме тому, що Пітер Гебріел пішов), і складні, неоднозначні дослідження втрат перетворилися на першокласні поп-хіти, які я радо прийняв. Аранжування пісень зосередились на ударних Філа Коллінза більше, ніж на басових партіях Майка Резерфорда чи клавішних рифах Тоні Бенкса. Класичний приклад цього — «Непорозуміння», яке не лише стало першим хітом групи у вісімдесятих, а й дало початок решті альбомів на все десятиріччя. «Увімкни це знову» — теж видатна пісня «Дюка» про негативний вплив телебачення. З іншого боку, «Марево» я досі не розумію, а от «Не питай, будь ласка» — зворушлива пісня про любов, присвячена колишній дружині, котра отримала опіку над їхньою спільною дитиною. Хіба ж рок-н-рол-група колись говорила про негативний аспект розлучення більш інтимно? Не думаю. «Дюк подорожує» та «Кінець Дюка», може, щось і означають, але надрукованих текстів немає, і важко зрозуміти, про що ж співає Коллінз, хоча в останньому треку в Тоні Бенкса справді складна й шикарна партія фортепіано. Єдина в альбомі халтура — «Сьогодні один», вона надто нагадує «Сьогодні, сьогодні, сьогодні» з останнього шедевра — альбому групи «Невидимий доторк», і насправді — це єдиний плагіат Коллінза з самого себе.

«Абакаб» (лейбл «Атлантик»; 1981) вийшов одразу після «Дюка», і йому на користь пішла зміна продюсера: новий, Г'ю Падем, зробив звучання ближчим до стилю вісімдесятих, і хоча пісні доволі середні, є в них і хороше: довга імпровізація в середині заглавного треку, і дудки якоїсь групи під назвою «Еарс, Вінд енд Фає» у пісні «Ніякої відповіді», і це лише два приклади. Пісні знову відображають темний бік емоцій, вони про людей, котрі почуваються

обездоленими чи живуть у суперечностях, але звук та стилістика блискучі й надзвичайно енергійні, навіть не зважаючи на назви: «Ніякої відповіді», «Нехай буде темно», «Хто це зробив?», «Подобається це чи ні». Бас Майка Резерфорда в цілому звучить дещо невиразно, але загалом звук вкрай злагоджений, завдяки неймовірним ударним Коллінза. Навіть у найдепресивніших піснях (на зразок «Додо», пісні про знищення) музика в «Абакаб» лине легко й жваво.

Мій улюблений трек — «Людина на розі», єдина пісня, яку повністю написав Коллінз, зворушлива балада в електронних звуках та з цікавою партією ударних. Хоча вона могла б завиграшки підійти будь-якому сольному альбому Філа, адже теми самотності, параної та відчуження загалом властиві «Дженезис», проте саме ця пісня пробуджує цілковиту надію та гуманізм, що притаманна гурту. «Людина на розі» глибоко порівнює взаємозв'язки з самотньою постаттю (може, волоцюгою, бідною, бездомною людиною?), «тою самотньою людиною на розі», яка просто там стоїть. «Хто це зробив?» розповідає про нестямі людини на тлі драйвової мелодії, і найцікавіше в пісні те, що головний герой так і не знаходить відповіді.

Г'ю Падем, у свою чергу, виступив продюсером ще менш ідейного альбому, названого просто «Дженезис» (лейбл «Атлантик»; 1983). Альбом непоганий, однак, на мій смак, він видається дещо неоригінальним. «Це все» звучить схоже на «Непорозуміння», «Сприймати все надто важко» нагадує «Викинути все це». Він також здається не таким джазовим, як попередні, наближеним до поп-альбому вісімдесятих, більше рок-н-рольним. Падем — чудовий продюсер, але матеріал явно слабший за попередні роки, тут відчувається втома. Альбом починається автобіографічною піснею «Мама», вона водночас зворушлива і чудернацька, хоча я так і не зрозумів, співак має на увазі свою справжню матір чи звертається до дівчини, яку зве «мама». «Це все» — плач коханця,

якого ігнорує і обтяжує нечутлива партнерка. Незважаючи на мотиви відчаю, яскрава мелодія, якій дуже просто підспівувати, робить пісню не такою депресивною, якою вона, певно, мала б бути. «Це все» — найкраща пісня в альбомі, проте вокал Філа найсильніший у «Домі біля моря», хоча текст там надто схожий на потік свідомості й сенсу має небагато. Можливо, там говориться про дорослішання і прийняття зрілості, але якось незрозуміло. У будь-якому разі, друга частина пісні, інструментальна, робить пісню цікавішою для мене, Майк Бенкс може показати віртуозність своєї гітари, мрійливі синтезаторні партії Тома Резерфорда м'яко оповивають трек, а коли Філ наприкінці повторює третій куплет, може і до гусячої шкіри дійти.

«Нелегальний чужинець» — найбільша відкрита політична пісня, яку коли-небудь записувала ця група, й до того ж — найсмійшніша. Тема мала б бути сумною — мексиканський нелегал намагається перейти кордон зі Сполученими Штатами, але ж деталі суто комічні: пляшка текіли в його руках, нова пара взуття (ймовірно, краденого), і все це описано вкрай точно. Філ виконує її нахабним, скиглявим псевдомексиканським голосом, від чого стає ще смійшніше, і рима «весело» — «чужинець» теж дуже підходить. «Робота, яку треба зробити» — найдрайвовіша пісня альбому, басова партія Бенкса просто надзвичайна, і хоча вона, начебто, розповідає про те, як детектив женеться за злочинцем, думаю, це цілком може бути і про те, як ревнивий коханець вистежує когось. «Срібна райдуга» — найліричніша пісня. Текст доволі складний, напружений і просто розкішний. Альбом завершується позитивною нотою, треком «Стане краще». Хоча декому його текст видається банальним, вокал Філа звучить настільки впевнено (на нього явно вплинув Пітер Гебріел, котрий сам ніколи не випускав такого виполірованого та душевного альбому), що ми віримо в наші надзвичайні можливості.

«Невидимий доторк» (лейбл «Атлантик»; 1986) — беззаперечний шедевр групи. Це епічний роздум про незбагненне, що водночас поглиблює і збагачує значення трьох попередніх альбомів. Тексти пісень промовляють до слухача, а музика настільки прекрасна, що від неї майже неможливо відсахнутись, пісні говорять про невідоме, відстань між людьми («Невидимий доторк»), ставлять питання про жорсткий контроль чи то з боку коханців, чи то влади («Земля збентеження»), чи навіть позбавлених сенсу повторень («Сьогодні, сьогодні, сьогодні»). В цілому, реліз посів належне місце серед найкращих творів рок-н-ролів десятиліття і завдячує цим, звісно ж, блискучим музикантам Бенксу, Коллінзу та Резерфорду, а Г'ю Падем, котрому раніше це не вдавалось, досяг настільки чистого, блискучого і сучасного звучання, в якому можна розчутити чи не найменший відтінок кожного інструмента.

Якщо говорити про майстерність текстів пісень у цілому, цей альбом досягає нових вершин професіоналізму. Взяти хоча б слова до «Землі збентеження», в яких вокаліст говорить про проблеми зловживання політичною владою. У пісні відчувається значно тужливіший і чорніший кач¹, ніж у тому, що робить Принц, чи Майкл Джексон, чи будь-який інший чорний артист останніх років. Альбом надзвичайно танцювальний, проте водночас й відверто актуальний, з цим не зрівняється навіть переоцінений Брюс Спрінгстін. Спостерігаючи за любовними поразками, Коллінз знову і знову перевершує Боса, досягаючи нового рівня відвертої емоційності у пісні «Надто глибоко». Проте трек показує і несподіваний аспект натури Коллінза — клоунський та жартівливий. Це найзворушливіша поп-пісня вісімдесятих про моногамію та відповідальність. Пісня «Все, що вона робить» (що перегукується зі «Згорнутим посередині» групи

¹ Своєрідність ритму та динаміки, яка збуджує слухача.

«Джей Джайлз Бенд», але енергійніша та проникливіша) розпочинає другу сторону, і після неї альбом досягає кульмінації треком «Доміно» з двох частин. Перша, «Серед нічної спеки», сповнена чітких, детально зображених образів відчаю, і вона контрастує з «Останнім доміно», бореться з ним, вселяючи надію. Пісня надзвичайно підносить дух. Текст дуже позитивний і життєствердний як для року.

Сольні проекти Філа Коллінза здаються більше комерційними і тому цікавіші у вужчому розумінні, особливо альбом «Форма одягу вільна» і пісні на зразок «Сьогодні у повітрі», «Наперекір усьому» (хоча цю пісню дещо затмарив кіношедевр, до якого вона писалась), «Забери мене додому», «Суссудіо» (чудова, чудова пісня, моя найулюбленіша) і його версія «Не можна підганяти кохання», яку не тільки я вважаю крашою за оригінал групи «Сьюпримз». Але я також думаю, що Філ Коллінз краще працює в рамках гурту, ніж як окремих митець — і я наголошую на слові *митець*. Насправді це стосується всіх трьох музикантів, бо «Дженезис» і досі найкраща, найвражаюча група, яку у вісімдесятих роках дала світу Англія.

Обід

Я сиджу в «ДюПлексі», новому ресторані Тоні Мак-Мануса, в районі Трайбека з Крістофером Армстронгом, котрий теж працює у «Пірс та Пірс». Ми разом навчалися в Ексетері, потім — в Університеті Пенсильванії та Вортоні, перш ніж переїхати на Мангеттен. Незрозумілим чином ми не змогли замовити столик у «Суб'єктах», тож Армстронг запропонував це місце. На ньому двобортна бавовняна сорочка на чотири гудзики з косим комірцем та вузькими смужками від «Крістіан Діор» і велика шовкова краватка з орнаментом пейслі від «Живанші Джентльмен». Його шкіряний записник

та шкіряна папка (обоє «Ботега Венета») лежать на третьому стільці біля нашого столика — столик хороший, біля вікна. Я вдягнув картатий костюм із камвольної вовни текстури «пташине око» марки «Де Рігьор» від «Шонеман», бавовняна поплінова сорочка від «Білл Бласс», краватка з маклсфілдського шовку і бавовняна хустинка від «Ешеар Броз». У ресторані тихо грає інструментальна версія пісень зі «Знедолених». Армстронг зустрічається з Джоді Стаффорд, котра раніше була з Годдом Хемліном, і цей факт, на додачу до моніторів, що звисають зі стелі й показують у повторенні відеозапис роботи кухарів, наповнює мене неназваним страхом. Армстронг щойно повернувся з островів і покритий дуже темною, надзвичайно рівномірною засмагою — такою як і я.

— То як там Багами? — питаю я, коли ми робимо замовлення. — Ти ж щойно звідти, так?

— Ну, Тейлоре, — починає Армстронг, дивлячись кудись за мою спиною, трохи вище голови, може, на колону, вкриту теракотовою фарбою, а може, і на відкриту трубу по всій довжині стелі. — Тим мандрівникам, які шукають ідеальної відпустки, варто подивитися на південь, на Багамські та Карибські острови. Є принаймні п'ять причин відвідати Кариби, враховуючи погоду, свята та фестивалі, не такі переповнені готелі та туристичні принади, ціни та унікальну культуру. Чимало туристів полишають міста, шукаючи прохолоднішого клімату на літо, та мало хто з них розуміє, що на Карибах цілий рік 75—85 градусів¹ і острови постійно охолоджуються пасатними вітрами. На півночі часто буває спекотніше...

Зранку темою «Шоу Патті Вінтерс» були вбивці немовлят. Серед глядачів студії сиділи батьки дітей, яких викрали, піддали тортурам та вбили, а на сцені група психіатрів

¹ 23,8—29,4 °С. (Прим. ред.)

та педіатрів намагалась допомогти їм *впоратися* з розпачем та гнівом (можу додати, що іноді — намарно, мені на втіху). Але насправді потішили мене (на самотньому екрані через супутник) троє засуджених на смерть убивць немовлят, які завдяки доволі складним прогалинам у законодавстві тепер планували дострокове звільнення і мали на нього неабиякі шанси. Але щось мене відвернуло, поки я дивився на екран величезного телевізора «Соні» за сніданком зі шматочків ківі та японського гібрида яблука та груші, води «Евіан», кексів із вівсяними висівками, граноли¹ з корицею та соєвим молоком; щось псувало мою радість від спостереження за материнським горем. І тільки наприкінці передачі я зрозумів, що це було: тріщина в стелі над картиною Девіда Оніки — я вже просив швейцара попередити про неї коменданта. Тож дорогою на роботу я зупинився біля реєстрації, вже збираючись скажитися швейцару, і мене зустрів *новий* швейцар, чоловік мого віку, але лисіючий, грубий і *жирний*. На столі перед ним поряд із примірником «Пост», розгорненим на сторінці коміксів, лежали три глазуrowаних пундики з джемом *та* два паруючих кухля з екстра-чорним *гарячим шоколадом*; і мені спало на думку, що я нескінченно привабливіший, успішніший і багатший, аніж цей бідолашний вилупок зараз, аніж те, чим він коли-небудь має шанс стати, і в раптовому пориві співчуття я посміхнувся і кивнув йому, вітаючись, навіть не поскаржившись.

— О, справді? — несподівано і голосно кажу я Армстронгу, хоч мені вкрай нецікаво.

— Як і в Сполучених Штатах, влітку там проходять фестивалі й особливі події — музичні концерти, мистецькі виставки, вуличні ярмарки та спортивні змагання. Через те, що

¹ Традиційна для США перекуса, а також страва для сніданку з нього, яка складається з суміші вівсяних пластівців, горіхів, меду, інколи рису, які зазвичай запікають до хрумкого стану. (*Прим. ред.*)

чимало людей їдуть в інші місця, на островах не так людно, тож і сервіс стає кращим, і взяти човен чи пообідати в певному ресторані можна без черги. Тобто мені здається, що більшість людей їздять туди за культурою, їжею, історією...

Зранку дорогою на Волл-стрит через затор мені довелося вийти з авто компанії і пройтися П'ятою авеню в пошуках станції метро. Я проминув щось схоже на гелловінський парад, і це мене збентежило, бо ж я був впевнений, що нині травень. Коли я зупинився на розі Шістнадцятої, щоби придивитись, виявилось, що це — дещо під назвою «Гей-прайд-парад», і в мене аж у шлунку закрутило. П'ятою авеню гордо прямували гомосексуали з рожевими трикутниками на куртках, деякі з них трималися за руки, більшість фальшиво, але в унісон співали «Десь». Я стояв перед магазином «Пол Сміт» і дивився на них з якимсь болючим зачаруванням; голова йшла обертом від самої думки про те, що людина, *чоловік*, може пишатися содомським гріхом із іншим чоловіком. Однак, коли підстаркуваті перекачані «пляжні хлопці» з обвислими моржевими вусами почали свистіти й загравати до мене під час паузи між рядками «Там є місце для нас, / Десь є місце для нас», я гайнув до Шостої авеню, вирішивши, що краще вже запізнитись на роботу, тож взяв таксі, повернувся до себе, де вдягнув новий костюм (від «Черруті 1881»), зробив собі педикюр і до смерті замучив маленького собачку, якого купив цього тижня в зоомагазині в Лексингтоні.

Армстронг бубонить собі далі.

— Водні види спорту, звісно, найпривабливіша місцева розвага. Але ж поля для гольфу та тенісні корти теж у прекрасному стані, й на більшості курортів влітку вони доступніші. Чимало кортів мають і нічне освітлення...

«Пішов ти... в сраку... Армстронгу», — думаю я, дивлячись у вікно на забиту машинами дорогу та волоцюг, які ходять по Чорч-стрит.

Приносять закуски: бріюш з в'яленими на сонці помідорами для Армстронга, чилі з перців поблано з пурпурово-оранжевим цибулевим мармеладом для мене. Сподіваюсь, Армстронг не захоче платити сам — мені треба показати цьому виблядкуватому йолопу, що в мене *справді* є платинова картка «Американ експрес». Чомусь зараз я слухаю Армстронга і мені дуже сумно, у горлі клубок, але я ковтаю, відпиваю свою «Корону», і це відчуття минається. Коли він зупиняє розповідь, щоб прожувати їжу, я майже мимоволі, і не думаючи про це, питаю:

— А їжа? Яка там їжа?

— Чудове питання. У цьому плані Кариби стали набагато привабливішими, коли острівна кухня поєдналась із європейською культурою. Багатьма ресторанами і володіють, і керують американці, британці, французи, італійці, навіть голландські експати¹...

Він милосердно зупиняється, відкушує шматок від свого бріюша, який нагадає губку, вмочену в кров — *його бріюш схожий на велику закривавлену губку*, — і запиває його ковтком «Корони».

Мій хід.

— А як щодо визначних пам'яток? — без цікавості питаю я, зосередивши увагу на своєму чилі, яке починає чорніти на жовтуватому мармеладі, який вишуканим восьмигранником оточує страву, листя кінзи облямовує мармелад, насіння перцю облягає листя кінзи.

— На визначні пам'ятки вплинула європейська культура, для якої чимало островів у вісімнадцятому столітті стали регіональними фортецями. Туристи можуть відвідати місця, де висаджувався Колумб. Нині наближається трьохсота

¹ Людина, котра тимчасово або на постійній основі мешкає в іншій країні, ніж вона народжена, вихована або отримала громадянство. (Прим. ред.)

річниця його першого плавання у 1590 році, тож спостерігається зростання зацікавлень островами, їхньою історією та культурою, яка є невід'ємною частиною життя островів...

Армстронгу, ти — просто... *засранець*.

— Ага, — киваю я. — Ну...

Краватки з орнаментом пейслі, костюми у шотландську клітинку, мої заняття з аеробіки, повернення відеокасет, вибрати спеції в Забара, жебраки, трюфелі з білого шоколаду... Нудотний запах «Драккар Нуар», яким користується Крістофер, плаває біля мого обличчя, змішується з запахом мармеладу та кінзи, цибулі та чилі.

— Ага, — повторюю я.

— А для активних туристів є альпінізм, екскурсії до печер, вітрильний спорт, катання верхи, річковий рафтинг, для азартних гравців на багатьох островах є казино...

Я мимохідь уявляю собі, як дістаю ніж і розрізаю собі зап'ясток, скеровую фонтан крові в голову Армстронга чи, ще краще, на його костюм — цікаво, він все одно говоритиме? Я вже думаю, може, встати, не перепрошуючи, взяти таксі, поїхати до іншого ресторану, десь у Сохо, можливо, ще далі, ближче до передмістя, випити, сходити у вбиральню, може, навіть зателефонувати Евелін, тоді повернутись у «ДюПлекс», і кожна молекула мого тіла каже мені, що Армстронг не припинить балакати про свою відпустку так, наче це відпустка всього *світу* на тих клятих Багамах. Десь у процесі офіціант прибирає напівз'їдені закуски, приносить свіже пиво, курча вільного випасу з малиновим оцтом та гуакамоле, телячу печінку з кав'яром пузанка та цибулею-пореєм, і хоча я не впевнений у тому, хто з нас що замовляв, це не має значення, бо обидві тарілки однаковісінькі. Зрештою, я беру собі курча з додатковим соусом із мексиканських томатів, так мені здається.

— Гостям Карибських островів не потрібен паспорт, тільки підтвердження громадянства США. І найкраще,

Тейлоре, те, що *мова* не стане на заваді. Англійською розмовляють усюди, навіть на тих островах, де офіційна мова французька або іспанська. Більшість островів колись були британськими...

— Моє життя — це пекло, — раптом кажу я, ганяючи по тарілці порей. Тарілка, до речі, порцелянова і трикутної форми. — І є ще дуже багато людей, яких я, ем... хочу... ну, здається, хочу *вбити*.

Я роблю наголос на останньому слові і дивлюсь Армстронгу в обличчя.

— Сервіс на островах покращився, відколи і «Американ Ейрлайн», і «Істерн Ейрлайн» збудували в Сан-Хуані вузлові аеропорти і започаткували внутрішні рейси на ті острови, до яких прямих рейсів не було. Завдяки додатковим рейсам «BWIA», «ПанАм», «ALM», «Ейр Ямайка», «Багами Ейр» та «Кайман Ейрвейз», до більшості островів просто дістатись. Завдяки додатковому авіасполученню від компаній «LIAT» та «BWIA», які забезпечують низку постійних рейсів з острова на острів...

Поки Армстронг говорить, до нас підходить чоловік, здається, це Чарльз Флетчер, він плескає мене по плечу і каже: «Привіт, Сімпсоне», і ще: «Побачимось у «Флотіз», а потім зустрічає у дверях надзвичайно привабливу жінку (великі цицьки, білявка, вузька сукня, не його секретарка, не його дружина), і вони йдуть із «ДюПлекса» разом у чорному лімузині. Армстронг досі їсть, розрізаючи телячу печінку на ідеально квадратні шматочки, і досі говорить, а мені стає все сумніше.

— Туристи, які не можуть виділити на відпочинок весь тиждень, знайдуть на Карибах ідеальне місце для незвичних вихідних. «Істерн Ейрлайнз» створили «Клуб вихідного дня», долучивши туди чимало цікавих місць на островах і надавши членам клубу можливість відвідувати їх за зниженою ціною. Я знаю, це не важливо, але люди можуть.

Концерт

Усіх дуже дратує цей концерт у Нью-Джерсі, на який сьогодні тягне нас Керрузерс. Це ірландський гурт під назвою «Ю Ту», минулого тижня вони були на обкладинці журналу «Тайм». Квитки були призначені для групи клієнтів-японців, але вони в останню хвилину скасували подорож до Нью-Йорка, тож Керрузерс не зміг (принаймні він так каже) продати ці квитки в першому ряду. Тож тут Керрузерс із Кортні, Пол Овен та Ешлі Кромвелл, Евелін та я. Коли я дізнався, що Пол Овен теж буде, то кликав із собою Сесілію Вагнер, дівчину Маркуса Хальберстама, оскільки Пол Овен, здається, цілком переконаний, що Маркус — це я. І хоча її потішило моє запрошення (завжди підозрював, що дівчина до мене небайдужа), вона мусила піти на офіційну вечірку з приводу прем'єри нового британського мюзиклу «Меггі!». Однак Сесілія щось сказала про обід наступного тижня, і я пообіцяв подзвонити їй у четвер. Сьогодні ми з Евелін мали вечеряти разом, але сама думка про те, що доведеться дві години просидіти з нею на самоті, наповнює мене незваним жахом, тож я телефоную їй, неохоче пояснюю зміни у планах, а вона питає, чи буде там Тім Прайс, коли я кажу, що ні, вона мить вагається, а потім погоджується, і я скасовую замовлений Джин столик у «Н₂О», новому ресторані Клайва Павелла в Челсі, і раніше йду з офісу, щоб позайматися перед концертом аеробікою.

Дівчата не надто радіють тому, що побачать групу, вони по черзі зізналися мені, що їм зовсім не хочеться тут бути. У лімузині дорогою до місця під назвою «Медоулендз» Керрузерс намагається всіх підбадьорити, розповідаючи, що Дональд Трамп — великий фанат «Ю Ту», а потім ще відчайдушніше, що Джон Гутфренд¹ теж купує їхні записи.

¹ «Король Волл-стрит», банкір, бізнесмен та інвестор.

Відкорковано одну пляшку «Кристалу», потім — другу. Телевізор налаштовано на прес-конференцію Рейгана, однак трансляція погана, з перешкодами, і ніхто не звертає на неї уваги, крім мене. «Шоу Патті Вінтерс» зранку було про жертв нападів акул. Пол Овен чотири рази назвав мене Маркусом, а Евелін двічі — Сесілією, мені аж стало краще, однак Евелін навіть не помітила, бо весь цей час витріщалась на Кортні. У будь-якому разі, Овена ніхто не виправив, і схоже, що так і буде. Я навіть сам декілька разів назвав її Сесілією, коли був певен, що вона не слухає, бо з ненавистю дивиться на Кортні. Керрузерс усе говорить мені, який гарний маю вигляд, і робить компліменти моему костюму.

Ми з Евелін — чи не найкраще вбрана пара. На мені — пальто з ягнячої вовни, шерстяний піджак та штани з шерстяної фланелі, бавовняна сорочка, кашеміровий светр із V-подібним вирізом і шовкова краватка, все від «Армані». Евелін вдягнула бавовняну блузку від «Дольче енд Габбана», замшеві туфлі від «Ів Сен-Лоран», спідницю з телячої шкіри з трафаретним орнаментом від «Адрієнн Ландау» з замшевим паском від «Джилл Стюарт», колготки від «Кельвін Кляйн», сережки з венеційського скла від «Френсіс Патікі Штейн»; в руках у неї біла троянда, яку я купив у корейському кіоску, перш ніж Керрузерс заїхав за мною на лімузині. Сам він вбраний у спортивний піджак із ягнячої вовни, кардиган з кашеміру та шерсті лами, трикотинові штани, бавовняну сорочку та шовкову краватку, все від «Гермес». («Як жалюгідно», — шепоче мені Евелін, і я мовчки погоджуюсь.) На Кортні — топ з шовку органді в три шари і довга оксамитова спідниця-годе, сережки з оксамитом та емаллю від «Хозе та Марія Баррера», рукавички «Портолано» та взуття від «Гуччі». Пол та Ешлі, як на мене, *надто* урочисто вбрані, вона навіть вдягнула темні окуляри, хоча в лімузині тоновані вікна, і взагалі вже сутінки. Ешлі тримає букетик стокроток, який подарував їй Керрузерс,

однак ревнощів у Кортні це не викликало — вона зосереджена на бажанні роздерти обличчя Евелін, і, хоча це обличчя привабливіше, ніж у неї, зараз мені це видається непоганою ідеєю, я б не проти подивитись, як Кортні це робить. У Кортні *трохи* краще тіло, а в Евелін — красивіші груди.

Концерт почався хвилин двадцять тому. *Ненавиджу* живу музику, але всі навколо стрибають, їхній радісний галас цілком може позмагатися з ревінням, що лине з колонок над нами. Єдине справжнє задоволення — бачити Скотта та Енн Смайлі в десяти рядах за нами, на паскудніших, хоча й не дешевших місцях. Керрузерс міняється місцями з Евелін, щоб обговорити зі мною справи, але я нічого не чую, тож міняюся місцями з Евелін, щоб поговорити з Кортні.

— Луїс *проноза*, — кричу я. — Він нічого не підозрює.

— Едж носить «Армані», — кричить вона і показує на басиста.

— Це не «Армані», — волаю я у відповідь. — Це «Емпоріо».

— Ні, — гукає вона. — «Армані».

— Сірі тони надто приглушені, бірюзові й темно-сині теж. Чіткі вилоги, м'яка шотландка, горошок та смути — ось «Армані». *Не* «Емпоріо», — кричу я, затуливши вуха руками, вкрай роздратований тим, що вона цього не знає і не може їх розрізнити. — Є різниця. Хто з них Ледж?

— Може, ударник Ледж, — волає Кортні. — Здається. Я не впевнена. Мені потрібна сигарета. Де ти був минулої ночі? Якщо скажеш, що з Евелін, я тебе вдарю.

— На ударнику нічого від «Армані» нема, — кричу я. — І «Емпоріо» теж ніде нема.

— Я не знаю, хто з них ударник, — кричить Кортні.

— Спитай у Ешлі, — криком пропоную я.

— Ешлі? — гукає вона, тягнеться через Пола і торкається ноги Ешлі. — Хто з них Ледж?

Ешлі волає щось, я не чую, тоді Кортні повертається до мене і знизує плечима.

— Вона каже, їй не віриться, що вона в Нью-Джерсі.

Керрузерс знаками показує Кортні, що хоче помінятися з нею місцями. Кортні відмахується від нього і бере мене за стегно, я одразу напружую його, і вона схвально проводить по ньому пальцями. Однак Луїс наполягає, тож вона підводиться і кричить до мене:

— Нам сьогодні потрібні наркотики!

Я киваю. Вокаліст, Боно, вищить щось на зразок «Де всі біти звучать однаково». Евелін та Ешлі виходять купити сигарет, зайти до вбиральні й випити чогось освіжаючого. Луїс сідає поряд зі мною.

— Дівчата знулились, — кричить він мені.

— Кортні хоче, щоб ми дістали трохи кокаїну, — волаю я.

— Ну, *чудово*, — надувається Луїс.

— Столик десь замовляли?

— У «Брюсселі», — волає він, дивлячись на «Ролекс». — Але *сумніваюся*, що ми встигнемо.

— Якщо *не* встигнемо, — попереджаю я, — я більше *нікуди* не поїду. Висадиш мене біля моєї квартири.

— Встигнемо, — гукає він.

— Якщо ні, то, може, японська кухня? — пропоную я, вже м'якше. — У Верхньому Вест-Сайді є шикарний суши-бар. «Леза». Шеф-кухар раніше працював у «Ізоїто». У них у «Загаті» *чудовий* рейтинг.

— Бейтмене, я ненавиджу японську кухню! — кричить до мене Керрузерс, затуливши вухо рукою. — Вузькоокі покидьки.

— Що, — кричу я, — ти верзеш?

— Я знаю, знаю, — волає він, вирячивши очі. — Вони заощаджують краще за нас, і у них небагато винаходів, але вони точно, в біса, знають, як красти наші відкриття, покращувати їх, а потім запихати в наші довбані горлянки!

Я дивлюсь на нього й очам своїм не вірю, потім переводжу погляд на сцену. Там гітарист бігає по колу, Боно

простягнув руку до глядачів і біжить з краю сцени, і я знову дивлюся на Луїса. У нього досі обличчя багрове від люті, він дивиться на мене, очі вирячені, на губах слина, і нічого не каже.

— І як це, в біса, пов'язано з «Лезами»? — нарешті запитую я, щиро збентежений. — Витри рот.

— Тому я ненавиджу японську їжу, — кричить він у відповідь. — Сашимі. Рол Каліфорнія. О, *Господи*, — він вдає, що засовує палець у горло і зараз блювоне.

— Керрузерсе... — я зупиняюся, досі дивлюся на нього зблизька, вивчаю його обличчя, трохи наляканий, і не можу згадати, що ж я хотів сказати.

— Що, Бейтмене? — питає Керрузерс, нахилиючись до мене.

— Слухай, аж не віриться в що фігну, — кричу я. — Не віриться, що ти не замовив столик на *пізніше*. Нам доведеться *чекати*.

— Що? — гукає він, прикладаючи долоню до вуха, наче це щось змінить.

— Нам доведеться *чекати*! — кричу я голосніше.

— Це не проблема, — відповідає Луїс.

Вокаліст добігає до нас, простягнувши руку, я відмахуюсь від нього.

— То все гаразд? *Гаразд?* Ні, Луїсе, ти *помиляєшся*. Не *гаразд*.

Я дивлюся на Пола Овена, якому теж, вочевидь, нудно, він затулив вуха руками, але все одно примудряється про щось говорити з Кортні.

— Чекати не доведеться, — кричить Луїс. — Обіцяю.

— *Не* обіцяй, йолопе, — кричу я. — Пол Овен досі опікується рахунками Фішера?

— Не гнівайся на мене, Патріку, — горланить Луїс у відчаї. — *Усе* буде добре.

— *Господи*, та облиш, — волаю я. — Послухай, Пол Овен досі опікується рахунками Фішера?

Керрузерс дивиться на нього, потім — на мене.

— Так, здається. Я чув, у Ешлі хламідії.

— Я з ним поговорю, — кричу я, підводжуся і сідаю на порожнє місце поряд із Овеном.

Але коли я сідаю, щось дивне на сцені привертає мою увагу. Боно йде за мною, стає навколішки на самому краю і дивиться просто мені в очі; на ньому чорні джинси (може, «Гітано»), сандалі, шкіряна жилетка без сорочки під нею. У нього біле тіло, запорошене потом, — недостатньо підкачане, поганий тонус м'язів, а те, що можна назвати м'язами, вкрите волоссям на грудях. На голові ковбойський капелюх, волосся зібране у хвіст, він стогне щось похоронне (я розчув рядок «Герой — лише комаха в цьому світі»). На його обличчі ледь помітна самовдоволена усмішка, вона збільшується, впевнено стає ширшою, у нього сяють очі й фон сцени стає червоним; і раптом на мене накочується це відчуття, це знання — я можу бачити серце Боно, і моє власне від цього б'ється швидше, бо я розумію, що співак передає мені щось. Я усвідомлюю, що у нас чимало спільного, відчуваю зв'язок, і не так уже й важко повірити, що невидимі нитки, що йдуть від нього, зараз огорнули мене; публіка зникає, музика уповільнюється, стає м'якшою, на сцені тільки Боно (стадіон порожній, група розчиняється в повітрі), і це повідомлення, його повідомлення, воно спочатку непевне, однак з кожним разом все потужнішає, він киває мені, я киваю йому, все стає яснішим, моє тіло живе, воно горить, раптом спалах білого, сліпучого світла, воно з'являється нізвідки, огортає мене, і я чую, я справді *відчуваю*, я можу розібрати це повідомлення, що горить оранжевими літерами над головою Боно: «Я... диявол... і я... такий... як... ти...»

А потім всі — публіка, музиканти — з'являються знову, музика повільно наростає, і Боно, відчувши, що я отримав повідомлення (я точно *знаю*, що він *відчув* мою реакцію),

відвертається, задоволений; мені лоскотно, моє обличчя розпашілось, ерекція пульсує до болю, руки напружено стиснені в кулаки. Однак раптом все це минає, наче хтось натиснув вимикач, фон знову стає білим. Боно, диявол, на іншому боці сцени, і все зникає — відчуття в серці, в голові. Тепер мені неодмінно потрібно дізнатись про рахунки Фішера, якими опікується Овен, ця інформація видається життєво важливою, важливішою за той зв'язок, що виник у мене з Боно — він віддаляється, блякне. Я повертаюсь до Пола Овена.

— Гей, — гукаю я. — Як воно?

— Оті хлопці... — він вказує на групу робітників сцени, що стоять біля дальнього краю першого ряду і вдивляються в натовп, про щось розмовляючи. — Вони показували на Евелін, Кортні та Ешлі.

— Хто вони? — кричу я. — Вони з Оппенхаймера?

— Ні, — волає Овен у відповідь. — Гадаю, це адміністратори, шукають дівчат для сексу з групою.

— Ого, — кричу я. — Я думав, може, вони з «Барніз».

— Ні, — кричить він, — їх називають секс-координаторами.

— А ти звідки це знаєш?

— Мій кузен — менеджер проекту «Все, що потрібно від пекла», — кричить він.

— Мене дратує, що ти це знаєш, — кажу я.

— Що? — волає Овен.

— Ти досі опікуєшся рахунками Фішера? — кричу я у відповідь.

— Так, — горлає він. — Пощастило, так, Маркусе?

— Звісно, — волаю я. — Як ти їх отримав?

— Ну, я мав справу з рахунками Ренсома, і все просто стало на свої місця. — Він безпорадно знизує плечима, охайний вилупок. — Розумієш?

— Ого! — гукаю я.

— Так, — кричить Пол у відповідь, потім розвертається на місці й кричить на двох жирних і тупих на вигляд дівчат

з Нью-Джерсі, які по черзі палять величезний косяк; одна з цих корів загорнулась, здається, в ірландський прапор. — Приберіть, будь ласка, свою *смердючу траву*, від неї *тхне*.

— Я теж так хочу, — кричу я, розглядаючи його ідеально рівний проділ; у нього навіть шкіра голови засмагла.

— Чого хочеш? — гукає він. — Марихуани?

— Ні, нічого, — кричу я так, що горло болить, і відкидаюсь на спинку сидіння, порожнім поглядом витріщаюсь на сцену й гризу ніготь на великому пальці, псуючи вчорашній манікюр.

Коли Евелін та Ешлі повертаються, ми йдемо звідти, і вже пізніше лімузин їде назад на Мангеттен, до наших столиків у «Брюсселі», відкорковано ще пляшку «Кристалу», по телевізору досі говорить Рейган; Евелін та Ешлі розповідають, що біля жіночої вбиральні до них підійшли двоє викидайл і запропонували їм зайти за сцену. Я пояснив їм, хто це був і для чого вони це роблять.

— *Боже*, — роззявляє рот Евелін. — То мене, кажеш... *секс-координували?*

— Б'юсь об заклад, у Боно маленький член, — каже Овен, дивлячись у тоноване вікно. — Знаєте, ці ірландці...

— Як думаєте, у них там був банкомат? — питає Луїс.

— Ешлі, — вигукує Евелін. — Ти чула? Нас *секс-координували!*

— Як виглядає моя зачіска? — питаю я.

— Ще «Кристалу»? — питає Кортні в Луїса.

Трохи про день четверга

...Зараз по обіді, і я опиняюсь у телефонній будці на розі десь у центрі, не знаю де, але я спітнів, у голові важко пульсує мігрень, у мене першокласний напад паніки, тож я шукаю по кишнях «Валіум», «Ксанакс», рештки «Гальціону»,

хоч щось, але знаходжу лише три потерті пігулки «Нуприну» в коробочці від «Гуччі», тож кидаю до рота одразу всі три, запиваю дієтичною пепсі, але от звідки вона взялась, я не зможу сказати, навіть якщо моє життя залежатиме від цього. Я забув, з ким обідав і, що важливіше — де. Це був Роберт Айлз у «Бітах»? Чи Тодд Гендрікс «В Урсулі», новому ресторанчику Данкана Голмса в районі Трайбека? Чи це був Ріккі Воррел і ми були в «Грудні»? Міг це бути Кевін Вебер у «Контрі» в Ного? Може, я замовив сандвіч з куріпкою на бріюші, з зеленими помідорами, чи велику тарілку салату з соусом, з молюсками?

— Боже, я не пам'ятаю, — стогну я, мій одяг (спортивна куртка з льону та шовку, бавовняна сорочка, картаті лляні штани кольору хакі, все від «Мацуда», шовкова краватка з емблемою «Мацуда», ремінь від «Коуч Лезервеар») просякнутий потом, я знімаю куртку і витираю нею обличчя. Телефон і далі дзвонить, але ж я не знаю, кому зателефонував, і просто стою там на розі; на чолі в мене «Рей Бени», вони балансують під дивним, вигнутим кутом. А потім я чую ледве знайомий голос на тому кінці — м'який голос Джин, що намагається перекричати безкінечний галас затору на Бродвеї. Темою «Шоу Патті Вінтерс» зранку був аспірин: Чи Може Він Врятувати Вам Життя?

— Джин? — кричу я. — Алло? *Джин?*

— Патріку? Це ти? — гукає вона. — *Алло?*

— *Джин*, мені потрібна допомога! — кричу я.

— Патріку?

— Що?

— Джессі Форрест дзвонив, — каже Джин. — Він замовив столик у «Мелроуз» сьогодні на восьму, а Тед Медісон і Джеймі Конвей хочуть випити з тобою «У Гаррі». Патріку? Де ти?

— Джин? — зітхаю я, витираючи ніс. — Я не...

— О, і ще Тодд Лаудер дзвонив, — каже Джин. — Ні, тобто Кріс... о ні, таки Тодд Лаудер, так, Тодд Лаудер.

— Господи, — стогну я, послаблюючи вузол краватки, на мене тисне серпневе сонце. — Що ти верзеш, сучко?

— Не в «Сучках», Патріку. Столику «Мелроуз». Не в «Сучках».

— Що я роблю? — кричу я.

— Де ти?

І потім:

— Патріку? Що з тобою?

— Я не зможу, Джин, — кажу я і видавлюю: — Не зможу приїхати до офісу сьогодні.

— Чому?

Голос Джин звучить пригнічено чи, може, просто збентежено.

— Просто... скажи... ні! — верещу я.

— Що таке, Патріку? Все гаразд? — питає вона.

— У тебе до всирачки сумний голос, Господи, припини! — кричу я.

— Патріку. Вибач. Тобто я хотіла сказати: «Просто скажи ні», але...

Я вішаю слухавку й кидаюсь геть від телефонної будки, плеєр на шиї раптом здається каменем, який душить мене (а ранній Діззі Гіллеспі, що лунає з нього, страшенно мене дратує), тож доводиться викинути дешевий вокмен до найближчого смітника, через який я перечепився. Я чіпляюсь за край смітника, важко дихаючи, дивлюся на досі працюючий вокмен, дешева куртка «Мацуда» зав'язана у мене на поясі, сонце розтоплює мус на моїй голові, він змішується з потом і стікає обличчям так, що я відчуваю його смак, коли оближую губи, і цей смак починає мені подобатися, в мені прокидається жадова, я запускаю руку в волосся і жадібно оближую її, йдучи Бродвеєм, ігноруючи літніх пані, які роздають листівки, проходжу повз магазини джинсів, з дверей яких гучно реве музика, виливається на вулицю, і люди рухаються в такт пісні. Це сингл Мадонни, і Мадонна вигукує: *«Життя — це загадка, всі мусять лишитися*

самі...»; кур'єри на велосипедах несуться повз мене, я стою на розі й гарчу на них, люди оминають мене, байдужі, ніхто не звертає уваги, вони навіть не прикидаються, що не звертають уваги, і це витверезує мене, достатньо для того, щоб зайти в сусідній «Конранз» і купити там чайник; але варто мені подумати, що нормальність до мене повернулась і зі мною все гаразд, мій шлунок скручується, ці судоми настільки сильні, що я, накульгуючи, ввалююся до найближчих дверей і стискаю живіт, згинаючись від болю; раптом біль вщухає на якийсь час — його вистачає на те, щоб я випростався і рушив до наступної крамниці; опинившись усередині, я купую набір ножів для м'яса, сокиру, пляшку соляної кислоти, а потім йду до зоомагазину далі по вулиці і купую клітку-лабіринт та двох білих щурів, щоб замордувати їх із допомогою ножів та кислоти, сьогодні ж, але трохи згодом; і лишаю пакет зі щурами в «Поттері Барн», де купую свічки, чи зрештою я купив чайник? Тепер я шкутильгаю по «Лафайетт»¹, обливаюся потом, стогну, відштовхую людей з дороги, з мого рота ллється піна, шлунок викручується страшними спазмами (можливо, від стероїдів, але сумніваюсь), аж нарешті я заспокоююсь достатньо для того, аби зайти до «Грістедез», походити між полиць і вкрасти бляшанку консервованої шинки — я спокійно виходжу з магазину, сховавши її під курткою «Мацуда», йду далі кварталом, намагаюся сховатись у холі «Американ Фелт Білдинг», відкриваю жерстянку своїми ключами, не зважаючи на швейцара, який спочатку наче впізнає мене, а потім, коли я починаю пхати до рота цілі жмені шинки, набираючи теплувате рожеве м'ясо з бляшанки так, що воно забивається мені під нігті, погрожує викликати поліцію. Я йду звідти, на вулиці вибльовую всю шинку, притулившись до плакату «Знедолених» на автобусній зупинці,

¹ Торговий центр.

і цілую миле обличчя Епоніни, її губи, розмазуючи коричневі сліди блловотиння по її ніжному, скромному личку та видряпаному на ньому слову «ЛЕСБІЙКА». Розстібаю підтяжки, не звертаю уваги на жебраків, прошаки не звертають уваги на мене, я марю, просякнутий потом, і опиняюсь знову в центрі, у «Тавер Рекордз», опановую себе, буркочу знову й знову, ні до кого не звертаючись: «Мені треба повернути відеокасети, мені треба повернути відеокасети», купую два примірники мого улюбленого диска, «Повернення Бруно» Брюса Вілліса, потім застрягаю в оберткових дверях на цілих п'ять обертів і випадаю з них на вулицю, де зустрічаюся з Чарльзом Мерфі з «Кіддер Пібоді», чи, може, це Брюс Баркер з «Морган Стенлі», байдуже, він каже: «Привіт, Кінслі», і я відригаю просто йому в обличчя, у мене закочені очі, зеленкувата жовч скрапує з вишкірених ікл, а він спокійнісінько каже: «Побачимось у “Флотіз”, так? Северт теж буде?» Я хрипко кричу, задкуючи, влітаю у фруктовий кіоск корейського магазинчика, перекидаю гори яблук, помаранчів і лимонів, вони котяться на тротуар, через канаву, на вулицю, де їх чавлять таксі й авто, і автобуси, і пікапи, і я відчайдушно прошу пробачення, випадково простягаю корейцю свою платинову картку, він верещить, тоді я даю йому двадцятку, і він одразу ж її бере, але все одно хапає мене за лацкани брудної, зіжмаканої куртки, яку я змусив себе знову вдягнути; і коли я дивлюсь у його вузькооке кругле обличчя, він раптом заводить приспів «Блискавка вдаряє» Лу Крісті. Я відсахуюсь, наляканий, і біжу назад, на край міста, додому, але місцини, люди, магазини продовжують перебивати мене, наркодилер на Тринадцятій пропонує мені крек, я всліпу махаю купурою у п'ятдесят доларів перед його обличчям, він вдячно каже: «Ого» — і потискає мені руку, лишаяючи в моїй долоні п'ять ампул, які я одразу *ковтаю цілими*, і дилер дивиться на мене, намагаючись приховати стурбованість за зачарованим

поглядом, я хапаю його за шию, кречочу: «Найкращий двигун у БМВ 750 iL», у мене з рота тхне; потім я йду до телефонної будки, де несучазна-що оператору, зрештою, спромігшись назвати номер своєї кредитної картки, а потім уже говорю з головним офісом «Ексклюзиву», скасовуючи сеанс масажу, на який я не записувався. Я дивлюся на свої ноги, точніше — на лофери від «А. Тестоні», якими відкидаю з дороги голубів, це допомагає мені зібратись, і, навіть не помітивши цього, я заходжу в старий гастроном на Другій авеню, я досі спантеличений, збентежений, спітнілий, підхожу до низенької, товстої єврейки, старої та жадливо вдягненої.

— Слушайте, — кажу я. — У мене столик заброньований. Бейтмен. Де метрдотель? Я знаю Джеккі Мейсон.

Вона зітхає:

— Я можу вас посадити і без попереднього замовлення, — і тягнеться за меню.

Єврейка веде мене до жадливого столика біля туалетів, я забираю в неї меню і втікаю до трохи зручнішого столика, і мене вражає те, яка дешева тут їжа: «Це якийсь довбаний жарт?» — і, відчуваючи присутність офіціантки, я роблю замовлення, навіть не глянувши вгору.

— Чизбургер. Я б хотів чизбургер, середньо просмажений.

— Вибачте, сер, — каже офіціантка. — Без сиру. Кошер.

І я гадки не маю, яку дурню вона верзе, і кажу:

— Добре. *Кошер*бургер, але з сиром, монтерей джек згодиться, і... Господи, — стогну я, відчувши наближення судом.

— Без сиру, сер, — каже вона. — *Кошер*...

— Господи, це якийсь *кошмар*, то ти чортова *єврейка*? — буркочу я. — *Кисломолочний сир*? Просто *принеси його*?

— Я покличу менеджера, — каже вона.

— Байдуже. Але поки принеси щось випити, — шиплю я.

— Так? — питає вона.

— Ванільний... молочний коктейль.

— Молочних коктейлів нема. *Кошер*, — каже вона. — То я покличу менеджера.

— Ні, *чекай*.

— Містере, я покличу менеджера.

— Що за фігня відбувається? — питаю я, мене трусить, платинова картка «АмЕкс» вже лежить на масному столі.

— Молочних коктейлів нема. *Кошер*, — каже вона. У неї повні губи, вона просто одна з мільярдів людей, які ходять планетою.

— То принеси довбаний... ванільний... *солодовий* коктейль! — ричу я, бризкаючи слиною на меню. Вона просто дивиться на мене.

— *Густий!* — додаю я.

Єврейка йде за менеджером, і коли я бачу його, лису гладку копію офіціантки, я підводжуся і верещу:

— Йди у сраку, йобаний, відсталий жид!

Вибігаю з гастроному на вулицю, де...

Клуб «Єль»

— Які правила для носіння безрукавок? — запитує Ван-Паттен у людей за столом.

— Ти про що? — Мак-Дермотт супиться і відпиває свій «Абсолют».

— Так, — погоджуюсь з ним я. — *Проясни*.

— Я про те, чи вони чітко неформальні...

— Чи їх таки можна носити з *костюмом*? — перебиваю його я, закінчуючи речення.

— Саме так, — усміхається він.

— Що ж, як каже Брюс Боєр... — починаю я.

— Стоп, — зупиняє мене Ван-Паттен. — Він з «Морган Стенлі»?

— Ні, — посміхаюсь я. — Він не з «Морган Стенлі».

— Він раптом не серійний вбивця? — з підозрою запитує Мак-Дермотт і стогне: — Тільки не кажи, що це ще один серійний вбивця, Бейтмене. Тільки *не* ще один.

— Ні, Мак-Йолопе, він не *серійний* вбивця, — кажу я, розвертаючись до Ван-Паттена, але все одно ще раз повертаюся до Мак-Дермотта. — Мене це дуже бісить.

— Але ти завжди про них говориш, — скаржиться Мак-Дермотт. — І завжди таким звичним, повчальним тоном. Розумієш, я не хочу нічого знати про Сина Сема, чи йобаного Гілсайдського Душителя¹, чи Теда Банді, чи Пір'яну Голову, заради Бога.

— Пір'яна Голова? — питає Ван-Паттен. — Що за Пір'яна Голова? Звучить вкрай небезпечно.

— Він про Шкіряне Обличчя, — кажу я, зіщипивши зуби. — Шкіряне Обличчя. З «Техаської різни бензопилою».

— А, — ввічливо всміхається Ван-Паттен. — Звісно.

— І він *був* вкрай небезпечним, — додаю я.

— Гарзд, продовжуй. Брюс Боєр, що *він* робив? — запитує Мак-Дермотт, зітхаючи і закотивши очі. — Подивимось: знімав із жертв шкіру заживо? Доводив до голодної смерті? Переїжджав машиною? Згодовував їх собакам? Що?

— Та ну, хлопці, — киваю я. І дражнюсь, додаючи: — Він робив дещо *значно* гірше.

— На кшталт, водив їх вечеряти у новий ресторан Мак-Мануса? — запитує Мак-Дермотт.

— Це годиться, — погоджується Ван-Паттен. — Ти там був? Огидне місце, еге ж?

— Ти їв там м'ясний пиріг? — питає Мак-Дермотт.

— М'ясний пиріг? — Ван-Паттен шокований. — А як щодо *інтер'єру*? Щодо тих паскудних *скатертин*?

¹ Двоє серійних убивць, які тероризували Лос-Анджелес впродовж жовтня 1977 р. та лютого 1978 р.; більшість жертв були знайдені на Голлівудських пагорбах (Hollywood Hills), звідти й назва.

— Але ж ти їв м'ясний пиріг? — Мак-Дермотт тисне.

— Звісно, я їв м'ясний пиріг, і голубів, і марліна, — відповідає Ван-Паттен.

— Боже, про марліна я й забув, — стогне Мак-Дермотт. — Марлін-чилі.

— Після огляду Міллера в «Таймс», кому стане клепки не замовити м'ясний пиріг чи марліна, якщо вже там?

— Але Міллер помилявся, — каже Мак-Дермотт. — Це було гидко. Кесаділья з папаєю? Зазвичай це смачно, але ж там, Господи... — він зі свистом хитає головою.

— І дешево, — додає Ван-Паттен.

— Дуже дешево, — повністю згоден Мак-Дермотт. — І той крихкий тарт із кавуном...

— Джентльмени, — я відкашлююсь. — Кхм. Маю вас перервати...

— Гарзд, гарзд, давай далі, — каже Мак-Дермотт. — Розкажи ще про Чарльза Моера.

— Брюса Боера, — виправляю його я. — Він написав книгу «Елегантність: шлях до якісного чоловічого одягу». — І додаю: — Ні, Крейгу, серійним вбивцею у вільний час він не був.

— То що казав крихітка Брюсі? — запитує Мак-Дермотт і хрумтить льодом.

— Ти телепень. Книжка шикарна. Він вважає, що не варто обмежувати себе, можна носити светр-безрукавку під костюм, — кажу я. — Ти чув, що я назвав тебе телепнем?

— Так.

— А чи не каже він, що жилетка не повинна перебивати костюм? — непевно припускає Ван-Паттен.

— Так...

Мене трохи дратує те, що Ван-Паттен підготувався до розмови, але все одно просить поради. Але я спокійно веду далі:

— Якщо костюм — у вузьку світлу смужку, до нього годиться вдягнути приглушено-синю чи вугільно-сіру жилетку. Картатий костюм вимагатиме яскравіших кольорів.

— І пам'ятайте, — додає Мак-Дермотт. — Якщо жилетка звичайна, останній гудзик має бути розстібнутим.

Я зиркаю на Мак-Дермотта. Він посміхається, робить ковток зі своєї склянки і задоволено облизує губи.

— Чому? — цікавиться Ван-Паттен.

— Це традиція, — кажу я, не зводячи очей із Мак-Дермотта. — Але до того ж так зручніше.

— А чи не буде жилетка сидіти краще, якщо вдягнути підтяжки? — чую я Ван-Паттенове питання.

— Чому? — запитую я, розвертаючись до нього.

— Ну, якщо хочеш уникнути... — він зупиняється, підшукує вдале слово.

— Обтяженості... — починаю я.

— Пряжкою на ремені? — закінчує Мак-Дермотт.

— Звісно, — каже Ван-Паттен.

— Треба пам'ятати... — і мене знову перебиває Мак-Дермотт.

— Пам'ятай, що жилетка має пасувати до костюма за кольором та стилем, але ні в якому разі її візерунок не має повторюватися на шкарпетках чи краватці, — говорить до Ван-Паттена Мак-Дермотт, але посміхається мені.

— Я думав, ти не читав цю... цю книгу, — я затинаюсь від люті. — Ти ж щойно казав, що не бачиш різниці між Брюсом Боєром та... Джоном Вейном Гейсі¹.

— Та щойно згадалось, — знизує він плечима.

— Слухай, — я повертаюся до Ван-Паттена, облишивши дешеві трюки Мак-Дермотта. — Якщо і на жилетці, і на шкарпетках будуть ромби, це виглядатиме надто надумано.

— Думаєш? — питає він.

— Буде помітно, що ти свідомо розробляв цей образ, — кажу я і раптом засмучуюсь, повертаюся до Мак-Дермотта. —

¹ Серійний вбивця, страчений 1994 року за вбивство та згвалтування принаймні 33 молодих хлопців.

Пір'яна Голова? Як ти, чорт забирай, зробив Пір'яну Голову зі Шкіряного Обличчя?

— Веселіше, Бейтмене, — каже він і плескає мене по спині, потім потирає мені шию. — Що з тобою? Не робив шіацу вранці?

— Ще раз так мене торкнешся, — кажу я, міцно заплющивши очі, моє тіло напружене й збуджене, мов пружина, згорнута, але з *бажанням* розпрямитись. — І замість руки буде кікоть.

— Ого, полегше, друже, — відсахується з удаваним жахом Мак-Дермотт.

Обидва регочуть, як ідіоти, дають один одному п'ять, навіть не підозрюючи, що я б міг відрубати йому руки, більше того — зробив би це з задоволенням.

Ми втрьох, Девід Ван-Паттен, Крейг Мак-Дермотт і я, сидимо у вітальні клубу «Єль» за обідом. Ван-Паттен вдягнув костюм у шотландку з шерстяного крепу від «Кріція Уомо», сорочку «Брук Бразерс», краватку «Адирондак» та черевики від «Коул-Гаан». На Мак-Дермотті блейзер з ягнячої вовни та кашеміру, штани з шерстяної фланелі від «Ральф Лорен», сорочка та краватка *теж* від «Ральф Лорен», черевики від «Брукс Бразерс». Я обрав шерстяний костюм у велику клітинку, бавовняну сорочку від «Лучіано Барбера», краватку від «Лучіано Барбера», черевики від «Коул-Гаан» і окуляри без діоптрій від «Бауш енд Ломб». «Шоу Патті Вінтерс» сьогодні було про нацистів, і я справді підзарядився, дивлячись його, хоч і не можу пояснити як саме. Мені не надто подобаються їхні вчинки, однак вони не видаються мені й надто вже несимпатичними, варто додати — як і у більшості людей у залі. Один з тих нацистів у рідкісному гумористичному епізоді навіть жонглював грейпфрутами, це мені так сподобалось, що я сів у ліжку і заплодував.

Луїс Керрузерс сидить через п'ять столиків від нашого, вдягнений так, наче на нього зранку вчинили напад жаби:

на ньому невизначений костюм якогось французького кравця, і, якщо не помиляюся, капелюх-казанок на підлозі біля його стільця також належить йому (на ньому мало не написано «Луїс»). Він посміхається, але я вдаю, що не помітив. Зранку я дві години тренувався в «Ексклюзиві», і оскільки ми всі втрьох взяли собі вихідний, ми йдемо на масаж. Їжу ще не замовляли, насправді навіть меню не бачили. Просто п'ємо. Крейг спочатку хотів взяти пляшку шампанського, але, коли він це запропонував, Девід сердито похитав головою і сказав: «Геть, геть, *геть*», тож кожен замовив собі напій сам. Я все спостерігаю за Луїсом, і щоразу, як він озирається на наш столик, я відкидаю голову назад і регочу, навіть якщо те, що Ван-Паттен чи Мак-Дермотт говорять, не надто смішне — тобто практично завжди. Я вдосконалив цю фальшиву реакцію настільки, що ніхто й не помічає її неприродності. Луїс підводиться, витирає рот серветкою, знову дивиться на нас, перш ніж вийти з кімнати і, як я думаю, йде до чоловічої вбиральні.

— Але є винятки, — говорить Ван-Паттен. — Річ у тім, що я не хочу провести вечір із монстром Коржиком¹.

— Ти ж все одно зустрічаєшся з Мередіт, яка різниця? — питаю я.

Звісно, він не чує.

— Візерунок із дрібних квіточок — це мило, — каже Мак-Дермотт. — Квіточки — це дуже мило.

— Бейтмене? — питає Ван-Паттен. — Є поради зі стилю щодо квіточок?

— Що? — перепитую я, підводячись з-за столу.

— Квіточки? Ні? — це вже Мак-Дермотт. — Квіточки дуже гарні, *comprende*²?

¹ Персонаж дитячої передачі «Вулиця Сезам», чудовисько, яке їсть будь-що.

² Розумієш (*исп.*).

— Слухайте, — кажу я, підсовуючи стілець до столу. — Я просто хочу, щоб всі знали, я — за родинні цінності і проти наркотиків. Перепрошую.

Коли я йду звідти, Ван-Паттен хапає офіціанта, що проходить повз нього, і каже:

— Це вода з-під крана? Я не п'ю воду з-під крана. Принесіть мені «Евіан» чи щось таке саме, гаразд?

Чи почав би я подобатися Кортні не так сильно, якби Луїс помер? Це питання, на яке немає чіткої відповіді, горить у моїй голові, поки я повільно йду через обідню залу, привітно махаю рукою комусь, схожому на Вінсента Моррісона, ще комусь, в кому я майже впевнено бачу схожість із Томом Ньюменом. Стала б Кортні проводити зі мною більше часу — того часу, який нині вона приділяє Луїсу, — якби він зник з поля зору, більше не був варіантом, можливо, був би... *мертвим*? Якби Луїса вбили, Кортні сумувала б? Чи міг би я справді втішити її і не сміятись їй в обличчя, коли моя лють піднімається і повертається до мене, змітаючи все? Може, її збуджує саме те, що ми зустрічаємось у нього за спиною, а може, моє тіло чи розмір мого члена? Чому, в такому разі, я хочу догодити Кортні? Якщо я їй подobaюся лише за м'язи, за мій прутень, то вона — пустопопорожня сучка. *Однак* дуже приваблива, майже досконала пустопопорожня сучка, і *це* може перекрити все інше, крім хіба що запаху з рота чи жовтих зубів, бо це вже вагомий привід для розставання. Може, я все зіпсую, якщо задушу Луїса? Якби я одружився з Евелін, чи змусила б вона мене купувати їй сукні від «Лакруа», аж доки ми не оформимо розлучення? Чи підписали перемир'я в Намібії колоніальні сили Південної Африки та чорні партизани, яких підтримує Радянський Союз? Може, світ став би кращим, добрішим місцем, якби Луїса порізали на шматки? *Мій* світ цілком міг би, то чому б ні? Насправді нема ніякого... *з іншого боку*. Справді, вже надто пізно ставити такі питання,

бо я вже у чоловічій вбиральні, дивлюся на себе у дзеркало — ідеальні засмага та зачіска, роздивляюся зуби — ідеально прямі, білі та блискучі. Підморгнувши своєму відображенню, я глибоко дихаю, вдягаючи шкіряні рукавички від «Армані», і прямую до кабінки, зайнятої Луїсом. Вбиральня порожня. У кабінках нікого немає, окрім Луїса у крайній із них, він не зачинив двері, і, коли я підходжу, його голос, що насвистує щось зі «Знедолених», стає майже нестерпно голосним.

Луїс стоїть до мене спиною, на ньому кашеміровий блейзер, шерстяні картаті штани, біла сорочка з шовку та бавовни, він мочиться в унітаз. Я бачу, що він відчув рух позаду себе, бо помітно заціпенів, і звук струменя сечі, що ллється у воду, раптово припинився. Наче в уповільненій зйомці, моє власне важке дихання витісняє всі інші звуки, зір трохи тьмяніє з боків, мої руки лягають на комірціць його кашемірового блейзера та сорочки з бавовни та фланелі, охоплюють шию, доки великі пальці не зустрічаються на його загривку, а вказівні — просто над кадиком Луїса. Я починаю тиснути все сильніше, але все одно Луїс розвертається (досі уповільнена зйомка) і дивиться на мене, одна рука лежить на його светрі «Поло» з шовку та шерсті, а друга підводиться вгору. Спочатку його повіки тремтять, а потім очі широко розплющуються, саме цього я і хочу. Хочу бачити, як викривляється й червоніє обличчя Луїса, хочу, щоб він знав, хто це, хто вбиває його. Я хочу, щоб останнім обличчям, взагалі, *останнім*, що Луїс побачить перед смертю, був я, хочу вигукнути: «Я трахаю Кортні. Чуєш? Я трахаю Кортні. Ха-ха-ха», і щоб це були останні слова, останні *звуки*, які він чутиме, поки його ж власне булькотіння разом із хрускотом трахеї не витіснить все інше. Луїс витріщається на мене, я напружую м'язи рук, готуючись до боротьби. Але я розчарований — опору нема.

Замість того Луїс опускає погляд на мої зап'ястки, тремтить, наче від нерішучості, тоді опускає голову і... *цілує* мою ліву руку, а потім дивиться на мене сором'язливо, в його обличчі повно... любові, і лише трохи незручності. Правою рукою він ніжно торкається моєї щоки. Я заляк, стою там, з витягнутими руками і пальцями навколо Луїсової шії.

— Боже, Патріку, — шепоче він. — Чому *тут*?

Тепер його рука пестить моє волосся. Я дивлюсь на стінку кабінки, де хтось видряпав: «Едвін шикарно відсмоктує», я досі наче паралізований, збентежено дивлюсь на ці слова, на рамку, видряпану навколо них, наче там є якась відповідь, є істина. Едвін? Який Едвін? Я трясую головою, щоб прочистити її, і дивлюся на Луїса, до нього наче прилипла ця жаклива закохана посмішка; я намагаюся стиснути руки сильніше, моє обличчя спотворене напруженням, але я *не можу*, руки *не* стискаються і в такому положенні виглядають безпорадно й сміховинно.

— Я бачив, як ти дивився на мене, — каже він, задихаючись. — Я знаю, яке в тебе... — він сковтує, — ...гаряче тіло.

Луїс намагається поцілувати мене в губи, але я відступаю, випадково зачинивши двері кабінки цим рухом. Я опускаю руки, але Луїс бере їх і повертає на місце. Я знову опускаю і стою там, обдумуючи наступний крок, але не можу поворухнутися.

— Не треба... соромитися, — каже він.

Я глибоко вдихаю, заплющую очі, подумки рахую до десяти, розплющую очі й роблю безпорадну спробу знову піднести руки і задушити Луїса, але вони обважнілі, звести їх — неможливе завдання.

— Ти не знаєш, як довго я цього хотів... — Луїс зітхає, тремтить, розтирає мені плечі. — З Різдваної вечірки в «Аризоні 206». Пам'ятаєш, тій, де на тобі була червона смугаста краватка в пейслі, від «Армані».

Уперше я помічаю, що у нього досі розстебнуті штани, тоді спокійно і легко я виходжу з кабінки, йду до раковини, щоб помити руки, але на мені досі рукавички і я не хочу їх знімати. Вбиральня клубу «Єль» раптом здається мені найхолоднішою кімнатою у Всесвіті, і я мимоволі здригаюсь. Луїс йде за мною, торкається мого піджака, припадає до мене біля раковини.

— Я хочу тебе... — низьким, педикуватим голосом шепоче він і, коли я повільно повертаю до нього голову, зігнувшись над раковиною, закипаючи, випромінюючи огиду, додає: — *...теж*.

Я вилітаю з вбиральні, мало не збивши, здається, Брюстера Віппла. Посміхаюсь метрдотелю і, потиснувши йому руку, біжу до ліфта, але не встигаю, двері зачиняються, і я б'ю по них кулаком і лаюсь. Опанувавши себе, помічаю, що метрдотель про щось говорить із офіціантом, і обидва здивовано дивляться в мій бік, тож я виструнчуюся, сором'язливо всміхаюсь і махаю їм рукою. Виходить Луїс, спокійний, він досі посміхається і *шаріється*, а я просто стою і дозволяю йому підійти. Він мовчить.

— Що... це... було? — нарешті шиплю я.

— Куди ти йдеш? — шепоче він здивовано.

— Я... мені треба... — я затинаюсь, оглядаю заповнену обідню залу і повертаюся до тремтливого, спраглого обличчя Луїса. — Мені треба повернути відеокасети, — кажу я і тисну на кнопку виклику ліфта.

Але мені уривається терпець і я прямую назад до свого столика.

— Патріку, — гукає Луїс.

Я розвертаюсь.

— *Що?*

Самими губами він вимовляє «я тобі подзвоню», і вираз його обличчя *запевняє* мене, що моя «таємниця» з ним у безпеці.

— Господи, — мало не бловонув я, мене помітно трясє, і я знову сідаю за стіл, це цілковита поразка.

Не знімаючи рукавичок, одним ковтком допиваю рештки водянистого «Джей енд Бі» з льодом. І, щойно я сідаю, Ван-Паттен запитусє:

— Гей, Бейтмене, а як правильно носити затискач для краватки?

— Затискач для краватки обов'язково вимагає ділового одягу, він робить зовнішній вигляд більш охайним та акуратним. Але цей аксесуар не повинен домінувати над самою краваткою. Оберіть простий золотий затискач, можна — з невеликою прикрасою і розташуйте біля нижнього кінця краватки під кутом сорок п'ять градусів, спрямувавши його вниз.

Убивство собаки

Мені телефонує Кортні, «Елавіл» надто розслабив її, і вона не зможе повечеряти зі мною в «Журавлях», новому ресторані Кітті Оутс Сандерз, де моя секретарка Джин замовила нам на сьогодні столик; і я навіть згоден із Кортні. Хоча ресторан отримав чудові відгуки (в журналі «Нью-Йорк» і «Зе Нейшн»), я не нарікаю і не переконую Кортні, адже мені треба переглянути дві справи по роботі й «Шоу Патті Вінтерс», яке я записав сьогодні вранці, та ще не бачив. Година передачі про жінок, яким зробили мастектомію, — о пів на восьму ранку за сніданком перед роботою я просто не зміг це дивитись. Але після сьогоднішнього дня — сидіння в офісі зі зламаним кондиціонером, нудний обід з Каннінгемом в «Одеоні», моя чортова китайська хімчистка знову не змогла вивести плями з ще одного піджака «Сопрані», я невчасно здав чотири відеокасети і заплатив купу грошей штрафу, двадцять хвилин чекав, доки звільниться «Стермастер», —

я якось адаптувався, всі ці події загартували мене, і я готовий впоратись із цим конкретним завданням.

Дві тисячі скручувань на прес, тридцять хвилин стрибків через скакалку у вітальні; з магнітофону «Вурлітцер» лунає «Лев спить сьогодні», знову і знову, хоч я і тренувався сьогодні у спортзалі години дві. Після того я вдягаюсь і йду за покупками в «Д'Агостіно»: сині джинси від «Армані», біла сорочка «Поло», спортивний піджак «Армані», без краватки, волосся зачесане назад з мусом «Томпсон»; на вулиці мряка, тож на ногах чорні водонепроникні черевики без шнурівок «Маноло Бланік»; у чорному шкіряному дипломаті «Епі» від «Луї Віттон» (\$ 3200) три ножі та два пістолети; сьогодні холодно, та й манікюр спаскудити не хочеться, тож ще пара рукавичок з оленячої шкіри від «Армані». Нарешті — чорний шкіряний плащ із паском від «Джанфранко Ферре», він коштує чотири тисячі доларів. Хоча до «Д'Агостіно» йти зовсім недовго, я все одно беру свій дисковий вокмен, в ньому — подовжена версія «Розшукується мертвий чи живий» Бон Джові. Беру з нової підпорки для парасольок у шафі біля виходу парасольку «Етро» з візерунком пейслі та дерев'яною ручкою, куплену у «Бергдорф Гудмен», триста доларів на розпродажу, і виходжу з дому.

Після офісу я тренувався в «Ексклюзиві», а прийшовши додому, взявся за маніакальні телефонні дзвінки до дівчат з «Далтона» — їхні номери були в журналі, який я викрав у адміністрації, коли вдерся туди минулого четверга.

— Я корпоративний рейдер, — хтиво шепотів я у бездротовий телефон. — Влаштовую поглинення компаній. Як тобі це?

Потім невелика пауза, перш ніж почати прицмокувати та рохкати в слухавку і спитати:

— Ну що, сучко?

Можу сказати, що переважно вони справді лякались, і мене це дуже потішило, дозволило сильній, пульсуючій

ерекції протриматися протягом усіх дзвінків, аж поки одна з дівчат, Гіларі Воллес, не спитала незворушним тоном: «Тату, це ти?», і весь мій ентузіазм минув. Дещо розчарований, я зробив ще декілька дзвінків, але якимось чином не на повну силу, в процесі передивляючись свіжу пошту, і зрештою повісив слухавку, не закінчивши фразу, бо побачив персональне повідомлення від Кліффорда, хлопця, котрий обслуговує мене в «Армані», про приватний розпродаж у бутику на Медісон... *два тижні тому!* Я припустив, що один зі швейцарів просто тримав картку в себе, щоб рознервувати мене, але ж це не відмінняє того, що я *пропустив йобаний розпродаж*, і поки я розмірковую про це, йдучи по Центральному парку десь біля Сімдесят шостої чи Сімдесят п'ятої, до мене приходить глибоке усвідомлення того, що світ переважно — жорстоке й паскудне місце.

Хтось дуже схожий на Джейсона Тейлора (чорне волосся, зачесане назад, двобортне темно-синє кашемірове пальто з бобровим коміром, чорні шкіряні черевики «Морган Стенлі») проходить під ліхтарем і киває, коли я роблю звук тихішим і чую від нього: «Привіт, Кевіне». Я відчуваю запах «Грей Фленнел», на ходу озираюся на схожого на Тейлора чоловіка, котрий міг би бути Тейлором, і думаю — чи він досі зустрічається з Шелбі Філіпс, аж поки мало не переціпляюся через жебрачку, яка розляглась перед зачиненим рестораном (Тоні Мак-Манус відкрив це місце два роки тому, воно називалось «Амнезія»). Вона чорна і геть божевільна, все повторює: «Гроші, будь ласка, допоможіть, містере, гроші, будь ласка, допоможіть, містере», наче це якась буддистська мантра. Я намагаюся прочитати їй лекцію про те, що варто їй було б знайти якусь роботу, може, в «Сінеплекс Одеон»¹, я пропоную це не без ввічливості й подумки сперечаюся сам із собою — відкривати дипломат

¹ Мережа кінотеатрів.

чи ні, дістати ніж чи пістолет. Але мені спадає на думку, що це надто легка мішень, щоб задовольнити мене, тож я кажу їй йти у сраку і роблю музику голосніше, якраз на словах: «Знову те саме, лише імена змінилися...» Я йду далі, зупиняюся біля банкомата, щоб зняти триста доларів, просто так — банкноти всі хрусткі, двадцятки щойно з друку, я обережно кладу їх до свого гаманця зі шкіри газелі, так щоб вони не зім'ялись. На площі Колумба фокусник у плащі та циліндрі, котрий називає себе Еластичною Людиною і часто буває тут вдень, виступає перед невеликою знудженою аудиторією. Я відчуваю запах здобичі, і він, здається, заслужив мій гнів, однак я йду далі в пошуках цікавішої мішені. Хоча був би він мімом, то точно був би вже мертвим.

Вікна іншого покинутого ресторану, який раніше називався «Палаце», заклеєні вицвілими плакатами з Дональдом Трампом на обкладинці журналу «Тайм», і це додає мені впевненості. Я підійшов до «Д'Агостіно», стою перед входом, дивлюся на нього, і мене охоплює майже непереборне бажання пройтися кожним рядом, наповнити свій кошик пляшками бальзамічного оцту та морської солі, оглянути ряди з овочами та зеленню, вивчаючи відтінки червоних перців, жовтих перців, зелених перців, пурпурових перців, вирішуючи, якого смаку та *форми* імбирне печиво мені потрібне; але все одно я прагну зробити перед тим щось глибше, щось ще невизначене, тож виходжу на холодні темні вулиці за західною частиною Центрального парку, дивлюся на відображення свого обличчя в тонованих вікнах лімузина, припаркованого перед «Кафе дез Артист» — мій рот рухається сам собою, язик мокріший, ніж звичайно, очі неконтрольовано кліпають. Моя тінь чорніє на мокрій бруківці у світлі вуличного ліхтаря, я бачу, як рухаються мої руки в рукавичках, стискаються у кулаки, витягуються пальці, тремтять, і мені доводиться зупинитися серед Шістдесят сьомої вулиці,

щоб опанувати себе; я шепочу собі заспокійливі слова, наперед тішуся походом в «Д'Агостіно», столиком, зарезервованим у «Дорсії», новим диском «Майк енд зе Меке-нікс», і боротьба з прагненням зарядити собі в обличчя вимагає неабиякої сили.

По вулиці простує літній педик у кашеміровому светрі з коміром хомутом, шерстяній нашійній хустці з узором пейслі та фетровому капелюсі, він вигулює біло-коричневого шарпея, який винохує щось на тротуарі своєю складчастою мордою. Вони наближуються до мене, проходять під одним ліхтарем, потім — під другим, і я зараз при собі настільки, щоб повільно зняти вокмен та відчинити дипломат, не викликаючи підозри. Я стою посередині тонкої смуги тротуару, поряд із білим БМВ 320і, педик з шарпеєм зараз за кілька футів від мене, і я можу добре його роздивитися: йому далеко за п'ятдесят, він огрядний і невисокий з непристойно здоровою на вигляд рожевою шкірою, жодних зморщок, і на додачу до всього цього — сміховинні вуса, які підкреслюють жіночність його рис. Він кидає на мене швидкий погляд із грайливою посмішкою, поки шарпей обнюхує спочатку дерево, потім смітник поряд з БМВ.

— Гарний пес, — усміхаюсь я, нахилиючись до нього.

Шарпей витріщається на мене з підозрою і гарчить.

— *Річарде!*

Чоловік дивиться на собаку, потім на мене, наче вибачаючись, і я відчуваю, що це йому лестить — те, що я не лише помітив його собаку, а й зупинився поговорити про нього. Присягаюся, старий вилупок зашарівся і в нього встало в непоказних широких вельветових штаних, здається, від «Ральф Лорен».

— Нічого, — кажу я, ставлю дипломат на землю і починаю пестити собаку. — Це ж шарпей, так?

— Ні. Шар-пей, — шепелявить він.

Я ніколи не чув, щоб це так вимовляли.

— Шар-пей? — намагаюся повторити за ним я і гладжу оксамитову шию та спину собаки.

— Ні, — грайливо сміється він. — Шар-пей. Наголос на другому складі.

Наголош на другому шкладі.

— Усе одно, — кажу я, підводжуся і всміхаюсь хлопчачою посмішкою. — Гарний пес.

— О, дякую, — каже він. І роздратовано додає: — Він чимало мені коштує.

— Серйозно? А чому? — питаю я і знову гладжу собаку, схилившись до нього. — Привіт, Річарде. Привіт, хлопчику.

— Ви не *повірите*, — каже власник собаки. — Ось ці мішки навколо його очей треба хірургічно підтягувати кожні два роки, тож нам доводиться їздити до Кей-Вест — там є єдиний у світі ветеринар, якому я довіряю, підрізати, підшити, і Річард знову чудово бачить, так, маленький?

Він схвально киває, поки я продовжую звабливо водити рукою по спині собаки.

— Що ж, — кажу я. — Має чудовий вигляд.

Пауза, я спостерігаю за собакою, його власник спостерігає за мною, а потім просто не може втриматись і порушує тишу.

— Слухайте, яось соромно запитувати... — каже він.

— Давайте, — підбадьорюю його я.

— Господи, це так безглуздо, — хихотить він.

Я починаю сміятися.

— Чому?

— Ви модель? — запитує він уже без реготу. — Присягаюсь, я вас бачив у якомусь журналі чи ще десь.

— Не модель, — кажу я, вирішивши не брехати. — Але мені приємно.

— Ви схожі на кінозірку, — він робить непевний жест рукою. — Не знаю.

А потім шепелявить, Богом присягаюсь, сам до себе:

— Припини, дурнику, ти ганьбиш себе.

Я схилиюся, немовби збираюся підняти з землі дипломат, але там тінь, і педик не бачить, як я витягаю звідти ніж, найгостріший, з зубчастим лезом. Я питаю його, скільки він заплатив за Річарда, наче мимохідь, але насправді все продумано, і навіть не дивлюся, чи є на вулиці ще хтось. Швидким рухом я хапаю пса за шию і тримаю лівою рукою, притискаючи до ліхтаря, пес намагається вкусити мене, гризти мою рукавичку, клацає щелепами, але ж я так міцно схопив його за горло, що гавкати він не може, і я справді *чую*, як його трахея ламається під моєю рукою. Я заганяю ніж йому в голлий живіт і швидко розпорюю його, ллється коричнева кров, пес б'є лапами, дряпає мене, тоді з рани випадають сині й червоні нутроші, я кидаю собаку на тротуар; педик досі стоїть там, тримаючи шворку. Все трапилося так швидко, що він, шокований, дивиться на все це, налякано повторюючи: «Боже мій, Боже мій», а шарпей повзає по колу, скиглить, махаючи хвостом, тоді починає нюхати і лизати гору власних нутрощів на бруківці — вони досі приєднані до його живота. І коли у нього, досі на шворці, починаються передсмертні судоми, я налітаю на його власника, сильно штовхаю його назад скривавленою рукою в рукавичці й починаю бити ножем в голову та обличчя, зрештою двома різкими рухами відкриваю йому горло; струмінь червоно-коричневої крові б'є у білий БМВ 320і, припаркований на узбіччі, з такою силою, що в машині вмикається сигналізація, з-під його підборіддя вибиваються ще чотири фонтани крові. Кров шипить, наче ллється з розпилувача. Педик падає на тротуар, трясеться, мов скажений, кров досі періщить, я витираю ніж його курткою, кладу назад у дипломат і йду звідти, але щоб переконатися, що старий помер, а не вдає мертвого (іноді вони так роблять), я двічі стріляю йому в голову з глушником і тільки тоді рушаю, мало не послизнувшись на калюжі крові, яка витекла з його голови. Я прямую вулицею

і, немовби в кіно, вигулькую з темряви перед «Д'Агостіно», продавці запрошують мене всередину, і я купую пакет ві-всяних пластивців із висівками за прострочений купон, а дівчина на касі (чорна, тупа, повільна) не помічає того, що дата на купоні вже минула, хоча я не взяв нічого, крім пластивців. Це спричиняє легке, але гаряче збудження, я виходжу з крамниці, розкриваю коробку і жменями пхаю пластивці до рота, водночас намагаючись насвистувати «Як круто розквитатися»; тоді я розгортаю парасольку і біжу Бродвеєм в один бік, потім — в інший, я кричу, наче банші, плащ розстібнутий і майорить за мною, немовби давня накидка.

Дівчата

Сьогодні в мене жахлива вечера з Кортні у «Вільному плануванні». Вона трохи не при тямі, все питає про меню на курортах, Джорджа Буша, «Тофутті»¹, наче це чийсь кошмар. Я на неї абсолютно не зважаю, хоч і марно, і на середині речення (щось про «Пейдж сикс» та Джекі О²) я кличу офіціанта і замовляю холодну рибну юшку з кукурудзою, лимоном, соусом із морепродуктів, арахісом та кропом, салат цезар із руколою та філе меч-риби з гірчицею з ківі, хоча я це вже замовляв — як він і каже. Я дивлюся на нього, навіть не намагаючись вдати здивування, і похмуро всміхаюсь: «Так, замовляв, правда?» Флоридська кухня вражає, але порції маленькі та вкрай дорогі, особливо для місця, де на кожному столику стоїть тарілка з олівцями. (Кортні малює на паперовому килимку на столі принт «Лора Ешлі», я на своєму — вміст живота та грудей Моніки

¹ Компанія, що випускає десерти, солодоші, снеки, заморожені напівфабрикати.

² Прізвисько Жаклін Кеннеді Онассіс.

Ластгарден, і коли Кортні, зачарована моїм малюнком, запитує, що ж це таке, я відповідаю: «Ем... кавун».) Рахунок, який я оплачую платиновою карткою «Американ експрес», перевищує три сотні доларів. Кортні личить шерстяний жакет, шовкова блуза та кашемірова спідниця «Донна Каран». Я вдягнув смокінг без жодної на те причини. «Шоу Патті Вінтерс» зранку було присвячене новому виду спорту — метанню гномів.

У лімузині я висаджую Кортні біля «У Нелл», де ми маємо зустрітися з Мередіт Тейлор, Луїсом Семюелсоном та Пірсом Таверсом, кажу їй, що мені треба дістати наркотики, і обіцяю повернутися до півночі.

— І передай Нелл привіт, — кажу я мимохідь.

— Та купи щось внизу, заради *Бога*, — скиглить Кортні.

— Я ж пообіцяв декому заїхати саме до *них*. Параноя. Розумієш? — скімлю я у відповідь.

— У кого параноя? — питає вона і дивиться скося. — Не розумію.

— Люба, наркотики внизу навіть до підсолоджувача не дотягують, — кажу я їй. — *Ти ж* знаєш.

— Не вплютуй мене, Патріку, — попереджає вона.

— Просто йди всередину і замов мені «Фостерз»¹, *гарзд?*

— Куди ти насправді йдеш? — з підозрою питає Кортні після паузи.

— Я до... Ноджа, — кажу я. — Я купую кокс у Ноджа.

— Нодж — шеф-кухар у «Шезлонгах», — говорить вона, а я виштовхую її з лімузина. — Нодж не дилер, він *кухар!*

— Не треба істерик, Кортні, — зітхаю я, поклавши руки їй на спину.

— А ти не бреш мені про Ноджа, — канючить вона, намагаючись лишитись у машині. — Нодж — шеф-кухар у «Шезлонгах», чуєш?

¹ Марка пива.

Я дивлось на неї, ошелешений, захоплений різким світлом ліхтарів над входом до «У Нелл».

— Гарзд, це Фіддлер, — зрештою м'яко визнаю я. — Я йду за наркотиками до Фіддлера.

— Ти нестерпний, — бубонить Кортні, відходячи геть від лімузина. — З тобою щось геть не так.

— Я повернуся! — кричу я їй, грюкаючи дверима лімузина, і радісно хихочу собі під ніс, підпалюючи сигару. — Тільки не надто на це *покладайся*.

Кажу водієві їхати до району Мітпекін¹, на захід від цього бару, до ресторанчика «Флорент», шукати повій. Пройшовши по району двічі (насправді я *місяцями* прочісував цей квартал у пошуках гідної крихітки), я нарешті бачу її на розі вулиці Вашингтона і Тринадцятої. Вона білява, струнка й молода, вульгарна, але не настільки, як дівки з ескорт-служб, і, що найголовніше, вона біла — у цих краях це рідкість. На ній тісні обрізані шорти, біла футболка і дешева шкіряна куртка; окрім синця над лівим коліном, її шкіра бліда, на обличчі — теж, хоча губи густо нафарбовані рожевим. За нею, на цегляній стіні зачиненого складу, червоними друкованими літерами чотири фути заввишки написано «М'ЯСО», і розташування цих літер будить у мені щось, а над будівлею, мов декорація, висить темне небо без місяця, вдень його затягували хмари, але під вечір воно стало чисте.

Лімузин проїжджає поряд із дівчиною. Якщо роздивитися ближче, крізь тоновані вікна, вона ще блідіша, біляве волосся здається вибіленим, риси обличчя — ще більш юні, ніж я собі уявляв; і саме тому, що вона — єдина біла дівчина,

¹ Історично квартал м'ясопереробки в західному Мангеттені, де у 1970-х роках через зниження промисловості почали відкриватись численні нічні клуби, згодом у кварталі розквітли проституція й наркобізнес.

яку я нині бачив у цій частині міста, вона видається (чи правда це, чи ні) особливо чистою, її легко переплутати з однією зі студенток Нью-Йоркського університету, які повертаються додому з клубу «Марс», наче ця дівчина всю ніч пила коктейлі «Морський бриз», танцюючи під нові пісні Мадонни; дівчина, яка, можливо, потім посварилася з хлопцем, котрого звати Енгус, або Нік, або... Поукі; дівчина, що прямує у «Флоренс» потеревенити з друзями, замовити ще «Морський бриз», а може, капучіно, а може, склянку води «Евіан»... і, на відміну від більшості місцевих шльондр, вона ледве звертає увагу на лімузин, який повільно зупиняється біля неї. Натомість, вона з байдужим виглядом нахилиється до нього, вдаючи, ніби не знає, що насправді лімузин означає.

Коли вікно відчиняється, вона посміхається, але дивиться в інший бік. Обмін фразами займає менше хвилин.

— Я тебе тут не бачив, — кажу я.

— Ти просто не так дивився, — відповідає вона дуже круто.

— Хочеш подивитися мою квартиру? — питаю я, вмикаючи світло всередині лімузина, щоб вона побачила моє обличчя, мій смокінг.

Вона дивиться на лімузин, потім на мене, потім знов на лімузин. Я дістаю свій гаманець зі шкіри газелі.

— Мені не можна, — каже повія, дивлячись у темряву між двома будинками на тому боці вулиці, однак, коли її погляд падає на мене, вона бачить стодоларову купюру, яку я простягаю їй, і, не питаючи, що я роблю, не питаючи, чого я від неї хочу, навіть не питаючи, чи я не коп, вона бере гроші, і тоді я можу перефразувати запитання.

— Хочеш поїхати до мене чи ні? — запитую я, посміхаючись.

— Мені не можна, — знову каже дівчина, але, кинувши погляд на довге чорне авто, на купюру, яку вона зараз кладе в задню кишеню, на волоцюгу, що човгає до лімузина під

брякання монет у стаканці в його вкритій струпами простягненій руці, додає: — Але я можу зробити виняток.

— Приймаєш «Американ експрес»? — запитую я, вимикаючи світло.

Дівчина досі вдивляється в стіну темряви, начебто чекає знаку від когось невидимого. Вона переводить погляд на мене і, коли я повторюю питання про «Американ експрес», дивиться на мене, як на божевільного, однак я безглуздо посміхаюся, притримуючи двері, й кажу їй:

— Я жартую. Давай, сідай.

Вона киває комусь на тому боці, і я проводжу її на задне сидіння темного лімузина, з гуркотом зачиняю двері й замикаю їх.

Удома, поки Крісті бере ванну (я не знаю її імені, не питаю, але наказав їй відповідати, *лише* коли я кличу її Крісті), я набираю номер ескорт-сервісу «Кабана Бі» і за допомогою золотої картки «Американ експрес» замовляю жінку, біляву, яка обслуговує пари. Двічі повторюю адресу і ще раз наполягаю — *біляву*. Тип на тому кінці, якийсь старий італієць, запевняє мене, що білява дівчина буде біля моїх дверей за годину.

Почистивши зуби ниткою і перевдягнувшись у шовкові боксери «Поло» та бавовняну майку «Біл Бласс», я заходжу до ванної кімнати, де Крісті лежить, потягуючи біле вино з келиха «Стюбен» на тоненькій ніжці. Я сідаю на мармуровий край ванни і наливаю туди олію для ванн з травам «Монік Ван Фрер», розглядаючи тіло в молочній воді. Доволі довго мої думки метушаться, сповнені бруду: її голова зовсім близько, *я можу її розбити*; моє прагнення атакувати, образити й покарати її здійснюється всередині і вщуає, і тоді я вже можу зазначити:

— Ти п'єш дуже хороше шардоне.

Після тривалої паузи, впродовж якої я стискаю маленькі груди, схожі на дитячі, я кажу:

— Я хочу, щоб ти вимила свою піхву.

Вона дивиться на мене поглядом сімнадцятилітки, потім оглядає своє тіло, що ніжиться у ванні. Ледь помітно знизавши плечима, вона ставить келих на край ванни, опускає руку до рідкого, теж білявого волосся під цим пласким, порцеляново-гладеньким животом, і злегка розставляє ноги.

— Ні, — тихо кажу я. — Ззаду. Стань на коліна.

Вона знову знизує плечима.

— Я хочу дивитися, — пояснюю я. — У тебе дуже гарне тіло, — говорю я, спонукаючи її.

Крісті перевертається, стає рачки, її задок піднятий над водою, і я переходжу до іншого боку ванни, щоб краще бачити її вульву, яку вона пестить мильною рукою. Я підношу руку трохи вище її руки, до заднього проходу, трохи розсуваю його і починаю легенько пестити пальцем, змоченим у олії для ванни. М'язи скорочуються, вона зітхає. Я виймаю палець і просовую його трохи нижче, до її пизди; обидва наші пальці рухаються вперед і назад, потім знову в її тіло. В середині вона мокра, я виймаю зволожений вказівний палець і знову засовую до заднього проходу — він вільно заходить аж до суглоба. Вона двічі зітхає і насаджується на нього, продовжуючи пестити свою вульву. Це триває деякий час, доки не лунає дзвінок, оголошуючи, що прийшла Сабріна. Я кажу Крісті вийти з ванни, витертись, взяти у шафі халат (тільки не «Біджан») і випити зі мною та нашою гостею у вітальні. Сам іду на кухню, де наливаю склянку вина для Сабріни.

Однак Сабріна *не* білявка. Коли перший шок згасає, я відходжу від дверей і нарешті впускаю її. У неї *каштаново-світле* волосся, *не по-справжньому* світле, і, хоч це мене страшенно бісить, я нічого не кажу, бо вона дуже приваблива — не така юна, як Крісті, але й не сильно потаскана. Коротше кажучи, схоже, що вона варта тих грошей, що я плачу їй за

годину. Моя лють повністю тамується, коли вона знімає плащ, відкриваючи гарне, спортивне тіло у вузьких чорних легінсах та квітчастому топі з бретелькою через шию, у чорних туфлях із загостреним носом на високих підборах. Це полегшення, тож я веду її у вітальню, саджу на білу пухову канапу і, не питаючи, чи хоче вона випити, несучи келих білого вина та підставку для нього з готелю «Мауна Кеа» на Гавайях. Зі стереоколонок лунає запис бродвейського акторського складу «Знедолених». Коли до нас приєднується Крісті в пухнастому халаті «Ральф Лорен», з зачесаним назад білявим волоссям, яке після ванни видається зовсім білим, я саджу її поряд із Сабріною (вони кивком вітають одна одну), а сам сідаю навпроти, на стілець «Нордіан» із тикового дерева та хрому. Я вирішив, що нам краще буде трохи пізнати одне одного, перш ніж піти в спальню, тож я відкашлююсь і перериваю довге, але не неприємне мовчання кількома питаннями.

— Ну що, — починаю я, схрестивши ноги. — Хочете знати, з чого я живу?

Обидві дівчини довго дивляться на мене. На їхніх обличчях застигли посмішки, і вони обмінюються поглядами, перш ніж Крісті непевно знизує плечима і тихо відповідає:

— Ні.

Сабріна посміхається, бере з неї приклад і погоджується:

— Ні, не дуже.

Десь хвилину я дивлюся на них, потім роздратовано зітхаю.

— Я працюю на Волл-стрит. У компанії «Пірс та Пірс». Тривала пауза.

— Ви про неї чули? — питаю я.

Ще одна тривала пауза. Зрештою, Сабріна порушує тишу:

— Вона якось пов'язана з «Мейз»... чи «Мейсиз»?

Я зупиняюсь, потім перепитую:

— «Мейз»?

Вона десь хвилину думає і каже:

— Так. Взуттєва крамниця? Хіба «Пі енд Пі» не продає взуття?

Я дивлюсь на неї важким поглядом.

Крісті дивує мене: вона підводиться і йде до музичного центру.

— У тебе тут дуже гарно... Пол.

Переглядає компакт-диски, їх тут сотні й сотні, всі акуратно розставлені за абеткою на великій полиці з білого дубу.

— Скільки ти за все це заплатив?

Я підводжуся налити собі ще келих «Акації».

— Направду, то не твоє діло, Крісті, але запевняю тебе — все це обійшлося мені *недешево*.

З кухні я бачу, що Сабріна дістала з сумочки пачку сигарет, і, перш ніж вона запалила одну, повертаюся до вітальні, хитаючи головою.

— Ні, жодного паління, — кажу я їй. — Не тут.

Вона посміхається, злегка киває і повертає сигарету назад до пачки. Я приніс шоколадні цукерки, тож пропоную Крісті одну.

— Трюфель «Варда»?

Вона тупо дивиться на тарілку, потім ввічливо хитає головою. Я підходжу до Сабріни, вона посміхається і бере цукерку, а потім я помічаю, що її келих з вином досі повний.

— Я не хочу тебе споювати, — кажу я їй. — Але ти не п'єш дуже хороше шардоне.

Я ставлю тарілку з трюфелями на низький столик зі скляною стільницею від «Палацетті» і сідаю в крісло, подавши Крісті знак, щоб вона повернулася до дивана, що вона й робить. Ми сидимо мовчки, слухаємо «Знедолених». Сабріна задумливо жує трюфель, потім бере ще один.

Я знову мушу сам переривати мовчанку.

— Хтось із вас був за кордоном?

Мені одразу ж спадає на думку, що це звучить не досить однозначно.

— Я маю на увазі — в Європі?

Дівчата дивляться одна на одну так, наче подають одна одній таємний знак, аж тоді Сабріна хитає головою, і Крісті хитає за нею.

Після чергової тривалої паузи я ставлю наступне питання:

— Хтось із вас учився в коледжі? І в якому саме?

Вони не відповідають, непомітно дивляться одна на одну, тож я вирішую, що саме час вести їх до спальні, де змушую Сабріну трохи потанцювати, перш ніж роздягнутися перед нами з Крісті; всі галогенові лампи в спальні горять. Я наказую їй вдягнути коротеньку сорочку з мережива та тонкого атласу від «Крістіан Діор» і тоді знімаю з себе одяг (окрім універсальних кросівок «Найк»), Крісті теж нарешті скидає халат «Ральф Лорен» і лишається тільки в шалику з шовку й латексу від «Анджела Каммінгс», який я ретельно зав'язую на її шиї, та замшевих рукавичках «Глорія Хозе», які я купив на розпродажу в «Бергдорф Гудмен».

Ми втрюх на футоні. Крісті стоїть навкарачках, обличчям до передньої спинки, задерши зад, я сиджу на ній верхи, мої коліна на матраці, член майже встав, обличчя повернуте до Сабріни, котра рішуче дивиться у широко розкритий зад Крісті. У неї вимучена посмішка, вона дрочить собі й проводить блискучим вказівним пальцем по власних губах, наче фарбує їх блиском для губ. Обома руками я розкриваю зад та пизду Крісті, легенько пестячи пальцями і те й інше. Даю Сабріні знак піднести обличчя ще ближче, щоб вона могла нюхати мої пальці, які я кладу їй у рот і які вона жадібно смочче. Другою рукою я масажую вузьку й мокру вульву Крісті, важку й набрякту під розширеним заднім проходом.

— Понюхай, — кажу я Сабріні, й вона присувається ближче, в двох дюймах¹, в дюймі² від заду Крісті.

¹ Приблизно 5 см.

² 2,54 см.

Мій пругень встав, і я дrouchу, щоб він не падав.

— Спочатку оближи її пизду, — кажу я Сабріні. Вона розсуває статеві губи пальцями і починає лизати, наче собака, тре клітор, а потім переходить до заду Крісті і лиже його так само.

Крісті вже не контролює свої стогони, вона починає все сильніше штовхати зад до обличчя Сабріни, насаджувати на її язик, який повільно входить до анального отвору Крісті й виходить із нього. Я не зводжу з неї очей і починаю швидко терти клітор Крісті, доки вона не навалюється на обличчя Сабріни з криком «Я кінчаю» і відчуває тривалий оргазм, тягнучи себе за соски. Може, вона й прикидається, але мені подобається те, як це виглядає, тож я не б'ю її.

Втомившись від необхідності тримати рівновагу, я сповзаю з Крісті та лягаю на спину, підтягнувши обличчя Сабріни до свого великого твердого члена, спрямовую його їй до рота і, поки вона смокче голівку, дrouchу. Притягаю Крісті до себе і, знімаючи з неї рукавички, міцно цілую її в губи, оближую її рот зсередини, тисну своїм язиком на її язик, залізаючи так далеко, як тільки можу. Вона пестить себе пальцями, така мокра, що схоже, наче хтось розмазав щось слизьке й маслянисте по верхній частині її стегон. Я відштовхую Крісті вниз, щоб вона допомогла Сабріні смоктати мій член, вони по черзі оближують голівку та стовбур, потім Крісті переходить до яєць — вони болючі й набряклі, наче дві невеликі сливи. Вона облизує їх по черзі, потім бере до рота всю мошонку і по черзі масажує яєчка та посмоктує їх, розділяючи язиком. Потім Крісті повертається до мого члена, який досі смокче Сабріна, і вони починають палко цілуватись над його голівкою, пускають на нього слину та дrouchать мені. Крісті весь час мастурбує трьома пальцями, стогне, зволожуючи клітор своїми соками. Це заводить мене достатньо для того, щоб схопити її за талію, розвернути так, щоб її пизда була над моїм обличчям, і вона радо

сідає на нього. Чиста, мокра, рожева й розкрита пизда з набряклим, повним крові клітором, нависає наді мною, і я зариваюся у неї обличчям, працюю язиком, висмоктую її соки, одночасно пестячи пальцем задній прохід. Сабріна досі над моїм прутнем, дрочить рукою біля основи, решта — у неї в роті, вона сидить у мене на грудях, і я зриваю з неї сорочку так, щоб її зад та вульва були перед Крісті; я нахиляю голову Крісті й наказую «облизуй її, смокчи клітор», і вона так і робить.

Поза незручна для всіх нас, тож це триває лише дві чи три хвилини, однак протягом цього недовгого часу Сабріна кінчає Крісті в обличчя, а Крісті, міцно притискаючись до мого рота, кінчає на мене, так що доводиться тримати її за стегна, щоб вона не зламала мені ніс своїми судомами. Я досі не кінчив, і Сабріна не робить з моїм членом нічого особливого, тож я витягаю його з її рота і саджу її на нього. Член заходить у неї надто легко — її пизда надто мокра, просякнута її власними соками і слиною Крісті, тертя майже нема, тож я знімаю з шиї Крісті шалик, дістаю прутень і, широко розсунувши Сабріні ноги, витираю її пизду та свій член, аж тоді продовжую трахати її, одночасно облизуючи Крісті, котра доходить до чергового оргазму за декілька хвилин. Дівчата сидять обличчям одна до одної, Сабріна — на моєму члені, Крісті — на обличчі, Сабріна нахиляється вперед і починає смоктати й пестити маленькі, пружні груди Крісті. Тоді Крісті починає міцно, пофранцузьки, цілувати Сабріну в губи, а я продовжую облизувати її, мій рот, підборіддя, вся щелепа вкриті її соками, вони швидко висихають, але з неї знову тече.

Я знімаю з себе Сабріну й кладу її на спину, головою до низу футона. Тоді кладу Крісті на неї, у позі «шістдесят дев'ять», але зад Крісті піднятий, і мені потрібно зовсім трохи вазеліну, щоб розробити її тугий задній прохід пальцями, він розслабляється і розширюється настільки, що

я доволі легко вставляю туди член у презервативі; тим часом Сабріна вилизує пизду Крісті, пестить її пальцями, посмокує набряклий клітор, час від часу легенько стискає мої яєчка і масажує вологим пальцем анальний отвір; тоді Крісті нахиляється до Сабріної вувльви, якомога ширше розсуває її ноги і починає зариватись у пизду язиком, але ненадовго, її перериває ще один оргазм. Вона підводить голову, озирається на мене (її обличчя слизьке від соків Сабріни) і кричить: «Трахай мене, я кінчаю, о Боже, облизуй мене, я кінчаю», і це спонукає мене трахати її в зад сильними, різкими рухами, а Сабріна продовжує лизати пизду, яка нависла над її обличчям, вкритим соками Крісті. Я дістаю член із заду Крісті й змушую Сабріну облизати його, перш ніж сунути до розкритої пизди Крісті, й через декілька хвилин трахання я відчуваю, що починаю кінчати, і водночас Сабріна випускає з рота мої яйця, і якраз перед тим, як я вибухну всередині Крісті, вона розсуває мої сідниці й засовує язик у анальний отвір, який скорочується навколо нього; через це мій оргазм стає довшим, тоді Сабріна виймає язик і стогне, що теж зараз кінчить, бо Крісті після оргазму продовжила смоктати її пизду, і я дивлюся, важко дихаючи, перегнувшись через Крісті, як Сабріна ритмічно підіймає стегна до обличчя Крісті. А потім мені доводиться лягти на спину, я кінчив, однак мій член досі стоїть, він блищить, болить від сили еякуляції, я заплюшую очі, мої коліна ослабли й тремтять.

Я прокидаюся тільки тоді, коли одна з дівчат випадково торкається мого зап'ястка. Мої очі розплющені, і я попереджаю їх не чіпати мій «Ролекс», який я не знімав весь цей час. Вони тихо лежать з обох боків від мене, час від часу торкаються моїх грудей, іноді проводять рукою по м'язах живота. За півгодини у мене знову встає. Я підводжусь і підходжу до шафи, у якій поряд із будівельним пістолетом лежить заточена плічка, іржавий ніж для масла, сірники

з бару та грилло «Готем» і недопалена сигара; я розвертаюся до них, голий, член стирчить переді мною, показую всі ці речі й хрипким шепотом пояснюю: «Ми ще не закінчили». Через годину я нетерпляче поведу дівчат до дверей, вони обидві будуть одягнені, схлипуватимуть, тектиме кров, але я непогано їм заплачу. Сабріна завтра накульгуватиме. У Крісті, певно, буде жакливий синець під оком і глибокі подряпини на заду від глічки. Паперова серветка, вся в крові, лежатиме біля ліжка разом із порожнім пакунком італійської солі з приправами, яку я добув у «Дін енд Делюка».

Покупки

До списку колег, яким треба купити подарунки, належать Віктор Павелл, Пол Овен, Девід Ван-Паттен, Крейг Мак-Дермотт, Луїс Керрузерс, Престон Ніколз, Коннолі О'Браєн, Рід Робінсон, Скотт Монтгомері, Тед Медісон, Джефф Дюваль, Борис Каннінгем, Джеймі Конвей, Г'ю Тернболл, Фредерик Діббл, Годд Гемлін, Малдвін Батнер, Ріккі Гендрікс та Джордж Карпентер, і хоча я міг би відрядити за покупками Джин, натомість я попросив її підписати, наклеїти марки і надіслати поштою триста дизайнерських різдвяних листівок з картинкою Марка Костабі, а потім — дізнатись якомога більше про рахунки Фішера, якими опікується Пол Овен. Зараз я йду по Медісон-авеню, до тогодесь годину простояв біля сходів до магазину «Ральф Лорен» на Сімдесят другій, витріщаючись на кашемірові светри без рукавів, збентежений, голодний. А коли нарешті забрав свої покупки і так і не зміг дізнатись адресу стрункої білявки за прилавком, яка до мене загавала, я вибіг з крамниці з криком: «Приходьте, всі вірні!» Тепер я сердито дивлюся на волоцюгу, що скрутився у дверях магазину під назвою «ІрКарма», стискаючи табличку з написом:

«ГОЛОДНИЙ І БЕЗДОМНИЙ... ПРОШУ ДОПОМОЖІТЬ, БОЖЕ БЛАГОСЛОВИ», а потім опиняюся на П'ятій вулиці, йду до магазину «Сакс» і намагаюся згадати, чи поміняв я касети у відеомагнітофоні, аж раптом починаю хвилюватися, що зараз *передача для тих, кому за тридцять*, може записуватися на «Тісну дірку Памели». «Ксанакс» не допомагає втамувати паніку. «Сакс» лише посилює її.

...ручки і фотоальбоми, пари підставок для книг і легкі багажні сумки, електричні поліролі для взуття та підпорки для рушників з підгрівом, і графини зі срібними пластинами, і мобільні кольорові телевізори розміром з долоню, клітки для пташок та свічники, столові килимки, кошики для пікніка та відерця для льоду, великі лляні серветки з мереживом, і парасольки, і ключки для гольфу з чистого срібла з монограмами, і уловлювачі диму з вугільними фільтрами, і настільні лампи, і пляшечки з парфумами, скриньки для прикрас, і светри, і кошелі для журналів, і коробки для різних речей, офісні ящики, канцелярія, шалики, папки, записники, невеликі щоденники...

Перед Різдвом для мене найголовнішими є такі речі: 1) замовити столик на восьму годину в п'ятницю в «Дорсії» для вечері з Кортні; 2) отримати запрошення на Різдвяну вечірку Трампів на їхній яхті; 3) дізнатись якомога більше про загадкові рахунки Фішера в Пола Овена; 4) відпиляти голову якійсь красуні і надіслати через «Федерал Експрес» Робіну Баркеру (тупий вилупок) із «Саломон Бразерс»; і 5) вибачитися перед Евелін так, щоб це не скидалося на вибачення. Ранкове «Шоу Патті Вінтерс» було присвячене жінкам, що одружені з гомосексуалами, і я мало не подзвонив Кортні, щоб попередити її, жартома, але вирішив цього не робити, з неабияким задоволенням уявляючи, як Луїс Керрузерс робить їй пропозицію, як Кортні сором'язливо її приймає та їхній жакликий медовий місяць. Зі злістю дивлюся на чергового жебрака, що тремтить під дрібним

дощем на розі П'ятдесят сьомої та П'ятої, підходжу до нього, лагідно поплескую по щоці і голосно сміюсь. «Його очі так сяють! Такі у нього ямочки!» — Армія Порятунку безладно виводить різдвяний гімн «Радість світу». Я махаю рукою комусь, дуже схожому на Данкана Макдональда, і заходжу до «Бергдорфз».

...краватки пейслі та кришталеві кухлі для води, набори склянок та офісні годинники, які вимірюють температуру, вологість і тиск, електричні записники та келихи для маргарити, вішаки для костюмів та набори десертних тарілок, папір для листів, і дзеркала, і водонепроникні годинники, і фартухи, і сумки для спортзалу, і пляшки шампанського, і порцелянові кашпо, і банні рушники з монограмами, і міні-калькулятори, що обчислюють курс іноземних валют, і записники зі срібними пластинками, і пап'є-маше з рибою, і коробки з канцелярським приладдям, і штопори, і компакт-диски, і вдосконалені тенісні м'ячики, і крокоміри, і горнятка для кави...

Я купую лосьйон від лупи у відділі «Клінік» у тому ж «Бергдорфз» і дивлюся на свій «Ролекс» — чи вистачить мені часу зробити ще кілька покупок, перш ніж зустрітися з Тімом Севертом о сьомій у клубі «Принстон». Перед тим як піти в офіс сьогодні, я дві години пітнів у спортзалі, і хоча б міг зараз приділити час для масажу (бо мої м'язи ниють від того виснажливого режиму тренувань, на якому я зараз) чи догляду за обличчям, хоч і ходив до косметолога вчора, наступними тижнями на мене чекає забагато коктейльних вечірок, які *мушу* відвідати, і це не залишить мені часу на шопінг, тож краще купити все зараз. Біля виходу з «Ф.А.О. Шварц» зустрічаю Бредлі Сімпсона з «Пі енд Пі», на ньому картатий шерстяний костюм із лацканами з розрізом від «Перрі Елліс», бавовняна поплінова сорочка від «Гітман Бразерс», шовкова краватка «Савой», хронограф із ремінцем із крокоділячої шкіри від «Брейль», бавовняний

плащ від «Пол Сміт» і фетровий капелюх із хутром від «Пол Стюарт». Він каже: «Привіт, Девіде», і я з невідомої причини починаю перераховувати імена восьми оленів Санта-Клауса, за абеткою. Коли закінчую, він посміхається і каже:

— Слухай, у «Некеніє» двадцятого буде різдвяна вечірка, там і побачимося?

Я теж посміхаюся і запевняю його, що двадцятого приїду у «Некеніє», і коли йду, киваючи ні до кого, кричу до нього: «Гей, вилупку, я хочу бачити, як ти *помреш*, мудило-о-о-о-о-о-о», і починаю завивати, наче банші¹, йдучи по П'ятдесят восьмій і ляскаючи по стінах дипломатом «Боттега Венета». Інший хор, на Лексингтон, співає «Слухайте янголів-провісників», я, мутикаючи, танцюю перед ними степ, перш ніж рушити, як зомбі, в бік «Блумінгдейлз», де мчу до першого ж вішака з краватками, який впадає мені у вічі, і, пестячи шовкову шийну хустку, шепочу до молоденького педика за прилавком:

— Надто, надто розкішно.

Він фліртує зі мною, питає, чи я не модель.

— Побачимось у пеклі, — кажу я йому і йду далі.

...вази, і фетрові капелюхи з пір'ям, і несесери зі шкіри алігатора зі срібносйними пляшечками, й пензликами, й ріжками для взуття по двісті доларів, і свічники, і наволочки, і рукавички, і капці, і пухівка для пудри, і бавовняні светри зі сніжинками ручного плетіння, і шкіряні ковзани, і окуляри для лижного спорту дизайну «Порше», і старовинні аптекарські пляшечки, і діамантові сережки, і чоботи, і келишки для горілки, і чохли для карт, і камери, і таці червоного дерева, і шалики, і засоби після гоління, і фотоальбоми, і сільниці з перечницями, і банки для печива

¹ Постать ірландського фольклору, жінка, яка, згідно з повір'ями, з'являється біля будинків приречених на смерть людей і характерними стогонами і плачем оповіщає про їхню кончину. (*Прим. ред.*)

з обпаленої кераміки, і ріжки для взуття по двісті доларів, і рюкзаки, і алюмінієві судки для ланчу, і наволочки...

Екзистенційна безодня розгортається переді мною, доки я блукаю в «Блумінгсдейлз», змушує знайти телефон і перевірити залишені повідомлення. Потім, мало не плачучи, після трьох таблеток «Гальціону» (моє тіло пристосувалося до пігулок, вони більше не присипляють мене — здається, лише відганяють цілковите безумство), я прямую до відділу «Клінік», де розплачуюся платиновою карткою «Американ експрес» за шість тюбиків крему для гоління, нервово заграючи до дівчат, які там працюють. Вирішую, що ця порожнеча (принаймні частково) стосується того, як я нещодавно повівся з Евелін у «Баркадії», хоча завжди може бути, що це радше пов'язано з приладом стеження на моєму відеомагнітофоні. І тоді я нагадую собі, що треба з'явитися на різдвяній вечірці в Евелін (мені навіть спадає на думку взяти з собою одну з дівчат з відділу «Клінік») і ще — проглянути інструкцію до відеомагнітофону і розібратися з його проблемою. Я бачу десятирічну дівчинку з матір'ю, яка купує шалик, якісь прикраси, і думаю: «Непогано». Я вбраний у кашемірове пальто, двобортний спортивний піджак з шерсті альпаки, шерстяні штани зі складкою, шовкову краватку з орнаментом, все від «Валентіно Кутюр», і шкіряні черевики зі шнурівками «Аллен-Едмондз».

Різдвяна вечірка

Я випиваю з Чарльзом Мерфі «У Расті», щоб підготуватися до різдвяної вечірки в Евелін. Я вдягнув двобортний костюм із шерсті та шовку на чотири гудзики, бавовняну сорочку з коміром на гудзиках від «Валентіно Кутюр», шовкову краватку з орнаментом від «Армані» та шкіряні сліпони «Аллен-Едмондз». Мерфі вбрався у двобортний габарди-

новий костюм на шість гудзиків від «Курреж», смугасту бавовняну сорочку з коміром на гудзиках збоку й шийну хустку з шовкового крепу, обидві — «Хуго Босс». Він провадить щось про японців.

— Вони купили Емпайр Стейт Білдинг і «У Нелл». «У Нелл», уявляєш, Бейтмене? — вигукує він за другою порцією «Абсолюту» з льодом.

І це пробуджує в мені щось, наче щось вмикає, і, пішовши з бару на прогулянку Верхнім Вест-Сайдом, я опиняюсь у дверях колись шикарного ресторану Карлі Саймонза «Джей Акайл», він зачинився минулої осені. Повз мене їде на велосипеді кур'єр-японець, я одним стрибком збиваю його з ніг і затакую до дверей; те, що його ноги заплутались у велосипеді «Швінн», мені допомагає, бо велосипед блокує спазматичне здригання ногами, яке зазвичай супроводжує перерізане горло (ніж увійшов легко, без перешкод), однак він усе одно зміг п'ять чи шість разів підняти його ногами, перш ніж захлинутися власною гарячою кров'ю. Я відкриваю коробочки з японською їжею і викидаю їхній вміст на нього. Але на мій подив, замість суші, теріякі, ролів і локшини соба на його скривавлене судомне обличчя падає курка з горіхами кеш'ю, а яловичина чоу-мейн, смажений рис із креветками та свинина мушу розмазуються по тріпотливих грудях. Ця прикра невдача (я випадково вбив не того азіата) змушує мене подивитися, куди ж прямувало замовлення (до Саллі Рубінштейн); ручкою «Монблан» я пишу на його зворотному боці: «Тебе я теж дістану..., сучко», кладу аркуш на обличчя мертвого малого і, знижуючи плечима, перепрошуючи, буркочу: «Ну вибач»; і пригадую, що «Шоу Патті Вінтерс» сьогодні було про дівчат-підлітків, які продаються за крек. Я нині дві години був у спортзалі і тепер можу зробити двісті скручувань менш ніж за три хвилини. Біля дому Евелін я віддаю змерзлому волоцюзі одне з тих печив з віщуваннями, які я забрав

у кур'єра, і він запихає все собі до рота, і печиво, і передбачення, вдячно киваючи. «Довбане мудило», — буркочу я, так щоб він почув. За рогом я бачу, що поліція досі чергує біля будинку, де Вікторія Белл, сусідка Евелін, позбулася голови. Перед домом Евелін припарковані чотири лімузини, один із них досі заведений.

Я запізнився. Вітальня та їдальня вже заповнені людьми, з якими я, на правду, не хочу говорити. Високі блакитні ялинки у білих вогниках стоять з обох боків каміна. Грає диск старих різдвяних пісень шістдесятих у виконанні «Зе Ронеттс». Бармен у смокінгу наливає шампанське та егног¹, змішує «Мангеттени» та мартіні, відкорковує пляшки пінонуар «Калера Дженсен» та шардоне «Шаппелле». Імпровізований бар між вазами з пуансетією оточують пляшки з портвейном двадцятилітньої витримки. Довгий складаний стіл застелений червоною скатертиною, на ньому безліч тарілок, форм та ваз, заповнених смаженими лісовими горішками, лобстерами, супом із устриць, супом із селери з яблуками, кав'ярком білуги на тостах, цибулевими кільцями у вершках, смаженою гускою з каштанами, випічкою з кав'ярком, овочевими тартами з соусом тапенада, смаженою качкою і смаженим телячим боком із цибулею шалот, ньоками, запеченими в соусі, овочевим штруделем, вальдорфським салатом, моллюсками, брускеттою з сиром маскарпоне, білими трюфелями, суфле з зеленого чилі, смаженою куріпкою з шавлією, картоплею, цибулею, журавлиновим соусом, пирогами з м'ясом, шоколадними трюфелями, тартами з лимонним суфле та тарт-татеном з горіхами пекан. Усюди горять свічки у свічниках «Тіффані» з чистого срібла. Не можна достеменно сказати, що це не галюцинація, але, здається, там є карлики, вбрані в червоні й зелені костюми ельфів, у фетрових капелюшках —

¹ Традиційний різдвяний коктейль з молока, яєць, спецій та алкоголю.

вони розносять поміж гостей закуски на великих тацях. Я вдаю, що не помічаю їх, і прямую до бару, де одним ковтком випиваю склянку непоганого шампанського, потім підходжу до Дональда Пітерсона, на голові у котрого, втім, як і у більшості присутніх чоловіків, — паперові різки. З іншого боку кімнати — п'ятирічна Касандра, дочка Марії та Дарвіна Хаттонів, у оксамитовій сукні з нижньою спідницею від «Ненсі Холсер» за сім сотень доларів. Випивши другий келих шампанського, я переходжу до мартіні (подвійний «Абсолют») і тільки тоді заспокоююсь настільки, щоб оглянути кімнату уважніше, але *кляті карлики досі тут*.

— Забагато червоного, — буркочу я собі під ніс, входячи у транс. — Це мене нервує.

— Привіт, Мак-Клюю, — каже Петерсен. — Що ти кажеш? Я оклигаю й автоматично питаю:

— Це запис британського складу «Знедолених» чи ні?

— Гей-гей, веселого тобі Різдва, — він п'яно тицяє в мене пальцем.

— То що це грає? — перепитую я, роздратовано. — До речі, сер, прикрашаймо наші хати¹.

— Білл Септор, — каже він, знизуючи плечима. — Чи то Септор, чи то Скептор.

— Чому б не поставити «Токінг Гедз», *заради* Бога, — розчаровано скаржусь я.

Кортні стоїть з іншого боку кімнати з келихом шампанського і не звертає на мене жодної уваги.

— Або «Знедолених», — пропонує він.

— Американський чи британський склад? — я звужую очі, випробовую його.

— Ну... британський, — каже він, а карлик тицяє нам обом по тарілці вальдорфського салату.

¹ Перший рядок однойменної популярної різдвяної пісні.

— Це точно, — шепочу я і не зводжу очей з карлика, який віддаляється від нас.

Раптом до нас підбігає Евелін у соболиному жакеті та оксамитових брюках від «Ральф Лорен», в одній руці у неї гілка омели, яку вона піднімає над моєю головою, у другій — льодяник.

— Обережно, омела! — вигукує вона і сухо цілує мене у шоку. — Веселого Різдва, Патріку. Веселого Різдва, Джиммі.

— Веселого... Різдва.

Я не можу її відштовхнути, в одній руці у мене мартіні, а в другій — вальдорфський салат.

— Ти спізнився, любий, — каже вона.

— Не спізнився, — слабо протестую я.

— Ні, спізнився, — наспівує вона.

— Я був тут весь час, — спростовую я. — Просто ти мене не бачила.

— Припини нидіти. Ти просто Грінч якийсь. — Евелін повертається до Пітерсона. — Ти знав, що Патрік — Грінч?

— Маячня, — зітхаю я, дивлячись на Кортні.

— В біса, ми всі знаємо, що Мак-Клой — Грінч, — п'яно реве Пітерсон. — Як справи, містере Грінч?

— А що містер Грінч хоче на Різдво? — дитячим голосом белькоче Евелін. — Містер Грінч був хорошим хлопчиком цього року?

Я зітхаю.

— Грінч хоче плащ від «Бьорберрі», кашеміровий светр «Ральф Лорен», новий «Ролекс», автомагнітолу...

Евелін припиняє смоктати льодяник і втручається:

— У тебе ж нема машини, любий.

— Все одно хочу, — я знову зітхаю. — Грінч все одно хоче автомагнітолу.

— Як вальдорфський салат? — занепокоєно питає Евелін. — Добре смакує?

— Смакота, — буркочу я і витягую шию, бо помітив декого, і це мене вразило. — Ти не казала, що Лоренса Тіша¹ запрошено.

Евелін обертається.

— Це ти про що?

— А чому, — питаю я, — Лоренс Тіш розносить канапки?

— Господи, Патріку, це *не* Лоренс Тіш, — каже вона. —

Це один із різдвяних ельфів.

— Один із *кого*? Ти про карликів?

— Це *ельфи*, — наполягає Евелін. — Помічники Санти. Боже, який ти буркун. Поглянь на них, вони такі милі. Ось там — Рудольф, льодяники роздає Блітцен. Ще є Доннер...

— Хвилинку, Евелін, зачекай, — кажу я, затуляючи очі рукою, в якій тримаю салат.

Мене пробиває піт, це дежавю, але чому? Я вже десь бачив цих ельфів? Гарзд, забудь.

— Я... це імена оленів. Не ельфів. Блітцен — *олень*.

— Єдиний із них єврей, — нагадує нам Пітерсен.

— О... — Евелін спантеличена цією інформацією і дивиться на Пітерсона, чекаючи на підтвердження. — То це правда?

Він знизує плечима, розмірковуючи, і виглядає збентежено.

— Лялечко... Олені, ельфи, Грінчі, брокери... Яка, в біса, різниця, поки «Кристал» ллється у келихи? — він хихотить і буцає мене в бік. — Правду я кажу, містере Грінч?

— Думаєш, атмосфера достатньо різдвяна? — з надією питає Евелін.

— О так, Евелін, — кажу я їй. — Дуже різдвяна, чесно, я не брешу.

— Але ж містер буркун спізнився, — жаліється вона і тицяє в мене ту чортову омелу. — І ані слова не сказав про вальдорфський салат.

¹ Американський бізнесмен, інвестор, мільярдер.

— Знаєш, Евелін, у цьому мегаполісі чимало інших різдвяних вечірок, на які я міг би піти, однак я обрав твою. «Чому?» — питаєш ти. «Чому?» — питаю я себе і не знаходжу адекватної відповіді. Все ж я тут, тож будь вдячна, лялечко, — говорю я.

— О, то *це* мій різдвяний подарунок? — саркастично питає вона. — Як мило, Патріку, як продумано.

— Ні, *ось* подарунок, — я простягаю їй локшину, яку щойно помітив на вилозі сорочки. — Тримай.

— О, Патріку, я зараз заплачу, — каже Евелін і підносить локшину до свічки. — Вона розкішна. Можна мені вдягнути її зараз?

— Ні. Згодуй її котромусь із ельфів. Ось той виглядає доволі таки голодним. Вибач, мені потрібно ще випити.

Я передаю Евелін тарілку з салатом, щипаю Петерсена за риг і прямую до бару, наспівуючи «Тиху ніч», дещо засмучений тим, у що переважно вбрані жінки — кашемірові пуловери, блейзери, довгі шерстяні спідниці, вельветові сукні, светри з коміром-хомутом. Холодно. Жодного гарного тіла.

Пол Овен стоїть біля бару з келихом шампанського, вивчаючи свій старовинний срібний кишеньковий годинник (безсумнівно, «Хаммахер Шлеммер»), і я вже хочу підійти і щось сказати про ті кляті рахунки Фішера, коли Хамфрі Райнбек влітає в мене, намагаючись не наступити на одного з ельфів; на ньому досі кашемірове пальто-честерфілд¹ від «Кромбі» з «Лорд енд Тейлор», двобортний шерстяний смокінг із гострими лацканами, бавовняна сорочка від «Перрі Елліс», краватка-метелик від «Хуго Босс» і паперові ріжки, перекошені так, що стає зрозуміло, що він про них

¹ Зазвичай однобортне пальто з короткими лацканами і оксамитовим чи вельветовим темним коміром.

не знає; і, наче віршик, вивчений напам'ять, цей пройди-світ каже:

— Гей, Бейтмене, я минулого тижня відніс до свого кравця новий твідовий піджак у «ялинку» дещо підправити.

— Що ж, мої вітання, — кажу я, потискаючи йому руку. — Це... *спритно*.

— Дякую, — шаріється він і дивиться у підлогу. — Але ж кравець помітив, що реалізатор зняв оригінальну етикетку і замінив своєю. От я і хотів спитати — це *законно*?

— Тут справа трохи заплутана, — кажу я і продовжую йти крізь натовп. — Коли реалізатор купує лінію вбрання від виробника, те, що він міняє оригінальну етикетку на свою, — цілком законно. Однак *незаконно* буде замінити її етикеткою *іншого* реалізатора.

— Чекай, це чому? — питає він і намагається зробити ковток мартіні, водночас йдучи за мною.

— Тому що деталі, які стосуються складу тканини і країни походження чи реєстраційного номера виробника, мають лишитися *цілими*. Підробку етикеток дуже важко виявити, і про неї нечасто заявляють, — гукаю я через плече.

Кортні цілує в щоку Пола Овена, вони вже тримаються за руки. Я закликаю на місці. Райнбек знов влітає в мене. Але вона йде далі й махає рукою комусь через усю кімнату.

— Так що ж тут робити? — кричить Райнбек за моєю спиною.

— Купуй речі зі знайомими етикетками у знайомих тобі реалізаторів, Рейнбеку, і зніми з голови ці довбані роги, ти в них на дауна схожий. Перепрошую.

Я йду далі, але до цього Хамфрі намацує на голові ріжки і стогне: «О *Боже*».

— Овене! — вигукую я, радісно простягаючи йому руку, поки друга рука хапає мартіні з таці ельфа, що проходить повз мене.

— Маркусе! Веселого Різдва, — каже Овен, потискаючи мені руку. — Як справи? Гадаю, все працюєш?

— Давно не бачилися, — кажу я, підморгуючи. — Все працюєш?

— Ми щойно з клубу «Нікербокер», — каже він і всміхається хлопцеві, який з ним зіштовхнувся («Привіт, Кінслі»), потім повертається до мене. — Далі їдемо «У Нелл», лімузин чекає.

— Нам слід якимось пообідати разом, — кажу я, намагаючись придумати, як би згадати про рахунки Фішера і не бути нав'язливим.

— Так, це було б чудово, — каже він. — Може, візьмеш...

— Сесілію? — здогадуюсь я.

— Так, Сесілію, — каже він.

— О, *Сесілія* буде... у захваті, — відповідаю я.

— То давай, — усміхається Овен.

— Так. Можна піти у... «Ле Бернарден», — кажу я, потім роблю паузу. — Може, на... морепродукти? А?

— «Ле Бернарден» цього року в кращій десятці «Загату», — киває він. — Ти це знав?

— Можна там замовити... — я знову роблю паузу, витріщаючись на нього, і вже більш розкуто пропоную: — *Рибу?* Ні?

— Морські їжаки, — каже Овен, скануючи кімнату. — Мередіт обожнює тамтешніх морських їжаків.

— О, справді? — питаю я, киваючи.

— Мередіт, — кличе він когось за мою спиною. — Йди сюди.

— Вона тут? — питаю я.

— Вона там, розмовляє із Сесілією, — каже Овен. — Мередіт!

Він махає їй рукою. Я розвертаюсь. Мередіт та Евелін йдуть до нас.

Я різко повертаюсь до Овена.

Мередіт наближається разом з Евелін. На ній шерстяна габардинова сукня, розшита бісером, та болеро від «Джеффри Бін» з «Барніз», золоті сережки з діамантами від «Джеймс Савітт» (\$ 13 000), рукавички від «Джеффри Бін», розроблені для «Портоланно Продактс», вона каже:

— Так, хлопці? Про що ви тут балакали? Складали списки подарунків?

— Про морських їжаків у «Ле Бернарден», дорогенька, — каже Овен.

— Моя улюблена тема. — Мередіт обіймає мене за плечі і додає, наче довіряє мені таємницю: — Вони розкішні.

— Яка смакота, — я нервово відкашлююсь.

— А що ви думаєте про вальдорфський салат? — запитує Евелін. — Він вам сподобався?

— Сесіліє, дорогенька, я його ще не куштував, — каже Овен і помічає знайоме обличчя з іншого боку кімнати. — Але цікаво, чому Лоренс Тіш розносить егнот?

— Це не Лоренс Тіш, — стогне Евелін, щиро засмучена. — Це різдвяний ельф. *Патріку*, що ти йому сказав?

— Нічого, — кажу я. — *Sesilie*.

— Ні, Патріку, ти точно *Грінч*.

Коли вона згадує моє ім'я, я одразу починаю щось белькотіти, сподіваючись, що Овен нічого не помітить.

— Ну, *Sesilie*, я сказав, що мені здалось, що це наче суміш із них обох, наче... — я зупиняюсь і дивлюсь на них, перш ніж виплюнути: — Різдвяний *Тіш*.

Потім нервово беру гілочку петрушки з фазанячого паштету, який проносить повз мене ельф, і виставляю над головою Евелін, перш ніж вона хоч щось скаже.

— Обережно, омега! — кричу я, всі навколо раптом присідають, і тоді цілую Евелін у губи, зиркаючи на Овена та Мередіт, а вони дивляться на мене здивовано; краєм ока помічаю Кортні, котра говорить до Райнбека і дивиться на мене з ненавистю та гнівом.

— О, Патріку... — заводить Евелін.

— *Cecilie!* Йди-но сюди. — Я тягну її за руку і кажу Овену та Мередіт: — Перепрошую, нам треба поговорити з цим ельфом і все з'ясувати.

— Мені дуже прикро, — каже їм Евелін, безпорадно знижуючи плечима, поки я тягну її геть. — *Патріку, що відбувається?*

Я, маневруючи, веду її на кухню.

— Патріку? — перепитує вона. — Що ми робимо на *кухні*?

— Слухай, — кажу я їй, хапаючи за плечі, обличчя до обличчя. — Давай підемо звідси.

— О, Патріку, — зітхає Евелін. — Я не можу просто піти. Хіба ж тобі не весело?

— Чому ти не можеш піти? — питаю я. — Чи це *аж так* нерозважливо? Ти тут була доволі довго.

— Патріку, це *моя* різдвяна вечірка, — каже вона. — До того ж ельфи будь-якої миті можуть заспівати «*O Tannenbaum*»¹.

— Ну ж бо, Евелін. Давай підемо звідси. — Я на межі істерики, панікую через те, що зараз до кухні може зайти Пол Овен чи, ще гірше, Маркус Хальберстам. — Я хочу забрати тебе подальше від цього всього.

— Від чого? — запитує вона, її очі звужуються. — Тобі не сподобався вальдорфський салат, так?

— Я хочу забрати тебе подальше від *цього*, — кажу я, нервово обходячи кухню. — Від суші, від ельфів... від *усього*.

До кухні заходить ельф з тацею, повною порожніх тарілок, а за ним, *над* ним я бачу Пола Овена, котрий тулиться до Мередіт, а вона кричить щось йому на вухо, перекрикуючи різдвяну музику, і він обводить очима кімнату, когось шукаючи, киваючи, а потім у поле мого зору потрапляє Кортні, і я хапаю Евелін, притискаючи її до себе.

¹ Німецька різдвяна пісня.

— Суші? Ельфи? Патріку, ти мене лякаєш, — каже Евелін. — Мені це *не* подобається.

— *Ходімо*, — я грубо стискаю її плечі й штовхаю до задніх дверей. — Давай хоч раз будемо безстрашними. Один раз у житті, Евелін, будь безстрашною.

Вона зупиняється, не йде далі, а потім починає посміхатись, обдумуючи мою пропозицію, але я ще не переконав її.

— Ну давай... — починаю скиглити я. — Хай це буде *моїм* подарунком на Різдво.

— Оні, я вже була у «Брукс Бразерс», і... — заводить Евелін.

— Припини. Давай, я саме цього хочу, — кажу я і, в останній відчайдушній спробі її переконати, грайливо всміхаюся, легенько цілуючи її губи. — *Micic* Бейтмен?

— О, Патріку, — зітхає вона, танучи. — Але як же прибирання?

— Усе зроблять карлики, — запевняю я.

— Але комусь треба за ними наглядати, любий.

— То обери одного з ельфів. Нехай він буде ельфом-наглядачем, — кажу я. — Тільки ходімо. *Зараз*.

Я тягну її до задніх дверей будинку, її туфлі зі скреготом їдуть по мармуровій плитці «Масколі».

А потім ми виходимо з дому, біжимо провулком позаду нього. На розі я зупиняюся і обережно дивлюся, чи ніхто зі знайомих не виходить з будинку або не заходить до нього. Ми біжимо до лімузина, який, здається, взяв Овен, але я не хочу, щоб Евелін щось запідозрила, тож підходжу до найближчого з них, відчиняю дверцята і заштовхую її всередину.

— *Патріку*, — задоволено верещить Евелін. — Це так непристойно! *Ще й ліму...*

Я зачиняю дверцята, обходжу машину і стукаю у віконце водія. Він опускає його.

— Привіт, — кажу я, простягаючи руку. — Пат Бейтмен.

Водій просто витріщається на мене, затиснувши в зубах непідпалену сигару, спочатку на мою простягнуту руку, потім на моє обличчя, потім на мою маківку.

— Пат Бейтмен, — повторюю я. — Що... що там таке?

Він усе дивиться на мене. Я обережно торкаюсь волосся, чи не зіпсувалася зачіска, і, на мій превеликий подив, на мацую дві пари паперових ріжок. На моїй *довбаній* голові *четверо* рогів.

— Господи Ісусе, — буркочу я, зриваю їх звідти, зминаю в руці й з жахом дивлюсь на цей жмуток паперу.

Потім кидаю їх на землю і повертаюсь до водія.

— Так. Пат Бейтмен, — кажу я, приводячи волосся до ладу.

— Ем, так? Сід, — знизує він плечима.

— Слухай, Сіде. Містер Овен сказав, що ми можемо взяти цю машину, тож... — я зупиняюсь, моє дихання парую в морозному повітрі.

— Що за містер Овен? — питає Сід.

— Пол *Овен*. Ти в курсі, — кажу я. — Твій клієнт.

— Ні. Це лімузин містера Баркера, — каже він. — А ріжки симпатичні.

— Чорт, — кажу я і оббігаю лімузин, щоб дістати з нього Евелін, поки не сталось нічого поганого, але вже пізно.

Тієї ж миті, як я відчиняю дверцята, Евелін висовує звідти голову і верещить:

— Патріку, любий, мені так *подобається!* *Шампанське...* — у неї в одній руці пляшка «Кристалу», а в другій золотава коробка. — *...і трюфелі теж!*

Я хапаю її за руку, і висмикую звідти, і, затинаючись, тихо пояснюю:

— Не той лімузин, трюфелі забирай.

І ми йдемо до наступного. Я відчиняю дверцята, саджу Евелін, потім йду вперед і стукаю у віконце водія. Він його опускає. Виглядає він точнісінько як попередній водій.

— Привіт, Пат Бейтмен, — кажу я, простягаючи йому руку.

— Справді? Привіт. Дональд Трамп. Моя дружина Івана — на задньому сидінні, — саркастично каже він, потискаючи мені руку.

— Ти обережніше, — попереджаю я. — Слухай, містер Овен сказав, що ми можемо взяти його авто. Я... о, чорт. Хотів сказати, я — Маркус.

— Ви щойно сказали, що вас звати Пат.

— Ні, я помилився, — суворо кажу я, дивлячись на нього. — Я помилився щодо того, що мене звати Пат. Моє ім'я Маркус. Маркус Хальберстам.

— Тепер ви впевнені? — запитує він.

— Слухай, містер Овен сказав, що я можу взяти його авто на ніч, так що... — я зупиняюся. — Ти зрозумів, давай на те і пристанемо.

— Гадаю, мені слід спочатку поговорити з містером Овеном, — каже водій.

Він грається зі мною, йому весело.

— Ні, чекай! — кажу я, потім заспокоююся. — Слухай, я... краще не треба.

Я починаю посміюватись про себе.

— Містер Овен у дуже, *дуже* поганому настрої.

— Я не можу цього зробити, — каже водій, не дивлячись на мене. — Це нелегально. Нізащо. І не мрійте.

— Ну ж бо, друже, — кажу я.

— Це повністю порушує правила компанії, — каже він.

— У сраку правила компанії, — гавкаю я на нього.

— У сраку правила компанії? — перепитує водій з посмішкою.

— Містер Овен сказав, що *можна*, — кажу я. — Може, ти недочув.

— Ні. Не можу, — хитає головою він.

Я зупиняюся, випрямляюся, проводжу рукою по обличчю, глибоко вдихаю, потім нахиляюся назад.

— Послухай... — і ще раз вдихаю. — У них там карлики, — вказую я на будинок. — Карлики, які збираються співати «О Tannenbaum»...

Я дивлюсь на нього благально, чекаючи співчуття і водночас виглядаючи достатньо перелякано.

— Ти знаєш, як *це* страшно? Ельфи... — я сковтую, — ... *співають хором?* — Я роблю паузу, потім швидко кажу: — Подумай про це.

— Слушайте, містере...

— Маркус, — нагадую йому я.

— Маркусе. Байдуже. Я не порушуватиму правила. Нічого не можу зробити. Це правила компанії, і я їх не порушу.

Ми обидва мовчимо. Я зітхаю, роздивляюся довкола, думаючи, може, затягнути Евелін до третього лімузина чи назад до Баркерівського (він справжнє мудило), але *ні, чорт забирай*, я хочу авто *Овена*.

Тим часом водій зітхає собі під ніс:

— Якщо карлики хочуть співати, хай співають.

— Чорт, — випльовую я, дістаючи свій гаманець зі шкіри газелі, і даю водієві дві купюри по п'ятдесят. — Тут сотня.

— Дві сотні, — каже він.

— Яке паскудне місто, — буркочу я, віддаючи йому гроші.

— Куди будете їхати? — питає водій і, зітхаючи, заводить лімузин.

— Клуб «Чорнобиль», — кажу я, поспішаючи до задніх дверей.

— Так, *сер*, — горланить він.

Я сідаю, зачиняючи двері саме тієї миті, коли лімузин стартує від дому Евелін до Ріверсайд-драйв. Евелін сидить поряд зі мною, доки я опановую себе і витираю холодний піт із чола хустинкою «Армані». Коли я дивлюсь на неї, вона мало не плаче, її губи тремтять, і чи не раз у житті вона мовчить.

— Ти мене лякаєш. Що сталося? — Я *справді* стривожений. — Що... що я зробив? Вальдорфський салат був смачний. Що ще?

— Ох, Патріку, — зітхає вона. — Це... прекрасно. Не знаю, що й сказати.

— Ну... — Я роблю обережну паузу. — Я теж... не знаю.

— Ось, — каже Евелін, простягаючи мені діамантове кільце від «Тіффані», подарунок Мередіт від Овена. — Допоможи мені його вдягнути, любий. Ти все ж не Грінч, сонечко.

— Ем, Евелін.... — кажу я і подумки лаюся, поки вона розвертається до мене спиною, щоб я міг застебнути його на її шиї.

Лімузин рвонув уперед, вона падає на мене, сміючись, і цілує мене в щоку.

— Це так приємно, мені дуже подобається... Ой, від мене, певно, трюфелями пахне. Вибач, любий. Знайди шампанське і налий мені трохи.

— Але... — я безпорадно дивлюсь на кільце, воно мерехтить. — Це не так.

— Що? — питає Евелін, озираючись. — Тут є келихи? Що не так, сонечко?

— Це не так, — монотонно повторюю я.

— О, любий, — вона посміхається. — У тебе є для мене щось *ще*?

— Ні, тобто...

— Давай, дияволе, — каже Евелін, грайливо хапаючи мене за кишеню пальта. — Ну ж бо, що це?

— Що *що*? — спокійно питаю я, хоч насправді — роздратований.

— У тебе щось ще є. Дай вгадаю. Каблучка до комплекту? Такий самий браслет? *Брошка*? Ось воно що! — Вона плескає в долоні. — Це брошка, що пасує до кільця!

Поки я намагаюсь її відштовхнути, тримаючи за одну руку, друга прослизає за мною і витягає щось з моєї кишені — ще одне печиво з вішуванням, яке я взяв у мертвого китаїця.

Евелін дивиться на нього, збентежена, і каже:

— Патріку, ти такий... романтичний, — потім оглядає печиво, з меншим ентузіазмом. — Такий... оригінальний.

Я теж витріщаюсь на печиво. Воно в крові, тож я знизую плечима і кажу, так радісно, як тільки можу:

— Ти ж мене знаєш.

— Що це на ньому? — Евелін підносить печиво до обличчя, вдивляючись у плями. — Що це за... червона штука?

— Це... — Я теж у них вдивляюся, вдаючи, що вони мене заінтригували, і кривлось: — Це кисло-солодкий соус.

Евелін із захватом розламує печиво й ошелешено читає передбачення.

— І що пишуть? — зітхаю я, крутячи ручки радіо, потім дивлюся, чи нема в лімузині Овенового дипломата, думаючи, де ж може бути шампанське, і раптом відкритий пакунок від «Тіффані», що лежить порожній на підлозі, всепоглинаюче пригнічує мене.

— Пишуть... — Евелін зупиняється і ще раз підносить папірець до очей, перечитуючи провіщення. — Пишуть: «Фуа-гра шойно з гриля в “Ле Сирк” чудове, однак салат з лобстером так собі».

— Мило, — бурмочу я, шукаючи келихи для шампанського, касети, хоч що-небудь.

— Тут справді так написано.

Евелін передає мені папірець, на її обличчі — легка по-смішка, яку видно навіть у темряві лімузина.

— Що б це могло означати? — хитро питає вона.

Я беру в неї вішування, читаю, переводжу погляд на Евелін, потім знову на папірець, потім дивлюсь у тонове вікно, на сніжинки, що кружляють навколо ліхтарів,

навколо людей на автобусній зупинці, жебраків, що безцільно вештаються вулицями міста, і вголос кажу до себе:

— Усе могло бути значно гірше. Справді могло.

— О, любий, — каже Евелін, обіймаючи мене, мою голову. — Обід у «Ле Сирк»? Ти найкращий! Ти не Грінч, беру свої слова назад. У четвер? Четвер тобі підходить? О ні, я не зможу в четвер. Трав'яні обгортання. Як щодо п'ятниці? А ми справді хочемо в «Ле Сирк»? Може...

Я відштовхую її та стукаю у скло, що відділяє нас від водія, голосно збиваю об нього кісточки, аж доки він не почує.

— Сіде, тобто, Ерле, як там тебе, це не дорога до «Чорнобиля».

— Ні, саме вона, містере Бейтмен.

— Гей!

— Тобто, містере Хальберстам. Авеню Сі, так? — він ввічливо кашляє.

— Здається, — кажу я, дивлячись у вікно. — Я не впізнаю дорогу.

— Авеню Сі? — Евелін відривається від кольє, яке Пол Овен купив для Мередіт. — Яке авеню Сі? Сі, як у... «Картъє»¹, так?

— Все круто, — запевняю я її. — Все абсолютно круто.

— Ти там був? — запитує вона.

— Мільйон разів, — буркочу я.

— «Чорнобиль»? Ні, тільки *не* «Чорнобиль», — скиглить Евелін. — Любий, це ж *Різдво*.

— І що *це* має означати, чорт забирай? — питаю я.

— Водію, а водію... — Евелін перехиляється вперед, балансуючи в мене на колінах. — Водію, ми їдемо у «Веселкову кімнату». У «Веселкову кімнату», водію, будь ласка.

Я зіштовхую її.

¹ В оригіналі бренд Картъє (фр. *Cartier*) має в назві літеру С, як і Авеню Сі (англ. *Avenue C*), що згадується вище.

- Не зважай на неї. У «Чорнобиль». Якнайшвидше.
Натискаю на кнопку, і скло опускається.
- Ну, Патріку, це ж *Різдво*, — скигнуть вона.
- Ти так говориш, наче це щось *означає*, — кажу я, дивлячись просто на неї.
- Але ж *Різдво*, — знову скигнуть Евелін.
- *Терпіти* не можу «Веселкову кімнату», — твердо кажу я.
- Чому *ні*, Патріку? — скигнуть вона. — У них *найкращий* у місті вальдорфський салат. Тобі сподобався мій? Сподобався мій вальдорфський салат, любий?
- Господи, — шепочу я і затуляю обличчя руками.
- Чесно скажи, сподобався? — питає вона. — Я хвилювалася тільки за *це* і за каштановий фарш. — Вона зупиняється. — Усе тому, що каштановий фарш був... ну, жирнуватий, розумієш...
- Я не хочу у «Веселкову кімнату», — перериваю я Евелін, не забираючи рук від обличчя, — бо там я не зможу дістати наркотики.
- О... — Евелін несхвально дивиться на мене. — Тц-тц-тц. Наркотики, Патріку? І про які, кхм, наркотики ми говоримо?
- Наркотики, Евелін. Кокаїн. *Наркотики*. Я хочу сьогодні кокаїну. Ти мене розумієш?
- Я сідаю прямо і дивлюся на неї.
- Патріку, — каже Евелін, хитаючи головою, наче щойно втратила віру в мене.
- Я бачу, що ти збентежена, — відзначаю я.
- Я не хочу мати з цим нічого спільного, — каже вона.
- Тобі й не треба мати з цим щось спільне, — кажу я їй. — Може, тебе навіть і не запрошено до чогось спільного.
- Я просто не розумію, чому тобі обов'язково треба зіпсувати мені це свято, — каже Евелін.
- Уяви собі, що це... *іній*. Різдвяний *іній*. Дорогий *різдвяний іній*, — кажу я.

— Ну... — каже вона, трохи просвітлівши. — Піти в генделік може бути цікаво, так?

— Тридцять баксів за вхід з *кожного* — це не зовсім генделік, Евелін. — Потім я з підозрою питаю: — Чому ти не запросила на вечірку Дональда Трампа?

— Тільки не Дональд Трамп, *знову*, — стогне Евелін. — Боже, це тому ти поведився, наче блазень? Ця твоя манія *мусить* скінчитися! — Вона мало не кричить. — Це тому ти поведився як козел!

— Це через вальдорфський салат, Евелін, — кажу я крізь зуби. — Твій вальдорфський салат змусив мене поводитися по-козлячому.

— Господи. Ти ж серйозно! — Вона у відчаї закидає голову назад. — Я так і знала, так і знала.

— Але ж ти його навіть не готувала! — кричу я. — Ти його *замовила!*

— Господи, — завиває вона. — Повірити не можу.

Лімузин висаджує нас біля клубу «Чорнобиль», де цілий натовп чекає в снігу біля входу. Дратуючи Евелін, я застосовую її як таран, ми пробиваємося крізь натовп, і, на щастя, я помічаю когось, дуже схожого на Джонатана Лезердейла, котрого саме пропускають всередину. Штовхаючи Евелін, яка вчепилась у свій різдвяний подарунок, вперед, я кричу йому:

— Джонатане! Гей, Лезердейле!

Не дивно, що за мною весь натовп починає волати: «Джонатане, гей, Джонатане!» Він помічає мене, розвертається, гукає:

— Привіт, Бакстере!

І підморгує, показуючи великі пальці, але, вочевидь, не до мене, а до когось іншого. Ми з Евелін все одно прикидаємося, що належимо до їхньої компанії. Швейцар опускає мотузку перед нами і питає:

— Це ви приїхали в тому лімузині? — Він дивиться за ріг і киває головою у тому напрямку.

— Так! — жваво погоджуємося ми з Евелін.

— Проходьте, — каже він, пропускаючи нас всередину.

Ми заходимо, я віддаю шістдесят доларів, натомість жодного квитка на випивку не отримую. У клубі панує передбачувана темрява, яку порушують лише яскраві стробоскопи, і навіть з таким освітленням я бачу тільки дим від сухого льоду з машини і одну кралю, котра танцює під «Нові відчуття» «Інексез», які ревуть з колонок так, що тіло пульсує. Я кажу Евелін піти до бару і дістати нам два келихи шампанського. «Так, звісно», — кричить вона у відповідь і несміливо рушає до єдиної тонкої смуги неону, що освітлює місце, де можуть продавати алкоголь. Тим часом я купую грам у хлопця, схожого на Майка Дональдсона, впродовж десяти хвилин дивлюся на танцюючу кралю і розмірковую, чи кинути Евелін тут, чи ні, аж вона повертається з двома напівнаповненими келихами, сумна й розгнівана.

— Це «Корбель», — гукає Евелін. — Давай *підемо*.

Я хитаю головою і кричу до неї:

— Ходімо до вбиралень.

Вона йде за мною.

Одна з вбиралень у «Чорнобилі» спільна. Там уже стоять дві інші пари, одна з них займає єдину кабінку, інша, як і ми, нетерпляче чекає, доки вона звільниться. На дівчині топ з шовкового джерсі з зав'язкою на шиї, спідниця з шовкового шифону і шовкові туфлі з ремінцем ззаду, все — «Ральф Лорен». Її хлопець — у костюмі дизайну Вільяма Фйораванті, чи Вінсента Нікологі, чи Скалі — якогось італійця. Обоє тримають келихи, тільки от його келих повний, а її — порожній. Тут доволі тихо, чути тільки приглушене хихотіння та сопіння з кабінки, бо двері самої вбиральні достатньо товсті, щоб повністю заглушити музику, за винятком глибоких басів. Хлопець нетерпляче

постукує ногою. Дівчина все зітхає і несподівано спокусливо смикає головою, перекидаючи волосся через плече. Потім вона дивиться на нас із Евелін і шепоче щось своєму хлопцю. Зрештою, коли вона знову щось до нього шепоче, він киває і вони йдуть.

— Дякувати *Богу*, — шепочу я й погладжую грам у кишені, потім питаю Евелін: — Ти чого така тиха?

— Вальдорфський салат, — мимрить вона, не дивлячись на мене. — Прокляття.

Щось клацає, двері до кабінки відчиняються, і виходить молода пара. Він вбраний у двобортний шерстяний трикотинний костюм, бавовняну сорочку й шовкову краватку, все від «Живанші»; на дівчині сукня з шовкової тафти, оздоблена пір'ям страуса від «Джеффри Бін», сережки з позолоченого срібла від «Стівен Двек Модерн» та танцювальні туфлі від «Шанель». Вони потай витирають один одному носи, дивляться на себе у дзеркало, перш ніж піти з вибіральною, і саме тоді, коли ми з Евелін збираємось зайти у вільну кабінку, влітає перша пара і намагається її зайняти.

— *Перепрошую*, — кажу я, витягнувши руку і загородивши їм вхід. — *Ви* пішли. Тепер наша черга, ясно?

— Ні, я так не думаю, — м'яко каже хлопець.

— Патріку, — шепоче за мною Евелін. — Пропусти їх...

— Чекай, ні. Зараз *наша* черга, — кажу я.

— Так, але *ми* чекали тут першими.

— Слушайте, я не хочу сперечатися...

— Але ж сперечаєтесь, — каже знуджена дівчина глузливо.

— Боже, — мимрить Евелін, визираючи з-за мого плеча.

— Слухай, можемо зробити це тут, — пропонує дівчина, яку я залюбки трахнув би.

— От же ж *стерво*, — буркочу я, хитаючи головою.

— Слушайте, — каже хлопець примирливо. — Поки ми тут сперечаємось, хтось із нас міг би вже бути *там*.

— Так, — кажу я. — *Ми*.

— Господи, — каже дівчина, руки в боки, подивившись на Евелін, потім на мене. — Аж не віриться, кого тепер сюди впускають.

— *Ти* — стерво, — буркочу я, не вірячи своїм очам. — У тебе *відстійна* поведінка, знаєш?

Евелін коротко вдихає і стискає моє плече.

— *Патріку*.

Хлопець уже почав нюхати свій кокс, зачерпуючи порошок із корицевої пляшечки, він вдихає і сміється після кожної порції, притулившись до дверей.

— Твоя дівчина — *цілковите* стерво, — кажу я йому.

— *Патріку*, — каже Евелін. — Припини.

— Вона стерво, — кажу я, показуючи на дівчину.

— *Патріку*, перепроси, — каже Евелін.

У хлопця починається істерика, він закидає голову назад і голосно сопе, потім згинається і намагається віддихатися.

— *Господи*, — каже з обуренням Евелін. — Чого ти смієшся? *Захищай* її.

— Навіщо? — питає хлопець і знизує плечима, обидві ніздрі у нього в білому порошку. — Його *правда*.

— Я йду, Деніеле, — каже дівчина, мало не в сльозах. — Я не можу стерпіти *цього*. Я не можу стерпіти *тебе*. Не можу стерпіти *їх*. Я тебе попереджала.

— Вперед, — каже хлопець. — *Йди*. Просто зроби це. *Йди гуляй*. Мені начхати.

— Патріку, що ти накоїв? — питає Евелін, відходячи від мене. — Це неприйнятно. — І, дивлячись на флуоресцентні лампи: — І це освітлення теж. Я йду.

Але вона стоїть там і чекає.

— Я йду, Деніеле, — повторює дівчина. — Ти мене *чув*?

— *Вперед*. Забудь про це, — каже Деніел, вивчаючи у дзеркалі свій ніс, і махає їй рукою. — Я сказав — *йди гуляй*.

— Я піду в кабінку, — заявляю я. — Ніхто не проти?

— Ти не захистиш свою дівчину? — запитує Евелін у Деніела.

— Боже, чого ти від мене хочеш? — він дивиться на неї у дзеркало, витираючи ніс і шморгаючи ним. — Я запросив її на вечерю. Познайомив із Річардом Марксом¹. Господи, Боже, чого ще вона хоче?

— Щоб ти його відлупцював? — пропонує дівчина, показуючи на мене.

— О, дорогенька, — кажу я, хитаючи головою. — Ти не уявляєш, що я можу зробити з тобою плічкою.

— Прощавай, Деніеле, — каже вона після драматичної паузи. — Я йду звідси.

— Добре, — каже Деніел, тримаючи пляшечку. — Мені ж більше буде.

— І не намагайся мені дзвонити! — верещить вона, відчиняючи двері. — Я увімкну автовідповідач, він запише всі номери!

— Патріку, — каже Евелін сухо, надзвичайно зібрано. — Я буду на вулиці.

Я чекаю, дивлячись на неї з кабінки, потім на дівчину, що стоїть у дверях.

— Так, і що?

— Патріку, — застерігає Евелін. — Не кажи того, про що пошкодуєш.

— Просто йди, — кажу я. — Йди звідси. Візьми лімузин.

— Патріку...

— *Геть*, — гарчу я. — Грінч каже — *геть*!

Я голосно грюкаю дверима кабінки і починаю нюхати кокс із конвертика за допомогою платинової картки «АмЕкс». Між порціями я чую, як Евелін йде, схлипуючи, до дівчини:

— Він *змусив* мене піти з власної різдвяної вечірки, уявляєш? *Моєї* різдвяної вечірки!

¹ Відомий ліричний співак 80-х років ХХ ст.

І дівчина презирливо відповідає:

— Та я тебе прошу.

І я починаю нестримно реготати, б'юся головою об стінки кабінки, чую, як хлопець нюхає свій кокс ще кілька разів, потім спльовує. Винюхавши весь грам, я визираю звідти, подивитись, чи не вештається там Евелін, насуплена, з закопленою губою (ой, дитинка плаче), але вона не повернулась. Я уявляю собі Евелін та дівчину Деніела на ліжку, дівчина розставляє ноги Евелін, Евелін навкарачках облизує її анальний отвір, пальцями пестить пизду; від цього мене трохи млоїть, і я йду з вбиральні в клуб, збуджений і відчайдушний, прагнучи зв'язку.

Але вже доволі пізно, натовп змінився — тепер тут більше панк-рокерів, чорношкірих, менше хлопців з Волл-стрит, більше знуджених багачок з авеню Ей. Замість «Я почувуюся вільною» Белінди Карлайл лунає якийсь чорний *rep*, якщо я правильно розчув, щось на зразок «Її лайно на його члені». Я підкочую до двох фігуристих багачок, обидві в паршивеньких сукнях а-ля «Бетсі Джонсон». Мене страшенно штирить, я починаю знайомство з фрази: «Крута музика — ми не бачились у “Саломон Бразерс?”», і одна з них, з цих дівчат, пирхає і каже: «Котись собі на Волл-стрит», а друга, з *кільцем у носі*, додає: «Яппі¹ йобаний».

Вони так кажуть, не зважаючи на те, що мій костюм у темряві клубу видається чорним, а краватка (пейслі, «Армані», шовк) розв'язана.

— Гей, — шкірю я зуби. — Ви думаєте, що я просто огидний яппі, але це не так, *правда*.

Я кажу це, ковтаючи слину, зовсім обдовбаний. З ними за столиком сидять двоє чорних хлопців. Обидва в спортивних

¹ Нашадки заможних родин, які, на відміну від «золотої молоді», не розважаються, а будують кар'єру чи займаються бізнесом, використовуючи родинний капітал та зв'язки. (*Прим. ред.*)

вицвілих джинсах, футболках та шкіряних куртках. На одному з них дзеркальні темні окуляри, у другого поголена голова. Обидва витріщаються на мене. Я простягаю руку, під якимось дивним кутом, намагаючись вдати репера.

— Гей, — кажу я. — Я свіжак. Найсвіжіший, ви в курсі... типу... аще...

Ковток шампанського.

— Я такий... аще.

Щоб це довести, я підходжу до чорного хлопця з дредами, гукаю: «Раста, чувак!» і простягаю йому руку, щоб він дав мені п'ять. Але цей нігер стоїть незворушно.

— Тобто, — я кашляю. — *Бро...* — І вже з меншим ентузіазмом: — Ми будемо, ем... джемити...

Він проходить повз мене, хитаючи головою. Я озираюся на дівчат. Вони теж хитають головою — попереджають, щоб я не повертався. Я переводжу погляд на кралю, котра танцює сама біля колони, допиваю шампанське і підходжу до неї, щоб попросити номер телефону. Вона посміхається. Завіса.

«У Нелл»

Опівночі я сиджу в кабінці «У Нелл» з Крейгом Мак-Дермоттом, Алексом Тейлором (він щойно вирубився) і трьома моделями агенції «Еліт»: Ліббі, Дейзі та Керон. Уже майже літо, середина травня, але в клубі прохолодно, бо працює кондиціонер, група на сцені грає легкий джаз, і він пливе напівпорожньою кімнатою, стрекочуть вентилятори під стелею, а на вулиці, під дощем, чекають люди, чоловік зо двадцять, і їхній натовп схожий на море. Ліббі — білявка, на ній чорні вечірні туфлі на високих підборах із перебільшено загостреними носачами та червоними атласними бантиками, від «Ів Сен-Лоран». У Дейзі волосся ще світліше, вона вдягнула чорні атласні човники з вузькими носачами,

доповнені чорними панчохами з срібними цятками від «Бетсі Джонсон». Керон — платинова білявка в чоботах з телячої шкіри з загостреними лакованими носачами та твідовими вилогами, на товстих підборах, модель Карла Лагерфельда для «Шанель». На всіх трьох — тісні чорні трикотажні сукні від «Джорджо ді Сент-Анджело», всі троє п'ють шампанське з соком журавлини, персиковий шнапс, палять німецькі сигарети. Але я не скажусь, хоча й думаю, що було б краще зробити окрему залу для тих, хто не палить. На двох з дівчат темні окуляри від «Джорджо Армани». Ліббі страждає на джетлаг¹. З усіх трьох лише Дейзі викликає хоч віддалене бажання її трахнути. Сьогодні після зустрічі з адвокатом з приводу сфальсифікованого звинувачення в згвалтуванні в мене була панічна атака в кафе «Дін та Делюка», яку я компенсував тренуванням в «Ексклюзиві». Потім я пив із моделями у «Трампа Плаза». Далі був французький фільм, який я абсолютно не зрозумів, але він усе одно був шикарний; ще далі — вечеря в суші-ресторані «Колорит» біля центру Лінкольна і вечірка в лофті² колишнього хлопця однієї з моделей, де подавали погану, надто солодку сангрію. Вчора мені снилися порнографічні сни, в яких я трахав дівчат з картону. «Шоу Патті Вінтерс» вранці було про вправи аеробіки.

На мені шерстяний костюм на два гудзики з картатими штанами від «Лучіано Сопрані», бавовняна сорочка від «Брукс Бразерс» та шовкова краватка «Армані». Мак-Дермотт вдягнув шерстяний костюм від «Любієм» з лляною нагрудною хустинкою від «Ешеар Броз», бавовняну сорочку «Ральф Лорен» та шовкову краватку від «Крістіан Діор», і зараз він збирається підкинути монетку, щоб визначити, кому з нас іти вниз за Болівійським Живильним Порошком, адже

¹ Стан втоми та неувважності, спричинений перельотом до іншого часового поясу.

² Колишня промислова будівля, переоснащена під житло або офіси.

ніхто з нас не хоче сидіти тут із дівчатами, бо хоч ми, певно, й не проти з ними переспати, та говорити з ними не бажаємо, навіть поблажливо (насправді, як виявилось, і *не можемо*), бо їм просто нема що нам сказати. У цьому немає нічого дивного, але це все одно трохи бентежить. Тейлор ще може сидіти, але очі в нього заплющені, рот трохи роззявлений, і хоча спочатку ми з Мак-Дермоттом думали, що він вдає наче спить, на знак протесту проти того, що дівчатам бракує вербальних навичок, тепер нам здається, що він справді п'яний як хлющ (після трьох склянок sake в «Колориті» він і так заледве міг два слова зв'язати); але дівчатам байдуже, окрім хіба що Ліббі, бо вона сидить поряд із ним — але сумніваюся, дуже сумніваюся.

— Орел, орел, орел, — шепочу я собі під ніс.

Мак-Дермотт підкидає четвертак.

— Решка, решка, решка, — закликає він і опускає руку на монету, коли та падає на його серветку.

— Орел, орел, орел, — шиплю я.

Крейг підводить руку.

— Решка, — каже він, дивлячись на мене.

Я довго витріщаюся на четвертак, потім прошу:

— Давай ще раз.

— Бувай, — каже він і, перш ніж встати, оглядає дівчат, потім закриває очі й коротко трясє головою. — Слухай, — нагадує він мені. — Я хочу ще мартіні. «Абсолют». Подвійний. Без оливки.

— Давай швидше, — кричу я йому в спину і додаю пошепки, дивлячись, як він радісно махає мені рукою зі сходів: — Довбаний вилупок.

Я повертаюся до кабінки. За столиком за нами в унісон вищать фігуристи дівки-«європогань», підозріло схожі на бразильських трансвеститів. Подивимося... в суботу ввечері я йду на гру «Метс» з Джеффом Гардінгом та Леонардом Девісом. У неділю беру в прокаті фільми про Рембо.

У понеділок мені привезуть новий «Лайфсайкл»... Я зиркаю на трьох моделей дуже довго, кілька хвилин, перш ніж хоч щось сказати. Помічаю, що одна з них замовила нарізану папаю, а друга — спаржу, однак обидві тарілки стоять повнісінькі. Дейзі уважно оглядає мене, потім повертається в моєму напрямку і видихає дим мені в голову, він клубочиться в моєму волоссі, оминувши очі (все одно захищені окулярами без діоптрій у оправі червоного дерева від «Олівер Піплз», які були на мені більшу частину вечора). Інша моделька, Ліббі, дівка з джетлагом, намагається зрозуміти, як їй розгорнути свою серветку. Як не дивно, мене це не сильно бентежить, бо все могло би бути значно гірше. Зрештою, дівчата могли би бути *англійками*. Ми могли би пити... *чай*.

— Ну що? — кажу я, плеснувши в долоні, і намагаюсь виглядати жвавим. — Спекотно сьогодні було, так?

— А куди пішов Грег? — запитує Ліббі, помітивши відсутність Мак-Дермотта.

— Розумієш, там, внизу — Горбачов, — кажу я їй. — Мак-Дермотт, *Грег*, підпише з ним мирний договір між Сполученими Штатами та Росією. — Я роблю паузу, дивлячись на її реакцію, а потім додаю: — Це Мак-Дермотт стоїть за гласністю.

— Ну... так, — каже вона, неймовірно невиразним голосом, і киває. — Але він казав мені, що займається злиттям... та купанням.

Я дивлюся на Тейлора, він досі спить. Я клацаю однією з його підтяжок, але реакції нема, жодного руху, тож я повертаюся до Ліббі.

— Ти нічого не плутаєш, ні?

— Ні, — знизує вона плечима. — Не дуже.

— Горбачова внизу немає, — раптом каже Керон.

— То ти брешеш? — посміхається Дейзі.

«Боже мій», — думаю я.

— Так. Керон права. Горбачова внизу нема. Він у «Тунелі». Перепрошую. Офіціантко? — Я чіпляюсь до привабливої дівчини в мереживній темно-синій сукні з гофрованими манжетками. — Мені «Джей енд Бі» з льодом і ніж для м'яса чи щось інше гостре з кухні. Дівчата?

Усі вони мовчать. Офіціантка дивиться на Тейлора. Я теж дивлюся на нього, потім на крало, потім знову на Тейлора.

— Принесіть йому, емм... грейпфрутовий шербет і, скажімо, скотч, гаразд?

Офіціантка витріщається на нього.

— Кхм, любонько? — я махаю рукою в неї перед обличчям. — «Джей енд Бі»? З льодом?

Я чітко вимовляю кожне слово, щоб мене було чути за звуками джаз-бенду, який саме грає чудову версію пісні «Відпочинь». Вона нарешті киває мені.

— І принеси їм, — я махаю у бік дівчат, — що вони там п'ють. Імбирний ель? Розбавлене вино?

— Ні, — каже Ліббі, — це шампанське. — І перепитує у Керон: — Правда ж?

— Здається, — знизує плечима Керон.

— З персиковим шнапсом, — нагадує їй Дейзі.

— Шампанське, — повторюю я офіціантці. — Ага, з персиковим шнапсом. Ясно?

Офіціантка киває, щось записує і йде, а я спочатку роздивляюсь їй зад, а потім повертаюся до трьох моделей, дуже уважно вивчаю кожну з них, шукаючи хоч щось, може, зрадницький вираз обличчя, може, хоч жест, який вказав би, що вони не роботи, але «У Нелл» доволі темно і моя надія на те, що все може виявитися саме так, — всього лише моє бажання; тож я знову плескаю в долоні й роблю вдих.

— Ну що? Спекотно сьогодні було. Так?

— Мені потрібна нова шуба, — зітхає Ліббі, дивлячись у своє шампанське.

— До землі чи до щиколотки? — питає Дейзі таким самотьмяним тоном.

— Може, палантин? — припускає Керон.

— Або до землі, або... — Ліббі зупиняється і хвилину зосереджено думає. — Я бачила таку коротеньку, м'якеньку пелерину...

— Але ж норка, так? — перепитує Дейзі. — Точно *норка*?

— Звісно ж, норка, — каже Ліббі.

— Тейлоре, — шепочу я і штурхаю його. — Прокинься. Вони розмовляють. Це треба бачити.

— А яка саме? — Керон понесло.

— Не думаєш, що норка іноді буває надто... *пухнаста*? — питає Дейзі.

— Так, деякі норки *надто* пухнасті, — це вже Ліббі.

— Чорнобурка зараз *дуже* модна, — мимрить Дейзі.

— Бежеві кольори стають усе популярніші, — каже Ліббі.

— А яке це хутро? — запитує хтось.

— Рись. Шиншила. Горностаї. Бобер...

— Привіт, — Тейлор прокинувся і кліпає очима. — Я тут.

— Спи далі, Тейлоре, — зітхаю я.

— Де містер Мак-Дермотт? — питає він потягуючись.

— Вештається внизу. Шукає кокс, — знизую плечима я.

— Чорнобурка зараз *дуже* модна, — каже хтось із дівчат.

— Єнот. Тхір. Білка. Мускусний шур. Монгольське ягня.

— Мені ввижається, — питає Тейлор, — чи я справді чую реальну розмову?

— Гадаю, можна це і так назвати, — я аж здригаюся. — Тсс. Слухай. Це *дуже* надихає.

У суші-ресторані Мак-Дермотт, страшенно розчарований, спитав дівчат, чи знають вони хоч якісь планети Сонячної системи. Ліббі та Керон запропонували Місяць. Дейзі не була впевнена, але запропонувала варіант... Комета. Дейзі думала, що Комета — це така планета. Мак-Дермотт, Тейлор та я, ошелешені, запевнили її, що так і є.

— Що ж, нині просто знайти гарне хутро, — повільно говорить Дейзі. — Все більше дизайнерів готового одягу зараз виходять на ринок хутра, тому вибір стає ширшим, адже різні компанії обирають різні види хутра, щоб надати своїй колекції індивідуальності.

— Це так лякає, — каже Керон, здригаючись.

— Не треба боятися, — каже Дейзі. — Хутро — лише аксесуар, *не треба* його боятися.

— Але ж розкішний аксесуар, — зазначає Ліббі.

Я питаю у всіх за столом:

— Хтось з вас бавився з дев'ятиміліметровим «Узі»? Це зброя. Ні? Це особливо зручна модель, бо в неї дуло подовжене, щоб можна було надівати глушники та подовжувачі.

Я говорю це і киваю.

— Хутро не повинне лякати, — байдужим тоном говорить Тейлор і дивиться на мене. — Я тут поступово дізнаюся просто сенсаційні речі.

— Але ж це розкішний аксесуар, — знову зазначає Ліббі.

Підходить офіціантка, ставить на стіл напої та порцію грейпфрутового шербету. Тейлор дивиться на все це і, кліпаючи, каже:

— Я це не замовляв.

— Ні, замовив, — кажу я йому. — Уві сні ти замовив це. Ти замовив це уві сні.

— Ні, не замовляв, — непевно говорить він.

— Я з'їм, — кажу я. — А ти слухай.

Я голосно стукаю пальцями по столу.

— Без варіантів, «Карл Лагерфельд», — каже Ліббі.

— Чому? — це Керон.

— Бо він створив колекцію «Фенді», звісно, — каже Дейзі, підпалюючи сигарету.

— Мені подобається монгольське ягня в суміші з кротом, чи... — Керон припиняє хихотіти. — Та чорна шкіряна куртка з обляміркою з персидського ягняти.

- Що думаєш про «Джеффри Бін»? — питає її Дейзі.
 Керон обдумує відповідь.
- Білі атласні комірці... сумнівно.
- Але він робить шикарні речі зі шкірою тибетських ягнят, — каже Ліббі.
- «Кароліна Еррера»? — запитує Керон.
- Ні, надто пухнасто, — хитає головою Дейзі.
- По-шкільному, — погоджується Ліббі.
- А от у «Джеймс Галанос» — неймовірно чудові животики російської рисі, — каже Дейзі.
- І про «Арнольд Скаазі» не забудьте. Білий горностаї, — каже Ліббі. — *Померти* і не встати.
- Справді? — я шкірюся, відкопиливши верхню губу. — Померти?
- Померти і не встати, — повторює Ліббі, вперше за вечір вона в чомусь впевнена.
- Думаю, ти шикарно виглядатимеш у «Джеффри Бін», Тейлоре, — заводжу я високим, педикуватим голоском і плескаю його по плечу, але він знову спить, йому байдуже.
- Я зітхаю і прибираю руку.
- Це Майлз... — Керон дивиться на горилу похилого віку за сусіднім столиком, з сивою стрижкою їжачком, який тримає на колінах дівку років так одинадцяти.
- Ліббі повертається теж подивитись.
- Я думала, він знімає той фільм про В'єтнам у Філадельфії.
- Ні, на Філіппінах, — каже Керон. — Не у Філадельфії.
- О, так, — каже Ліббі. — Ти певна?
- Так. Він насправді вже знятий, — каже Керон дуже нерішучим тоном. — Насправді він уже... вийшов. — Вона знову кліпає. — Насправді, здається, він вийшов... минулого року.
- Обидві без цікавості дивляться на сусідній столик, але коли знову розвертаються до нашого, помічають Тейлора, який спить. Керон повертається до Ліббі та зітхає:

— Може, підійти і привітатися?

Ліббі повільно киває, вираз її обличчя здається насмішкватим у непевному світлі свічок. Вона підводиться.

— Перепрошуємо.

Вони йдуть. Дейзі лишається за столиком, п'є шампанське Керон. Я уявляю її голою, мертвою, в ній бенкетують личинки, їдять її живіт, на грудях чорніють опіки від сигарет, Ліббі облизує її тіло. Тоді я відкашлююсь.

— То сьогодні було дуже спекотно, справді?

— Було, — погоджується вона.

— Спитай мене що-небудь, — кажу я їй, раптом відчувши, що мені хочеться спонтанності.

Дейзі вдихає дим, випускає його з рота.

— Чим ти займаєшся?

— А тобі як здається? — Я ще й грайливий.

— Модель? — вона знизує плечима. — Актор?

— Ні, — кажу я. — Це мені приємно, але ні.

— Ну?

— Переважно займаюсь забиттям, працюю в катівні.

По-різному.

— І тобі подобається? — безтурботно запитує Дейзі.

— Ну... буває. А що? — я куштуую шербет.

— Ну, більшості хлопців, які займаються злиттям та закупівлями, це не надто подобається, — каже вона.

— Я не це сказав, — кажу я з вимученою посмішкою і допиваю «Джей енд Бі». — Забий.

— Тепер ти питай мене, — каже Дейзі.

— Гаразд. Де ти... — я на мить зупиняюсь, — ...проводиш літо?

— У штаті Мен, — каже вона. — Питай ще.

— Де ти тренуєшся?

— У приватного тренера, — каже вона. — А ти?

— «Ексклюзив», — відповідаю я. — У Верхньому Вест-Сайді.

— Справді? — Дейзі всміхається, потім помічає когось за своєю спиною, але вираз обличчя не змінюється і голос лишається рівним. — Франческа. Господи. Це Франческа. Дивись.

— Дейзі! І Патрік, от *чортяка!* — вищить Франческа. — Дейзі, заради Бога, що ти робиш із таким жеребчиком, як Бейтмен?

Вона сідає за столик разом зі змученою білявкою, яку я не впізнаю. Франческа вбрана в оксамитову сукню від «Ів Сен-Лоран Рів Гош», а інша дівчина — у шерстяну сукню від «Джеффри Бін». На обох — перли.

— Привіт, Франческо, — кажу я.

— Дейзі, Боже, Бен та Джеррі *тут*. Я так люблю Бена та Джеррі, — здається, вона говорить саме це, одним потоком, без пауз, намагаючись перекричати — і справді перекрикуючи — легке звучання джаз-бенду.

— А ти любиш Бена та Джеррі? — питає вона, широко розплющивши очі, а потім хапає офіціантку, котра проходить повз наш столик.

— *Помаранчевий сік!* Мені потрібен помаранчевий сік. Господи, Боже, обслугу треба гнати геть. Де Нелл? Я їй скажу, — бубонить вона, озираючись, потім повертається до Дейзі. — Як я виглядаю? Бейтмене, *Бен та Джеррі тут*. Не сиди, як ідіот. Ох, я жартую. Обожаю Патріка, але веселіше, Бейтмене, жеребець ти наш, Бен та Джеррі тут!

Франческа хтиво підморгує мені й облизує губи. Вона пише для «Веніті Фейр»¹.

— Але я вже... — Я змовкаю і стривожено дивлюся на свій шербет. Потім похмуро вказую на нього пальцем, приголомшений. — Я вже замовив грейпфрутовий шербет. Більше морозива не хочу.

¹ «Vanity Fair» — американський журнал, присвячений політиці, моді та іншим аспектам масової культури. (Прим. ред.)

— Бейтмене, заради Бога, *Джаргер* тут. Мік, Джеррі. Ти зрозумів, — каже Франческа; вона говорить до нашого столика, але постійно виглядає когось у залі. Вираз обличчя Дейзі жодного разу за вечір не змінився. — Який я-п-п-і, — каже вона білявці, потім переводить погляд на мій шербет.

Я переставляю його ближче до себе, щоб захистити.

— О так, — кажу я і наспівую: — «Ще одна ніч, ще одна ніч з тобою...» Я знаю, про кого ти.

— Ти виглядаєш такою худюю, Дейзі, що мене аж нудить. Це — Елісон Пул, вона теж худюща і бісить мене, — каже Франческа, легенько б'є мене по руках, якими я затуляю свій шербет, і тягне тарілку до себе. — А це — Дейзі Мілтон та Патрік...

— Ми бачилися, — говорить Елісон, дивлячися на мене.

— Привіт, Елісон. Пат Бейтмен, — кажу я, простягаючи їй руку.

— Ми бачились, — повторює вона, її погляд стає важчим.

— Емм... справді? — перепитую я.

Франческа верещить:

— Боже, ви тільки гляньте на профіль Бейтмена. Ідеально *римський*. А ці *вії!*

Дейзі схвально посміхається. Я вдаю крутого і не зважаю на них.

Я впізнав у Елісон ту дівчину, яку трахнув минулої весни, коли поїхав на Кентуккійське дербі з Евелін та її батьками. Пам'ятаю, як вона кричала, коли я намагався запхати у її вульву всю руку в рукавичці, змащену вазеліном, зубною пастою — всім, що я зміг знайти. Вона була п'яна і під кайфом, я зв'язав її дротом, заклеїв липкою стрічкою рот, обличчя, груди. Франческа раніше мені відсмоктувала, не пам'ятаю коли і де, але вона це робила, і мені сподобалося. Раптом я болісно згадую, що хотів подивитись, як Елісон стече кров'ю того весняного дня, але щось мене зупинило. Вона була страшенно обдовбана, протягом усіх тих годин

стогнала «О, Боже», пускаючи криваві бульбашки з носа, але не плакала. Може, саме в цьому була проблема; може, саме це її врятувало. Тими вихідними я виграв чимало грошей, бо поставив на коня, якого звали Непристойне Заголення.

— Ну... привіт, — слабо посміхаюся я, але впевненість швидко повертається до мене.

Елісон нікому б не розповіла про це. Жодна жива душа не почула б про цей чудовий і жакливий день. У темряві закладу я шкірю зуби.

— Так, я тебе пам'ятаю. Ти була така... — я роблю паузу і ричу: — пристрасна.

Елісон мовчить і дивиться на мене так, наче я якийсь дикун.

— Господи. Тейлор спить чи просто вмер? — питає Франческа, наминаючи те, що лишилося від мого шербету. — Боже, хтось читав сьогодні «Пейдж сикс»? Там писали про мене, і про Дейзі теж. І ще про Теффі.

Елісон підводиться, не дивлячись на мене.

— Піду знайду внизу Скіпа й потанцюю.

Вона йде. Повертається Мак-Дермотт, зацінює Елісон, яка прослизає повз нього, і сідає біля мене.

— Пощастило? — питаю я.

— Карта не лягла, — каже він, витираючи ніс.

Підносить мою склянку до обличчя, нюхає, потім відпиває трохи і підпалює одну з сигарет Дейзі, дивлячись на мене, а перед цим відрекомендовується Франчесці.

— Не дивись так, знаєш, *заціпеніло*, Бейтмене. Таке буває.

Пауза, я пильно дивлюся на нього, перш ніж спитати:

— А ти, емм, не дуриш мене, Мак-Дермотте?

— Ні, — каже він. — Не пощастило.

Знову пауза, тоді я опускаю очі й зітхаю.

— Послухай, Мак-Дермотте, я таке вже бачив. Я знаю, що ти робиш.

— Я її трахав.

Мак-Дермотт знову нюхає склянку і показує на якусь дівчину за столиком перед нами. Він сильно пітніє, і від нього несе «Зер'юсом».

— Серйозно? Ого. Тепер слухай мене, — кажу я, аж тоді краєм ока дещо помічаю. — *Франческо...*

— Що? — вона здійсмає на мене очі, по підборіддю стікає крапля шербету.

— Ти їси мій шербет? — я пальцем показую на тарілку. Франческа ковтає й витріщається на мене.

— Веселіше, Бейтмене. Чого ти від мене хочеш, жеребчику мій розкішний? Щоб я здала аналізи на СНІД? Боже мій, до речі: бачиш того хлопця, Краффта? От у нього. Невелика втрата.

Хлопець, на котрого показала Франческа, сидить за столиком біля сцени, де грає джаз-бенд. У нього зачесане назад волосся, хлопчаче обличчя, на ньому костюм із картатими штанами, шовкова сорочка у світло-сірий горошок від «Ком де Гарсоном», він потягує мартіні, й мені не складно уявити, як він комусь бреше сьогодні в чужій спальні — певно, дівчині, яка сидить з ним поряд (білявка, великі груди, сукня з металевими нитками від «Джорджо ді Сент-Анджело»).

— Може, сказати їй? — питає хтось.

— О ні, — каже Дейзі. — Схоже, вона справжня сучка.

— Слухай, Мак-Дермотте, — нахилиюсь я до нього. — У тебе є наркотики, я по очах бачу. Не кажучи вже про те, як у тебе в носі крутить.

— Ні. *Заперечую*. Не сьогодні, любий, — хитає він головою.

У залі лунають оплески джаз-бенду — ми всі теж аплодуємо, навіть Тейлор, якого ненавмисне розбудила Франческа. Я відвертаюсь від Мак-Дермотта, дуже злий на нього, і плескаю в долоні, як усі інші. До столика підходять Керон та Ліббі, й Ліббі каже:

— Керон завтра летить в Атланту. Зйомки для «Вог»¹. Нам час іти.

Хтось просить чек, і Мак-Дермотт розплачується золотою карткою «АмЕкс», і це підтверджує його обдовбаність, бо він — відомий скнара.

На вулиці задуха, накрапає невеличкий дощ, більше схожий навіть на туман, є блискавки, але грому нема. Я йду за Мак-Дермоттом, сподіваючись влаштувати сварку, і мало не налітаю на чоловіка на інвалідному візку. Пам'ятаю, він під'їхав до входу саме тоді, коли ми заходили, і він досі тут, їздить тротуаром туди-сюди, а швейцар не звертає на нього жодної уваги.

— Мак-Дермотте, — кличу я. — Ти що робиш? Віддай мені *наркотики*.

Він повертається до мене і вибухає якимось химерним танцем, кружляє навколо, а потім так само раптово зупиняється і підходить до чорної жінки з дитиною, що сидять біля дверей зачиненого гастроному поряд із баром; вона прогнозовано просить їжі, і так само прогнозовано, біля її ніг лежить картонна табличка з написом. Важко сказати, чи дитина, котрій років шість-сім, чорна, чи це взагалі її дитина, бо освітлення біля «У Нелл» надто яскраве, немилосердне, і здається, що у всіх шкіра однакового, вицвілого й жовтавого кольору.

— Що вони *роблять*? — питає Ліббі й дивиться на них, не зрушивши з місця. — Хіба вони не знають, що слід стояти ближче до входу?

— *Ліббі*, ходімо, — каже Керон і тягне її до двох таксі на повороті.

— Мак-Дермотте? — питаю я. — І що ти, в біса, робиш?

¹ «Vogue» — щомісячний жіночий журнал про моду, заснований 1892 року. Є найвпливовішим модним виданням у світі, так би мовити, Біблією моди. (*Прим. ред.*)

У нього заціпенілий погляд, він махає доларовою купурою перед обличчям жебрачки, вона починає схлипувати, жалюгідно намагаючись схопити гроші, але, звісно ж, він нічого їй не віддає. Натомість підпалює купюру сірниками з бару «Канал» і заново підпалює недопалену сигару, затиснуту між його рівними білими зубами — гадаю, це коронки, от покидьок.

— Як благородно, Мак-Дермотте, — кажу я йому.

Дейзі стоїть біля білого «мерседеса», припаркованого на узбіччі. Інший «мерседес», чорний лімузин, стоїть поряд із білим авто. Ще одна блискавка.

На Чотирнадцятій вулиці завиває швидка. Мак-Дермотт підходить до Дейзі й цілує їй руку, перш ніж сісти в друге таксі.

Мене лишили перед чорною жінкою в сльозах. Дейзі витріщається.

— Господи, — буркочу я. — Тримай.

Віддаю чорній жебрачці коробку сірників від «Лютец», потім усвідомлюю помилку, знаходжу сірники з «Зеленої Таверни», кидаю їх дитині й забираю іншу коробку з її брудних, покручених пальців.

— Господи, — знову буркочу я і підходжу до Дейзі.

— *Більше таксі нема*, — каже вона, руки в боки. Чергова блискавка змушує її крутити головою, скиглячи: — Де фотографі? Хто це знімає?

— Таксі! — Я намагаюся свистом покликати машину, що проїздить повз нас.

Ще одна блискавка розриває небо над «Зекендорф Таверз», Дейзі вищить:

— *Де цей фотограф? Патріку*. Скажи, щоб він *припинив*.

Вона збентежена, крутить головою направо й наліво, опускає темні окуляри.

— Боже мій, — стогну я, і мій голос переходить у крик. — Це блискавка. Не фотограф. *Блискавка!*

— Авжеж, і я мушу *тобі* повірити. Ти сказав, що внизу був Горбачов, — з осудом говорить Дейзі. — Я тобі не вірю. Здається, тут є преса.

— Боже, ось таксі. *Гей, таксі!* — Я кличу машину, яка щойно звернула з Восьмої авеню, але хтось плескає мене по плечу, і, розвернувшись, я бачу Бетані, дівчину, з якою зустрівся в Гарварді й яка мене покинула.

Вона стоїть переді мною у вишитому светрі з мереживом та штанах з віскозного крепу від «Крістіан Лакруа», в одній руці тримає білу парасольку. Таксі, яке я кликав, проноситься повз мене.

— Бетані, — ошелешено кажу я.

— Патріку, — вона посміхається.

— Бетані, — повторюю я.

— Як ти, Патріку? — запитує вона.

— Емм... ну я... добре, — затинаюся я після короткої незграбної паузи. — А ти?

— Дуже добре, дякую, — відповідає вона.

— Знаєш... ну, ти була всередині? — питаю я.

— Так, була, — Бетані киває. — Рада тебе бачити.

— А ти... тут живеш? — питаю я, скотнувши, — на Мангеттені?

— Так, — вона посміхається. — Працюю в «Мілбанк Твід».

— О, ну... чудово. — Я дивлюся на Дейзі, і раптом мене охоплює лютя, коли я згадую той обід у Кембриджі, у «Кварталах», де Бетані з рукою в пов'язці та синцем над щокою покінчила з нашими стосунками; потім так само раптово думаю: «Моя зачіска, Боже, моя *зачіска*», бо ж я відчуваю, як дощ псує її.

— Гаразд, мені треба йти.

— Ти працюєш у «Пірс та Пірс», так? — питає вона. — Чудово виглядаєш.

Я помічаю ще одне таксі й задкую.

— Ну, так, ти ж знаєш...

— Давай пообідаємо, — гукає до мене Бетані.

— Яка чудова ідея, — непевно відповідаю я.

Таксист помітив Дейзі й зупинився.

— Я тобі зателефоную, — каже Бетані.

— Як знаєш, — кажу я.

Якийсь чорношкірий відчиняє для Дейзі двері таксі, вона елегантно сідає в машину, і хлопець тримає двері для мене теж, поки я не підійду, махаючи Бетані рукою.

— Чайові, містере? — питає чорношкірий. — Від вас і прекрасної дами?

— Авжеж, — гарчу я, намагаючись роздивитись свою зачіску в дзеркалі заднього виду. — Ось тобі порада, знайди *справжню* роботу, нігер довбаний.

Я з грюкотом зачиняю дверцята авто і кажу таксисту везти нас у Верхній Вест-Сайд.

— Тобі сподобалось у тому сьогоднішньому кіно, як вони були шпигунами і не були? — питає Дейзі.

— А її можете висадити в Гарлемі, — кажу я таксисту.

Я у своїй ванній, стою без сорочки перед дзеркалом «Оробвенер», думаючи, чи не прийняти душ і не вимити голову, бо волосся паскудно виглядає через дощ. Пробую змастити його мусом і пройтися зверху гребінцем. Дейзі сидить на стільці з хрому та латуні від «Луї Монтоні» біля футона, їсть морозиво з крихтами макадамії «Гааген-Дазс». На ній лише мереживний бюстгальтер та пояс з під'язками з «Блумінгдейлз».

— Знаєш, — гукає вона, — мій колишній, Фідлер, на вечірці сьогодні ніяк не міг второпати, що я роблю там з япті.

Не те щоб я її слухав, але, дивлячись на волосся, видавлюю з себе:

— О, справді?

— Він сказав... — Дейзі сміється. — Сказав, що від тебе йде погана енергетика.

Я зітхаю, напружую м'язи.

- Ну... дуже шкода.
Вона знизує плечима і побіжно каже:
— Він раніше нюхав багато кокаїну. Бив мене.
От тепер я починаю її слухати, аж поки вона не каже:
— Але він ніколи не чіпав мого обличчя.
Я йду до спальні і починаю роздягатися.
— Ти вважаєш мене тупою, так? — питає Дейзі, дивлячись на мене.
Її ноги, підтягнуті й засмагли, перекинуті через бильце.
— Що?
Я знімаю взуття і піднімаю його з підлоги.
— Ти вважаєш мене тупою, — каже вона. — Ти думаєш, що всі моделі тупі.
— Ні, — кажу я, намагаючись стримати сміх. — Не думаю.
— Думаєш, — наполягає вона. — Я це бачу.
— Я думаю, ти... — мій голос завмирає.
— Так? — вона посміхається, в очікуванні.
— Я думаю, що ти просто шикарна і неймовірно... шикарна, — монотонно кажу я.
— Дуже мило, — вона світло посміхається й облизує ложку. — Є у тобі якась, ну, ніжність.
— Дякую.
Я знімаю штани, обережно складаю їх і вішаю на чорну сталеву плічку «Філіпп Старк» разом із сорочкою та краваткою.
— Знаєш, я нещодавно зловив свою покоївку на тому, що вона вкрала шматок висівкового тосту зі смітника на кухні.
Дейзі мовчки слухає, потім запитує:
— Чому?
Я дивлюся на її плаский, підтягнутий живіт. У неї спортивний, засмаглий торс. Як у мене.
— Вона сказала, що була голодна.
Дейзі зітхає й задумливо облизує ложку.
— Як думаєш, моя зачіска добре виглядає?

Я досі стою там, у самих трусах від «Кельвін Кляйн», натягнутих ерекцією, і шкарпетках «Армані» за п'ятдесят доларів.

— Так, — вона знизує плечима. — Нічого.

Я сідаю на край футона і знімаю шкарпетки.

— Я сьогодні побив дівчину, яка просила гроші на вулиці. — Я роблю паузу, потім обережно добираю кожне слово. — Вона була юна, здавалась наляканою, на її табличці було написано, що вона загубилась в Нью-Йорку і в неї є дитина, хоч я її й не бачив. Їй були потрібні гроші на їжу, чи щось таке. Щоб доїхати автобусом до Айови. Здається, то була Айова...

Я на мить замовкаю, згортаю шкарпетки, потім знову розгортаю їх. Дейзі тупо дивиться на мене, потім запитує:

— А потім що?

Я мовчу, спантеличений, підводжуся. Перш ніж зайти до ванної, буркочу:

— Потім? Я вибив з неї все лайно. — Відчиняю аптечку, дістаю презерватив. Повернувшись до кімнати, продовжую: — Вона неправильно написала «каліка». Тобто я не через це зробив те, що зробив, але... розумієш, — я знизую плечима. — Вона була надто огидна, щоб її гвалтувати.

Дейзі підводиться, кладе ложку поряд із цеберком морозива на нічний столик дизайну Гілберта Рода. Я показую на неї пальцем.

— Ні. Поклади в цеберко.

— О, вибач, — каже вона.

Поки я надягаю кондом, Дейзі милується вазою «Палацетті». Я накочуюсь на неї, ми займаємося сексом, і поки вона лежить під мною, то видається просто тінню, хоча всі галогенові лампи горять. Пізніше ми лежимо з різних боків ліжка. Я торкаюсь її плеча.

— Гадаю, тобі краще піти додому, — кажу я.

Вона розплющує очі, почісує шию.

— Думаю, я можу... зробити тобі боляче, — кажу я їй. —
Навряд чи я можу себе контролювати.

Дейзі дивиться на мене і знизує плечима.

— Гаразд. Без питань.

Вона починає одягатись.

— Все одно я не хотіла надто зближатись, — каже вона.

— Я думаю, може статись щось погане, — кажу я їй.

Дейзі надягає трусики, поправляє зачіску, дивлячись у дзеркало «Набольвев», і киває.

— Я розумію.

Коли вона вже вдягнулась, минули хвилини чистої, важкої тиші, я запитую, не без надії:

— Ти ж не хочеш, щоб тобі робили боляче?

Вона застібає останні гудзики на сукні й зітхає, не дивлячись на мене.

— Саме тому я і йду.

Я кажу:

— Здається, я божеволію.

Пол Овен

Я весь ранок у своїй квартирі записував дзвінки, не відповівши на жоден із них, — просто втомлено дивися на бездротовий телефон, потягуючи трав'яний чай без кофеїну, чашку за чашкою. Потім пішов у спортзал, де дві години тренувався; після цього пообідав у «Барі Здоров'я», у якому заледве з'їв половину порції салату фрізе з морквою. Повертаючись назад із закинутого лофту в районі Пекельна Кухня¹, де я орендую приміщення, я зупинився в «Барніз».

¹ Район на Мангеттені, відомий кримінальний центр з середини 1800-х до кінця 1980-х років, в основному був під контролем ірландської мафії.

Сходив на масаж обличчя. Пограв у сквош із Брюстером Віплом у клубі «Ель», звідти ж зателефонував у «Текзаркану», де замовив столик на восьму годину на ім'я Маркуса Хальберстама — сьогодні я вечеряю з Полом Овеном. Я обрав «Текзаркану», бо знаю, що чимало людей, з якими я маю справи, сьогодні там не вечерятимуть. До того ж у мене саме настрої для свинини в чилі та пари келихів пива «Диксі». Нині червень, я вбраний у лляний костюм на два гудзики, бавовняну сорочку, шовкову краватку та шкіряні модельні черевики на шнурівці, все — «Армані». Біля «Текзаркани» до мене підходить життєрадісний чорний волоцюга, говорить, що він — молодший брат Боба Гоупа, Ноу Гоуп¹, і простягає свій пластиковий стаканець. Це смішно, тому я даю йому четвертак. Я на двадцять хвилин запізнююсь. Із відчиненого вікна на Десятій вулиці лунають останні акорди «День у житті» «Бітлз».

Бар у «Текзаркані» порожній, в обідній зоні зайняті лише чотири-п'ять столиків. Овен сидить у глибині зали і лає офіціанта, допитує його, вимагаючи пояснень: чому в них сьогодні закінчився суп з бамії з лангустом. Офіціант, педик з непоганою зовнішністю, розгубився і безпорадно белькоче щось, виправдовуючись. Овен не в настрої для жартів, і я теж. Коли я сідаю за столик, офіціант ще раз вибачається і приймає у мене замовлення.

— «Джей енд Бі», *чистий*, — підкреслюю я. — *І пиво «Диксі».*

Він посміхається, записуючи це — клятий вилупок навіть віями тріпотить, — і коли я вже збираюся попередити його, щоб він і не намагався зав'язати зі мною розмову, Овен гавкає своє замовлення:

— Подвійний мартіні «Абсолют».

¹ Боб Гоуп — актор і телеведучий, котрий 18 разів вів церемонію вручення «Оскарів». Ноу Гоуп (No Hope) — Нема надії.

І наша феєчка зникає.

— Оце так людно тут, Хальберстає, — каже Овен, обводючи рукою напівпорожнє приміщення. — Модне місце, дуже модне.

— Слухай, суп із твані та спалена рукола тут просто *брутальні*, — кажу йому я.

— Ну, так, — бубонить він, вдивляючись у свій мартіні. — Ти запізнився.

— Ну ж бо, я дитя розлучення. Чого ти від мене хочеш, — кажу я, знизуючи плечима, і думаю: «Хальберстає, ти *точно* мудило». — А потім, оглянувши меню, кажу: — Гм-м-м, бачу, вони забули про свинячий бік із лаймовим желе.

Овен вдягнув двобортний костюм із шовку та льону, бавовняну сорочку та шовкову краватку, все від «Джозеф Аббуд», і в нього бездоганна засмага. Але сьогодні він не в настрої, на диво, небалакучий, і ця його похмурість дощем крапає на мій жвавий, сповнений надій настрій, лишаяючи в ньому помітні калюжі. Я починаю вдаватись до дивних коментарів, на зразок: «Це що, Івана Трамп?» і сміючись: «Боже, Патріку, тобто *Маркусе*, про що ти думаєш? Що Івані робити в «Текзаркані»?» Але це не творить вечерю веселішою. Не допомагає применшити значення того, що Пол Овен — мій одноліток і йому теж двадцять сім, не робить всю ситуацію менш бентежною.

Те, що видалося мені зарозумілістю, виявляється звичайною нетверезістю. Коли я намагаюсь отримати інформацію про рахунки Фішера, Овен видає мені абсолютно нікчемну статистику, про яку я вже все знаю: як спочатку ними займався Ротшильд, як вони опинились у Овена. Хоча я наказав Джин зібрати цю інформацію для мене вже *кілька місяців тому*, я слухаю і киваю, вдаючи, що ця примітивність — справжнє одкровення, вставляю фрази на кшталт «Як це цікаво», водночас додаючи: «Я з'їхав з глузду» і «Я люблю розчленовувати дівчат». Щоразу, як я намагаюсь

привести розмову до таємниці рахунків Фішера, Пол злиться і змінює тему, говорячи про соларії, марки сигар, спортзали чи найкращі на Мангеттені місця для бігу, і грубо регоче, що мене засмучує. Після закуски та перед головною стравою я п'ю південне пиво, потім переключаюсь на дієтичну пепсі, бо мені потрібно бути більш-менш тверезим. Я вже збираюся сказати Овену, що в Сесілї, дівчини Маркуса Хальберстама, дві вульви і ми збираємось одружитись наступної весни в Іст-Гемптоні, однак він перебиває мене.

— Щось я трохи ніякий, — визнає він і п'яно вичавлює скибку лайму просто на стіл, не поціливши в пиво.

— Ага.

Я вмочую шматок мексиканської ріпи в соус з ревеню та гірчиці, вдаючи, що не звертаю на нього уваги.

До кінця вечері Овен такий п'янючий, що я: 1) змушую його оплатити рахунок, а це — двісті п'ятдесят доларів; 2) змушую визнати, що він тупий сучий син; 3) везу його до себе додому, де він наливає собі *ще* випити — насправді, він знайшов пляшку «Акації», яку я, начебто, сховав, і відкоркував її срібним штопором «Малазоні», який Пітер Редлоф подарував мені, коли ми закінчили з угодою Хезерберга. У ванній я дістаю сокиру, яку перед цим сховав у душі, приймаю дві пігулки «Валіуму» по п'ять міліграмів, запиваю ковпачком «Плаксу» для полоскання рота і виходжу в коридор, де дістаю з шафи й надягаю дешевий дошовик, який у середу купив у «Брукс Бразерс», і повертаюся до Овена. Він схилився до стереосистеми у вітальні, передивляється мою колекцію дисків. Світло ввімкнене по всій квартирі, жалюзі опущені. Зрештою Овен випрямляється, повільно задкує, відпиваючи зі своєї склянки, роздивляється квартиру, сідає на білий алюмінієвий складаний стілець, що його я кілька тижнів тому купив на розпродажу на честь Дня Пам'яті в «Конранз», — і лише зараз помічає газети («Ю-ес-ей тудей», «Дабл'ю» та «Нью-Йорк таймс»), розстелені під ногами,

щоб на полірований світлий дуб підлоги не потрапила його кров. Я наближаюся до нього, в одній руці — сокира, другою застібаю гудзики на дощовику.

— Гей, Хальберстає, — гукає він, примудрившись зажувати обидва слова.

— Так, Овене, — кажу я, підходячи ще ближче.

— Чому тут, емм... по всій підлозі копії рубрики «Стиль»? — втомленим голосом запитує він. — У тебе є собака? Чау-чау чи щось таке?

— Ні, Овене.

Я повільно обходжу стілець, доки не опиняюся просто перед ним так, щоб він мене бачив, але він настільки п'яний, що навіть не може сфокусувати очі на сокирі, яку він не помічає, навіть коли я піднімаю її над головою. Так само, як тоді, коли я вирішую зробити інакше і опускаю її до рівня своєї галії, тримаючи як бейсбольну битку, якою я збираюся відбити м'яч, у ролі м'яча — голова Овена.

Овен трохи мовчить, потім каже:

— От знаєш, я раніше ненавидів Іггі Попа, але тепер він став таким комерційним, що подобається мені значно більше за...

Сокира влучає йому просто в обличчя на півслові, товсте лезо входить у роззявлений рот і затикає його навіки. Очі Пола дивляться на мене, потім машинально заковчуються під лоб, потім знову дивляться на мене; раптом він намагається схопити ручку сокири, але шок від удару забирає в нього силу. Спочатку нема ані крові, ані звуків, окрім шелестіння газет, що рвуться під ударами ніг Пола. Кров починає повільно литися з кутиків рота після першого удару, а коли я витягаю сокиру, мало не стягнувши Овена зі стільця, і знову б'ю його в обличчя, розколюючи його, кров бризкає двома коричнюватими гейзерами просто на мій дощовик. Все це супроводжує жакливе шипіння, що виходить із ран у черепі Пола, в тих місцях, де кості та плоть

більше не з'єднані. Після цього лунає грубий звук, наче хтось перхнув, — частина його мозку через тиск вилізає з виразок на лиці, рожевий та блискучий. Пол в агонії падає на підлогу, його обличчя — сіра та кривава маса, крім одного ока — воно неконтрольовано кліпає. Його рот — викривлена, рожево-червона каша з зубів, м'яса та кісток щелепи, язик звисає з поранення на щоці, здається, тримається на чомусь, схожому на товсту пурпурову мотузку. Один раз я кричу на нього: «Йобаний чортів вилупок. Вилупок йобаний». Потім стою і чекаю, дивлячись на тріщину в стелі над картиною Оніки, яку все ще не відремонтували. Пол нарешті помирає через п'ять хвилин. Кров перестає текти через тридцять.

Я беру таксі до квартири Овена у Верхньому Іст-Сайді та, їдучи через Центральний Парк цієї глухої й задушливої червеневої ночі на задньому сидінні таксі, усвідомлюю, що на мені досі закривавлений дощовик. Я заходжу до його житла, відмикнувши двері ключами, які я взяв у кишені трупа, і одразу ж спалюю дощовик у каміні, поливши його рідиною з запальнички. Вітальня в Овена простора, в мінімалістичному стилі. Стіни з білого фарбованого бетону, крім однієї, з великими модними науковими малюнками на стіні, що виходить на П'яту авеню, довгий ряд панелей із фальшивої волової шкіри, під ним — чорний шкіряний диван.

Я вмикаю телевізор «Панасонік» з екраном на 31 дюйм¹ на «Вечірнє шоу з Девідом Леттерманом», потім беруся за автовідповідач, щоб змінити повідомлення на ньому. Поки воно витирається (Овен перераховує всі номери, за якими його можна дістати, включаючи морський порт, *заради Бога*, зі стильними «Порами року» Вівальді на тлі), я вголос розмірковую, куди б мені відправити Пола, і, через декілька хвилин напружених дебатів із самим собою, вирішую: Лондон.

¹ 78,7 см.

— Я відправлю покидька в Англію, — регочу я, роблячи телевізор тихіше, і записую нове повідомлення.

Мій голос схожий на голос Овена, а по телефону, певно, взагалі такий самий. Сьогодні в студії Леттермана безглузді трюки домашніх улюбленців. Німецька вівчарка в кашкеті з емблемою «Метс» чистить та їсть помаранч. Це повторюється двічі, уповільнено.

Я беру шкіряну валізу ручної роботи від «Ральф Лорен», укріплену по кутах, з золотими замками та полотняним чохлам кольору хакі, пакую туди двобортний шерстяний костюм на шість гудзиків із загостреними лашканами та вузькими смужками та темно-синій костюм із шерстяної фланелі, обидва — «Брук Бразерс», разом із електробритвою «Міцубіші», різком для взуття зі срібною пластинкою від «Барніз», спортивним годинником «Тег-Хеер», чорним шкіряним затискачем для грошей «Прада», ручним копіром «Шарп», електронним записником «Шарп», його паспортом у чорній шкіряній обкладинці та портативним феном «Панасонік». Собі я беру портативний плеєр для компакт-дисків фірми «Тошиба», у ньому лишається один із записів оригінального складу «Знедолених». Ванна кімната вся біла, тільки на одній стіні чорні плями, як на шкірі далматинця; я згрібаю все, що міг пропустити, у пластикову сумку «Хефті».

Тіло у моїй квартирі вже заціпеніло, я загортаю його в чотири дешевих махрових рушники, які я теж купив на розпродажу на честь Дня Пам'яті в «Конранз», і кладу його одягненого головою вперед, у спальний мішок із гусячим пухом фірми «Каналіно», застібаю і легко заношу до ліфта, потім тягну через хол, повз нічного швейцара вниз, де несподівано зустрічаю Артура Крістала та Кітті Мартін, які щойно вечеряли в «Кафе Люксембург». На щастя, Кітті Мартін офіційно зустрічається із Крейгом Мак-Дермоттом, котрий зараз у Г'юстоні, тож вони до мене не чіпляються, хоча Крістал, грубий вилупок, питає мене, якими правилами

слід послуговуватися, вдягаючи білий смокінг. Я коротенько йому відповідаю, кличу таксі, легко кидаю спальний мішок на заднє сидіння, сідаю в машину і називаю водієві адресу в Пекельній Кухні. Там я піднімаю тіло на четвертий поверх сходами, дістаюсь до місця, що винаймаю в тій покинутій будівлі, кладу тіло Овена у велику порцелянову ванну, знімаю з нього костюм і, змочивши тіло водою, викидаю на нього два мішки вапна.

Пізніше, близько другої ночі, я лежу в ліжку і не можу заснути. Евелін телефонує, коли я саме слухаю повідомлення на автовідповідачеві й дивлюся записане вранці «Шоу Патті Вінтерс» про деформованих людей.

— Патріку? — запитує Евелін.

Після паузи, спокійним монотонним голосом я промовляю:

— Ви подзвонили на номер Патріка Бейтмена. Він не може зараз підійти до телефону. Будь ласка, лишіть своє повідомлення після сигналу... — і додаю: — Хорошого вам дня.

Роблю ще одну паузу, подумки благаючи, щоб вона на це купилась, і видаю жалісне «Pi-іп».

— Патріку, припини, — роздратовано каже Евелін. — Я знаю, що це ти. Що ти, в біса, робиш?

Я простягаю телефон перед собою і кидаю його на підлогу, потім жбурляю ним у нічний столик, натискаю на різні цифри, сподіваючись, що, коли я піднесу слухавку до вуха, мене привітають довгі гудки.

— Алло? Алло? — гукаю я. — Ви мене чуєте? Так?

— Та заради Бога, припини. Просто *припини*, — стогне Евелін.

— Привіт, Евелін, — весело кажу я, скривившись.

— Де ти ввечері *був*? — питає вона. — Я думала, ми мали повечеряти. Думала, у нас столик у «Вільному плануванні».

— Ні, Евелін, — зітхаю я, раптом відчувши себе дуже втомленим. — Ми цього не планували, звідки ти це взяла?

— Я думала, у мене це записано, — скигнуть Евелін. — Думала, моя секретарка все записала.

— Одна з вас помилилася, — кажу я, перемотуючи з ліжка касету. — «Вільне планування»? Господи. Ти... просто... божевільна.

— Любий, — вона явно накопилила губи. — Де ти був сьогодні? Сподіваюся, не ходив у «Вільне планування» без мене?

— Боже мій, — стогну я. — Мені треба було взяти касети. Тобто повернути касети.

— А що ще ти робив? — питає вона, досі скиглячи.

— Зустрів Артура Крістала та Кітті Мартін, — кажу я. — Вони вечеряли у «Кафе Люксембург».

— Серйозно? — це її зацікавило. — І що було на Кітті?

— Бальна сукня з оголеними плечима, оксамитовим ліфом та мереживною спідницею в квіти від «Лора Маролакос», здається, так.

— А на Артурі?

— Те саме.

— Ох, містере Бейтмен, — хихотить Евелін. — Обожною ваше почуття гумору.

— Слухай, уже пізно. Я втомився, — я вдаю, що позіхаю.

— Я тебе розбудила? — стурбовано питає вона. — Сподіваюся, що не розбудила.

— Так, — кажу я. — Розбудила. Але я взяв слухавку, тож винний я, а не ти.

— Пообідаємо, сонечко? Завтра? — питає Евелін, наївно чекаючи на схвальну відповідь.

— Не можу. Робота.

— Ти ж мало не власник тої клятої компанії, — стогне вона. — Яка робота? Якою *роботою* ти займаєшся? *Не* розумію.

— Евелін, — зітхаю я. — Будь ласка.

— Патріку, давай кудись поїдемо влітку, — мрійливо каже Евелін. — Може, в Едгартаун чи в Гемптонс.

— Поїдемо, — кажу я. — Може, й поїдемо.

«Пол Сміт»

Я стою в магазині «Пол Сміт», говорячи з Ненсі та Чарльзом Гамільтонами та їхньою дворічною донькою Гленн. Чарльз вбраний у двобортний лляний костюм на чотири гудзики від «Редаеллі», бавовняну сорочку в дрібний рубчик від «Ескот Чанг», шовкову краватку з орнаментом від «Юджиніо Венанзі» та лофери «Брукс Бразерс». Ненсі надягнула шовкову блузку з перламутровими блискітками, шовкову шифонову спідницю від «Валентіно» і срібні сережки «Ріна Пачочі». Я обрав двобортний шерстяний костюм на шість гудзиків із вузькими смужками, шовкову краватку з орнаментом, все — «Луїс, Бостон», і тонку бавовняну сорочку «Лучіано Барбера». Гленн вбрана в шовковий комбінезон «Армані» та крихітний кашкет «Метс». Продавчиня вибиває покупки Чарльза, а я граюся з дівчинкою, котра сидить на руках у Ненсі, простягаю їй свою платинову картку «Американ експрес», вона радісно її хапає, а я хитаю головою, тримаю її за підборіддя, махаю перед її обличчям картою і турочу до неї високим, дитячим голосом:

— Так, я вбивця-психопат, о, так, я такий, я так люблю вбивати людей, так, солоденька моя, пиріжок пухкенький, люблю...

Сьогодні після роботи я грав у сквош із Ріккі Гендріксом, потім пив зі Стівеном Дженкінсом у «Флотіз», згодом о восьмій маю вечеряти з Бонні Ебботт у «Пункейках», новому ресторані Бішопа Саллівана в Грамерсі-Парк. «Шоу Патті Вінтерс» зранку було про тих, хто пережив концтабори. Я дістаю кишеньковий телевізор «Соні Вотчмен», модель FD-270, у нього чорно-білий екран на 2,7 дюйма і вага лише 13 унцій¹, і простягаю його Гленн.

Ненсі питає:

¹ 6,8 см; 368,5 г.

— Як «У Рафаелі» з кав'яром?

Надворі ще не стало темно, але все йде до того.

— Він там надзвичайний, — мурчочу я, радісно дивлячись на Гленн.

Чарльз підписує чек, кладе свою золоту картку «Американ експрес» назад у гаманець, розвертається до мене і бачить когось за моїм плечем.

— Привіт, Луїсе, — каже Чарльз із посмішкою.

Я розвертаюсь.

— Привіт, Чарльзе, привіт, Ненсі, — Луїс Керрузерс цілує Ненсі в щоку, потім потискає руку дитині. — Привіт, Гленн. Божечко, як ти виросла.

— Луїсе, ти знаєш Роберта Шан... — починає Чарльз.

— Пата Бейтмена, — кажу я, повертаючи свій «Вотчмен» назад у кишеню. — Не зважай. Ми знайомі.

— О, вибач. Так, Пат Бейтмен, — каже Чарльз.

Луїс вбраний у костюм з шерстяного крепу, бавовняну сорочку в рубчик та шовкову краватку, все — «Ральф Лорен». Його волосся (як і в мене, як і в Чарльза) зачесане назад, і на ньому ще й окуляри «Олівер Піплз» у оправі з червоного дерева. Що ж, принаймні мої окуляри без діоптрій.

— Ну-ну, — кажу я, потискаючи йому руку. У Луїса міцна хватка, але водночас жакливо чуттєва. — Вибачте, мені треба купити краватку.

Я махаю крихітці Гленн і йду до сусіднього відділу подивитись на краватки, дорогою витираю руку рушником за двісті доларів, що висить на мармуровому вішаку.

Доволі скоро приходить Луїс і притуляється до шафи, вдаючи, що роздивляється краватки, як і я.

— Що ти тут робиш? — шепоче він.

— Купую краватку для брата. У нього скоро день народження. Перепрошую, — я відходжу подалі від нього.

— Йому дуже пощастило з братом, — каже він, прослизуючи за мною і дуже щиро всміхаючись.

— Може, й так, але він мені огидний, — кажу я. — Хоча *тобі* він міг би сподобатися.

— Патріку, може, поглянеш на мене? — питає Луїс, і у його голосі вчувається страждання. — *Подивися* на мене.

— Будь ласка, *будь ласка*, Луїсе, дай мені спокій, — кажу я, заплющивши очі й стиснувши кулаки.

— Ну ж бо, давай вип'ємо «У Софі», поговоримо про все це, — починає благодати він.

— Поговоримо про *що?* — з недовірою питаю я, розплющивши очі.

— Ну... про *нас*, — знизує плечима Луїс.

— Ти що, йшов сюди *за мною?* — запитую я.

— *Куди?*

— Сюди. До крамниці. А що?

— *Я?* Йшов за *тобою?* Та ну, — він намагається засміятися, наче глузує з мого припущення. — Господи.

— Луїсе, — кажу я, змусивши себе подивитися йому в очі. — Прошу, облиш мене. *Йди звідси.*

— Патріку, — говорить він. — Я дуже тебе люблю. Сподіваюся, ти це розумієш.

Я стогну і переходжу до відділу взуття, ледь посміхнувшись продавцеві. Луїс іде за мною.

— Патріку, що ми тут робимо?

— Ну, я намагаюсь купити краватку для свого брата, — я беру в руки лофер і зітхаю. — А ти намагаєшся мені відсмоктати, наскільки я розумію. Господи, все, я йду звідси.

Я повертаюся до краваток, хапаю одну, навіть не дивлячись, і несу до каси. Луїс йде за мною. Я ігнорую його, простягаю продавчині свою платинову картку «АмЕкс», кажу їй:

— У вас біля входу волоцюга сидить, — і показую у вікні ридаючого бездомного з купою газет на лавці біля входу до крамниці. — Вам слід викликати поліцію чи ще щось зробити.

Вона вдячно киває і вводить дані картки у комп'ютер. Луїс стоїть неподалік і сором'язливо дивиться на підлогу.

Я підписую чек, беру пакунок і кажу продавчині, показуючи пальцем на Луїса:

— Він не зі мною.

На П'ятій авеню я намагаюся підкликати таксі. Луїс вилітає з крамниці слідом за мною.

— Патріку, ми *мусимо* поговорити, — перекикує він ревіння транспорту.

Підбігає до мене, хапає за рукав пальта. Я різко розвертаюся, мій складаний ніж уже відкритий, і я загрозово виставляю його перед собою, щоб Луїс тримався подалі від мене. Люди нас обходять, йдуть у своїх справах.

— Гей, Патріку, — каже він, звівши руки, і задкує. — Патріку...

Я шиплю на нього, досі тримаючи ніж, аж поки таксі не зупиняється біля мене. Луїс намагається підійти, досі зі зведеними руками, а я ріжу ножем повітря біля нього, водночас відчиняючи двері машини, і сідаю в неї з шпінням, потім зачиняю двері й кажу таксисту їхати в Грамерсі-Парк, до «Пункейків».

День народження, брати

Я весь день думаю про те, за який столик ввечері посадять нас із братом Шоном у «Стьобаному жирафі». Нині його день народження, він у місті, тож і бухгалтер мого батька, Чарльз Конрой, і його повірений, Ніколас Лі, минулого тижня зателефонували мені, і обидва припустили, що всім буде краще, якщо я використаю цю зустріч, щоб дізнатися, чим Шон живе, і поставити йому кілька доречних запитань. Хоча обидва вони знають, що Шона я зневажаю, і це, безперечно, навзаєм, було б непогано змусити його прийти на цю вечерю, в ролі наживки, якщо він буде відмовлятися, згадавши, що сталося щось погане. Минулої

середі ми з Конроем та Лі навіть влаштували конференц-дзвінок.

— Щось погане? Наприклад? — запитую я, намагаючись зосередитись на цифрах, які пливають по моєму монітору, і водночас відмахуючись від Джин, хоча у неї в руках стос паперів, які я маю підписати. — Що «Майклоб» закриває всі броварні на північному сході? Що 976-ДІВКА перестали виїжджати до клієнтів?

— Ні, — відповідає Чарльз. І тихо додає: — Скажи, що вашій матері стало... гірше.

Я обдумую цю тактику, потім кажу:

— Йому буде начхати.

— То скажи... — Ніколас робить паузу, потім відкашлюється і дуже делікатно пропонує: — Скажи, що це стосується її майна.

Я відводжу очі від монітора, опускаю свої темні авіатори «Вайфарер» і дивлюся на Джин, потім проводжу пальцем по довіднику «Загат», що лежить біля монітора. У «Пастелі» не пробитись. «Дорсія» — туди ж. Коли я останнього разу туди телефонував, там повісили слухавку ще до того, як я спитав: «Якщо не наступного місяця, то, може, у січні?», і хоча я присягнувся, що колись таки замовлю столик у «Дорсії» (якщо не цього року, то принаймні до того, як мені стукне тридцять), це потребуватиме стільки зусиль, що їх не варто марнувати на Шона. До того ж «Дорсія» для нього надто шикарна. Я хочу, щоб він *випернів* цю вечерю: ніякої радості від фігуристих дівчат, що збираються «У Нелл», якесь місце, де навіть у чоловічій вбиральні є швейцар, тож йому доведеться мучитися, не маючи змоги втамувати свою, я впевнений — *хронічну* кокаїнову залежність. Я передаю «Загат» Джин і прошу її знайти найдорожчий на Мангеттені ресторан. Вона замовляє столик на дев'яту в «Стьобаному жирафі».

— У «Сендстоуні» стало гірше, — кажу я Шону пізніше, близько четвертої, по телефону. Він зупинився в люксі

нашого батька в «Карлайлі». На тлі реве MTV, його пере-
крикують якісь голоси. Я чую, як у душі біжить вода.

— Типу? Мама з'їла свою подушку? Чи що?

— Гадаю, нам слід повечеряти, — кажу я.

— Домінік, зроби тихіше, — каже він, потім затуляє слу-
хавку рукою і приглушено буркотить щось.

— Алло? Шоне? Що відбувається? — питаю я.

— Я передзвоню, — каже Шон і вішає слухавку.

Мені сподобалась краватка, яку я купив Шону в крам-
ниці «Пол Сміт», і я вирішую не віддавати її (хоча, напри-
клад, якби цей мудило на ній повісився, це б мені спо-
добалося). Насправді я вирішив надягнути її сьогодні
в «Стьобаного жирафа». Замість краватки я подарую йому
годинник з калькулятором та інформаційною базою «Ка-
сіо», модель QD-150. У ньому є голосовий набір номерів
у тоновому режимі, в банку пам'яті зберігається до п'ят-
десяти імен із номерами. Запаковуючи цей марний пода-
рунок, я сміюсь і думаю, що в Шона *нема* п'ятдесяти зна-
йомих. Він навіть п'ятдесят *імен* не назве. «Шоу Патті
Вінтерс» зранку було про салатні бари.

Шон телефонує мені о п'ятій з клубу «Ракетка» і каже,
щоб я приходив на дев'яту в «Дорсію», бо він щойно по-
говорив із Бріном, власником, і зарезервував для нас сто-
лик. Я нічого не розумію. Не знаю, що думати, що відчу-
вати. «Шоу Патті Вінтерс» зранку було про салатні бари.

«Дорсія», дев'ята тридцять, Шон запізнюється на пів-
години. Метрдотель відмовляється провести мене до сто-
лика, доки мій брат не приїхав. Мій найгірший страх стає
реальністю. Перший столик біля бару стоїть порожній,
чекаючи, щоб Шон освятив його своєю присутністю.
Мою лють ледве стримують «Ксанакс» і «Абсолют» з льо-
дом. У чоловічій вбиральні я дивлюся на тонку, схожу на
павутиння, тріщину над пісуаром і думаю — якби я зник
у цій щілині, якось зменшився і прослизнув туди, дуже

ймовірно, що ніхто б не помітив, що мене нема. Нікому... не... було б... діла. Насправді деякі люди могли б відчутти дивне полегшення, помітивши мою відсутність. Це правда, світ стає кращим, коли зникають певні люди. Наші життя *не* всі пов'язані між собою. Це помилкова теорія. Деяким людям насправді *не потрібно* бути тут. Наприклад, мій брат — один із таких. Коли я виходжу з вбиральні, подзвонивши додому і прослухавши повідомлення на автовідповідачеві (Евелін думає про самогубство, Кортні хоче чау-чау, Луїс пропонує поужити в четвер), Шон сидить за столиком, який замовив. Він курить сигарети, одну за одною, і я думаю — *чорт*, чому ж я не попросив столик у залі для тих, хто не палить? Коли я підходжу, він потискає руку метрдотелеві, але навіть не намагається нас познайомити. Я сідаю і киваю. Шон теж киває. Він уже замовив пляшку «Кристалу», знаючи, що платити буду я, до того ж точно знаючи, що я знаю, що він не п'є шампанське.

Шону виповнилося двадцять три. Минулої осені він полетів у Європу, чи принаймні Чарльз Конрой сказав, що Шон сказав йому саме це, і хоча Чарльз і *справді* отримав вражаючий рахунок із «Плаза Атене», підписи не збігалися з підписами Шона, так що, здається, ніхто не знає, як довго Шон був у Франції та чи був він там взагалі. Потім він тинявся Штатами, зо три тижні пробув у Кемдені. Тепер він на Мангеттені, перш ніж полетіти чи до Палм-Біч, чи то до Нового Орлеана. Звісно ж, сьогодні Шон не в настрої й поводить ся вкрай пихато. Я помітив, що він почав вищипувати брови. Тепер їх у нього точно дві. Всеохоплююче бажання сказати йому про це втамовується лише тим, що я стискаю руку в кулак, так сильно, що дряпаю шкіру на долоні, а біцепси лівої руки, напружуючись, окреслюються під лляною сорочкою «Армані», яку я сьогодні вдягнув.

— Ну що, тобі тут подобається? — всміхаючись, питає Шон.

— Моє... улюблене місце, — жартую я кризь зуби.

— Давай замовляти, — каже він, не дивлячись на мене, жестом кличе фігуристу офіціантку, яка приносить нам два меню та винну карту і з вдячністю посміхається Шону, хоч той і не звертає на неї жодної уваги.

Я розгортаю меню і — *прокляття!* — бачу, що воно не комплексне, тобто Шон спокійно замовляє лобстера з кав'яром та персикові равіоли як закуску та копченого лобстера з полуничним соусом як основну страву — дві найдорожчі позиції в меню. Я замовляю сашімі з перепілки з підсмаженою на грилі булочкою та дрібних крабів з м'яким панцирем у виноградному желе. Краля відкорковує пляшку «Кристалу» і наливає в кришталеві *склянки*, здається, це доволі круто. Коли вона йде, Шон помічає, що я дивлюся на нього несхвальним поглядом.

— Що? — питає він.

— Нічого, — відповідаю я.

— Що... таке... Патріку? — він дуже неприємно виокремлює слова.

— Лобстер на початку вечері? І на основну страву?

— А що мені замовляти? Закуску з чипсів «Прінглз»?

— Два лобстери?

— Ці коробки для сірників трохи більші за лобстерів, яких тут подають, — каже Шон. — Та й не такий я вже голодний.

— Тим паче.

— Надішло тобі вибачення факсом.

— Байдуже, Шоне.

— Рок-н-рол...

— Знаю, знаю, це рок-н-рол, змиристь з цим, так? — кажу я, махаючи рукою, і роблю ковток шампанського. Цікаво, може, ще не надто пізно попросити одну з офіціанток принести шматок торта зі свічкою, просто щоб

засоромити його, поставити цього малого вилупка на місце. Але натомість я ставлю свою склянку на стіл. — Послухай, Господи... — Я глибоко вдихаю і вичавлюю з себе: — Що ти сьогодні робив?

— Грав у сквош із Річардом Ліндквістом, — він зневажливо знижує плечима. — Купив собі смокінг.

— Ніколас Лі та Чарльз Конрой хочуть знати, чи поїдеш ти цього літа в Гемптонс.

— Ні, якщо вирішувати мені, — каже він і знову знижує плечима.

Білява дівчина з майже ідеальною зовнішністю, великими цицьками та буклетом «Знедолених» в одній руці, у довгій вечірній сукні з матової трикотажної віскози від «Майкл Корс» для «Бергдорф Гудмен», туфлях «Маноло Бланік» та великих позолочених сережках від «Рікардо Сіберно» зупиняється біля нашого столика привітатися з Шоном, і хоча я залюбки б її трахнув, Шон не зважає на її кокетування і відмовляється мене відрекомендувати. Він поводить себе дуже грубо, однак дівчина йде з посмішкою і махає йому рукою в рукавичці:

— Будемо «У Мортімера». Бувай.

Шон киває, витріщившись на мою склянку з водою, потім кличе офіціантку і замовляє чистий скотч.

— Хто це був? — питаю я.

— Одна крихітка зі «Стівенс».

— Де познайомились?

— Грали в більярд у «М. К.», — знижує плечима Шон.

— Вона не з родини Дюпон? — питаю я.

— А що? Дати тобі її номер?

— Ні, я просто питаю, чи не з Дюпонів вона.

— Може, і так. Не знаю. — Він підпалює чергову сигарету «Парламент» запальничкою, здається, золото, вісімнадцять каратів, від «Тіффані». — Вона може дружити з кимось із Дюпонів.

Я все думаю — чому я сиджу тут, зараз, із Шоном, у «Дорсії», але нічого не спадає на думку. Просто абсолютний нуль. Після вечері (порції маленькі, але все дуже смачно, Шон нічого не з'їв) я кажу йому, що маю зустрітися з Андреа Ротмер «У Нелл», тож, якщо він хоче кави чи десерт, хай замовляє зараз, бо мені до півночі треба в центр.

— Навіщо поспішати? — питає він. — «У Нелл» уже не такий крутий заклад.

— Ну... — я затинаюсь і швидко опановую себе. — Ми там просто зустрічаємося. Насправді поїдемо у... — я швидко перебираю варіанти, — ...у «Чорнобиль».

Ще ковток шампанського зі склянки.

— Нудота. *Страшенна* нудота, — каже Шон, озираючись.

— Чи «Контраклуб Схід», не пам'ятаю.

— Нафіг. Кам'яна доба. Доісторичний заклад, — він цинічно сміється.

Напружена пауза.

— Тобі звідки знати?

— Рок-н-рол, — знизує він плечима. — Змиристь із цим.

— Гарзд, Шоне, а куди *ти* ходиш?

Негайна відповідь:

— «У Петті».

— О, так, — бурмочу я.

Зовсім забув, що його вже відкрили. Він щось насвистує, підпалює сигарету.

— Ми їдемо на вечірку Дональда Трампа, — брешу я.

— Весело. Дуже весело.

— Дональд класний чувак. Тобі варто з ним поспілкуватися, — кажу я. — Я... вас познайомлю.

— Серйозно? — питає Шон, може, з надією, може, й ні.

— Так, звісно.

Авжеж.

Тепер, коли я отримаю чек... подивимось... я заплачу, візьму таксі додому, буде вже майже північ, тож я не встигну

повернути відеокасети, які взяв учора, а от якщо не їхати додому, можна буде взяти ще одну, хоча на членській картці, здається, написано, що можна брати лише три водночас. Тобто вчора я взяв дві («Подвійне тіло» та «Білява, гаряча, мертва»), тож я *можу* взяти ще одну. Але я забув, що членство в Золотому клубі означає, якщо я витратив принаймні тисячу доларів на касети за минулих півроку, то *можу* брати скільки завгодно касет за один вечір, але якщо у мене вже лежать дві, це може завадити мені взяти ще, Золотий клуб чи не Золотий, поки я не поверну...

— Демьєн. Ти Демьєн¹, — здається, буркоче собі під ніс Шон.

— Що ти сказав? — Я підводжу до нього очі. — Я не розчув.

— Гарний тон, — зітхає він. — Кажу, гарний тон шкіри.

— О, — кажу я, досі не розібравшись з відео, і опускаю погляд, куди — на коліно?.. — Ем... дякую.

— Рок-н-рол.

Шон гасить свою сигарету. З кришталевої попільнички здіймається дим, потім завмирає.

Шон знає, що я знаю, що він може провести нас «У Петті» — новий клуб Нормана Праджера на П'ятдесят дев'ятій, але я не стану його просити, а він сам не запропонує. Я кладу на чек свою платинову картку «Американ експрес». Погляд Шона прикутий до ефектної дівчини біля бару в сукні з шерстяного джерсі від «Тьєрі Мюглер» та шалику «Клод Монтана», що п'є шампанське зі склянки. Коли наша офіціантка підходить забрати чек та картку, я хитаю головою: «Ні». Нарешті Шон зупиняє на чеку погляд, може, секунду, може, трохи довше, і тільки тоді я кличу офіціантку і дозволяю їй забрати його.

¹ Імовірно, посилання на Демьєна Торна, героя книги та фільмів «Омен», молодого успішного підприємця, котрий насправді є Антихристом.

Обід з Бетані

Сьогодні я обідаю з Бетані в «Модних штуках», новому ресторанчику Евана Кайлі в Трайбеці, і хоча я зранку години дві тренувався і навіть до полудня тягав ваги у себе в офісі, я страшенно нервую. Причину цього визначити важко, але я звів усю кількість можливих варіантів до двох. Або я боюся відмови (не можу зрозуміти, чому — *вона* подзвонила мені, вона хоче мене бачити, хоче пообідати зі мною, хоче знову зі мною переспати), або ж це може стосуватися нового італійського мусу, яким я сьогодні скористався, — хоча від нього моє волосся виглядає пишнішим і гарно пахне, у мене таке відчуття, що воно липке й неприємне, і я цілком можу нервувати саме через це. Щоб нам було про що поговорити під час обіду, я намагався прочитати нову модну збірку оповідань під назвою «Вок», яку купив учора в «Барнз енд Ноубл», — про її автора, молодого письменника, нещодавно писали в розділі «Швидкий злет» журналу «Нью-Йорк». Але ж кожне оповідання починалося з рядка «Коли місяць б'є в очі, наче величезна піца», тож довелось повернути тоненьку збірку на полицю, випити «Джей енд Бі» з льодом і зажувати двома таблетками «Ксанаксу», щоб трохи отямитись від цього. Натомість, перш ніж заснути, я написав для Бетані вірш. Дивно, але я витратив на це чимало часу — раніше, у Гарварді, я доволі часто писав їй похмурі, довгі поеми, доки ми не розійшлись. І от я заходжу до «Модних штук», запізнююся лише на п'ятнадцять хвилин і думаю: «Господи, сподіваюся вона не з Робертом Голлом, цим тупим мудилом». Дорогою до столика я проходжу повз дзеркало над баром і дивлюся на своє відображення — мус виглядає непогано. Темою «Шоу Патті Вінтерс» сьогодні було — став Патрік Свейзі циніком чи ні?

Коли я підходжу до столика за метрдотелем, мені доводиться зупинитись (все відбувається якось уповільнено).

Вона сидить до мене спиною, тож я бачу лише її шию ззаду, каштанове волосся, заколите в гульку, а коли вона повертається до вікна, я бачу її профіль — *точнісінько як у моделі*. На Бетані блузка з шовкового газу та шовково-атласна спідниця з криноліном. Темно-зелена замшева сумочка з залізними деталями від «Палома Пікассо» стоїть на столі перед нею, поряд із пляшкою води «Сан-Пеллегріно». Вона дивиться на годинник. Пара за сусіднім столиком палить, і після того, як я дивую Бетані, несподівано поцілувавши її в щоку з-за спини, я спокійно прошу метрдотеля пересадити нас до залу для тих, хто *не* палить. Я говорю чемно, але достатньо голосно, щоб нікотинові наркомани мене почули і, може, хоч трохи засоромились через свою брудну звичку.

— Ну? — питаю я, схрестивши руки на грудях і нетерпляче постукуючи ногою.

— Боюсь, у нас немає зали для тих, хто не палить, — каже мені метрдотель.

Я припиняю стукати ногою й оглядаю ресторан, це *бістро*, і думаю про те, як насправді зараз виглядає моя зачіска — раптом я шкодую, що не взяв *інший* мус, бо, відколи я кілька хвили тому бачив її востаннє, відчуття змінились, наче волосся набуло іншої форми за той час, поки я йшов від бару до столика. Тілом м'яко прокочується хвиля невгамовної нудоти, але це все мені насправді сниться, тож я спроможний запитати:

— У вас *нема* зали для тих, хто не палить? Я правильно зрозумів?

— Так, сер. — І метрдотель, молодший за мене, педикுவатий, з безневинним виглядом (без сумнівів — *актор*) додає: — Перепрошую.

— Що ж, це... дуже цікаво. Я можу з цим змиритись.

Я дістаю свій гаманець зі шкіри газелі з задньої кишені та пхаю двадцятку в м'яку руку метрдотеля. Він спантеличено

дивиться на гроші, тихо каже «дякую» і непевними кроками йде від нас.

— Це я вам дякую, — гукаю я й сідаю навпроти Бетані, ввічливо кивнувши сусідній парі.

Хоч я і намагаюся не звертати на Бетані уваги, наскільки етикет мені дозволяє, я більше не можу. Бетані виглядає приголомшливо, *точнісінько, як модель*. Усе наче в тумані. Я на межі. Мене лихоманить, тягне на романтику...

— Хіба ти в Гарварді не курив? — перше, про що вона питає.

— Сигари, — відповідаю я. — Лише сигари.

— О, — каже вона.

— Але я кинув, — брешу я, глибоко дихаючи та стиснувши руки.

— Це добре, — Бетані киває.

— У тебе не було проблем із тим, щоб забронювати столик? — запитую я, і мене до біса трусить.

Я дурнувато кладу руки на стіл, сподіваючись, що під її пильним поглядом вони не тремтітимуть.

— Тут не треба бронювати, Патріку, — каже вона заспокоїливо і накриває долонею одну з моїх. — Заспокойся, ти схожий на дикуна.

— Я поскійний, тобто спокійний, — кажу я, важко дихаючи, намагаюся посміхнутись, а потім, нездатний мовчати, запитую: — Як моя зачіска?

— Хороша зачіска, — каже Бетані. — Шш, усе добре.

— Усе добре. Я в порядку.

Я знову намагаюся посміхнутись, але виходить, здається, якась гримаса. Після короткої паузи Бетані каже:

— Гарний костюм. «Генрі Стюарт»?

— Ні, — ображено відповідаю я, торкаючись ярличка. — «Гаррік Андерсон».

— Дуже гарно, — каже вона і додає занепокоєно: — У тебе все добре, Патріку? Ти якийсь змучений.

— Слухай, я просто виснажений. Щойно повернувся з Вашингтона, зранку, на літаку Дональда Трампа, — поспішно розповідаю я їй, не дивлячись у вічі. — Приємний політ. Обслуговування було шикарне. Мені треба випити.

Бетані всміхається і дуже уважно дивиться на мене.

— Справді? — питає вона, і у її тоні відчувається самовтіха.

— Так.

Я не можу на неї дивитися, всі сили йдуть на те, щоб розгорнути серветку, покласти собі на коліна, вирівняти і зайнятися винним келихом, подумки благаючи офіціанта підійти, бо нема нічого голоснішого за цю тишу.

— Ти не дивилась зранку «Шоу Патті Вінтерс»?

— Ні, я бігала, — каже Бетані, нахилиючись до мене. — Про Майкла Джей Фокса, так?

— Ні, — виправляю її я. — Про Патріка Свейзі.

— Справді? Важко все це відслідковувати. Ти впевнений?

— Так. Патрік Свейзі. Це точно.

— І як було?

— Ну, все було дуже цікаво, — кажу я їй, глибоко вдихаючи. — Майже як дебати, про те, став він циніком чи ні.

— А ти як думаєш? — питає вона, досі посміхаючись.

— Ну, я точно не знаю, — нервово заводжу я. — Цікаве питання, але ж недостатньо досліджене. Тобто, після «Брудних танців» я б так не сказав, але з виходом «Ворсов на прізвисько Тигр» навіть не знаю. Може я збожеволів, але мені здалося, що є в ньому *певна* гіркота. Хоча я не впевнений.

Бетані дивиться на мене з незмінним виразом обличчя.

— О, мало не забув, — кажу я й лізу в кишеню. — Я написав тобі вірш. Тримай.

Я передаю їй папірець. Мені погано, я почуваюся розбитим, змученим, справді на межі зриву.

— О, Патріку, — вона всміхається. — Це так мило.

— Ну, ти ж розумієш, — кажу я, сором'язливо опустивши очі.

Бетані бере папірець і розгортає його.

— Прочитай, — підганяю я її.

Вона дивиться на папірець, спантеличено, не розуміючи, потім перевертає листок, щоб перевірити, чи нема чогось на зворотному боці. Якась її частина розуміє, що текст короткий, тож вона повертається до слів, нашкрябаних червоним на першій сторінці.

— Це типу хайку, зрозуміла? — кажу я. — Прочитай. Ну ж бо.

Бетані відкашлюється і, вагаючись, починає повільно читати, часто роблячи паузи:

— Бідолашний нігер на стіні. Поглянь на нього.

Вона замовкає і косо дивиться на папірець, потім нерішуче продовжує читати:

— Поглянь на бідолашного нігера. Поглянь на бідолашного нігера... на... стіні.

Вона затинається, дивиться на мене, приголомшена, знов повертається до папірця.

— Давай, — кажу я, поглядом шукаючи офіціанта. — Закінчуй.

Бетані знову відкашлюється і, не зводячи очей з папірця, намагається дочитати вірш до кінця, мало не пошепки:

— У сраку його... У сраку нігера на стіні... — знову затинається, а потім зітхає і дочитує: — Чорношкірий... де... ебіл?

Пара за сусіднім столиком повільно обертається і дивиться на нас. Чоловік виглядає нажаханим, у жінки на обличчі той самий страх. Я витріщаюся на неї, не кліпаючи, аж поки вона не опускає очі на свій довбаний салат.

— Ну, Патріку... — каже Бетані, прокашлявшись, намагається посміхнутись і повертає мені папірець.

— Так? — питаю я. — Ну?

— Я бачу, що... — Вона зупиняється, думає. — Що твоє відчуття... соціальної несправедливості... — Вона знову відкашлюється і опускає очі. — Не змінилося.

Я забираю у неї папірець, знову кладу його в кишеню і посміхаюся, намагаючись зберегти незворушний вираз обличчя, сиджу дуже прямо, щоб Бетані не запідозрила, як мене крутить. Офіціант підходить до столу, і я питаю, яке у них є пиво.

— «Хайнекен», «Будвайзер», «Амстель Лайт», — перераховує він.

— Так? — питаю я, дивлячись на Бетані й жестом спонукаючи його продовжувати.

— Емм, це все, сер, — каже він.

— Нема «Корони»? Нема «Кірін»? «Грольш»? «Морретті»? — роздратовано питаю я.

— Перепрошую, сер, нема, — обережно відповідає він. — Тільки «Хайнекен», «Будвайзер», «Амстель Лайт».

— Божевілля якесь, — зітхаю я. — Давайте «Джей енд Бі» з льодом. Ні, мартіні «Абсолют». Ні, чистий «Джей енд Бі».

— Мені ще пляшку «Сан-Пеллегріно», — каже Бетані.

— Мені те саме, — швидко додаю я.

Нога сама собою здригається під столом.

— Гарзд. Розповісти вам про наші фірмові страви? — питає офіціант.

— Неодмінно, — випльовую я, трохи заспокоююсь і посміхаюсь до Бетані.

— Ви впевнені? — сміється він.

— Прошу, — кажу я, розглядаючи меню.

Мені щось не смішно.

— На закуску в мене є в'ялені помідори та золотий кав'яр з чилі з перців поблано і суп зі свіжого цикорію...

— Хвилинку, хвилинку, — кажу я, підводячи руку і спиняючи його. — Зачекайте хвилинку.

— Так, сер? — спантеличено питає офіціант.

— У вас є? Ви хотіли сказати, у ресторану, — виправляю я його. — У вас немає в'ялених томатів. Вони належать закладу. У вас немає чилі поблано. У закладу є. Це так, уточнення.

Ошелешений офіціант дивиться на Бетані, яка вправно розряджає атмосферу, питаючи його:

— А як у вас подається суп з цикорію?

— Емм... холодним, — каже офіціант, ще не оговтавшись після мого вибуху і відчуваючи, що тут він має справу з чимось дуже, дуже нестабільним.

Тож непевний він мовчить.

— Продовжуйте, — спонукаю його я. — Прошу, кажіть далі.

— Він подається холодним, — повторює офіціант. — А як основну страву можемо запропонувати морського чорта зі скибочками манго, сендвіч із луціана на бріюші з кленовим сиропом та... — Він звіряється з блокнотом. — ...бавовною.

— Мм, звучить смачно. Бавовна, мм, — кажу я, жадібно потираючи долоні. — Бетані?

— Я буду севич з цибулею-пореем та щавелем, — каже Бетані. — І цикорієвий салат із горіховим соусом.

— Сер? — нерішуче питає офіціант.

— Я буду... — Я затинаюсь і швидко продивляюсь меню. — Я буду кальмара з кедровими горішками, і можна мені ще шматок козячого сиру *шевре*... — Я зиркаю на Бетані, чи не скривиться вона, якщо я неправильно це вимовив. — І ще... о, трохи соусу сальса.

Офіціант киває і йде, лишаючи нас самих.

— Ну що ж, — всміхається Бетані, потім помічає, що в мене тремтить нога. — Що... що в тебе з ногою?

— З ногою? О... — Я переводжу погляд униз, потім знову на Бетані. — Це все... музика. Мені дуже подобається музика. Та, що зараз грає.

— А що це? — запитує вона, схиливши голову, і намагається вловити приспів у нью-ейджевій інструменталці, що лунає з колонок під стелею біля бару.

— Це... здається, Белінда Карлайл, — припускаю я. — Точно не знаю.

— Але... — починає говорити вона і замовкає. — Та ні, нічого.

— Що «але»?

— Але я не чую співу, — всміхається вона і сором'язливо опускає очі.

Я припиняю рухати ногою і вдаю, що прислуховуюсь.

— Але ж це одна з її пісень, — кажу я і недбало додаю: — Здається, «Небо — це місце на Землі», ти її знаєш.

— Слухай, — каже Бетані. — Ти останнім часом ходив на якісь концерти?

— Ні, — кажу я, краще б вона не порушувала цю тему серед усіх інших... — Не люблю живу музику.

— Живу музику? — заінтриговано перепитує вона, потягуючи воду «Сан-Пеллегріно».

— Так. Ну, знаєш, коли група грає, — пояснюю я, хоч судячи з її обличчя, кажу абсолютно неправильні речі. — О, забув. Я ходив на «Ю Ту».

— І як тобі вони? — питає вона. — Новий диск мені дуже сподобався.

— Вони були чудові, просто чудові. Просто цілковито... — Пауза. Я не знаю, що сказати далі. Бетані здіймає брови, їй цікаво дізнатися більше. — Цілковито... ірландські.

— Чула, наживо вони дуже непогані, — каже вона, і її голос звучить дуже мелодійно. — Що ще тобі подобається?

— Ну, знаєш, — кажу я, повністю розгубившись. — «Зе Кінгсмен», «Луї-Луї». Таке.

— Боже, Патріку, — каже вона, уважно вдивляючись у моє обличчя.

— Що? — панікую я і одразу торкаюся волосся. — Забагато мусу? Чи тобі не подобаються «Зе Кінгсмен»?

— Ні, — сміється Бетані. — Просто не пам'ятаю, щоб ти був таким засмаглим, коли ми разом вчилися.

— Але ж я був засмаглим, так? — питаю я. — Тобто я ж не був схожим на привида Каспера, правда ж?

Я ставлю лікоть на стіл, напружую біцепс і прошу її помацати м'язи. Вона неохоче це робить, і я продовжую її питати:

— Я справді в Гарварді був не таким засмаглим? — Я жартиливо вдаю, що стривожений, але ж я насправді стривожений.

— Ні, ні, — сміється вона. — Ти точно був Джорджем Гамільтоном випуску вісімдесят четвертого року.

— Дякую, — кажу я, мені приємно.

Офіціант приносить наші напої — дві пляшки мінеральної води «Сан-Пеллегріно».

Сцена друга.

— То ти працюєш у Міл-як-там-його... Тафта? Як правильно? — питаю я.

Її тіло, її шкіра — вони видаються пружними та рожевими.

— «Мілбанк Твід», — каже вона. — Там я працюю.

— Що ж, — кажу я і вичавлюю лайм у свою склянку. — Це ж просто чудово. Юридична школа себе виправдала.

— А ти... у «Пірс та Пірс»? — питає вона.

— Так, — відповідаю я.

Вона киває, хоче щось сказати, але вагається, чи варто, потім зрештою питає (все це займає кілька секунд):

— Але хіба ж твоя родина не володіє...

— Не хочу про це говорити, — перебиваю я її. — Але так, Бетані. Так.

— І ти все одно — у «Пі енд Пі»? — перепитує вона.

Кожен склад вона вимовляє окремо, і вони гудуть у моїй голові.

— Так, — кажу я, крадькома озираючись.

— Але ж... — Бетані збентежена. — Хіба твій батько не...

— Так, звісно, — знову перебиваю її я. — Ти куштувала фокачу в «Пункейках»?

— *Патріку.*

— Так?

— Що сталося?

— Просто не хочу говорити про... — Я зупиняюся. — Про роботу.

— Чому б ні?

— Бо я її ненавиджу, — кажу я. — Слухай, ти вже була в «Пункейках»? Як на мене, Міллер їх недооцінив.

— Патріку, — повільно говорить Бетані. — Якщо тобі так зле на роботі, чому б тобі не звільнитися? Тобі ж не обов'язково працювати.

— Тому що, — кажу я, дивлячись на неї, — я... хочу... відповідати.

Після довгої паузи вона всміхається.

— Зрозуміло.

Ще одна пауза. Її порушую вже я.

— Просто дивись на це, як на новий підхід до бізнесу, — кажу я.

— Як... — Бетані зупиняється. — ...розсудливо. — Зупиняється знову. — Як, емм, практично.

Цей обід перетворюється то на тягар, то на загадку, яку треба розгадати, то на перепону, а потім саме собою приходить полегшення, і я вже здатний показати непогану виставу — вмикається мій розум і підказує, що вона хоче мене, дуже, однак я стримую себе, ніяких зобов'язань. Вона теж поводить себе стримано, але все одно фліртує. Те, що Бетані запросила мене на обід, — вже обіцянка, і коли подають кальмара, у мене починається паніка, я певен, що ніколи не отямлюсь, якщо цю обіцянку не буде виконано. Коли інші чоловіки проходять повз наш столик, вони звертають

на неї увагу. Час від часу я понижую голос до шепоту. Моя голова наповнена галасом загадкових звуків; її рот розтуляється, затуляється, ковтає рідину, посміхається, притягує мене, наче вкритий помадою магніт, говорить щось про факси, двічі. Я нарешті замовляю «Джей енд Бі» з льодом, потім коньяк. Бетані бере м'ятно-кокосовий шербет. Я торкаюся її руки через весь стіл, тримаю її, не по-дружньому. «Модні штуки» заливає сонце, ресторан стає порожнім, зараз близько третьої. Вона замовляє шардоне, потім знову, потім просить принести чек. Вона розслаблена, але щось сталося. Серце падає й піднімається, відновлюючи ритм. Я уважно слухаю. Різні можливості постають у моїй уяві й зникають. Бетані опускає очі, а коли знову дивиться на мене, вже мені доводиться їх опускати.

— То що, — питає вона, — ти з кимось зустрічаєшся?

— У цілому, в моєму житті ускладнень нема, — кажу я задумливо, Бетані заскочила мене.

— Як це розуміти? — питає вона.

Я потягую коньяк і таємниче всміхаюся сам до себе, дражню її, підбурюючи її мрії та бажання возз'єднатися зі мною.

— То ти зустрічаєшся з кимось, Патріку? — питає вона. — Ну ж бо, скажи мені.

Думаючи про Евелін, я тихо буркочу:

— Так.

— З ким? — знову запитує вона.

— З величезним жбаном «Дезірелю»¹, — відповідаю я затьмареним голосом, мені зненацька стає дуже сумно.

— Що? — перепитує Бетані, всміхаючись, але наче щось розуміє і хитає головою. — Мені не слід було пити.

— Та ні, насправді ні, — кажу я, виринаючи зі свого суму. І мимохіть додаю: — Хіба люди насправді зустрічають одне одного? Хіба люди насправді бачать когось іншого? От ти

¹ Антидепресант.

коли-небудь бачила справжнього *мене*? *Зустрічала*? Що це взагалі має означати? *Ха! Зустрічатись*? *Ха!* Мені незрозуміло. *Ха!* — Я сміюсь.

Обдумавши почуте, Бетані киває і каже:

— У цьому є певна покручена логіка.

Ще одна тривала пауза, і я зі страхом ставлю своє питання:

— Ну а *ти*, зустрічаєшся з кимось?

Вона всміхається, задоволена собою, і, не зводячи очей, визнає з незрівнянною чіткістю:

— Так, у мене є хлопець, і ми...

— Хто?

— Що? — вона дивиться на мене.

— Хто він? Як його звати?

— Роберт Голл, а що?

— З «Саломон Бразерс»?

— Ні, він шеф-кухар.

— У «Саломон Бразерс»?

— Патріку, *шеф-кухар*. Співвласник ресторану.

— Якого?

— Хіба це має значення?

— Ні, скажи якого? — питаю я і тихо додаю: — Хочу ви-
креслити його зі свого «Загату».

— Ресторан називається «Дорсія», — каже Бетані. — Па-
тріку, з тобою все добре?

Так, тільки от у мене вибухнув мозок, а шлунок вивер-
нувся всередину — різка, їдка реакція; зірки й планети, цілі
галактики, повністю складені з крихітних білих кухарських
капельохів заповнили поле мого зору. Я давлюсь черговим
питанням:

— Чому Роберт Голл? — питаю я. — Чому саме він?

— Ну, не знаю, — каже Бетані, схоже, вона трохи п'яна. —
Думаю, це має стосунок до того, що мені двадцять сім, і...

— І що? Мені теж. Як і половині Мангеттену. Що з того?
Це не привід одружуватись із Робертом Голлом.

— Одружуватись? — перепитує Бетані, широко розплющивши очі, немов захищається. — Я про це казала?

— Хіба ти не згадувала одруження?

— Ні, не згадувала, але хтозна, — знизує вона плечима. — Може, й одружимося.

— Чу-дово.

— Як я сказала, Патріку, — вона дивиться на мене, але так грайливо, що мене аж нудить, — ти маєш знати, що час біжить. Біологічний годинник усе цокає.

Вона говорить, а я собі думаю: Боже, лише *дві* склянки шардоне — і такі одкровення? Господи, яка слабачка.

— Я хочу мати дітей.

— Від Роберта Голла? — питаю я, не вірячи власним вухам. — Так само можна було б завести їх з Капітаном Лу Альбано¹, заради Бога. Не розумію я тебе, Бетані.

Вона торкається своєї серветки, дивиться вниз, потім переводить погляд на тротуар, де офіціанти вже ставлять столики для вечері. Я теж на них дивлюсь.

— Чому мені здається, що ти злишся, Патріку? — м'яко запитує вона, потягуючи вино.

— Може, тому, що я злий, — випльовую я. — Саме тому тобі так здається.

— Господи, Патріку, — Бетані уважно вивчає моє обличчя, вона справді засмучена. — Я думала, ви з Робертом друзі.

— Що? — питаю я. — Ти мене спантеличила.

— Хіба ж ви не дружили?

Пауза. Я аж засумнівався.

— А хіба дружили?

— Так, Патріку, *дружили*.

— Роберт Голл, Роберт Голл, Роберт Голл... — бубоню я собі під ніс, намагаючись згадати. — Той, що вчився на

¹ Професійний борець-рестлер та актор, зіграв Маріо в телесеріалі на основі популярної гри для «Нінтендо».

стипендії? Президент старшого курсу?.. — Ще секунду розмірковую і додаю: — Таке кволе підборіддя?

— Ні, Патріку, — каже Бетані. — *Інший* Роберт Голл.

— Я переплутав його з іншим Робертом Голлом? — питаю я.

— Так, Патріку, — роздратовано каже вона.

Я заплющую очі й зітхаю, всередині мене аж крутить.

— Роберт Голл. Не той, чії батьки володіють чи не половиною Вашингтона? Не... — я сковтую, — ...капітан команди університету? Шість футів¹ зросту?

— Так, — каже Бетані. — Саме *цей* Роберт Голл.

— Але... — я замовкаю.

— Так? Що «але»? — здається, вона готова чекати відповіді.

— Але ж він був *педиком*, — бовкаю я.

— Ні, Патріку, *не був*, — ображено відповідає Бетані.

— Я впевнений, що він був педиком, — і починаю кивати.

— І чому ти такий впевнений? — питає вона, анітрохи не здивована.

— Бо він дозволяв хлопцям із братства (не з мого гуртожитку), ну, знаєш, трахати його на вечірках, зв'язувати, всяке таке. Принаймні я таке чув, — кажу я широко, а потім зізнаюсь, як ніколи в житті принижений: — Знаєш, Бетані, він пропонував мені... ну, розумієш, відсмоктати. У бібліотеці, у секції цивільного права.

— Господи, — з огидою зітхає Бетані. — Де там наш чек?

— Хіба не Роберта Голла вигнали з університету за дисертацію по Бабару? Чи чогось на кшталт того? — питаю я. — Це ж слоник Бабар? *Французький* слоник, Боже поможи?

— Що ти таке *кажеш*?

— Послухай мене, — кажу я. — Він же вчився в школі бізнесу в Келлог? У Північно-Західному?

¹ Приблизно 1,80 м.

— Він її кинув, — каже Бетані, не дивлячись на мене.

— Послухай... — я торкаюсь її руки.

Вона здригається і забирає руку.

Я намагаюся посміхнутись:

— Роберт Голл не педик...

— У цьому я тебе можу запевнити, — каже вона трохи надто самовдоволено.

Як можна так лютувати через Роберта Голла?..

Замість того, щоб сказати: «О, так, сучко тупа», я м'яко відповідаю:

— Звісно ж, можеш. Розкажи мені про нього. Я хочу знати, як у вас усе йде. — І додаю, посміхаючись, але ж лютуючи, сповнений гніву: — Вибач мені.

Тут потрібно трохи часу, але зрештою Бетані розслабляється, посміхається до мене, і я знову прошу її:

— Розкажи, будь ласка, — і додаю, ледве чутно, посміхаючись на всі кутні: — Я хочу розпанахати твою мохнатку.

Шардоне її трохи розвезло, вона нарешті пом'якшала і почала говорити.

Поки Бетані розписує мені своє недавнє минуле, я думаю про інші речі: повітря, воду, час, мить, певну точку, в якій я хотів показати їй усю красу світу. Я нетерпляче ставлюся до одкровенень, нових початків, того, що відбувається поза межами мого зору. Молоденька дівчина, першокурсниця, котру я зустрів у барі в Кембріджі на третьому році свого навчання в Гарварді, якось восени сказала мені, що «життя сповнене безмежних можливостей». Я галантно мало не вдавився горішками, які жував, коли почув цей нирковий перл мудрості, спокійно запив їх рештою «Хайнекену» і продовжив стежити за грою в дартс. Не варто й згадувати, що до другого курсу ця дівчина не дожила. Тієї ж зими її тіло знайшли в річці Чарльз без голови, голова окремо висіла на дереві на березі річки, прив'язана

волоссям до гілки невисоко над землею, трьома милями¹ далі від тіла. У Гарварді лють охоплювала мене не так сильно, як зараз, і нема надії на те, що моя огида колись минеться, — цього *не може бути*.

— О, Патріку, — каже мені Бетані. — Ти не змінився. Не знаю, добре це чи погано.

— Скажімо, добре.

— Чому? Хіба добре? — каже вона і супиться. — І було добре? Тоді?

— Ти знала лише одну сторону мене, — кажу я. — Студента.

— А коханця? — питає вона, і у її голосі звучить щось дуже людяне.

Я дивлюсь на неї холодно, вона мене не розчулила. З вулиці чути музику, схожу на сальсу. Офіціант нарешті приносить чек.

— Я заплачу, — зітхаю я.

— Ні, — каже Бетані, дістаючи сумочку. — Це *я тебе* запросила.

— У мене платинова картка «Американ експрес», — кажу я їй.

— У мене теж, — посміхається вона.

Я мовчки дивлюсь, як вона кладе картку на тацю з чеком. Скоро мене почне дуже сильно трусити, якщо я не встану.

— Фемінізм. Ого, — я не вражений, але посміхаюсь.

Бетані чекає на вулиці біля ресторану, доки я у вбиральні вибльовую свій обід, неперетравлені шматочки кальмара, не такі яскраві, як вони були на тарілці. Я виходжу з «Модних штук», надягаю свої вайфарери, жую гумку «Церт», муркочу щось до себе, а потім цілую її в щоку і вигадую:

— Вибач, що так довго. Треба було подзвонити адвокату.

¹ Приблизно 5 км.

— О, — вона вдає стривожену, тупа сучка.

— Це щодо мого друга, — знизую я плечима. — Боббі Чемберс. Він у в'язниці. Деякі його друзі, здебільшого я, намагаються поміняти лінію його захисту, — я знову знизую плечима й змінюю тему. — Послухай.

— Так? — посміхаючись, питає Бетані.

— Уже пізно. Я не хочу повертатися на роботу, — кажу я і дивлюся на свій «Ролекс». Від нього відбивається сонце, що саме сідає, на мить засліпивши її. — Чому б нам не поїхати до мене?

— Що? — сміється вона.

— Чому б нам не поїхати до мене? — знову пропоную я.

— Патріку, — Бетані посміхається, наче заохочує мене. — Ти серйозно?

— У мене є пляшка «Пуїллі Фюїссе», *охолоджена, га?* — кажу я, здіймаючи брову.

— Слухай, це могло б спрацювати в Гарварді, але... — Бетані сміється і продовжує: — Ну, ми вже старші й...

Вона змовкає.

— І... що? — запитую я?

— Не треба було мені пити за обідом, — знову каже вона.

Ми починаємо йти. На вулиці сотня градусів¹, нема чим дихати. Уже не день, ще не ніч. Небо здається жовтим. Я даю долар жебраку на розі Дуейна та Грінвіча, тільки щоб вразити її.

— Слухай, поїхали, — знову кажу я, мало не скиглю. — Поїхали до мене.

— Не можу, — каже Бетані. — У мене в офісі зламався кондиціонер, але не можу. Хотіла б, та не можу.

— Ну ж бо, давай, — кажу я, хапаю її за плечі й стискаю.

— Патріку, мені треба назад у офіс, — стогне вона, поволі протестуючи.

¹ 37,7 °С.

— Ти ж там задихнешся, — зазначаю я.

— Не маю вибору.

— Ну давай, — я намагаюсь її спокусити. — У мене є сервіз для кави та чаю «Дерджин Горем» на чотири особи, чисте срібло, хочу тобі його показати.

— Не можу, — Бетані сміється, надягає темні окуляри.

— *Бетані*, — попереджаю я.

— Послухай, — каже вона м'яко, — я куплю тобі шоколадку «Дав». Хай краще в тебе буде шоколадка.

— Який жаж. Ти знаєш, скільки грамів жиру, скільки *натрію* в самій шоколадній глазури? — прикидаюся нажаханим я.

— Годі, — каже Бетані. — Тобі нема чого хвилюватись.

— Це *тобі* годі, — кажу я, забігаючи трохи вперед, щоб вона не відчувала моєї агресії. — Слухай, заходь до мене, вип'ємо разом, а потім підемо в «Дорсію» і я зустрінуся з Робертом, згода? — Я розвертаюсь і тепер задкую. — *Будь ласка?*

— Патріку, — каже вона. — Ти благаєш.

— Я дуже хочу показати тобі той сервіз «Дерджин Горем». — Пауза. — Ну, будь ласка? — Знову пауза. — Я заплатив за нього три з половиною тисячі доларів.

Бетані зупиняється, бо зупиняюсь я, вона дивиться вниз, а коли здіймає очі, її обличчя, обидві її щоки вкриті потом, тоненькою плівкою. Їй спекотно. Вона зітхає, посміхається сама до себе. Дивиться на годинник.

— Ну що? — питаю я.

— Якщо я поїду... — заводить вона.

— Та-а-а-ак? — розтягую слово я.

— Якщо я поїду, мені треба зробити дзвінок.

— Ні, аж ніяк, — кажу я, окликаючи таксі. — Подзвониш від мене.

— *Патріку*, — протестує Бетані. — Ось телефонна будка.

— Поїхали, — кажу я. — Ось таксі.

Ми ідемо в напрямку Верхнього Вест-Сайду, і Бетані каже:

— Мені не слід було пити вино.

— Ти п'яна?

— Ні, — каже вона, обвіюючись брошурою «Знедолених», яку хтось лишив на задньому сидінні таксі, бо кондиціонера в машині нема, і навіть з обома відчиненими вікнами вона продовжує обмахуватись. — Мене просто трішки... веде.

Ми обоє сміємося, не маючи на те жодного приводу, вона тулиться до мене, однак, щось збагнувши, відсторонюється.

— У тебе ж є швейцар, так? — підозріливо питає Бетані.

— Так.

Я всміхаюся, мене заводить те, що вона навіть не усвідомлює, що небезпека зовсім близько.

Ми в моїй квартирі. Бетані обходить вітальню, схвально киває, бурмотить:

— Дуже добре, містере Бейтмен, дуже добре.

Я тим часом зачиняю двері, перевіряю, чи надійно тримає засув, тоді йду до бару і наливаю собі «Джей енд Бі», доки вона лагідно проводить рукою по магнітофону «Вурлітцер». Я починаю тихо гарчати, у мене так трусяться руки, що я вирішую обійтись без льоду. Я вже у вітальні, за спиною Бетані, поки вона дивиться на картину Девіда Оніки, що висить над каміном. Вона схилила голову, вивчає картину, аж раптом починає хихотіти, непевно дивиться на мене, потім знову на Оніку, не припиняючи сміятись. Я не запитую, що не так, мені байдуже. Прикінчивши віскі одним ковтком, я підходжу до шафи з анахолійського світлого дуба, де в мене лежить новенький пневматичний молоток для цвяхів, що його я купив минулого тижня в крамниці біля мого офісу на Волл-стрит. Вдягнувши пару чорних шкіряних рукавичок, я перевіряю, чи в заряднику є цвяхи.

— Патріку? — питає Бетані, вона досі хихотить.

— Так? — відповідаю я. — Так, любя?

— Хто вішав Оніку? — питає вона.

— Тобі подобається? — питаю я.

— Так, гарно, але... — вона зупиняється, тоді каже: — Я майже впевнена, що картина висить догори дригом.

— Що?

— *Хто* вішав Оніку?

— Я, — кажу я, все ще стоячи до неї спиною.

— Ти повісив Оніку *догори дригом*, — сміється Бетані.

— Гм-м-м? — Я стою біля шафи, зважую в руці молоток, звикаю до нього.

— Просто не віриться, — каже вона. — І давно картина так висить?

— Тисячу років, — шепочу я і розвертаюсь, наближаюсь до неї.

— Що? — перепитує Бетані, досі роздивляючись Оніку.

— Кажу, якого біса ти з Робертом Голлом? — шепочу я.

— Що ти сказав? — Бетані повільно розвертається, наче це уповільнена зйомка в кіно.

Я чекаю, доки вона побачить пневматичний молоток і мої рукавички, і лише тоді голосно кричу:

— *Якого біса ти з Робертом Голлом?*

Може, інстинктивно, може, щось згадавши, Бетані з криком рветься до вхідних дверей. Хоча шардоне загупило її рефлексі, скотч, який пив я, лише загострив мої, тож я без зусиль перекриваю їй шлях і чотирма ударами молотка вирубаю її. Потім тягну назад у вітальню, розкладаю її на підлозі, на білому бавовняному простирадлі «Волякатро», тоді вирівнюю їй руки, притиснувши до товстих дошок долонями догори, і вбиваю по три цвяхи в кожну руку, в кінчики пальців у довільному порядку. Це змушує Бетані прийти до тями, і вона починає кричати. Я бризкаю спреєм «Мейс»¹ у її обличчя, рот, ніздрі, тоді кладу на голову пальто

¹ Перцевий спрей у балончику для самозахисту.

з верблужої вовни від «Ральф Лорен» — воно, в принципі, заглушує її крики. Тоді я продовжую вбивати цвяхи їй у руки, доки вони, місцями перекручені, не вкривають їх повністю, збиваючись до купи так, що спробувати сісти вона вже не зможе. Довелось зняти з неї туфлі, це мене дещо розчарувало, але ж вона так агресивно біла ногами, лишаючи чорні подряпини на моєму світлому дубі. Весь цей час я кричу на неї «сучка», потім хрипко шепочу їй просто на вухо: «Пизда ти йобана».

Зрештою, коли я знімаю з її обличчя пальто, вона починає в агонії благати чи принаймні намагатися благати, бо адреналін моментально перебиває біль.

— Патріку, о Боже, припини прошу, о Боже, припини, мені боляче...

Але біль, звісно, повернувся, він надто сильний, щоб не повернутись, і Бетані знову втрачає свідомість і починає блювати, не приходячи до тями, тож мені доводиться притримувати її голову, щоб вона не вдавилась, а потім я знову бризкаю на неї «Мейсом». Неприбиті до підлоги пальці я намагаюся відкусити, і з лівим великим пальцем це мені майже вдається — я жував з нього плоть, оголивши кістку, і тоді без нагальної потреби знову побризкав «Мейсом». Пальто з верблюда я повернув їй на голову, якщо вона раптом отямиться і почне кричати, тоді налаштував камеру «Соні Гендікам» з долоню розміром, щоб зафіксувати все, що буде далі. Вона розміщена на штативі, починається автоматичний запис, і я беруся ножицями зрізати з Бетані сукню, однак, коли дістаюся до грудей, випадково (не зовсім) ріжу їх й відрізаю їй крізь ліфчик один з сосків. Вона знову починає кричати, коли я зриваю її сукню, лишаючи Бетані в самому бюстгальтері, права чашечка його темна від крові, і трусиках, просякнутих сечею; це я лишаю на потім.

Я схилиюся над нею і горлаю так, щоб перекричати її:

— Давай, кричи, кричи, не зупиняйся...

Я відчинив усі вікна, двері на терасу і стою над нею: вона роззявляє рот, але кричати вже не може, тільки видає жакливі горлові тваринні звуки вперемішку з блювотними.

— Кричи, дорогенька, — спонукаю її я. — Не припиняй кричати.

Я опускаюся ще нижче, ще ближче, проводжу рукою по її волоссю.

— Усім байдуже. Ніхто тобі не допоможе...

Бетані знову намагається закричати, але втрачає свідомість, і з її горла виривається лише слабкий стогін. Скориставшись її безпомічністю, я знімаю рукавички, розтуляю їй рот, ножицями відрізаю язик, легко витягаю його і тримаю на долоні.

Він теплий, і з нього досі тече кров, він видається значно меншим, ніж у неї в роті. Я кидаю язик об стіну, він на мить прилипає до неї, лишаючи пляму, і падає на підлогу з тихим мокрим ляскотом. З рота Бетані періщить кров, доводиться підвести їй голову, щоб вона не задихнулася. Тоді я трахаю її в рот, а коли кінчаю їй витягаю член, бризкаю туди ще «Мейсу».

Пізніше, коли вона ненадовго притомніє, я вдягаю капелюшок, який одна з моїх дівчат подарувала мені першого року в Гарварді.

— Пам'ятаєш *це*? — кричу я, височіючи над нею. — І от на *це* поглянь! — Я переможно горлаю, тримаючи в руці сигару: — Я *досі* курю сигари. Ха. Бачиш? Сигара!

Я підпалюю її впевненими рухами скривавлених пальців, а її обличчя, до синяви бліде, продовжує смикатись від болю, очі, тьмяні від жаху, заплющуються, потім наполовину розплющуються, її життя стає нічним жакіттям.

— І ще одне, — кричу я, ходячи туди-сюди. — Це і не «Гаррік Андерсон». Це костюм від «Армані»! «Джорджо Армані». — Я зневажливо змовкаю, нахилиюся до неї

і глумливо кажу: — А ти думала, що це «*Генрі Стюарт*». Господи.

Я сильно б'ю її по обличчю й сичу «тупа сучка», слина летить просто на неї, але її шкіра вкрита таким шаром перцевого спрею, що вона, певно, і не відчуває цього, тож я бризкаю її «Мейсом» знову, потім намагаюся ще раз трахнути її у рот, але кінчити не вдається, тож я зупиняюся.

Четвер

Дещо пізніше, насправді — наступного ж вечора, ми з Крейгом Мак-Дермоттом та Кортні їдемо в таксі «У Нелл» і розмовляємо про воду «Евіан». Кортні, у норці від «Армані», щойно з хихотінням визнала, що робить з «Евіан» лід, і це спонукає нас до розмови про різну воду в пляшках. Кортні пропонує кожному з нас перерахувати якомога більше марок.

Вона ж починає, загинаючи палець після кожної назви:

— Так, є «Спаркал», «Пер'є», «Сан-Пеллегріно», «Польське джерело», «Калістога»...

Кортні зупиняється і дивиться на Мак-Дермотта, шукаючи в нього допомоги. Він зітхає й перераховує:

— «Канадське джерело», «Канадський спокій», «Монклер», теж з Канади, «Віттель» із Франції, «Кродо», італійська марка... — Тепер і Мак-Дермотт зупиняється, він замислено потирає підборіддя, намагаючись згадати ще, і заявляє здивованим тоном: — «Елан».

І хоча здається, що він зараз от-от згадає ще одну, Крейг невітшно змовкає.

— «Елан»? — перепитує Кортні.

— З Швейцарії, — каже він.

— О, — говорить вона і повертається до мене. — Твоя черга, Патріку.

Я дивлюсь у вікно таксі, поринений у свої думки, і тиша, що постає через мене, наповнює мене незнаним жахом, тож я монотонно й заціпеніло перераховую далі:

— Ви забули «Альпенвассер», «Край світу», «Шат», це з Ливану, «Кубол» та «Холодне джерело»...

— Це я вже казала, — звинувачує мене Кортні.

— Ні, — кажу я. — Ти називала «Польське джерело».

— Справді? — буркотить Кортні та смикає Мак-Дермотта за пальто. — Він правду каже, Крейгу?

— Певно що, — знизує плечима Мак-Дермотт. — Думаю, так.

— Не слід забувати, що мінеральну воду треба купувати лише в скляних пляшках. Ніколи не беріть пластикові, — зловісно кажу я й чекаю, поки вони спитають, чому.

— Чому? — Кортні справді це цікавить.

— Бо вона окиснюється, — пояснюю я. — А хочеться, щоб вона була свіжою, без присмаку.

Після довгої бентежної паузи, саме в стилі Кортні, Мак-Дермотт, дивлячись у вікно, визнає:

— Він має рацію.

— Я справді не розумію, як вода може відрізнятись, — буркоче Кортні.

Вона сидить між мною та Мак-Дермоттом на задньому сидінні машини, під норкою на ній шерстяний костюм від «Живанші», колготки «Кельвін Кляйн» та черевички «Воррен Сьюзен Аллен Едмондз». Раніше, у цій же машині, коли я торкнувся хутра, не маючи на меті нічого, крім оцінки його якості, Кортні це відчула і тихо спитала, чи нема в мене м'ятного драже. Я їй не відповів.

— Що ти маєш на увазі? — серйозно цікавиться Мак-Дермотт.

— Ну, — каже вона, — от яка може бути різниця між, наприклад, джерельною водою та природною, тобто чи є різниця взагалі?

— *Кортні*. Природна вода — це будь-яка вода з підземного джерела, — зітхає Крейг, досі дивлячись у вікно. — Її мінеральний вміст не змінюється, хоча воду могли дезінфікувати чи профільтрувати.

На Мак-Дермотті шерстяний смокінг із зубчатими лацканами від «Джанні Версаче», і від нього тхне «Зер'юсом».

Мене одразу вибиває з інертного стану, і я продовжую пояснення:

— До джерельної води можуть додавати мінерали чи видаляти їх звідти, і її зазвичай просто фільтрують, а не обробляють. — Пауза. — Сімдесят п'ять відсотків води в пляшках в Америці — джерельна вода.

Ще одна пауза, і я питаю в людей у таксі:

— Хтось це знав?

Тривала, мертва пауза, тоді Кортні ставить інше питання, не закінчивши його:

— Різниця між дистильованою та очищеною водою...

Я не надто прислуховуюся до розмови, навіть до власних реплік, бо насправді я думаю про те, як позбутися тіла Бетані, чи принаймні сперечаюся сам з собою, лишити його в себе у квартирі ще на один день чи ні. Якщо я вирішу викинути його сьогодні, те, що від неї залишилося, можна легко захвати в мішок для сміття і покинути на сходах; чи додати трохи зусиль, витягти його на вулицю і полишити з іншим сміттям на тротуарі. Я навіть можу відвезти його до квартири в Пекельній Кухні й залити вапном, а тоді запалити сигару і дивитись, як воно розчиняється під музику з мого вокмена, але ж я хочу тримати чоловічі тіла окремо від жіночих, і до того ж, я сьогодні взяв у прокаті фільм «Хижий до крові» і хочу його подивитися (рекламний слоган: «Деякі клоуни змушують вас сміятися, а Бобо змусить вас померти й з'їсть ваше тіло»), а опівнічна поїздка до Пекельної Кухні, навіть якщо не зупинятись у «Бельв'ю», щоб поїсти, забере забагато часу.

Певно, кістки Бетані, більша частина її нутрощів та плоти опиняться в сміттєспаловачі, який знаходиться через коридор від моєї квартири.

Ми з Кортні та Мак-Дермоттом їдемо з вечірки «Морган Стенлі», яка проходила біля порту на краю Мангеттену, у новому клубі «Золота картка», схожому на велике людне місто. Там я зустрів Волтера Родза, абсолютного канадця, якого не бачив з часів Екзетеру і який, так само як Мак-Дермотт, смердів «Зер'юсом». Я справді сказав йому:

— Послухай, я намагаюся триматися подалі від людей, навіть говорити з ними не хочу.

Перепросив і пішов, на що трохи ошелешений Родз відповів:

— Так, звісно, я розумію.

На мені двобортний смокінг із шерстяного крепу на шість гудзиків, картаті штани і шовкова краватка-метелик у рубчик, усе від «Валентіно». Луїс Керрузерс на тиждень поїхав до Атланти. У «Золотій картці» ми з Гербертом Гітсом нюхнули кокаїну, і поки Мак-Дермотт викликав таксі, щоб їхати «У Нелл», я випив таблетку «Гальціону», щоб позбутися роздратованості від кокаїну, але вона ще не подіяла. Здається, Кортні подобається Мак-Дермотт. Її картка «Кембанку» не працювала сьогодні, принаймні не в банкоматі, біля якого ми зупинялись (бо вона надто часто використовувала її для того, щоб робити доріжки кокаїну, хоча вона в цьому ніколи не зізнається; кокаїновий осад колись і мені зіпсував картку), а от Мак-Дермоттівська — *працювала*, і вона надала перевагу *його* картці перед *моєю*, що, знаючи Кортні, свідчить про те, що вона хоче *переспати* з Мак-Дермоттом. Але це не має значення. Хоч я і красивіший за Крейга, ми виглядаємо приблизно однаково. Тварини, що говорять, сьогодні були темою «Шоу Патті Вінтерс». У переносному акваріумі плавав восьми-ніг із мікрофоном, причепленим до щупальця, і просив

(принаймні так стверджував його «тренер», впевнений у тому, що в молосків є голосові зв'язки) «сиру». Я дивився на це зачарований, доки не почав схлипувати. Жебрак у гавайському одязі схилився над смітником на темному розі Восьмої та Десятої.

— З води очищеної або дистильованої, — говорить Мак-Дермотт, — забрали більшість мінералів. Воду прокип'ятили, а пара конденсувалася в очищену воду.

— Тому в дистильованій воді нема смаку і вона, як правило, непридатна для пиття.

Несподівано для себе, я позіхаю.

— А мінеральна вода? — питає Кортні.

— Це не визначено... — хором починаємо ми з Мак-Дермоттом.

— Давай ти, — кажу я і позіхаю, від чого Кортні позіхає теж.

— Ні, краще ти, — байдуже говорить Крейг.

— Це не визначено Управлінням контролю за продуктами та ліками, — кажу я їй. — Вона не містить хімікатів, солей, цукру, кофеїну.

— А газувана вода шипить від вуглекислого газу, так? — питає Кортні.

— Так, — ми з Мак-Дермоттом одночасно киваємо, дивлячись перед собою.

— Я так і знала, — нерішуче каже вона, і з того, як звучить її голос, я й не дивлячись, можу сказати, що вона посміхалася, говорячи це.

— Але купувати слід лише *природно* газовану воду, — попереджаю я. — Бо *це* означає, що вуглекислий газ міститься в самому джерелі.

— Наприклад, содова та сельтерська — штучно газовані, — пояснює Мак-Дермотт.

— Але сельтерська «Білий камінь» — виняток, — додаю я, бо мені не подобається блюзнірське одноосібне лідерство

Мак-Дермотта. — Газована мінеральна вода «Рамлоза» теж дуже непогана.

Таксі от-от зверне на Чотирнадцяту, але чотири чи п'ять лімузинів теж намагаються туди звернути, тож ми пропускаємо поворот. Я лаю водія, але попереду грає якийсь старий соул шістдесятих, може, група «Сьюпримз» — звук приглушений через склопластикову перегородку. Я намагаюся відсунути її, але вона зачинена і не відсувається. Кортні питає:

— А яку воду краще пити після тренування?

— Ну, — зітхаю я. — Будь-яку, аби холодну.

— Тому що? — питає вона.

— Тому що вона всотується швидше, ніж вода кімнатної температури. — Я відсторонено дивлюся на «Ролекс». — Можна взяти воду «Евіан». Але не в пластику.

— Мій тренер каже, що «Гаторейд»¹ теж можна, — Мак-Дермотт не згоден.

— Тобі не здається, що вода найкраще відновить баланс рідини, бо вона проникає у кров швидше за будь-які інші рідини? — Я не можу не додати: — *Друже?*

Я знову дивлюся на годинник. Якщо вип'ю «У Нелл» один скотч, то встигну додому до другої, щоб подивитися «Хижого до крові». У таксі знову панує мовчанка, ми наближаємося до натовпу перед клубом, лімузини висаджують пасажирів та їдуть геть, кожен із нас зосередився на цьому і на небі над містом — воно важке, заповнене темними хмарами. Лімузини сигналять один одному, але це нічого не вирішує. У горлі неприємне відчуття після кокаїну з Гітсом, я ковтаю слину, намагаючись його змити. Забиті дошками вікна покинутого житлового будинку з того боку вулиці вкриті афішами розпродажу в «Крабтрі енд Евелін». Скажи по буквах слово «магнат», Бейтмене.

¹ Марка спортивних напоїв.

Як ти напишеш «магнат»? М-а-г-н-а-т. Маг-нат. Ма-гнат. Крига, привиди, прибульці...

— Не люблю «Евіан», — чомусь сумно каже Мак-Дермотт. — Вона надто солодка.

Визнаючи це, він так жалюгідно виглядає, що мені хочеться з ним погодитись. Я дивлюсь на нього в темряві таксі, розумію, що сьогодні він, певно, опиниться в ліжку з Кортні, і мені одразу стає дуже шкода його.

— Так, Мак-Дермотте, — повільно промовляю я. — «Евіан» дійсно надто солодка.

Сьогодні на підлозі було стільки крові Бетані, що я бачив у ній своє відображення, коли діставав один із бездротових телефонів, тож я дивився на себе, поки призначав стрижку в «Гіоз». Кортні перериває мій транс, визнаючи:

— Я спочатку боялась пробувати «Пеллегріно».

Вона нервово дивиться на мене (невже очікує, що я погоджусь?), потім на Мак-Дермотта, який напружено і виснажено їй усміхається.

— Але коли спробувала, було... непогано.

— Яка мужність, — буркочу я і позіхаю знову.

Таксі повільно повзе до «У Нелл», і я кажу голосніше:

— Слухайте, а ви не чули про прилад, який можна приладнати до телефону, і він буде імітувати довгі гудки?

Вдома я стою над тілом Бетані, замріяно потягую свій напій і вивчаю стан тіла. Очі напіврозплющені, нижні зуби наче видаються вперед, бо обидві губи відірвані, точніше — відкушені. Вдень я відпиляв пилою її ліву руку, що їй вбило її остаточно, тож тепер я піднімаю її за кістку з того боку, де мала бути кисть (гадки не маю, де вона зараз — у морозилці? У шафі?), стискаю в руці, наче якусь трубку. На кістці все ще є м'язи і плоть, хоча чималу їх частину я зрізав чи відгриз, і я різко опускаю цю руку на її обличчя. Щоб розтрощити її щелепу знадобилось небагато ударів, п'ять чи шість, і ще через два її обличчя проломилось усередину.

Вітні Г'юстон

Вітні Г'юстон увірвалася на музичну сцену 1985 року з альбомом, названим на свою честь, у якому було чотири сингли, що посіли перші місця в чартах, враховуючи «Найвеличнішу з усіх любов», «Ти любиш мене добре» і «Зберігаючи всю любов для тебе», до того ж альбом отримав нагороду «Греммі» за найкращий жіночий поп-вокал і дві нагороди за найкращий ритм-енд-блюз-сингл та за найкраще ритм-енд-блюз-відео. Журнали «Білборд» та «Ролінг Стоун» назвали її найкращим новим артистом року. Зважаючи на таку гучну рекламу, можна було б очікувати, що без неї альбом виявиться невиразним і незначним продуктом, але «Вітні Г'юстон» (лейбл «Аріста») на диво — один із найтепліших, найскладніших і водночас найприємніших ритм-енд-блюз-записів десятиліття, а в самої Вітні просто неймовірний голос. Уже з її привабливого та елегантного фото на обкладинці (у сукні від «Джованні Де Маура») та іншого, доволі сексуального знімку на звороті (у купальнику від «Норми Камалі») можна сказати, що це не занудна професійна платівка; альбом *справді* трохи рівний, однак сильний, і голос Вітні долає стільки кордонів, він такий насичений (хоча вона в основному *джазова* співачка), що запис не відкладеш після першого прослуховування — просто не захочеш. Ним кортить насолоджуватися знову і знову.

Альбом починається піснями «Ти любиш мене добре» та «Думаючи про тебе», обидві написані та аранжовані Кашифом, сповнені багатого, теплою джазовістю, однак із сучасним синтезованим бітом. Пісні дійсно хороші, але справжньої сили запис набирає з піснею «Хтось для мене», яку спродюсував Джермейн Джексон, в якій голос Вітні, насичений палкого бажання, лунає на тлі диско-джазу, і різниця між тугою в її вокалі та жвавістю пісні в цілому є надзвичайно зворушливою. Балада «Зберігаючи всю любов для

тебе» — найсексуальніша та найромантичніша пісня платівки. У ній є просто убійне соло на саксофоні Тома Скотта і відчувається вплив жіночих поп-груп шістдесятих (вона була написана у співпраці з Джеррі Гоффіном), але ж ті поп-групи ніколи не були настільки емоційними чи сексуальними (чи настільки добре спродюсованими), як ця пісня. «Ніхто не любить мене так, як ти» — чудовий дует із Джермейном Джексоном (котрий став його продюсером), і ще один приклад того, наскільки цей альбом витончено ліричний. Останнє, від чого міг би постраждати цей збірник, — брак гідних текстів, що зазвичай відбувається, коли співак не пише власного матеріалу і співає те, що обирає для нього продюсер. Але Вітні та К* зробили правильний вибір.

Танцювальний сингл «Як я дізнаюсь» (віддаю йому голос як кращій танцювальній пісні вісімдесятих) радісно оспівує нервозний стан дівчини, котра не впевнена, чи цікавить хлопця. Він має чудовий клавішний риф, і це єдиний трек в альбомі, продюсером якого був вундеркінд Нарада Майкл Волден. Особисто моя улюблена балада (крім «Найвеличнійшої любові» — її головного досягнення) — «Все одразу», пісня про те, як молода жінка усвідомлює, що коханий віддається від неї, огранена розкішною партією струнних. Хоча в цілому в альбомі немає пісень, які просто займають там місце, найближче до цього підходить «Подбай про мое серце», другий дует із Джермейном Джексоном. Проблема в тому, що він відходить від джазових основ альбому, на нього надто вплинула танцювальна музика вісімдесятих.

Однак талант Вітні підносить до нових горизонтів всеохоплююча «Найвеличнійша любов», одна з найкращих, наймогутніших пісень про самозбереження та гідність, що колись були написані. З першого ж рядка (віддаю належне Майклу Мессеру та Лінді Квід, її авторам) і до останнього це — досконала балада про віру в себе. Вітні передає цю потужну ідею з величчю, наближеною до грандіозності.

Ідея є універсальною, вона руйнує всі межі й дарує надію на те, що нам усім ще не пізно стати кращими, добрішими. Відколи у світі, в якому ми живемо, неможливо глибоко перейматись іншими, ми завжди можемо ґрунтовно зайнятися собою. Це надзвичайно важлива думка, насправді — життєво необхідна, і в альбомі вона прекрасно виражена.

Її другий альбом, «Вітні» (лейбл «Аріста»; 1987), містить чотири сингли, що посідали перші місця в чартах: «Я хочу танцювати з кимось», «Так емоційно», «У нас справді майже все склалося?» і «Куди йдуть розбиті серця?», в основному його продюсував Нарада Майкл Волден, і хоча робота не така серйозна, як «Вітні Г'юстон», це і не жертва синдрому другокурсника. Вона починається ритмічною танцювальною «Я хочу танцювати з кимось» («Хто любить мене»), написаною в тому ж ключі, що й непереборна «Як я дізнаюсь» із попереднього альбому. За нею йде сенсаційна «Просто самотні слова» — у ній знову відчутний серйозний вплив джазу, яким просочений попередній альбом, а в голосі Вітні — нова творча зрілість (всі вокальні аранжування в альбомі вона робила сама), це вкрай очевидно у пісні «Любов врятує день», найамбіційніший із усіх виконаних нею пісень. Її продюсер — Джеллібін Бенітез, вона відзначена швидким ритмом і, як і більшість пісень альбому, розповідає про доросле усвідомлення світу, в якому ми всі живемо. Вона співає, і ми їй віримо. Вітні досить далі відійшла від м'якого образу загубленої дівчинки, що був таким привабливим у першому альбомі.

Набагато зріліший образ втілює «У нас справді майже все склалося» (продюсер — Майк Массер), пісня про зустріч із давно втраченим коханим і розповідь про почуття щодо того роману, тут Вітні найпоетичіша. І так само, як і в більшості балад, тут є чудове струнне аранжування. «Так емоційно» виконана в тому ж ключі, що й «Як я дізнаюсь» і «Я хочу танцювати з кимось», але в ній сильніше відчувається вплив

року. Як і всі пісні альбому «Вітні», вона супроводжується чудовими студійними музикантами — Нарада на драм-машині, Волтер Афанасьєв на синтезаторі та синт-басі, Коррадо Рустічі на синт-гітарі та так званий Бонго Боб на перкусії, програмуванні та семплах-ударних. «Де ти є» — єдина в альбомі пісня, продюсером якої став Кашиф, залишивши яскравий відбиток свого професіоналізму, — звук дуже м'який, світлий, а фанкове соло на саксофоні Вінсента Генрі надає йому ще більше глянцевого блиску. Як на мене, це справді хітовий сингл (утім, як і решта пісень альбому), дивно, що його не випустили окремо.

«Любов — це контактний спорт» — справжній сюрприз в альбомі, нахабна, сексуальна, амбіційна пісня, яка, з точки зору продюсерства, є центром альбому, і має чудовий текст нарівні з гарним ритмом. Один із моїх улюблених треків. У пісні «Ти все одно мій» можна почути, наскільки чистий у Вітні голос — бездоганний, теплий інструмент, який мало не затьмарює чуттєвість музики, однак і текст, і мелодія надто виразні й сильні, щоб виконавець, навіть калібру Вітні, міг їх перекрити. «Заради твоєї любові» показує блискучі вміння Наради в програмуванні ударних, а джазова атмосфера викликає асоціації не лише з адептами сучасного джазу, такими як Майкл Джексон та Шаде, а й з іншими митцями, такими як Майлз Девіс, Пол Баттерфілд та Боббі Мак-Феррін.

«Куди йдуть розбиті серця» — емоційно найпотужніший трек альбому про втрачену невинність та спроби повернутись у безпеку дитинства. Голос Вітні в ньому, як ніколи прекрасний і податливий, м'яко підводить до пісні «Я так добре його знаю», найзворушливішій на платівці пісні, бо це, передусім, дуєт Вітні з її матір'ю, Сіссі. Це балада про... про кого? Про спільного коханця? Про давно втраченого батька? У ній поєднуються бажання, жаль, впевненість та краса, які дозволяють завершити альбом на досконало

милозвучній ноті. Ми чекаємо від Вітні нових робіт (вона зробила Олімпійським іграм 1988 року величний подарунок баладою «Момент у часі»), але навіть якщо й не дочекаємося, вона залишиться найяскравішим і найоригінальнішим чорним джазовим голосом свого покоління.

Вечеря з секретаркою

Понеділок, восьма вечора. Я сиджу в офісі, намагаючись розгадати недільний кросворд у «Нью-Йорк таймс», зі стереопрогравача грає реп — я силкуюся зрозуміти загадку його популярності, бо маленька приваблива білявка, з якою я познайомився в барі «Au» два дні тому, сказала, що слухає тільки реп. Хоча я згодом вибив з неї все лайно в чийсь квартирі в Дакоті (майже відрубав їй голову — і не сказати, що це було б незвично для мене), чомусь мені зранку не давав спокою її музичний смак, тож довелося зупинитись у «Тавер Рекордз» у Верхньому Вест-Сайді й купити дисків із репом на дев'яносто доларів. Однак, як можна було здогадатись, я розгубився: нігери плюються огидними словами на кшталт «врубайся, бабоси, шмат». Джин за своїм столом, на якому стоїть документи, які я просив її опрацювати. Сьогодні непоганий день: я дві години тренувався, перш ніж піти на роботу; у Челсі відкрився новий ресторан Робінсона Хірша, «Фінна»; Евелін лишила на автовідповідачеві два повідомлення, ще одне передала мені Джин — майже весь тиждень вона проведе в Бостоні; й найкраще — «Шоу Патті Вінтерс» зранку було з двох частин. Перша — ексклюзивне інтерв'ю з Дональдом Трампом, друга — репортаж про жінку, яка зазнала тортур. Сьогодні я маю вечеряти з Медісон Грей та Девідом Кемпіоном у «Кафе Люксембург», але о чверть на дев'яту я дізнаюся, що з нами вечерятиме Луїс Керрузерс, тож я телефоную Кемпіону, вилупку тупому, і кажу, що

не прийду. Тоді кілька хвилин думаю, чим зайняти решту вечора. Виглянувши з вікна, я зрозумів, що за кілька хвилин небо над містом геть повністю потемніє.

До мого кабінету заглядає Джин, тихенько постукавши в напіввідчинені двері. Я вдаю, що не помітив її, хоча й не знаю чому, бо почувуюсь я доволі самотньо. Вона підходить до мого столу, я досі дивлюсь у кросворд, не знімаючи вайфарери, трохи збентежений, не маючи на те причин.

Джин кладе папку на стіл і питає:

— Кросворд розв'язуєш?

Вона ковтає «у» в слові «розв'язуєш» — жалогідний жест удаваної близькості, неприємний укол нав'язаної дружби. Я киваю, не дивлячись на неї.

— Може, допомогти? — знову питає Джин, обережно обходячи стіл до місця, де я сиджу, і схиляється над моїм плечем, щоб допомогти.

Я вже вписав у всі клітинки слова «м'ясо» та «кістка», і вона ледь чутно зойкає, помітивши це, а от побачивши на столі цілу купу переламаних надвоє олівців, старанно збирає їх і виносить з кабінету.

— Джин? — кличу я.

— Так, Патріку? — вона знову заходить, намагаючись приховати свій ентузіазм.

— Хочеш повечеряти зі мною? — питаю я, досі дивлячись у кросворд, і обережно витираючи «м» в одному з численних м'яс, якими заповнений мій кросворд. — Тобто якщо ти... нічим не зайнята.

— О ні, — надто швидко відповідає Джин і додає, зрозумівши, що поспішила: — У мене наче нема планів.

— Як добре все збігається, — кажу я і дивлюсь на неї, опустивши вайфарери.

Вона тихенько сміється, але це звучить якось вимушено, незручно, і мені не стає від цього менш нудотно.

— Думаю, так, — знижує вона плечима.

— У мене є квитки на концерт... «Мілла Ванілла», можемо піти, якщо хочеш, — буденно кажу я.

Джин збентежено питає:

— Справді? Чий концерт?

— «Мілла... Ванілла», — повільно повторюю я.

— «Мілла... Ванілла»? — ніяково перепитує вона.

— «Мілла... Ванілла», — кажу я. — Здається, так вони називаються.

— Не впевнена, — каже Джин.

— Щодо концерту?

— Ні... щодо назви. — Вона зосереджується і каже: — Здається, вони називаються... «Міллі Ваніллі».

Я роблю довгу паузу, потім кажу:

— О.

Джин стоїть там і киває раз.

— Байдуже, — кажу я (у мене все одно нема квитків). — До концерту все одно кілька місяців.

— О, — каже вона і знову киває. — Гаразд.

— Слухай, куди підемо? — я відкидаюся на спинку стільця і дістаю з горішньої шухляди стола «Загат».

Джин мовчить, боїться щось сказати, бо сприймає моє питання як тест, який їй треба пройти, потім, не певна, що це правильна відповідь, пропонує:

— Куди тобі хочеться?

— Ні, ні, ні, — посміхаюся я, гортаючи буклет. — Може, давай, куди *тобі* хочеться?

— О, Патріку, — зітхає вона. — Я не можу приймати такі рішення.

— Ну, давай, — наполягаю я. — Куди тобі хочеться.

— О, я не можу, — вона знову безпорадно зітхає. — Я не знаю.

— Ну ж бо, — знову наполягаю я. — Куди ти хочеш піти? Усе, що захочеш, тільки скажи. Я можу провести нас будь-куди.

Джин довго думає, а потім, відчувши, що час спливає, сором'язливо питає, намагаючись мене вразити:

— Як щодо... «Дорсії»?

Я перестаю передивлятися «Загат» і, не зводячи на неї очей, напружено всміхаюсь. Мій шлунок стискається, і я питаю себе — чи справді я хочу сказати ні? Чи хочу я сказати, що не зможу нас туди провести? Невже я до цього готовий? Невже я хочу саме цього?

— То-о-о-ож, — кажу я, відкладаючи довідник, потім нервово гортаю його знову, шукаючи номер. — Джин хоче піти в «Дорсію»...

— Ну, я не знаю, — збентежено каже Джин. — Ми можемо піти, куди захочеш ти.

— «Дорсія»... нічого, — кажу я спокійно, беру телефон і швидко набираю тремтячим пальцем сім жажливих цифр, намагаючись зберігати спокій.

Замість коротких гудків, яких я чекав, телефон у «Дорсії» справді дзвонить, і після двох дзвінків той самий стомлений голос, до якого я вже звик за останні три місяці, кричить на тлі оглушливого ресторанного гамору:

— «Дорсія», слухаю!

— Так, можна замовити столик на двох, скажімо, хвилин через двадцять? — питаю я і дивлюсь на свій «Ролекс», підморгуючи Джин.

Здається, вона вражена.

— У нас усе зайнято, — самовдоволено горлає метрдотель.

— О, справді? — кажу я, намагаючись зберігати задоволений вираз обличчя, але відчуваю, що мене може знудити. — Чудово.

— Я кажу, у нас усе зайнято, — кричить він.

— На двох, на дев'яту? — кажу я. — Чудово.

— Сьогодні вільних столиків нема, — незворушно веде метрдотель. — Список очікування теж повний.

Він вішає слухавку.

— Тоді до зустрічі, — я теж вішаю слухавку.

Я намагаюся посміхатись, вдаючи радість від такого її вибору, однак мені важко дихати, всі м'язи напружені. На Джин сукня з шерстяного джерсі та фланелі від «Кельвін Кляйн», пасок зі шкіри алігатора зі срібною пряжкою від «Баррі Кізельстайн Корд», срібні сережки та тілесні панчохи, теж від «Кельвін Кляйн». Вона стоїть біля мого столу спантеличена.

— Так? — питаю я, підходячи до вішака. — Ти вдягнена... нормально.

Вона трохи вичікує і м'яко каже:

— Ти не назвав своє прізвище.

Я обмірковую це, поки надягаю свій піджак від «Армані», перев'язую шовкову краватку «Армані» і, не затинаючись, відповідаю:

— Вони... мене знають.

Поки метрдотель веде до столика пару, у якій я впізнаю Кейт Спенсер та Джейсона Лаудера, ми з Джин підходимо до його стола, на якому лежить розгорнена книга зі списком бронювань, імена написані до абсурду чітко, і, мимохідь перехилившись через столик, я бачу єдине незакреслене ім'я біля замовлення на двох на дев'яту — це, Господи-Боже, *Шротц*. Я зітхаю, постукую ногою, думки метушаться, я намагаюсь розробити хоч якийсь план. Раптом я розвертаюся до Джин і кажу:

— Чому б тобі не сходити до вбиральні?

Джин роздивляється ресторан. Хаос. Біля бару — черга з десятка людей. Метрдотель садить пару за столик у центрі зали. Сильвестр Сталлоне з якоюсь ціпочкою сидять за переднім столиком, саме тим, де ми з Шоном сиділи пару тижнів тому, на мій превеликий подив, його охоронці всі запхалися за сусідній столик, а власник «У Петті», Норман Праджер, сидить за третім столиком. Джин повертається до мене і, перекрикуючи гамір, питає:

— Що?

— Ти не хочеш до вбиральні? — знову питаю я.

Метрдотель наближається до нас, пробирається поміж заповненими столиками, без посмішки на обличчі.

— Чому? Тобто... хіба мені це треба? — питає Джин, вкрай спантеличена.

— Просто... йди, — сичу я, відчайдушно стискаючи її плече.

— Але, Патріку, мені туди не треба, — протестує вона.

— Господи, — тихо буркочу я.

Усе одно вже надто пізно.

Метрдотель підходить до нас, дивиться в книгу, робить дзвінок, вішає слухавку через декілька секунд, потім оглядає нас, здається, без невдоволення. Йому років п'ятдесят, довге волосся, зібране у хвіст. Я двічі відкашлююся, щоб повернути до себе увагу, і навіть примудряюся зазирнути йому в очі.

— Слухаю? — питає він так, наче я його потривожив.

Я дивлюся на нього з гідністю та величчю, хоча й зітхаю всередині.

— Замовлення на дев'яту... — я сковтую. — На двох.

— Та-а-ак? — підозріло питає він, розтягуючи слово. — Прізвище?

До нього підходить офіціант, вісімнадцятирічний, гарний, наче модель, і питає:

— А де лід?

Метрдотель повертається до нього, змірює його поглядом і реве:

— Не... зараз! Ясно? Скільки тобі повторювати?

Офіціант сумирно знизує плечима, тоді метрдотель вказує на бар.

— Лід ось там!

Він повертається до нас, я вже справді переляканий.

— Прізвище, — командує він.

І я думаю — чому *саме це* ім'я, з-поміж усіх клятих імен?

— Емм, Шротц, — «Господи...» — Містер та місіс Шротц.

Я певен, обличчя в мене зараз попелясто-бліде і прізвисьце я вимовляю механічно, але метрдотель надто зайнятий, аби щось запідозрити, і я навіть не намагаюсь поглянути на Джин, коли нас ведуть до столика Шротців — звісно ж, вона здивована такою поведінкою, і столик, певно, відстійний, але мені все одно відчутно полегшало.

Меню вже лежать на столику, але я так нервую, що слова і навіть ціни виглядають, наче ієрогліфи, і я зовсім розгублений. Ми замовляємо напої офіціанту (тому самому, що не міг знайти лід), і я раптом виявляю, що говорю щось на зразок: «Захист озонового шару — дуже крута ідея», і розповідаю тупі жарти, не слухаючи Джин. Я посміхаюсь, усмішка приклеїлась до мого обличчя, а сам я не тут, бо вже дуже скоро (через кілька хвилин, бо офіціант навіть не мав можливості розповісти нам про фірмові страви) я бачу біля стола метрдотеля високу, вродливу пару, вони про щось говорять, тож я глибоко зітхаю, в голові паморочиться, і, затинаючись, я кажу Джин:

— Зараз у нас будуть неприємності.

Вона підводить очі від меню, ставить на стіл свій напій без льоду, який вона потягувала.

— Чому? Що сталося?

Метрдотель дивиться на нас, на мене, через усю залу, і веде пару до нашого столика. Якби ці люди були низенькими, огрядними, дуже єврейськими, мені, може, і пощастило би зберегти столик за собою, навіть без п'ятдесяти баксів, однак ця пара наче щойно зійшла з реклами «Ральф Лорен». Хоча ми з Джин, та й усі інші гості цього триклятого ресторану, теж так виглядаємо, чоловік вбраний у смокінг, а дівчина (яку дуже навіть можна трахнути) вся вкрита коштовностями. Це реальність, і, як сказав би мій огидний братик Шон, з нею треба змиритись. Метрдотель уже стоїть біля нас, склавши руки за спиною, вкрай серйозний, і після довгої паузи питає:

— Містер та місіс... Шротці?

— Так? — я вдаю крутого.

Метрдотель просто дивиться. Панує ненормальна тиша. Його хвостик, сивий та жирний, звисає з коміра, наче якась злякисна пухлина.

— Знаєте, — зрештою чемно кажу я. — Я знайомий з шеф-кухарем.

Він і далі дивиться. І пара за його спиною, безсумнівно, теж.

Після ще однієї тривалої паузи я питаю, просто так:

— Він не... в Аспені?

Це ні до чого не призводить. Я зітхаю, повертаючись до Джин, у неї зовсім ошелешений вигляд.

— Ходімо, добре?

Вона мовчки киває. Це приниження, я беру її за руку, і ми підводимося, Джин повільніше за мене, проходимо повз метрдотеля та пару, пробираємося через вщент забитий ресторан і виходимо на вулицю. Я спустошений, механічно повторюю собі: «Треба було подумати, треба було подумати, треба було», але Джин скаче по вулиці й сміється, тягне мене за собою.

Коли я нарешті помічаю ці несподівані веселощі, між нападами сміху вона каже:

— Це було так *смійно*, — а потім, потискаючи мій судомно стиснений кулак, повідомляє: — У тебе таке *несподіване* почуття гумору.

Я дерев'яними кроками йду поряд із нею ошелешений і, не звертаючи, на неї уваги, питаю себе: «Куди... тепер?» — і за кілька секунд з'являється відповідь — «Аркадія», до якої, зрештою, я нас і веду.

Після того, як чоловік, схожий на Гамільтона Конвея, плутає мене з кимось на ім'я Тед Овен і питає, чи не зможу я провести його сьогодні «У Петті», я кажу, що подивлюсь, що можна буде зробити, і переводжу те, що лишилося від моєї уваги, на Джин, котра сидить навпроти мене в напівпорожній обідній залі «Аркадії» — коли Конвей пішов, люди

лишилися всього за п'ятьма столиками. Я замовив «Джей енд Бі» з льодом, Джин потягує біле вино і говорить про те, що насправді хоче «працювати в торгово-банківській сфері», а я думаю: «Наважуйся мріяти». До нас знову підходять, цього разу це Фредерік Діббл, який вітає мене з рахунками Ларсона, а потім йому вистачає хоробрості сказати: «Потім поговоримо, Соле». Але я зараз за мільйони миль звідси, у якомусь мареві, а Джин цього не помічає — вона говорить про роман якогось молодого автора, що зараз читає. Я бачив обкладинку — суцільні неонові плями, а тема — піднесені страждання. Чомусь мені здається, що вона говорить про щось інше, і раптом кажу, не дивлячись на неї:

— Щоб вижити в цьому місті, потрібна непробивна шкіра.

Джин шаріється і відпиває вино з келиха, хороший білий совіньйон; здається, вона збентежена.

— Ти якийсь відсторонений, — каже вона.

— Що? — кліпаючи, питаю я.

— Кажу, ти видаєшся відстороненим, — каже вона.

— Ні, — зітхаю я. — Я той самий божевільний.

— Це добре.

Джин посміхається (мені що, це сниться?) з полегшенням.

— Слухай, — кажу я і намагаюся зосередитись на ній. — Чого тобі насправді хочеться від життя?

Потім згадую, як вона розводилась про кар'єру в торгово-банківській сфері, і додаю:

— Тільки коротенько, підсумуй. І не кажи, що тобі подобається працювати з дітьми, гаразд?

— Ну, я б хотіла подорожувати, — каже вона. — Може, повернутися до навчання, але, на правду, не знаю... — Вона задумливо змовкає і дуже щиро каже: — Я нині на такому етапі життя, коли здається, що в мене стільки можливостей, але я... не знаю... я не впевнена.

— Гадаю, людям потрібно усвідомлювати свої обмеження, — і потім, зненацька, питаю: — У тебе є хлопець?

Джин сором'язливо посміхається, червоніє і відповідає:

— Ні. Нічого такого.

— Цікаво, — буркочу я.

Моє меню розгорнене, я вивчаю сторінку з сьогоднішніми комплексними обідами.

— А ти з кимось зустрічаєшся? — несміливо питає Джин. — Я про серйозні стосунки.

Я вирішую замовити рибу-лоцмана з тюльпанами та корицею й уникаю питання, зітхнувши:

— Я хочу, щоб у мене були змістовні стосунки з особливою людиною.

І перш ніж Джин наважиться відповісти, питаю, що вона хоче замовити.

— Думаю, дорадо, — каже вона і, зиркнувши у меню, додає: — З імбирем.

— Я буду рибу-лоцмана, — кажу я. — Останнім часом мені починає подобатись... риба-лоцман, — і я киваю.

Згодом після посередньої вечері — пляшки дорогого каліфорнійського каберне совіньйон та порції крем-брюле на двох, я замовляю склянку портвейну за п'ятдесят доларів, а Джин — еспресо без кофеїну. Коли вона питає, чому ресторан називається саме так, я розповідаю їй, нічого не вигадуючи — хоча є така спокуса, подивитись, у що вона зможе повірити. Сидячи з Джин у темряві «Аркадії», легко повірити, що вона проковтне будь-яку маячню, яку я їй згодую, — закоханість у мене позбавила її сили, і ця беззахисність видається, на диво, нееротичною. Я можу навіть говорити про те, що підтримую апартеїд, і вона знайде причини теж підтримати його і навіть інвестувати великі гроші в расистські корпорації, я...

— Аркадія — це античний регіон Пелопоннесу в Греції, заснований у 370 році до нашої ери. Він був повністю оточений горами. Головним містом був... Мегалополіс, центр політичної активності та столиця Аркадської конфе-

дерації... — я роблю ковток портвейну, густого, міцного, дорогого. — Протягом грецької війни за незалежність її було зруйновано... — Я роблю паузу. — В Аркадії поклонялись Пану. Ти знаєш, хто такий Пан?

Джин киває, не зводячи з мене очей.

— Його свята були схожі на свята Бахуса, — розповідаю я їй. — Ночами він розважався з німфами, але любив і... лякати подорожніх удень... Звідси й походить слово «пан-іка».

Бла-бла-бла. Я дивуюся, що це збереглось у моїй пам'яті, підводжу очі від портвейну, на який задумливо витріщався весь цей час, і посміхаюся Джин. Вона довго мовчить, спантелечена, непевна, як краще відповісти, але зрештою вона дивиться мені просто в очі й каже, затинаючись, схилившись до мене над столом:

— Це... так... цікаво.

Це все, що вона каже, все, що вона може сказати.

Одинадцята тридцять чотири. Ми стоїмо на тротуарі перед помешканням Джин у Верхньому Іст-Сайді. Її швейцар обережно дивиться на нас, і це заповнює мене неназваним жахом, його погляд з холу пронизує мене. Небом розсипані зорі, на кілька миль, вони мерехтять і пригнічують мене, це важко знести. Джин знижує плечима і киває у відповідь на мою фразу про форми тривожності. Схоже, що в неї проблеми з формулюванням своїх думок, наче вона намагається раціонально проаналізувати, хто я такий насправді, а це, звісно, неможливо — до... цього... нема... ключа.

— Вечера була чудова, — каже Джин. — Дуже тобі дякую.

— Їжа насправді була посередня, але на здоров'я, — знижую плечима я.

— Може, зайдеш, вип'єш чогось? — запитує вона, надто вже буденним тоном.

Хоча я критично ставлюся до такого підходу, це не означає, що я не хочу піднятися до неї, але ж щось мене зупиняє,

щось вгамовує жагу крові — швейцар? Освітлення в холі? Її помада? Я починаю думати, що з порнографією значно менше ускладнень, аніж з реальним сексом, і саме ця простота робить її такою приємною.

— У тебе є пейот¹? — питаю я.

Пауза, Джин збентежена.

— Що?

— Так, жартую, — кажу я. — Слухай, я хочу подивитися Девіда Летгермана, так що... — Я мовчу, сам не розуміючи, чому вагаюсь. — Мені слід піти.

— Можеш подивитись... — Джин на мить зупиняється. — У мене вдома.

Я питаю, не одразу:

— У тебе є кабельне?

— Так, — киває вона. — У мене є кабельне.

Чергова ошелешена пауза, потім я вдаю, що розмірковую.

— Ні, нічого. Я люблю дивитись це шоу... без кабельного.

Джин дивиться на мене сумно й розгублено.

— Що?

— Мені треба повернути відеокасети, — швидко пояснюю я.

Пауза.

— Зараз? Але вже... — вона дивиться на годинник. — Майже північ.

— Ну, так, — кажу я, зовсім відсторонено.

— Ну, тоді... добраніч, — каже Джин.

Які книжки вона читає? Я уявляю собі назви: «Як закохати його в себе», «Як зробити, щоб він кохав вас завжди», «Як поставити штамп: одружена», «Як одружитись за один рік. Доповнення». Я намацую в кишені пальта чохол для кондомів зі страусячої шкіри від «Люк Бенуа», який я купив минулого тижня, але, емм, ні.

¹ Галюциногенний кактус.

Після незграбного рукостискання вона питає, не відпускаючи мою руку:

— У тебе серйозно нема кабельного?

І хоча вечір був далеким від романтики, Джин обіймає мене і цього разу випромінює якесь незнайоме тепло. Я так звик уявляти собі все, що зі мною стається, у вигляді кіносцен, перетворюючи події життя у події на екрані, що зараз майже чую наростання мелодії у виконанні оркестру, дзижчання камери над нашими головами, вибухи феєрверків в уповільненій зйомці, майже бачу її сімдесятиміліметрові губи, вони розкриваються, і чую у форматі «Долбі» тихий шепіт: «Я тебе *хочу*». Але я закляк і починаю усвідомлювати, спочатку непевно, потім усе ясніше, що гамір всередині мене потихеньку вщухає і що Джин цілує мене в губи. Це відкидає мене назад до реальності, і я легенько відштовхую її. Вона дивиться на мене перелякано.

— Слухай, мені час іти, — кажу я, дивлячись на годинник. — Не хочу пропустити... безглузді трюки домашніх улюбленців.

— Так, — каже Джин, опановуючи себе. — Бувай.

— Добраніч, — кажу я.

Ми обоє прямуємо у своєму напрямку, аж раптом вона кличе мене. Я розвертаюсь.

— Не забудь, ти завтра снідаєш з Фредеріком Беннетом та Чарльзом Растом у «21», — каже Джин від дверей, які для неї притримує швейцар.

— Дякую, — гукаю я й махаю їй рукою. — Це зовсім вилетіло в мене з голови.

Джин теж махає мені й зникає в холі.

Дорогою до Парк-авеню, де я сподіваюсь взяти таксі, я проходжу повз огидного волоцюгу, генетичний бруд. Коли він тихо просить дрібних грошей, «чого-небудь», я помічаю сумку для книг «Барнз енд Ноубл» на сходах церкви біля нього і не можу втриматись і не зареготати йому в обличчя:

— Так, наче *ти* читаєш...

А потім, на задньому сидінні таксі, дорогою додому, я уявляю, як ми з Джин бігаємо в Центральному парку прохолодного весняного дня, сміємося, тримаємося за руки. Купуємо повітряні кульки й відпускаємо їх у небо.

Детектив

Травень переходить у червень, той переходить у липень, який повзе до серпня. Через спеку останні чотири ночі я бачу напружені сни про вівісекцію і зараз сиджу в офісі й відчуваю оwoчeм з нудотним головним болем, у вокмені грає заспокійливий диск Кенні Джі, але яскраве світло середини ранку заповнює кімнату, пронизує мій череп, змушує похмілля пульсувати в скронях, саме тому зранку я не тренувався. Слухаючи музику, я помічаю, що другий вогник на моєму телефоні блимає, тобто Джин мене викликає. Я зітхаю й обережно знімаю навушники.

— Що таке? — монотонно питаю я.

— Емм, Патріку? — обережно починає вона.

— Та-ак, Джи-ин? — поблажливо питаю я, відокремлюючи слова.

— Патріку, до тебе прийшов містер Дональд Кімболл, — нервово каже Джин.

— Хто? — недбало перепитую я.

Вона коротко стурбовано зітхає і говорить тихіше, певно, наче запитує:

— *Детектив* Дональд Кімболл?

Я замовкаю, дивлюсь на небо з вікна, потім на монітор, потім на безголову жінку, яку я малював на задній обкладинці тижневого випуску «Спортс ілюстрейтед», проводжу рукою по гладенькій сторінці журналу, раз, другий, потім відриваю обкладинку й зминаю її. Зрештою говорю:

— Скажи йому... — задумуюсь, перебираю варіанти, знову починаю говорити: — Скажи йому, що я обідаю.

Джин робить паузу, потім шепоче:

— Патріку... гадаю, він знає, що ти тут.

Я мовчу довго, і вона додає, теж пошепки:

— Зараз пів на одинадцятку.

Я зітхаю, знов мовчу, тоді кажу Джин, стримуючи тривогу:

— Ну, тоді впусти його.

Я підводжуся, йду до дзеркала «Джоді», що висить поряд із картиною Джорджа Стаббса, і поправляю зачіску гребінцем з бичачого рогу, тоді спокійно беру один із бездротових телефонів і готуюсь до напруженої сцени, вдаючи, що говорю з Джоном Екерсом, перш ніж детектив зайде до мого кабінету.

— Що ж, Джоне... — я відкашлююсь і починаю говорити ні до кого. — Одяг слід носити відповідно до твоїх фізичних даних. Звісно, друже, є те, що *треба* робити і що *не треба*, якщо вирішив надягнути сорочку з широкими смужками. До такої сорочки потрібні однотонні костюми та краватки або ж з ледь помітним візерунком...

Двері кабінету відчиняються, і я привітно махаю рукою детективу — на диво, молодому чоловіку, може, мого віку, вбраному в лляний костюм від «Армані», який схожий на мій, хоч і трохи неохайний, — мене тривожить, як круто це виглядає. Я впевнено посміхаюся.

— А сорочка з дорожчої тканини буде носитись довше, ніж... Так, знаю... Але щоб це визначити, треба роздивитись *плетіння* тканини...

Я показую на стілець із хрому та тикового дерева «Марк Шрагер», який стоїть біля столу, пропонуючи йому сісти.

— Щільне плетіння тканини досягається не лише великою кількістю ниток, а й їхньою високою якістю, вони мають бути довгі й тонкі, це... так... це... це створює щільне плетіння, на відміну від коротких та колючих ниток,

як у твіду. А якщо тканина *плетена* не щільно, як трикотаж, вона вкрай делікатна і з нею треба поводитися дуже обережно...

З приходом детектива не схоже, що день буде хороший, і я стурбовано спостерігаю за ним, поки він сідає, схрещує ноги так, що це спричиняє в мене невимовний жах. Я розумію, що надто довго мовчу, коли він розвертається, щоб подивитися, чи не поклав я слухавку.

— Дійсно, і... так, Джоне, все так. І... так, завжди лишай стилісту п'ятнадцять відсотків на чай... — Пауза. — Ні, власнику салону чайові не потрібні...

Я безпорадно знизую плечима, дивлячись на детектива, і закочую очі. Він киває, з розумінням всміхається і перехрещує ноги. Непогані шкарпетки. Господи.

— Дівчині, яка має тобі волосся? По-різному. Я б сказав, долар чи два... — Я сміюся. — Залежно від того, як вона виглядає. — Сміюся голосніше. — Так, і від того, що ще вона тобі має...

Ще одна пауза, тоді я кажу:

— Слухай, Джоне, я мушу йти. Щойно прийшов Ті Бун Пікенз¹... — Я замовкаю, шкірюсь, наче ідіот. — Та жартую...

Знову пауза.

— Ні, жодних чайових власнику салону. — Я знову сміюся. — Так, Джоне... Так, зрозумів.

Я кладу слухавку, складаю антену і, марно підкреслюючи свою нормальність, кажу:

— Вибачте за це.

— Ні, це *ви* вибачте, — каже детектив щиро. — Треба було домовитися з вами про зустріч. — Він показує на телефон, який я саме кладу на підзарядку, і питає: — Це було щось важливе?

¹ Американський магнат і фінансист.

— О, це? — перепитую я, сідаючи у своє крісло. — Просто балачки про проблеми бізнесу. Розглядаємо можливості... обмінюємось чутками... Поширюємо плітки.

Ми обидва регочемо. Кригу злаmano.

— Привіт, — він трохи привстає, простягає мені руку. — Я Дональд Кімболл.

— Привіт, Пат Бейтмен, — кажу я, міцно стискаючи її. — Приємно познайомитись.

— Вибачте, що так до вас вриваюся, — каже детектив, — але я мав поговорити з Луїсом Керрузерсом, а його не було... ну, а ви тут, тож... — Він усміхається й знизує плечима. — Я знаю, які ви зайняті люди.

Він відводить очі від трьох примірників «Спортс ілюстрейтед», які вкривають мій робочий стіл разом із вокменом. Я теж їх помічаю, згортаю і кладу у верхню шухляду столу. Вокмен все ще працює.

— Отже, — кажу я, намагаючись виглядати якомога дружнішим та говірким. — Про що будемо говорити?

— Ну, — починає Кімболл, — мене найняла Мередіт Павелл розслідувати зникнення Пола Овена.

Я задумливо киваю, потім питаю:

— Ви не з ФБР чи ще з якоїсь організації?

— Ні-ні, — каже він. — Нічого такого. Просто приватні розслідування.

— О, зрозуміло... так, — ще раз киваю я, легше мені не стало. — Зникнення Пола... так.

— Тут нічого аж настільки *офіційного*, — говорить детектив. — У мене просто є кілька питань. Про Пола Овена. Про вас...

— Кави? — раптом питаю я.

Він якось непевно каже:

— Ні, дякую.

— «Пер'є»? «Сан-Пеллегріно»? — пропоную я.

— Ні, дякую, — ще раз каже він і розгортає маленький чорний записник, який дістав із кишені разом із золотою ручкою «Кросс».

Я викликаю Джин.

— Так, Патріку?

— Джин, принеси, будь ласка, містеру... — я зупиняюся, підводячи очі.

Він теж дивиться на мене.

— Кімболл.

— ...містеру Кімболлу пляшку «Сан-Пелле...»

— Ні-ні, дякую, — протестує він.

— Це дріб'язки, — наполягаю я.

У мене таке відчуття, що детектив відчайдушно намагається на мене не витріщатися. Він повертається до свого записника, робить якісь нотатки, щось викреслює. Дуже скоро заходить Джин, ставить на стіл перед Кімболлом пляшку «Сан-Пеллегріно» та гранчак «Стюбен». Вона дивиться на мене стурбовано, я відповідаю похмурим поглядом. Кімболл посміхається і киває Джин, а я помічаю, що вона сьогодні не вдягнула ліфчик. Я проводжаю її безневинним поглядом, тоді повертаюся до Кімболла, складаю руки й сідаю прямо.

— Так про що будемо говорити? — повторюю я.

— Про зникнення Пола Овена, — нагадує мені детектив.

— О, так. Що ж, я нічого не чув про те, що він зник... — я змовкаю, потім намагаюся засміятись. — Принаймні в «Пейдж сикс» не писали.

Кімболл ввічливо посміхається.

— Гадаю, родина не хоче це розголошувати.

— Їх можна зрозуміти.

Я киваю на склянку та пляшку, яких він не торкнувся, і дивлюсь на нього:

— Лайму?

— Ні, дякую, — відповідає він. — Справді.

— Точно? — кажу я. — А то лайм завжди можна принести.

Кімболл робить коротку паузу, потім каже:

— Кілька базових питань, які потрібні мені для досьє, гаразд?

— Давайте, — кажу я.

— Скільки вам років? — запитує він.

— Двадцять сім, — кажу я. — У жовтні виповниться двадцять вісім.

— Де ви вчилися? — він щось записує.

— Гарвард, — відповідаю я. — Потім бізнес-школа Гарварду.

— Адреса? — питає Кімболл, дивлячись лише у свій записник.

— Вест-Сайд, Вісімдесят перша вулиця, п'ятдесят п'ять, — говорю я. — Комплекс «Американські сади».

— Непогано, — він вражено підводить на мене очі. — Дуже непогано.

— Дякую, — мені це лестить, я всміхаюсь.

— Це не там живе Том Круз? — питає детектив.

— Так.

Я стискаю перенісся. Раптом доводиться міцно заплющити очі. Я чую голос детектива:

— Вибачте, з вами все добре?

Я розплющую очі, вони сльозяться.

— А чому ви питаєте?

— Здається, ви... *нервуєте*.

Я дістаю з шухляди пляшку аспірину.

— «Нуприну»? — пропоную я детективу.

Кімболл спочатку дивно дивиться на пляшку, потім — на мене, і хитає головою.

— Емм... ні, дякую.

Він дістає з кишені пачку «Мальборо» і неуважно кладе її поряд з пляшкою води, щось видивляючись у записнику.

— Погана звичка, — відзначаю я.

Він дивиться на мене, бачить, що я не схвалюю, і сором'язливо посміхається.

— Знаю. Перепрошую.

Я дивлюсь на пачку.

— Тобто... мені краще тут не палити? — обережно питає Кімболл.

Я продовжую дивитись на пачку і думаю.

— Ні... думаю, цілком можна.

— Точно? — перепитує він.

— Без проблем.

Я викликаю Джин.

— Так, Патріку?

— Принеси, будь ласка, попільничку для містера Кімболла, — кажу я.

За кілька секунд вона так і робить.

— Що ви можете розповісти мені про Пола Овена? — нарешті питає детектив, коли Джин виходить із кабінету, поставивши кришталеву попільничку «Фортунофф» поряд із цілою пляшкою «Сан-Пеллегріно».

— Ну, — я кашляю, проковтнувши дві пігулки насухо. — Я не дуже добре його знав.

— *Наскільки* добре ви його знали? — питає Кімболл.

— Я... навіть не знаю, — кажу я йому, майже чесно. — Він був частиною всієї цієї... Єльської історії.

— *Єльської історії?* — збентежено перепитує він.

Я мовчу, і гадки не маючи, про що говорю.

— Так... *Єльської історії.*

— Що ви маєте на увазі, яка... *Єльська історії?* — Кімболл заінтригований.

Я знову мовчу — *що я маю на увазі?..*

— Ну, по-перше, я думаю, що він, певно, був таємним гомосексуалістом. — Навряд чи, зважаючи на те, як він любив дівчат. — Нюхав чимало кокаїну... — Я змовкаю, а потім непевно додаю: — *Ця Єльська історія.*

Я впевнений, що це звучить дивно, але більш нічого придумати не можу.

В офісі стає дуже тихо. Кімната раптом здається тісною, страшенно спекотною, і хоча кондиціонер працює на повну, повітря здається несправжнім, підробленим.

— Отже... — Кімболл безпорадно дивиться у свій записник. — Ви нічого не можете розповісти про Пола Овена?

— Ну, — зітхаю я, — гадаю, він жив впорядкованим життям. — І загнаний у глухий кут, припускаю: — Він... збалансовано харчувався.

Я відчуваю, що Кімболл розчарованийий.

Він запитує:

— Якою він був людиною? Окрім... — він затинається, всміхається фальшиво. — Окрім того, що ви вже сказали.

Як описати йому Пола Овена? Зухвале, зарозуміле, життерадісне мудило, яке постійно ухилялося від того, щоб оплатити рахунок «У Нелл»? Сказати, що я, на жаль, володію інформацією про те, що у його пеніса було ім'я, і це ім'я — *Майкл*? Ні. Спокійніше, Бейтмене. Я, здається, посміхаюсь.

— Сподіваюся, це не перехресний допит, — примудряюся сказати я.

— А вам так здається? — питає детектив.

Мені здається, що це згубне питання, та це не так.

— Ні, — обережно кажу я. — Не дуже.

Мене бісить, що він знову щось записує, жує кінчик ручки, а потім питає, не дивлячись на мене:

— Де Пол зависав?

— Зависав?.. — перепитую я.

— Так, — каже Кімболл. — Ну, розумієте... зависав.

— Зараз подумаю, — кажу я, постукуючи пальцями по столу. — «Ньюпорт». «У Гаррі». «Флотіз». «Індокитай». «У Нелл». Клуб «Корнелл». Нью-Йоркський яхт-клуб. У таких місцях.

Кімболл виглядає збентежено.

— У нього була яхта?

Я відсторонююсь, тоді спокійно кажу:

— Ні. Він просто там зависав.

— А де він вчився? — питає детектив.

Пауза.

— А ви не знаєте?

— Хотів перевірити, чи знаєте ви, — каже Кімболл, не дивлячись на мене.

— Ну... Ель, — повільно говорю я. — Так?

— Так.

— А потім — бізнес-школа в Колумбійському, — додаю я. — Здається.

— А до того? — питає він.

— Якщо я правильно пам'ятаю, Сент-Пол... Тобто...

— Ні, нічого. Це не так важливо, — вибачається Кімболл. — Інших питань у мене немає. Здається, тут жодної зачіпки.

— Слушайте, я... — м'яко й тактовно веду я. — Я просто хочу допомогти.

— Розумію, — каже він.

Ще одна тривала пауза. Детектив щось записує, але, здається, не важливе.

— Можете сказати про Овена ще щось? — питає він, мало не сором'язливо.

Я розмірковую, потім непевно кажу:

— Нам обом було по сім років у 1969.

Кімболл усміхається.

— Мені теж.

Я вдаю, що справа мені цікава, і питаю:

— У вас є якісь свідки чи відбитки пальців...

Він втомлено перебиває мене.

— Він лишив повідомлення на автовідповідачеві, сказав, що поїхав до Лондона.

— Ну, так, може, і поїхав, га? — з надією питаю я.

— Його дівчина так не вважає, — рівним голосом відповідає Кімболл.

Навіть не намагаючись це досягнути, я думаю, якою ж дрібною Пол Овен був у вселенському порядку.

— Але... — Я замовкаю. — Хтось бачив його в Лондоні?

Кімболл дивиться у свої записи, перегортає сторінку, потім підводить на мене очі.

— Насправді так.

— Гм-м-м, — кажу я.

— Ну, такі речі важко точно встановити, — визнає він. — Якийсь... Стівен Г'юз каже, що бачив його там у ресторані, але я перевірів, і виявилось, що він переплутав Г'юберта Ейнсворта з Полом, тож...

— О, — кажу я.

— Ви пам'ятаєте, де були в той вечір, коли Пол зник? — Кімболл дивиться в записник. — Це було двадцять четвертого червня.

— Боже... здається... — Я думаю. — Я, певно, повертав відеокасети до прокату.

Я відсовую шушляду столу, дістаю свій записник і продивляюсь записи за грудень.

— У мене було побачення з дівчиною на ім'я Вероніка... Я брешу, вигадую геть усе.

— Чекайте, — каже Кімболл, збентежено дивлячись у свої записи. — У мене... не так написано.

У мене напружуються м'язи стегон.

— Що?

— Я отримав іншу інформацію, — каже він.

— Ну... — Я заплутався, мені страшно, «Нуприн» гірчить у животі. — Я... чекайте... А яку інформацію ви отримали?

— Зараз подивимось.

Детектив гортає сторінки записника, щось знаходить.

— Кажуть, ви були з...

— Чекайте, — я сміюсь. — Я міг помилитись.

У мене змекла спина.

— Ну... — Кімболл зупиняється, потім питає: — Коли ви востаннє бачились з Полом Овенном?

— Ми ходили... — «Боже, Бейтмене, придумай що-небудь...» — Ходили на новий мюзикл, він тоді тільки почався... «О, Африко, відважна Африко», так він називався. — Я судомно ковтаю слину. — Шоу — просто обреготатись... і все по тому. Здається, ми вечеряли «У Орсо»... Ні, в «Петалумі». Ні, «У Орсо». — Пауза. — Я... *фізично* бачив його востаннє біля банкомата. Не пам'ятаю, якого саме... той, що біля, гм, «У Нелл».

— Того вечора, коли він зник? — питає Кімболл.

— Я не впевнений, — кажу я.

— Здається, ви щось наплутали з датами, — каже він, дивлячись у свої записи.

— Як? — питаю я. — А де, на *вашу* думку, Пол був того вечора?

— Згідно з його записами, підтвердженими його секретаркою, він вечеряв із... Маркусом Хальберстамом, — каже детектив.

— І? — питаю я.

— Я його допитав.

— Маркуса?

— Так. Він це заперечує, — каже Кімболл. — Хоча спочатку був не такий впевнений.

— То Маркус все заперечив?

— Так.

— Ну, а в Маркуса є алібі? — тепер я значно уважніший до його відповідей.

— Так.

Пауза.

— *Справді?* — питаю я. — Ви впевнені?

— Я перевіряв, — каже Кімболл із дивною посмішкою. — Він чистий.

Пауза.

— О.

— То де *ви* були? — сміється він.

Я теж сміюсь, хоч і не дуже розумію чому.

— А де був Маркус?

Це вже майже регіт.

Кімболл продовжує всміхатись і дивиться на мене.

— Він був не з Полом Овеном, — загадково каже він.

— То з ким він був? — я досі сміюсь, але мені паморо-
читься в голові.

Кімболл розгортає свій записник і вперше дивиться на мене з певною ворожістю.

— Він був у «Атлантиді» з Крейгом Мак-Дермоттом, Фредеріком Дібблом, Гаррі Ньюменом, Джорджем Батнером і... — Кімболл робить паузу і підводить на мене очі, — ...з вами.

Я сиджу в цьому офісі й думаю про те, скільки тіло розкладатиметься тут. Зазвичай, коли я сиджу в цьому офісі, ось про що я думаю. Реберця в ресторані «Червоний, гарячий і синій» у Вашингтоні, округ Колумбія. Чи варто мені поміняти шампунь? Яке сухе пиво¹ найкраще? Чи не переоцінюють дизайнера Білла Робінсона? Що не так з АйБіЕм? Максимальні розкоші. «Грати жорстко» — це прислівник? Крихкий мир в Ассізі. Електричне світло. Втілення розкошів. Максимальних розкошів. На цьому вилупку той самий клятий костюм «Армані», що й на мені. Як просто було б злякати до смерті цього довбня. Кімболл навіть не підозрює, наскільки я відсторонений зараз. У кабінеті нема нічого живого, але він усе одно робить нотатки. Коли ви закінчите читати це речення, десь у світі злетить або сяде реактивний лайнер боїнг. Випити б зараз пива «Пілзнер Урквелл».

¹ Пиво з ненасиченим смаком, слабким присмаком та високим вмістом спирту.

— О, так, — кажу я. — Звісно... ми запрошували Пола Овена.

Я киваю так, наче щойно щось зрозумів.

— Але він сказав, що в нього інші плани... — потім недолжно додаю: — Певно, я вечеряв із Вікторією... наступного вечора.

— Послухайте, як я вже казав, мене просто найняла Мередіт, — зітхає Кімболл і згортає свій записник.

Я з цікавості запитую:

— Ви знали, що Мередіт Павелл зустрічається з Броком Томпсоном?

Він знижує плечима й зітхає.

— Цього я не знав. Усе, що я знаю, — Пол Овен винен їй чималу суму грошей.

— О, — кажу я, киваючи. — Справді?

— Особисто мені, — довірливо каже він, — здається, що хлопець трохи з'їхав з глузду. Вирішив поїхати з міста. Може, і *справді* в Лондон. Дивитись на пам'ятки. Пиячити. Байдуже. Я майже впевнений, що рано чи пізно він з'явиться.

Я повільно киваю, сподіваюсь, у мене достатньо спантеличений, як для цієї ситуації, вигляд.

— Як думаєте, він міг займатись окультизмом чи, скажімо, поклонінням сатані? — серйозно запитає Кімболл.

— Е-е-е, що?

— Знаю, питання здається дивним, але минулого місяця в Нью-Джерсі, не знаю, чи ви чули, заарештували молодого біржового маклера — звинуватили у вбивстві молодої мексиканки і проведенні ритуалів вуду з, ну, різними частинами тіла...

— Йой! — зойкаю я.

— Я маю на увазі... — Він знову сором'язливо посміхається. — Ви про це чули?

— Хлопець не зізнався, що це він зробив? — питаю я з тремтінням.

— Звісно, ні, — киває Кімболл.

— Цікава справа, — видавлюю з себе я.

— Хоча він і каже, що не винен, все одно вважає себе інкою, пташиним богом, щось таке, — каже Кімболл, і його обличчя якось зіщулюється.

Ми обидва сміємося вголос.

— Ні, — нарешті кажу я. — Пол був не таким. Збалансоване харчування і...

— Так, знаю, Єльська історія, — втомлено закінчує речення Кімболл.

Довга пауза, здається, найдовша за цю розмову.

— Ви консультувались з екстрасенсом? — питаю я.

— Ні.

Він хитає головою так, що зрозуміло, що він про це думав. *О, яка різниця?*

— Його квартиру пограбували? — питаю я.

— Насправді ні, — каже Кімболл. — Зникли туалетні предмети. Один костюм зник. Ще кілька речей. І все.

— Підозрюєте злочин?

— Важко сказати, — каже він. — Як я вже згадував, не здивуюсь, якщо він просто десь ховається.

— Тобто спеціалістів з розслідування вбивств ніхто не викликав, так? — питаю я.

— Ні, ще ні. Ми ще не впевнені. Але... — Він пригнічено замовкає. — Практично ніхто нічого не бачив і не чув.

— Це так типово, правда ж? — питаю я.

— Просто дивно, — погоджується детектив і розгублено дивиться у вікно. — Одного дня людина ходить вулицями, йде на роботу, *жива*, а потім...

Кімболл зупиняється, нездатний закінчити речення.

— Нічого, — зітхаю я й киваю.

— Люди просто... зникають, — каже він.

— Земля розверзається й ковтає людей, — кажу я з легким сумом і дивлюся на свій «Ролекс».

— Моторошно. — Кімболл позіхає й потягується. —
Дуже моторошно.

— Зловісно, — я киваю, погоджуючись.

— Це просто... — Він знервовано зітхає. — ...марно.

Я мовчу, не впевнений, що тут варто сказати, і зрештою придумую:

— З марністю... важко погодитись.

У голові жодної думки. В офісі тихо. Щоб порушити тишу, я показую на книгу, яка лежить на столі поряді з пляшкою «Сан-Пеллегріно». «Мистецтво укладати угоди» Дональда Грампа.

— Читали? — питаю я Кімболла.

— Ні, — зітхає він і з ввічливості питає: — Хороша книга?

— Дуже хороша, — киваю я.

— Слухайте. — Детектив знову зітхає. — Я забрав у вас чимало часу.

Він кладе «Мальборо» назад у кишеню.

— У мене все одно за двадцять хвилин обід із Кліффом Гакстейблом¹ у «Порах року», — брешу я, підводячись. — Мені теж час йти.

— Хіба «Пори року» не далеко звідси? — Кімболл теж підводиться, у нього стурбований вигляд. — Тобто хіба ви не запізнюєтесь?

— О ні, — я затинаюсь. — Один з їхніх ресторанів... тут неподалік.

— Справді? — питає він. — Я не знав.

— Так, — кажу я, проводячи його до дверей. — Там дуже добре.

— Послухайте, — каже він, повертаючись до мене обличчям. — Якщо ви щось дізнаєтеся, будь-що...

Я підводжу руку.

— Безперечно. Я за вас на сто відсотків, — урочисто кажу я.

¹ Персонаж комедійного серіалу телеканалу NBC «Шоу Косбі».

— Чудово, — з полегшенням каже цей невдаха. — Дякую за ваш... час, містере Бейтмен.

Я веду детектива до дверей, у мене тремтять коліна, я почувуюсь, як астронавт. І хоча коли я виводжу його з кабінету, я почувуюся спустошеним, позбавленим чуттів, все одно відчуваю (не обманюючи себе), що я нині чогось досяг, і ми ще кілька хвилин спокійно балакаємо про бальзами від подряпин під час гоління та картаті сорочки. Цій розмові, на диво, бракує напруги (впродовж неї нічого не відбувається), і це мене заспокоює, однак коли він посміхається, дає мені свою візитівку і йде, мені здається, що рипіння дверей схоже на пищення мільярда комах, сичання кілограмів бекону на пательні, величезну порожнечу. Коли він виходить із будинку (я попросив Джин зателефонувати Тому з охорони, щоб переконатись), я дзвоню людині, котру мені порекомендував мій адвокат, щоб дізнатися, чи не прослуховуються мої телефони. Випивши «Ксанакс», я вже здатний зустрітись з моїм дієтологом у дорогому й модному ресторані здорової їжі «Кюізін де Сой» у Трайбеці. І коли я сиджу там під полакованим опудалом дельфіна, що зігнувся аркою над тофу-баром, я здатний поставити дієтологу питання на зразок: «Розкажіть мені всю правду про пончики», і мене при цьому навіть не крутить. Коли я повертаюся до офісу через дві години, виявляється, що жоден з моїх телефонів не прослуховують.

Згодом, на цьому тижні, увечері п'ятниці, я випадково зустрічаю Мередіт Павелл у «Ерезе» з Броком Томпсоном, і хоча ми десять хвилин розмовляємо про те, чому жоден із нас зараз не в Гемптонсі й Брок зиркає на мене весь час, вона жодного разу не згадує про Пола Овена. У мене побачення з Жаннетт, і вечера тягнеться нестерпно довго. Ресторан новий і яскравий, їжу несуть неймовірно довго. Порції крихітні. Я все більше роздратований. Після вечері я хочу пропустити похід у «М. К.», хоча Жаннетт і скиглить, що хоче танцювати.

Я втомився, мені треба відпочити. У себе у квартирі я лежу в ліжку, надто засмучений для сексу з нею, тож вона йде геть, а я дивлюся запис вранішнього «Шоу Патті Вінтерс» про найкращі ресторани Близького Сходу. А потім беру бездротовий телефон і нерішуче, вагаючись, набираю Евелін.

Літо

Більшу частину літа я провів у заціпенінні, просидів у офісі, чи нових ресторанах, за переглядом відеокасет у своїй квартирі, або ж на задніх сидіннях таксі, у щойно відкритих нічних клубах або кінотеатрах, або ж у будинку Пекельної Кухні. Цього літа сталось чотири серйозні авіакатастрофи, майже все було записано на плівку, виглядало так, начебто все це було сплановано, і це безкінечно крутили по телевізору. Літаки все розбивались в уповільненому режимі, далі йшли незчисленні покази місць аварії, одні й ті самі випадкові кадри обгорілого окривавленого каркасу і рятівників, що в сльозах знаходили частини тіла. Я почав користуватися дезодорантом для чоловіків «Оскар де ла Рента», від якого в мене з'явився легкий висип. З великим розголосом вийшов фільм про маленького жучка, що говорить, він зібрав більше двохсот мільйонів доларів. «Метс» погано грали. Схоже, кількість жебраків та волоцюг у серпні подвоїлась, тож ці нещасні, старі й немічні заповнили всі вулиці. Я надто часто питав своїх приятелів по літу за вечерєю в нових модних ресторанах, перш ніж піти на «Знедолених», чи бачили вони «Жах будинку на пагорбі» на каналі «Ейч-бі-о», і тоді всі за столом змовкали і дивилися на мене, поки я, відкашлявшись, не просив офіціанта принести чек, або подати шербет, або якщо це було на початку вечері — ще одну пляшку «Сан-Пеллегріно», а потім перепитував знайомих: «То не бачили?» і запевняв: «Дуже непогане кіно». Моя платинова картка «Америкен

експрес» стільки всього пережила, що розкололась навпіл під час однієї з таких вечер, коли я запросив двох приятелів літнього дозвілля до «Молодих і Невгамовних», нового ресторану Пабло Лестера в центрі міста, та в моєму гаманці зі шкіри газелі було достатньо грошей, щоб заплатити за їжу. У «Шоу Патті Вінтерс» постійно повторювали давні випуски. Життя залишалось чистою сторінкою, набором кліше, мильною оперою. Я почувався смертоносним і майже божевільним. Нічна жага крові переливалась на мої дні, й з міста довелося поїхати. Маска нормальності неодмінно мусила злетіти з мене. Це був мертвий сезон, і мені потрібна була відпустка. Мав поїхати в Гемптонс.

Я запропонував це Евелін, і вона погодилася, наче павучиха.

Будинок, у якому ми зупинилися, насправді належав Тіму Прайсу, а в Евелін з якоїсь причини були від нього ключі, однак я був настільки зачманілий, що відмовився розпитувати.

Дім Тіма знаходився в Іст-Гемптоні, біля води, у ньому було чотири поверхи і чимало двоскатних дахів, все це поєднували сходи з оцинкованого металу. Спочатку я подумав, що в даній архітектурі є південно-західні мотиви, але це було не так. Кухня в тисячу квадратних футів¹ була виконана в дусі цілковитого мінімалізму: все було винесено до однієї стіни — дві великі плити, масивні шафи, морозильна камера, розміром з людину, холодильник на троє дверей. Кухню розділяла на три зони зроблена на замовлення стійка з неіржавіючої сталі. У чотирьох з дев'яти ванних кімнат висіли картини з ефектом *trompe l'oeil*², а в п'яти інших над раковинами знаходилися старовинні свинцеві баранячі голови, і з них виливалася вода. Всі раковини, ванни та душі

¹ 92,9 м².

² Омана зору (*фр.*).

були з античного мармуру, підлоги — мозаїка крихітних шматочків мармуру. У нішу над ванною в спальні господаря було вбудовано телевизор. У кожній кімнаті була стереосистема. На весь дім нараховувалось дванадцять торшерів від «Френк Ллойд Райт», чотирнадцять клубних стільців «Джозеф Гефферманн», дві стіни були від стелі до підлоги з шафами для відеокасет, а ще одна — повністю заставлена тисячами компакт-дисків у скляній шафі. Люстра від «Ерік Шмідт» висіла в головному холі, під нею стояв сталевий вішак для капелюхів у вигляді лося марки «Атомік Айронворк», роботи молодого скульптора, про котрого я ніколи не чув. У суміжній з кухнею кімнаті стояв круглий російський обідній стіл дев'ятнадцятого століття, але без стільців. Усюди були розвішані моторошні фотографії Сінді Шерман. Там був спортзал. Вісім гардеробних кімнат, п'ять відеомагнітофонів, обідній стіл «Ногучі» зі скла та горіха, столик у холі від «Марк Шаффер» та факс-машина. У спальні господаря, поряд із лавкою-підвіконням епохи Людовика XVI стояло фігурно підстрижене дерево. На одному з мармурових камінів висіла картина Еріка Фішля. На території був тенісний корт і дві сауни, а в маленькому будиночку для гостей біля басейну з чорним дном знаходилося джакузі. У дивних місцях височіли кам'яні колони.

Я справді старався, щоб усе було добре ті кілька тижнів, що ми там були. Ми з Евелін каталися на велосипедах, бігали, грали в теніс. Говорили про те, щоб поїхати на південь Франції чи в Шотландію; розмовляли, щоб проїхатися Німеччиною і відвідати маловідомі оперні театри. Ми займалися віндсерфінгом. Вели бесіди лише про романтичні речі — світло на сході Лонг-Айленду, схід місяця в жовтні над Віргінськими пагорбами. Разом купались у великих мармурових ваннах. Снідали в ліжку, згорнувшись під кашеміровими ковдрами, після того як я наливав каву з кавника «Меліот» до горняток «Гермес». Я будив її свіжими квітами.

Клав цидулки в її сумочку «Луї Віттон», коли вона їздила на Мангеттен на щотижневий масаж обличчя. Я купив їй цуцка, маленького чорного чау-чау, якого вона назвала Нутрасвіт¹ і годувала дієтичними шоколадними трюфелями. Я вголос читав їй «Доктора Живаго» і «Прощавай, зброе» (мій улюблений Гемінгвей). Я брав у місті ті касети, яких не було в Прайса, переважно комедії тридцятих років, і ставив їх на одному з багатьох відеомагнітофонів. Найбільше нам сподобалися «Римські канікули», ми дивились їх двічі. Ми слухали Френка Синатру (лише п'ятдесятих років) і «Після опівночі» Нета Кінг Коула з Тімових дисків. Я купив їй дорогу білизну, і вона її іноді вдягала.

Скупавшись вночі в океані голими, ми бігли в дім, тремтячи, загортались у величезні рушники від «Ральф Лорен» і готували омлети та локшину з оливковим маслом, трюфелями та білими грибами; ми готували суфле з пряженими грушами та фруктові салати з корицею, смажили поленту з приперченим лососем, робили яблучний та ягідний шербети, маскарпоне, аррозо з червоних бобів, загорнуте в салат-ромен, їли соус сальса та ската в бальзамічному оцті, холодний томатний суп та ризотто з буряком, лаймом, спаржею та м'ятою, пили лимонад, чи шампанське, чи відкорковували пляшки старого «Шато Марго». Але скоро ми припинили разом займатись із вільними вагами та плавати, Евелін їла лише ті дієтичні шоколадні трюфелі, які не з'їв Нутрасвіт, і скаржилась на зайву вагу, якої в неї не було. Іноді я ходив по пляжу, відкопував маленьких крабів, їв пісок жменями — це бувало ночами, коли небо було таким чистим, що я бачив усю сонячну систему, і пісок у цьому світлі видавався майже космічним. Якось зранку я навіть притягнув у дім медузу і приготував її у мікрохвильовій печі, поки Евелін спала, ще до світанку, і що не доїв сам, згодував собаці.

¹ Марка підсолоджувача.

Потягуючи бурбон, а потім шампанське з високих келихів із зображеними на них кактусами, які Евелін ставила на підставки і розмішувала в них малиновий лікер паличкою з перцем-халапеньйо з пап'є-маше, я лежав і думав про те, як би вбити когось лижною палкою «Олсоп Рейсер», чи дивився на старовинний флогер, що висів над одним із камінів, і думав, чи можна ним когось проштрикнути, або ж, незважаючи на те, є Евелін у кімнаті чи її немає, вголос скаржився, що треба було замість цього зняти номер у «Стратфорд Інн» Діка Лаудона. Евелін скоро почала говорити лише про спа та косметичну хірургію, а потім найняла масажиста — жажливого педика, котрий жив по сусідству з відомим видавцем і котрий відверто фліртував зі мною. В наш останній тиждень у Гемптонсі Евелін тричі була в місті — одного разу робила манікюр, педикюр і масаж обличчя, вдруге мала індивідуальне тренування зі Стефані Герман, а потім зустрічалась зі своїм астрологом.

— Нащо літати туди гелікоптером? — пошепки поцікавився я.

— А що мені робити? — завершала вона і кинула в рот ще один дієтичний трюфель. — Орендувати «вольво»?

Коли її не було, я бловав у теракотові вазі, що стояли по периметру внутрішнього дворика — просто так, чи їздив у місто зі страшним масажистом, купував леза. Вночі я клав Евелін на голову бра від «Джеррі Котт» зі штучного бетону та алюмінієвого дроту, вона так міцно спала після «Гальціону», що не скидала його. Спочатку я реготав, дивлячись, як світильник рівно піднімається й опускається, поки вона глибоко дихає, скоро це почало мене засмучувати, і я перестав класти бра Евелін на голову.

Мене більше ніщо не могло зробити податливішим. Невдовзі все почало здаватися нудним — черговий схід сонця, життя героїв, закоханість, війна, відкриття, що їх люди роблять стосовно один одного. Єдине, що не набридло

мені, — те, скільки ж грошей заробив Тім Прайс, однак це було настільки очевидно, що теж надокучило. У мені не було жодної чистої, зрозумілої емоції, окрім, хіба що, жадоби та, можливо, всеохоплюючої відрази. У мене було все, притаманне людській істоті, — плоть, кров, шкіра, волосся, проте розлад моєї особистості був настільки сильним, так далеко зайшов, що нормальна людська здатність співчувати зникла, стала жертвою повільного й навмисного винищення. Я просто імітував реальність, був грубою подобою людської істоти, працював лише якийсь тьмянний куточок мого мозку. Відбувалося щось жахливе, але ж я не міг зрозуміти чому — не міг збагнути. Мене заспокоював лише звук кубиків льоду, що падали в склянку з «Джей енд Бі». Зрештою я втопив чау-чау. Евелін за ним не сумувала — вона навіть не помітила, що його нема, навіть коли я кинув тіло в морозильну камеру, загорнувши в один із її светрів, куплених у «Бергдорф Гудмен». Ми мусили поїхати з Гемптонса, бо в передсвітанковий час я опинявся біля ліжка з ножом для відколповання льоду в руці, в очікуванні того, коли ж Евелін розплющить очі. Якимось зранку за сніданком я запропонував поїхати, вона погодилася, тож в останню неділю перед Днем Праці ми повернулися на Мангеттен на гелікоптері.

Дівчата

— Мені здалося, що квасоля пінто з лососем та м'ятою була дуже, дуже... Ну, ти розумієш, — каже Елізабет, заходячи до моєї вітальні, граційним рухом скидає туфлі-човники від «Мод Фризон» з атласу та замші й падає на диван. — Дуже смачна, але ж, Патріку, Господи, це так дорого, і... *тільки* псевдо-новинка.

— Мені здалося, чи на столі стояли золоті рибки? — питаю я, розстібаючи підтяжки від «Брукс Бразерс», і шукаю

в холодильнику пляшку білого совіньйону. — Все одно, *мені* здалося, що там круто.

Крісті сіла на довгу широку канапу, подалі від Елізабет, котра ліниво розляглася на дивані.

— *Круто*, Патріку? — гукає вона. — Там їсть Дональд Трамп.

Я знаходжу пляшку, ставлю її на стіл і, перш ніж знайти штопор, дивлюся на неї через всю кімнату.

— Так? Це був сарказм?

— Здогадайся, — тягне вона і так голосно додає «та», що Крісті аж здригається.

— Де ти зараз працюєш, Елізабет? — питаю я, засовуючи шухляду. — В аутлеті «Поло» чи ще десь?

Елізабет це смішить, і вона безтурботно каже, поки я відкоркову пляшку «Акації»:

— Мені не треба працювати, Бейтмене. — І за мить знужено додає: — Ти як ніхто маєш знати, що *це* за відчуття, містере Волл-стрит.

Вона дивиться на свої нафарбовані губи в маленьке люстерко «Гуччі». Звісно ж, вони виглядають ідеально.

Я змінюю тему і запитую:

— То хто взагалі обрав це місце? — Наливаю дівчатам вина, собі — «Джей енд Бі» з льодом, трохи розбавлене водою. — Я про ресторан.

— Карсон. Чи, може, Роберт, — знижує плечима Елізабет, зачиняє дзеркальце і уважно дивиться на Крісті. — У тебе знайоме обличчя. Ти не в Далтоні навчалася?

Крісті хитає головою. Майже третя година ночі. Я роздаваю пігулку екстазі й дивлюсь, як вона розчиняється у вині, яке я збираюся дати Елізабет. Цього ранку темою «Шоу Патті Вінтерс» були люди, які важать понад сімсот фунтів¹, — що з ними робити? Я вмикаю світло на

¹ 317 кг.

кухні, знаходжу в морозилці ще дві пігулки наркотику і ви-микаю світло.

Елізабет — двадцятирічна красуня, котра іноді працює моделлю в Джорджеса Марчіано, родом із давньої родини банкірів Вірджинії. Ми сьогодні вечеряли з двома її друзями, Робертом Фаррелом, двадцятисемирічним хлопцем із невиразною кар'єрою фінансиста, та Карсон Вітолл, його подругою. Роберт надягнув шерстяний костюм від «Бельвест», бавовняну сорочку з запонками від «Шарве», краватку з шовкового крепу з абстрактним візерунком від «Хуго Босс» та темні окуляри «Рей-Бен», які були на ньому і під час вечері. Карсон була вбрана в костюм від «Ів Сен-Лоран Рів Гош» та намисто з перлів і підбрала до нього сережки з перлами та діамантами від «Гаррі Вінстон». Ми вечеряли у «Вільному падінні», новому ресторані Альберта Ліомана в районі Флетірон, тоді поїхали лімузином «У Нелл». Там я вибачився перед Елізабет, пообіцяв, що скоро повернусь, і сказав водієві їхати до Мітпекін, де й підібрав Крісті. Вона чекала на задньому сидінні, поки я пив із Елізабет, Карсон та Робертом за одним з центральних столиків порожнього «У Нелл», бо сьогодні не було нікого зі знаменитостей (поганий знак). Нарешті, о пів на третю, поки Карсон п'яно вихвалялась сумою, яку вона витрачає на квіти щомісяця, ми з Елізабет пішли. Вона настільки лютувала через те, що їй сказала Карсон про останній випуск журналу «Дабл'ю», що навіть не запитала, що тут робить Крісті.

Поки ми їхали назад «У Нелл», Крісті визнала, що наша остання зустріч її шокувала і в неї були домовленості на сьогодні, однак я пропоную великі гроші, від яких неможливо відмовитись, і пообіцяв, що те, що було минулого разу, нині не повториться. Хоча вона й злякалася, та кілька ковтків горілки в лімузині й отримані гроші, понад тисячу шістсот доларів, подіяли на неї, наче транквілізатор. Поганий настрій Крісті мене завів, і коли я передав їй першу

частину грошей (шість купюр зі срібним затискачем «Г'юлендз»), вона поводитись, як сексуальна киця, однак коли я запросив її в лімузин, сказала, що після минулого разу їй може знадобитися хірург чи адвокат, тож я виписав їй чек на тисячу доларів. Але ж я знаю, що готівки за ним вона ніколи не отримає, тож атаки паніки через це в мене не було. Тепер я дивлюся на Елізабет у своїй квартирі, бачу, які шикарні в неї груди, і дуже сподіваюся, що після того, як на неї подіє екстазі, я переконаю їх обох зайнятись сексом переді мною.

Елізабет питає Крісті, чи не знає вона вилупка на ім'я Спайсі та чи не була вона в барі «Au». Крісті хитає головою. Я передаю Елізабет совіньйон, заряджений екстазі, поки вона витріщається на Крісті так, наче дівчина родом із Нептуна. Отямившись після такого зізнання Крісті, вона позіхає.

— Усе одно, зараз це місце — повний *відстій*. Жахливо. Я була там на вечірці на честь дня народження Малкольма Форбса. Та я вас *прошу*, Боже мій.

Вона випиває вино і скривлюється. Я сідаю на один зі стільців «Соттсасс» з хрому та дуба, тягнуся до цеберка з льодом на столику зі скляною стільницею і поправляю пляшку з вином, що лежить у ньому, щоб воно краще охолонуло. Елізабет одразу ж бере його і наливає собі ще. Перш ніж принести пляшку до вітальні, я розчинив у ній ще дві пігулки екстазі. Крісті похмуро потягує своє чисте вино і намагається не дивитися на підлогу. Вона все одно здається наляканою, схоже, тиша для неї нестерпна, тож вона питає Елізабет, де ми з нею познайомились.

— Боже, — заводить Елізабет і стогне, наче згадала щось сороміцьке. — Ми з Патріком зустрілись, Господи, на дербі в Кентуккі у вісімдесят шостому... ні, у вісімдесят сьомому.

Вона повертається до мене.

— Ти тоді тусив з тією ціпою, Елісон, як там її... Стул?

— Пул, люба, — спокійно відповідаю я. — Елісон Пул.

— Саме так її звали, — каже вона з неприхованим сарказмом. — Гаряча штучка.

— Що ти маєш на увазі? — ображено питаю я. — Вона і була гаряча штучка.

Елізабет розвертається до Крісті й дуже невдало каже:

— Вона відсмюкала би будь-кому, у кого є картка «Американ експрес».

Я молюся Богу, щоб Крісті не подивилася на Елізабет збентежено і не сказала: «Але ж ми не приймаємо кредитні картки». Щоб переконатися, що цього не станеться, я буркочу:

— Маячня, — але роблю це по-доброму.

— Слухай, — каже Елізабет до Крісті, грайливо простягаючи їй руку, наче педик, який пропонує попліткувати. — Та дівчина працювала в солярії... — і у тому ж реченні, не змінюючи інтонації: — А ти чим займаєшся?

Після довгої мовчанки, впродовж якої обличчя Крісті стає все червонішим й переляканішим, я кажу:

— Вона... моя кузина.

Елізабет повільно усвідомлює сказане і каже:

— Ага.

Після ще одної тривалої мовчанки я кажу:

— Вона... з Франції.

Елізабет дивиться на мене зі скепсисом, наче я зовсім здурів, але вирішує облишити цю історію і натомість питає:

— Де твій телефон? Мені *треба* подзвонили Гарлі.

Я йду до кухні і несу їй бездротовий телефон, на ходу витягаючи з нього антену. Вона набирає номер і, поки чекає на відповідь, витріщається на Крісті.

— Де ти проводиш літо? — питає Елізабет. — У Саутгемптоні?

Крісті дивиться на мене, потім знову на Елізабет і тихо відповідає:

— Ні.

— *Боже*, — стогне Елізабет, — це його *автовідповідач*.

— Елізабет, — я показую на свій «Ролекс». — Зараз *третьою* година ночі.

— Це чортів наркодилер, — зі злістю каже вона. — У нього зараз гаряча пора.

— Не кажи йому, що ти тут, — застерігаю я.

— Чого б я таке робила? — питає Елізабет, машинально тягнеться за своїм вином, випиває вже другий келих одним ковтком і супиться. — Який дивний смак.

Вона дивиться на етикетку і знизує плечима.

— Гарлі? Це я. Мені потрібні твої послуги. Розумій це як знаєш. Я в... — Елізабет дивиться на мене.

— Ти в Маркуса Гальберстама, — шепочу я.

— У кого? — вона нахилиється вперед і зловісно всміхається.

— Мар-кус Галь-бер-стам, — знову шепочу я.

— Ідіот, мені потрібен *номер*, — вона відмахується від мене і веде далі. — Так, я тут у Марка Гаммерстейна, передзвоню пізніше і якщо не побачу тебе завтра ввечері в барі «Канал», то напушу на тебе свого перукаря. Бон вояж. Як від'єднати цю штуку?

Елізабет запитує мене, але сама вправно опускає антену і натискає потрібну кнопку, а потім кидає телефон у крісло «Шрагер», яке я підсунув ближче до магнітофона.

— От бачиш, — посміхаюся я. — Усе вийшло.

Двадцять хвилин по тому Елізабет звивається на дивані, а я намагаюся переконати її зайнятись сексом із Крісті. Спочатку це було просте припущення, але зараз ця ідея повністю захопила мене, тож я наполягаю. Крісті байдуже дивиться на пляму на світлій дубовій підлозі, яку я раніше не помічав. Вона майже не торкнулася свого вина.

— Та я ж *не* лесбійка, — знову протестує Елізабет і гиготить. — Я *не* по дівчатах.

— Це *тверде* «ні»? — питаю я, дивлячись спочатку на її келих, потім на майже порожню пляшку вина.

— Чому ти вирішив, що я на *це* погоджусь? — питає вона.

Екстазі зробило її грайливою, і, схоже, що вона справді зацікавлена. Її ступня гладить моє стегно. Я пересів на диван, між двох дівчат, і масажую їй литку.

— Ну, ти ж навчалася в коледжі Сари Ловренс¹, — кажу я їй. — Всяке може бути.

— У коледжі Сари Ловренс були і *хлопці*, Патріку, — говорить Елізабет.

Вона хихотить, її ступня гладить мене все сильніше, стає жарко.

— Ну, вибач, — визнаю я. — Я зазвичай не маю справ із хлопцями, які вдягають панчохи на вихід.

— Патріку, *ти* ж вчився в Патріку, тобто Гарварді, Боже, я *така* п'яна... Все одно, слухай, тобто, чекай...

Вона замовкає, глибоко вдихає, нерозбірливо буркоче щось про дивне самопочуття, заплющує очі, знову розплющує їх і питає:

— У тебе є кокаїн?

Я дивлюсь у її келих і бачу, що розчинене екстазі трохи змінило колір вина. Елізабет слідкує за моїм поглядом і допиває вино так, наче це чарівний еліксир, що може вгамувати її збудження. Вона відкидає задурманену голову на одну з подушок.

— Чи «Гальціон». Я б зараз випила «Гальціону».

— Послухай, я просто хочу подивитись... як ви двоє... це робите, — невинно кажу я. — Що в цьому поганого? Нічого не підхопиш.

— Патріку, — сміється Елізабет. — Ти здурів.

— Ну ж бо, — спонукаю її я. — Хіба ж Крісті не приваблива?

— Давай без розпусти, — каже вона, але наркотик уже діє, я відчуваю, що вона збуджена, хоча їй цього й не хочеться. — Я не в настрої для хтивих балачок.

¹ Приватний коледж гуманітарного та мистецького спрямування.

— Давай, — кажу я. — Це може тебе завести.

— Він постійно так робить? — питає Елізабет у Крісті.

Я дивлюся на Крісті. Вона непевно знизує плечима і роздивляється обкладинку компакт-диска, перш ніж покласти його на стіл біля стереосистеми.

— Так ти кажеш, що ніколи не була з дівчиною? — питаю я, торкаючись її чорної панчохи, а потім — ноги під нею.

— Я ж не лесбійка, — наполягає Елізабет. — Ні, ніколи не була.

— Ніколи? — питаю я, вигнувши брови. — Що ж, завжди буває перший раз.

— Ти робиш зі мною щось дивне, — стогне Елізабет, вона вже не контролює своє обличчя.

— Я нічого не роблю, — кажу я шоковано.

Елізабет любиться з Крісті, вони обидві голі на моєму ліжку, у кімнаті ввімкнене все світло, а я сиджу на стільці «Луї Монтоні» біля футона і спостерігаю за ними зблизька, час від часу перекладаючи їхні тіла. Я сказав Елізабет лягти на спину, підвести обидві ноги і розвести їх якомога ширше, тоді опустив голову Крісті туди й змусив лизати її пизду, не посмоктувати, а радше хлебтати, як роблять спрагли собаки, і одночасно пальцем терти клітор. Два пальці другої руки вона вставляє у її розкрити мокру піхву, тоді змінює пальці на язик і вставляє їх, мокрі, у рот Елізабет, щоб та їх смоктала. Потім я кладу Крісті на Елізабет, щоб вона смоктала і кусала її повні, набряклі груди, які стискає сама ж Елізабет, тоді кажу їм поцілуватись, міцно, і Елізабет жадібно бере в рот той язик, що облизував її маленьку рожеву пизду. Вони неконтрольовано труться вувльвами, Елізабет голосно стогне, охопивши ногами стегна Крісті, притискається до неї, а ноги Крісті розставлені так, що я ззаду бачу її мокру, розкрити пизду і безволосий рожевий анальний отвір над нею.

Крісті сідає, розвертається, досі на Елізабет, притискає свою вувльву до її розпашілого обличчя, і вони, наче в кіно,

мов тварини, починають гарячково лизати й трахати одна одну пальцями. Елізабет розчервонілась, її шия напружена, як у божевільної, вона намагається заритись обличчям у пизду Крісті, тоді розводить її сідниці і встромляє язик у задній прохід, видаючи гортанні звуки.

— Так, — рівним голосом кажу я. — Засовуй язик цієї сучці в зад.

Поки все це відбувається, я змащую вазеліном великий білий ділдо на ремені. Я підводжуся, знімаю Крісті з Елізабет, котра шалено звивається на футоні, застібаю пасок у Крісті на талії, розвертаю Елізабет, ставлю її навкарачки, щоб Крісті трахнула її по-собачому, поки я сам спочатку трахаю її пальцями, потім тру їй клітор, потім переходжу до зад; анальний отвір такий розслаблений і мокрий від слини Елізабет, що я легко вводжу туди вказівний палець, і сфінктер спочатку стискається навколо нього, потім розслабляється і знову стискається. Я кажу Крісті витягти ділдо, кладу Елізабет на спину, і вони трахаються в місіонерській позиції. Елізабет тре пальцями свій клітор, божевільно цілує Крісті, охопивши її стегна ногами, доки не відкидає голову — обличчя напружене, рот широко роззявлений, помада розмазана соками Крісті — і кричить:

— Господи, я кінчаю, кінчаю, трахай мене, я кінчаю.

Я ж сказав їм обом повідомляти, коли в них буде оргазм, і робити це голосно.

Тепер черга Крісті, Елізабет з ентузіазмом вдягає ділдо і трахає Крісті, поки я оближую їй зад, розставивши сідниці, тож скоро вона відштовхує мене і починає відчайдушно дрючити пальцями. Крісті знову вдягає ділдо і трахає Елізабет у зад, поки вона тре свій клітор, насаджуючись на ділдо, і стогне, а тоді знову кінчає. Я забираю ділдо, змушую Елізабет облизати його, а тоді знову вдягнути, і поки Крісті лежить на спині, вона легко вводить його в неї. Тим часом я оближую груди Крісті, смокчу кожен сосок, поки вони

не стають червоними й твердими, тоді продовжую терти їх пальцями, щоб такими вони і лишались. Весь цей час на Крісті пара замшевих чобіт до стегон від «Генрі Бендель», які я наказав їй вдягнути.

Елізабет вибігає зі спальні, гола, скривавлена, їй важко рухатись, і вона волає щось нерозбірливе. У мене був довгий оргазм з інтенсивною розрядкою, тож коліна підгинаються. Я теж голий, кричу їй: «Ти сучка, брудної сучки шмат». Кров переважно йде з її ніг, тож вона послизнулась, підводиться, а я налітаю на неї з уже мокрим ножом для м'яса в правій руці, незграбно розрізаю її шию ззаду, перерізаючи якісь вени. Коли я б'ю вдруге, поки вона намагається втекти до дверей, кров дістає аж до вітальні, майже через усю квартиру, бризкає на скляні шафи та ламіновані дубові панелі на кухні. Вона намагається бігти, але я перебив яремну вену і кров одразу ж засліплює нас обох, вона всюди, і я знову стрибаю на неї, це остання спроба з нею покінчити. Елізабет повертається до мене, її обличчя спотворене болем, після удару в живіт ноги її підводять, вона падає на підлогу, а я падаю поряд з нею. Ще п'ять чи шість ударів ножом (кров щоразу бризкає, мов фонтан, і я схилиюсь, щоб вдихнути її запах), і м'язи Елізабет тверднуть, застигають, починається агонія. Її горло заливає темно-червона кров, вона дригається, наче зв'язана, хоче це не так, і доводиться її тримати. Рот наповнюється кров'ю, вона ллється на щоки, підборіддя. Тіло б'ється в судомах, схоже на те, як я уявляю собі напад епілепсії, і я притискаю її голову до підлоги, трусь твердим, закривавленим членом об її обличчя, доки вона не завмирає.

У спальні на футоні лежить Крісті, прив'язана до ніжок ліжка мотузкою, руки витягнуті за голову, рот забитий розірваними сторінками примірника «Веніті Фейр» за минулий місяць. Під'єднані до батареї кабелі прикріплені за тискачами до її грудей, так що обидва стали коричневими. Я кидав їй на живіт запалені сірники з «Ле Реле», і Елізабет,

божевільна, мабуть від передозування екстазі, допомагала мені, доки я не перейшов до неї й не почав жувати один із її сосків, а тоді втратив контроль, відкусив його й проковтнув. Я вперше помічаю, яке тонке й ніжне у Крісті тіло, було. Починаю місити її груди пласкогубцями й роздавляю їх, все це відбувається дуже швидко, я сичу, вона випльовує шматки паперу й намагається вкусити мене за руку, я сміюся, коли вона помирає; перед тим вона починає плакати, і її очі закриваються, наче вона бачить жахітний сон.

Чомусь зранку розбиті руки Крісті набрякли до розміру футбольних м'ячів, неможливо розрізнити, де долоня, а де пальці, від попаленого тіла йде нудотний сморід, тож доводиться відчинити жалозі, забризкані горілим жиром (груди Крісті лопнули, коли я катував її струмом), щоб провітрити кімнату. Її очі широко розплющені, рот чорний, безгубий, замість вульви теж чорна яма (хоч я не пам'ятаю, щоб щось з нею робив), між обвуглених ребер видно легені. Те, що лишилося від тіла Елізабет, звалено в купу в кутку вітальні. У неї нема правої руки і шматків лівої ноги. Ліва рука, відрубана в зап'ястку, лежить на кухонній стійці в маленькій калюжі крові. Голова — на кухонному столі, закривавлене обличчя видається похмурим, навіть після того, як я вийняв очі й вдягнув на ці дірки пару темних окулярів «Ален Міклі». Мені набридло на нього дивитись, і хоча я не спав всю ніч і вкрай втомився, я обідаю в «Одеоні» о першій з Джемом Девісом та Аланою Бартон. Ця зустріч важлива для мене, тож я вагаюся, відмінити її чи ні.

Напад педика

Осінь, неділя, приблизно четверта година дня. Я в «Барніз», купую собі запонки. До крамниці зайшов о пів на третю після холодного та напруженого обіду з тілом Крісті, одразу

поквапився до прилавка і сказав клерку: «Мені потрібен батіг. Справді». На додачу до запокоток я купив дорожню валізу зі шкіри страуса з подвійними блискавками та вініловою підкладкою, старовинну баночку для пігулок зі срібла, скла та крокодилячої шкіри, давній футляр для зубної щітки, зубну щітку зі щетини борсука та щіточку для нігтів з фальшивої черепахи. Де я вчора вечеряв? У «Сплеску». Нема чого згадати — водянистий «Белліні», салат із зів'ялою руколою, похмура офіціантка. Після того я дивився повтор старого випуску «Шоу Патті Вінтерс», яке знайшов на касеті, де мав би бути відеозапис катування та вбивства двох дівчат із ескоту, зроблений минулої весни (тема — поради щодо того, як зробити свого домашнього улбобленця кінозіркою). Зараз я саме купую пасок, не для себе, три краватки по дев'яносто доларів кожна, десяток носовичків, халат за чотириста доларів та дві піжами від «Ральф Лорен»; все це доставлять до моєї квартири, окрім носовичків — на них зроблять мою монограму і доправлять до «Пірс та Пірс». Я вже практично влаштував сцену у відділі жіночого взуття, соромно, але мене виставив звідти розгніваний продавець. Спочатку я відчуваю легку тривогу, не розуміючи її причини, але потім мені здається, що за мною стежать, хоча я не можу бути в цьому впевнений — наче хтось ходить за мною по всьому універмагу.

Луїс Керрузерс тут, певно, інкогніто. На ньому шовковий вечірній піджак із ягуаровим принтом, рукавички з оленьої шкіри, фетровий капелюх, темні окуляри-авіатори; він ховається за колоною, вдає, ніби розглядає краватки, і безсоромно зиркає на мене. Я нахилиюсь і щось підписую, здається, це рахунок. Присутність Луїса певним чином наводить мене на думки про те, що життя, тісно пов'язане з цим містом, з Мангеттенем, з роботою — це не хороша ідея. Раптом мені ввижається Луїс на якійсь жакливій вечірці: він п'є хороше сухе розе, навколо невеликого

рояля — натовп педиків, популярні пісні, ось він тримає квітку, ось у нього на шиї боа з пір'я, ось піаніст награв щось зі «Знедолених».

— Патріку? Це ти? — чую я невпевнений голос.

Це наче кадр із фільму жахів — різке збільшення, Луїс Керрузерс, раптово, без попередження, з'являється з-за своєї колони, крадеться й підстрибує одночасно, якщо це взагалі можливо. Я посміхаюся продавчині й незграбно відходжу від нього до стенду з підтяжками, мені конче потрібен «Ксанакс», «Валіум», «Гальціон», заморожений йогурт, хоч що-небудь.

Я не дивлюся на нього, *не можу*, але відчуваю, що він підійшов ближче. Голос це тільки підтверджує.

— Патріку?.. Привіт?

Я заплющую очі, затуляю обличчя рукою і тихо буркочу:

— Луїсе, не змушуй мене це говорити.

— Патріку? — перепитує він, вдаючи невинність. — Що ти маєш на увазі? — Страхітлива пауза, потім: — Патріку... чому ти не дивишся на мене?

— Я тебе ігнорую, Луїсе, — я вдихаю і намагаюся заспокоїтись, розглядаючи цінник на светрі з гудзиками від «Армані». — Хіба не видно? Я тебе ігнорую.

— Патріку, ми можемо просто поговорити? — питає, майже скиглить Луїс. — *Патріку*... Поглянь на мене.

Я роблю ще один різкий вдих, зітхаю і визнаю:

— Нам *нема, нема* про що гово...

— Це не може тривати вічно, — нетерпляче перебиває він. — Я так більше не можу.

Я щось буркочу. Починаю відходити від нього. Луїс наполегливо йде за мною.

— Все одно, — каже він, коли ми доходимо до іншого краю магазину, де я прикидаюся, наче передивляюся шовкові краватки, хоча в мене все пливе перед очима. — Ти будеш радий дізнатися, що я... переводжусь до іншого штату.

Мені стає легше, і я навіть можу спитати, хоч і не дивлячись на нього:

— Куди?

— У наш філіал, — каже Луїс із помітним полегшенням, певно, тому, що я запитав його про переїзд. — До Аризони.

— Чу-дово, — буркочу я.

— Хочеш знати, чому? — питає він.

— Не дуже.

— Через тебе, — каже Луїс.

— Не кажи цього, — прошу я.

— Через тебе, — повторює він.

— Ти хворий, — говорю я йому.

— Якщо я й хворий, то через тебе, — каже він буденним тоном, розглядаючи свої нігті. — Через тебе я хворий, і я не вилікуюся.

— Ти надто сильно роздув цю свою пристрасть. Надто, надто сильно, — кажу я і йду до іншого ряду.

— Але ж я знаю, що ти відчуваєш те саме, — каже Луїс, йдучи назирці за мною. — Я знаю... — Він знизує плечима і говорить тихіше: — Якщо ти не визнаєш, що маєш... певні почуття, це не означає, що їх у тебе немає.

— Що ти намагаєшся сказати? — сичу я.

— Що я знаю, що ти відчуваєшся так само, як і я.

Він драматично зриває свої темні окуляри, ніби доводячи цим щось.

— Ти дійшов... неточного висновку, — видавлюю з себе я. — Ти... вочевидь, нездоровий.

— Чому? — питає Луїс. — Хіба ж це погано — любити тебе, Патріку?

— О... Боже... мій.

— Хотіти тебе? Хотіти бути з тобою? — питає він. — Хіба це так погано?

Я відчуваю, як він безпорадно дивиться на мене, наближений до емоційного зриву. Коли він завершує говорити,

у мене нема для нього відповіді, окрім тривалої мовчанки. Зрештою я перериваю його сичанням:

— Що це за постійна нездатність раціонально оцінити ситуацію? — Пауза. — Га?

Я підводжу очі від светрів, краваток, ще чогось і дивлюся на Луїса. Спочатку він всміхається з полегшенням, бо я визнав його присутність, але ця посмішка ламається, десь глибоко в темних кутках його підарського мозку народжується усвідомлення, і він починає плакати. Коли я спокійно йду до колони, щоб за нею сховатися, він іде за мною і грубо хапає мене за плече, різко розвертаючи до себе обличчям: Луїс намагається стерти реальність.

Одночасно з тим, як я прошу Луїса піти, він схлипує:

— Господи, Патріку, ну чому я тобі не *подобаюся*? — і, на жаль, падає на підлогу до моїх ніг.

— Підводься, — буркочу я. — *Підводься*.

— Чому ми не можемо бути разом? — схлипує Луїс і б'є кулаком по підлозі.

— Бо я... я не... — Я швидко озираюся, щоб переконатися, що ніхто нас не чує. Він тягнеться до мого коліна, я відбиваю його руку. — Не вважаю тебе... сексуально привабливим, — голосно шепочу я, дивлячись на нього. — Не віряться, що я справді це сказав, — бурмочу я до себе, ні до кого, і хитаю головою, намагаючись прочистити її, бо це такий абсурд, який я просто нездатний усвідомити.

— Облиш мене, будь ласка, — кажу я Луїсу і намагаюся піти.

Луїс не може зрозуміти це прохання, він чіпляється за край мого шовкового плаща від «Армані», досі лежачи на підлозі, й волає:

— Прошу, Патріку, *благаю*, не кидай мене.

— Послухай, — кажу я, опускаючись на коліна, і намагаюсь відірвати Луїса від підлоги.

Але це змушує його кричати щось незрозуміле, крик переходить у завивання, що в найголоснішій точці повертає

увагу охоронців «Барніз», котрі стоять біля центрального входу, і один з них прямує до нас.

— Поглянь, що ти наробив, — з відчаєм шепочу я. — Підводься. *Підводься.*

— Усе гаразд? — на нас дивиться охоронець, великий чорний чолов'яга.

— Так, дякую, — кажу я, дивлячись на Луїса. — *Усе добре.*

— Ні-і-і-і, — виє, схлипуючи, Луїс.

— Так, — повторюю я, дивлячись на охоронця.

— Точно? — питає охоронець.

Я професійно всміхаюсь і кажу йому:

— Будь ласка, дайте нам хвилинку. Нам треба поговорити наодинці, — і повертаюся до Луїса. — Ну ж бо, Луїсе. Підводься. Ти пускаєш слину.

Я повертаюся до охоронця і самими губами, підводячи руку, вимовляю: «Хвилинку, будь ласка». Охоронець не впевнено киває і нерішуче повертається на свій пост.

Я досі на колінах, стискаю плечі Луїса і кажу йому — спокійно, неголосно, якомога грізніше, наче попереджаю дитину про покарання:

— Послухай мене, Луїсе. Якщо не припиниш плакати, жалюгідний довбаний *педику*, я переріжу твою клятву горлянку. Ти мене слухаєш? — Я кілька разів легенько ляскаю його по обличчю. — Більше співчуття ти не дочекаєшся.

— О, просто вбий мене, — завиває він із заплющеними очима, хитає головою, поринає у своє безумство; а потім белькоче: — Якщо я не можу мати тебе, я не хочу жити. Я хочу *померти*.

Я зараз ризикую втратити розум, просто тут, серед «Барніз», тож я хапаю Луїса за комір, скручую його, притягую дуже близько до себе і ледь чутно шепочу:

— Послухай мене, Луїсе. Ти мене слухаєш? Я зазвичай не попереджаю людей. То-будь-вдячний-що-я-тебе-попереджаю.

Вся його раціональність зникла, він видає якісь гортанні звуки, присоромлено схиливши голову, і ледь чутно щось відповідає. Я хапаю його за волосся, липке від мусу (впізнаю цей запах — «Кактус», новий бренд), підводжу його голову й гарчу:

— Слухай, ти *хочеш померти*? Я це влаштую, Луїсе. Я це вже робив, я *випущу* твої довбані кишки, *розпорю* твій клятий живіт і запхаю твої нутроші в твою підарську горлянку, щоб ти ними *вдавився*.

Він не слухає. Я досі сиджу перед ним і дивлюся на нього, не вірячи очам.

— Прошу, Патріку, благаю. Послухай мене, я все придумаю. Я піду з «Пі енд Пі», ти теж можеш піти, і, і, і ми переведемося до Аризони, і тоді...

— Замовкни, Луїсе, — я трясую його. — Господи, просто замовкни.

Я швидко підводжусь, обтрушуюсь, і, варто мені подумати, що істерика припинилась і я можу піти, Луїс хапає мене за праву ногу і намагається висіти на ній, поки я йду, тож зрештою я тягну його за собою шість футів¹, перш ніж копнути в обличчя, безпорадно всміхаючись парі, що заходить до відділу шкарпеток. Луїс благально дивиться на мене, на лівій щоці в нього невеличка рана. Пара відходить від нас.

— *Я кохаю тебе*, — жалюгідно завиває він. — *Я кохаю тебе*.

— *Я вірю*, Луїсе, — кричу я на нього. — Ти мене *переконав*. Підводься.

На щастя, продавець, стривожений сценою, яку влаштував Луїс, втручається і допомагає йому підвестись.

За кілька хвилин, коли він достатньо заспокоївся, ми стоїмо біля головного входу до «Барніз». Він тримає носовичок, очі міцно заплющені, під лівим оком повільно набрякає майбутній синець. Він видається зібраним.

¹ 1,80 м.

— Просто розумієш, май мужність прийняти, емм, реальність, — кажу я йому.

Він з болем дивиться через двері на теплий дощ, а потім, сумно зітхнувши, повертається до мене. Я дивлюся на безкінечні ряди краваток, потім — на стелю.

Убивство дитини в зоопарку

Минають дні. Ночами я сплю інтервалами по двадцять хвилин. У мене нема цілей, все навколо, як у мареві, бажання вбивати виринає на поверхню, зникає, виринає і знову йде, дримає десь поруч, поки я їм свій обід у закладі «Алекс їде в табір» — салат із ягнячими ковбасками, лобстер та білі боби з лаймом та оцтом, ароматизованим фуа-гра. На мені потерті джинси, куртка «Армані» та біла футболка за сто сорок доларів від «Ком де Гарсон». Я телефоную перевірити свої повідомлення. Повертаю відеокасети. Зупиняюсь біля банкомата. Вчора ввечері Жаннетт спитала: «Патріку, чому ти носиш у гаманці леза»? «Шоу Патті Вінтерс» вранці було про хлопця, який закохався у коробку мила.

Я нездатний підтримувати гідний соціальний образ, тож опиняюсь у зоопарку в Центральному парку, невпинно блукаю його доріжками. Наркодилери гуляють біля воріт, над ними в зоопарк пливе запах конячого лайна від місцевих екіпажів, верхівки хмарочосів, житлових будинків на П'ятій авеню, «Трампл Плаза», будівлі «Ей Ті енд Ті» оточують парк, який, у свою чергу, оточує зоопарк, і акцентують його неприродність. Чорношкірий прибиральник підмітає чоловічу вбиральню і просить мене змивати після того, як я скористаюся пісуаром. «Сам змивай, нігере», — кажу я йому, а коли він робить крок до мене, блиск леза змушує його відступити. Схоже, всі інформаційні кіоски зачинені.

Якийсь сліпий гризе кренделик. Двоє п'яниць втішають один одного на лавці, педики. Поблизу мати годує груддю малюка, і це пробуджує в мені щось жахливе.

Зоопарк здається порожнім, позбавленим життя. Полярні ведмеді виглядають брудними й обдובганими. У масному штучному ставку похмуро плаває крокодил. Буревісники сумно дивляться з-за скла своїх кліток. У туканів дзьоби гострі, як ножі. Тюлені тупо пірнають зі скель у бурхливу чорну воду, бездумно гавкають. Працівники зоопарку згодуюють їм мертву рибу. Навколо їхнього басейну зібрався натовп, переважно дорослих, кілька з них — разом із дітьми. На басейні табличка: «МОНЕТИ ВБИВАЮТЬ — ЯКЩО ТЮЛЕНЬ ПРОКОВТНЕ ЇХ, ВОНИ МОЖУТЬ ОСІСТИ В ШЛУНКУ ТВАРИНИ І ПРИЗВЕСТИ ДО ПОЯВИ ВИРАЗОК, ІНФЕКЦІЇ ТА СМЕРТІ. НЕ КИДАЙТЕ МОНЕТИ В БАСЕЙН». І що ж я роблю? Кидаю туди цілу жменю дрібних грошей, коли ніхто не дивиться. Я не тюленів ненавиджу — мене бісить те, як з них тішиться публіка. У полярної сови очі точнісінько, як у мене, особливо, коли вона широко їх розплющує. І поки я стою там, дивлячись на неї, опустивши темні окуляри, щось невимовне відбувається між птахом та мною — дивна напруга, незвичний тиск, який спонукає до того, що станеться потім, почнеться, відбудеться й скінчиться дуже швидко.

У темряві приміщення для пінгвінів (зоопарк претензійно назвав його «Край льодовиків») прохолодно, різкий контраст із вологою спекою ззовні. Пінгвіни ліниво плавають у басейні за скляними стінами, біля яких зібралися глядачі. Ті, що сидять на скелях і не плавають, виглядають сонними, втомленими й знудженими, вони позіхають й потягуються. Фальшиві крики пінгвінів, певно, записані на касету, лунають із динаміків голосно, бо в приміщенні повно людей. Думаю, пінгвіни симпатичні. Я знайшов одного, схожого на Крейга Мак-Дермотта.

Малий років п'яти доїдає свою шоколадку. Мати каже йому викинути обгортку і продовжує балакати з іншою жінкою, яка тут теж з дитиною, приблизно того ж віку; всі троє вдивляються в брудну синяву помешкання пінгвінів. Малий підходить до смітника, що стоїть у темному кутку приміщення, де нині засів я. Він стає навшпиньки, обережно викидає обгортку в смітник. Я щось шепочу. Дитина помічає мене і просто стоїть там, далеко від натовпу, трохи налякана, але дивним чином зачарована. Я дивлюся на нього.

— Хочеш... печива? — питаю я й лізу до кишені.

Він киває маленькою головою, вгору-вниз, повільно, однак, перш ніж він може щось відповісти, моя раптова байдужість переростає в потужну хвилю люті, я дістаю ніж і швидко б'ю його в шию.

Малий зачаровано задкує до смітника, булькає, наче немовля, не може ані закричати, ані заплакати через кров, що б'є з рани у його горлі. Хоча я й хотів би подивитись, як він помиратиме, я штовхаю його за смітник і змішуюсь із натовпом, торкаюся плеча симпатичної дівчини і, всміхаючись, показую їй на пінгвіна, який збирається пірнати. Якщо придивитись, то за моєю спиною можна побачити дитячу ніжку, що дригається за смітником. Я спостерігаю за матір'ю дитини, вона нарешті помічає, що сина нема поруч, і починає шукати його в натовпі. Я знову торкаюся плеча дівчини, вона посміхається мені й, немов вибачаючись, знижує плечима, але я не можу зрозуміти, чому саме.

Коли мати зрештою знаходить сина, вона не кричить, бо бачить лише його ступню і припускає, що він грається з нею в хованки. Спочатку вона відчуває полегшення, бо знайшла його, і, йдучи до смітника, ніжно воркотить: «Ти граєшся зі мною в хованки, сонечко?» Але з того місця, де я стою, поряд із симпатичною дівчиною, котра, як я тепер зрозумів, іноземна туристка, я бачу саме той момент, коли нормальний вираз обличчя матері змінює страх. Перекинувши сумочку

через плече, вона відсуває смітник убік, відкриваючи закривавлене дитяче обличчя, малий не може моргати через кров і, тримаючись за горло, слабо б'є ногами. Мати видає звук, який я не можу описати, — високий стогін, що переходить у вереск.

Вона падає на підлогу поряд з тілом, люди починають обертатись, і я розумію, що кричу, повним емоцій голосом: «Я лікар, дайте пройти, я лікар». Я опускаюся на коліна біля матері, перш ніж навколо нас збирається натовп цікавих, і відводжу її руки від дитини, яка зараз лежить на спині, марно намагаючись вдихнути. Кров рівними, але вже згасаючими струменями б'є з шиї на сорочку «Поло», яка вже повністю просочена нею. І в ті хвилини, коли я шанобливо притримую голову дитини, обережно, щоб не забруднитись, я слабо усвідомлюю, що якби хтось негайно викликав швидку чи поряд був справжній лікар, дитину цілком можливо було б врятувати. Але нічого такого не відбувається. Натомість я бездумно тримаю дитину, поки мати (звичайна жінка єврейської зовнішності з зайвою вагою, котра жалюгідно намагається виглядати стильно, вдягнувши дизайнерські джинси та потворний чорний шерстяний светр із візерунком з листочків) верещить: *«Зробіть що-небудь, зробіть що-небудь, зробіть що-небудь»*, і ми вдвох не звертаємо уваги на хаос навколо, на людей, які починають кричати, ми зосереджені лише на дитині, що вмирає.

Хоча спочатку я задоволений своїми діями, раптом мене охоплює сумний відчай через те, наскільки це просто й даремно — відібрати життя дитини. У цієї істоти, що лежить переді мною, маленька, покручена, скривавлена, немає справжньої історії, немає гідного минулого, напевно, з нею нічого не втрачено. Значно гірше (і приємніше) забрати життя в когось у розквіті сил, хто вже розпочав власну повноцінну історію, має пару, друзів, кар'єру, чия смерть засмутить значно більше людей, здатних на безмежне горе,

можливо, зруйнує значно більше життів, ніж ця позбавлена сенсу, жалогідна смерть маленького хлопчика. Мене автоматично охоплює майже непереборне бажання заколоти і його матір, яка б'ється в істериці, але все, що я можу зробити, — дати їй ляпаса і крикнути, щоб вона заспокоїлася. Ніхто не дивиться на мене несхвально. Краєм ока я помічаю світло, розумію, що десь відчинилися двері, що прийшли чиновники зоопарку, охорона, хтось (один із туристів?) фотографує зі спалахом, у басейні за нами скаженіють пінгвіни, в паніці б'ються об скло. Коп відштовхує мене, хоч я й кажу йому, що я лікар. Хтось витягає хлопчика на вулицю, кладе на землю, знімає з нього сорочку. Хлопчик втягує повітря й помирає. Матір доводиться тримати.

Я почуваюся спустошеним, я десь не тут, але навіть приїзд поліції не здається мені вагомою причиною для того, щоб піти звідси, і я стою з натовпом біля приміщення з пінгвінами, з десятками інших людей, юрба повільно всотує мене, і я задкую, аж поки не опиняюсь на П'ятій авеню. Дивно, але на моїй куртці зовсім мало крові, я заходжу до книгарні й купую собі книгу, потім шоколадку «Дав», кокосову, у фірмовому кіоску на розі П'ятдесят шостої вулиці. Я уявляю собі діру в сонці, вона росте, і чомусь це вгамовує ту напругу, що я відчув, коли вперше подивився в очі полярної сови, і що знов охопила мене після того, як хлопчика витягли з приміщення для пінгвінів, а я пішов геть, непійманий, і мої руки в крові.

Дівчата

Останній місяць я з'являюсь в офісі, м'яко кажучи, не часто. Схоже, мені зараз хочеться тільки тренуватися, переважно з вільними вагами, і бронювати столики в нових ресторанах, де я вже бував, щоб потім скасовувати броню-

вання. У моїй квартирі пахне гнилими фруктами, хоча насправді цей запах йде від вмісту голови Крісті, який я вишкрябав і поклав у скляну чашу «Марко», що стоїть на поличці біля входу. Сама голова порожня, позбавлена очей, вимазана засохлим мозком, лежить у кутку вітальні за піаніно, я планую застосувати її на Гелловін замість гарбуза. Через цей сморід я вирішив використати для сьогоднішнього побачення квартиру Пола Овена. Оглянув усе приміщення на предмет приладів стеження, на жаль, нічого не знайшов. Людина, з котрою я спілкуюсь через свого адвоката, сказала, що Дональд Кімболл, приватний детектив, дізнався, що Овен *справді* в Лондоні, хтось двічі бачив його в холі готелю «Клерідж», один раз у кравця на Севіл-роу і раз у новому модному ресторані в Челсі. Кімболл полетів туди дві ночі тому, тож зараз ніхто не наглядає за квартирою, і ключі, які я вкрав у Овена, досі працюють, тож я зміг після обіду привезти туди інструменти (перфоратор, пляшку кислоти, пневматичний молоток, ножі, запальничку «Бік»). Я винайняв двох ескорт-дівчат із приватного закладу, не надто респектабельного, але з непоганою репутацією, до якого я ще не звертався, і розплатився золотою карткою «Американ експрес», що належала Овену. Якщо вже всі думають, що Овен нині в Лондоні, ніхто її не відстежуватиме, хоча за платиновою карткою таки стежать. «Шоу Патті Вінтерс» сьогодні було про секрети краси принцеси Діани — гадаю, з іронією.

Опівніч. Розмова з двома дівчатами — обидві дуже молоді, фігуристі білявки з великими цицьками — коротка, бо мені важко тримати себе в руках.

— У вас тут цілий палац, містере, — дитячим голосом каже одна з них, Торрі, зачарована сміхотворним помешканням Овена. — Справжній палац.

Я роздратовано зиркаю на неї.

— Нічого *аж такого* особливого.

Змішуючи напої з непогано обладнаного бару Овена, я кажу обом, що працюю на Волл-стрит, у «Пірс та Пірс». Їх це не надто цікавить. І знову я чую голос, однієї з них, яка питає, чи це не взуттєва крамниця. Тіффані на чорному шкіряному дивані під панелями з фальшивої волової шкіри гортає примірник «Джі К'ю» тримісячної давності й виглядає збентеженою, наче не розуміє чогось — або нічого. Я собі думаю: «Молись, сучко, просто молись», а потім мушу визнати, що мене заводить можливість принизити цих дівчат за гроші, які для мене — суто копійки. Наливши їм ще випити, я кажу, що вчився в Гарварді, й після паузи питаю:

— Ви про нього чули?

Відповідь Торрі мене шокує:

— У мене був діловий знайомий, який казав, що вчився там, — тупо знизує вона плечима.

— Клієнт? — зацікавлено питаю я.

— Ну, — нервово починає вона, — скажімо, діловий знайомий.

— Може, сутенер? — питаю я, і тоді починається дивно.

— Ну... — Торрі знову затинається. — Назвемо його діловим знайомим. — Вона робить ковток зі своєї склянки. — Він казав, що вчився у Гарварді, але... я йому не вірила. — Вона дивиться на Тіффані, потім на мене. Ми мовчимо, і це захоочує її говорити далі. — У нього була мавпа. І я за нею доглядала, у... його квартирі.

Торрі знову замовкає, потім продовжує говорити, невідразно, час від часу сковтуючи.

— Я хотіла весь день дивитися телевізор, бо там не було чого ще робити, поки цього хлопця не було... і поки я доглядала за мавпою. Але з нею... щось було не так. — Вона зупиняється, глибоко вдихає. — Мавпа дивилася...

У кімнаті знову запала тиша. У Торрі дивний вираз обличчя, наче вона не впевнена, чи варто розповідати нам

цю історію, чи гідні ми, я й інша сучка, цієї інформації. І я готуюсь до чогось шокуючого, до одкровення.

— Мавпа дивилася... — Торрі зітхає і починає дуже швидко говорити. — Тільки «Шоу Опри Вінфрі», тільки його вона дивилася. У того хлопця було безліч касет, які він записував для своєї мавпи.

Тепер вона дивиться на мене, благально, наче втрачає розум просто тут і зараз, у квартирі Овена, і хоче — чого? Щоб я це підтвердив?..

— І він вирізав звідти рекламу. Яюсь я спробувала... переклочити канал, вимкнути касету... я хотіла подивитися мильну оперу чи ще щось... але... — Торрі допиває свій напій і заковує очі, ця історія вочевидь її засмучує, однак вона мужньо продовжує: — Але мавпа верещала на мене і заспокоювалася лише тоді, коли йшло шоу Опри.

Вона сковтує, відкашлюється, схоже, що зараз заплаче, але не плаче.

— І знаєте, от пробуєш переклочити канал, а ця ч-чортова мавпа починає дряпатись, — гірко завершує розповідь Торрі й охоплює себе руками, марно намагаючись зігрітись, бо її трусить.

Тиша. Арктична, крижана, цілковита тиша. Світло у квартирі над нашими головами холодне й електричне. Я стою там і дивлюся на Торрі, потім — на іншу дівчину, Тіффані — схоже, що її нудить.

Нарешті, аби щось сказати, я говорю, затинаючись:

— Мені... байдуже... чи в тебе було гідне життя... чи ні.

Починається секс — це відвертий монтаж. Торрі лежить на спині на футоні Пола, розставивши ноги, я поголив їй вульву і тепер смокчу її і трахаю пальцями, іноді полизуючи анальний отвір. Тіффані смокче мій член, у неї гарячий і мокрий язик, вона лоскоче ним голівку, чим дратує мене, а я називаю її гидкою шльондрою й сучкою. Трахаючи одну з них у кондомі, поки інша облизує та смокче мої яйця,

я дивлюся на шовкографію «Анджеліс», що висить над ліжком, і думаю про калюжі крові, гейзери крові. Час від часу в кімнаті панує повна тиша, чути лише хлопання, з яким мій член входить у одну з дівчат і виходить з неї. Ми з Тіффані по черзі облизуємо безволосу пизду Торрі та її анальний отвір. Вони одночасно й голосно кінчають у позі «шістдесят дев'ять». Коли вони стають достатньо мокрими, я дістаю ділдо й даю їм з ним погратися. Торрі розставляє ноги й тре свій клітор, поки Тіффані трахає її великим слизьким ділдо, і Торрі підбиває Тіффані рухатись різкіше, аж поки не кінчає зі стогоном.

Я знову наказую їм облизувати одна одну, але це вже не заводить мене — я можу думати лише про кров, про те, як виглядає їхня кров, і хоча Торрі знає, що робить, знає, як правильно це робити, мене це не надихає. Я відштовхую її від Тіффані і сам починаю лизати й покусувати рожеву, м'яку, мокру пизду, поки Торрі, розсунувши сідниці, сідає Тіффані на обличчя, масажуючи свій клітор. Тіффані жадібно вилизує її мокру, блискучу вульву, Торрі нахилиється і стискає великі, пружні груди Тіффані. Я починаю кусати сильніше, гризу Тіффані пизду, вона напружується. «Розслабся», — м'яко кажу я їй. Вона починає протестувати, намагається відсунутись і нарешті кричить, коли мої зуби розривають її плоть. Торрі думає, що Тіффані кінчає і притискає свою вульву їй до обличчя, приглушуючи її крик, але коли я підводжу до неї скривавлене обличчя, з мого рота звисають шматки м'яса та лобкове волосся, з розірваної пизди Тіффані на ковдру ллється кров, я відчуваю, як різко її охоплює жах. Я одразу ж засліплюю обох «Мейсом» і вирубаю їх руків'ям пневматичного молотка.

Торрі отямлюється. Вона лежить на спині зв'язана, перегнута через край ліжка, обличчя скривавлене, бо я відрізав їй губи манікюрними ножицями. Тіффані, зашнурована шістьма парами підтяжок Пола, стогне від страху з іншого

боку ліжка, залякла від усвідомлення страшної реальності. Я хочу, щоб вона дивилася на те, що робитиму з Торрі, тож я поклав її так, щоб вона не могла цього уникнути. Як завжди, намагаюся зрозуміти цих дівчат, записуючи їхню смерть. Для Торрі та Тіффані я використовую ультра-міні-атюрну камеру «Мінокс LX», плівку 9,5 мм, об'єktiv 15 мм з фокусною відстанню 3,5, експонетр, вбудований нейтральний фільтр та штатив. У портативному програвачі для компакт-дисків, що лежить на столику біля ліжка, грає диск «Тревелін Вілберіз», щоб заглушити крики.

Я починаю з білування Торрі — роблю невеликі над-різи ножем для стейків і зрізаю шматочки шкіри й плоті з її ніг та живота, доки вона марно кричить тоненьким голосом, благаючи про допомогу, а я сподіваюся, що вона розуміє — її покарання доволі легке, порівняно з тим, що чекає на другу дівчину. Я поливаю Торрі перцевим спреєм, тоді намагаюся відрізати їй пальці манікюрними ножицями і зрештою ллю кислоту їй на живіт та статеві органи, однак все це навіть приблизно не вбиває її, тож вирішую вдарити її ножем у горло, але лезо ламається об кістку з лівого боку шиї, і я зупиняюся. Тіффані дивиться, як я нарешті відпилюю Торрі голову — фонтани крові лишають плями на стінах і навіть на стелі. Я підводжу голову вгору, наче приз, тоді беру свій член, пурпуровий від збудження, опустивши голову Торрі, вкладаю його у її кривавий рот і трахаю, доки не кінчаю, не вибухаю всередину. Навіть після цього мій прутень такий твердий, що я навіть можу ходити по залитій кров'ю кімнаті, начепивши на нього цю голову — вона тепла і невагома. Якийсь час це мене розважає, але мені треба відпочити, тож я знімаю голову, ставлю її на шафу з дуба та тикового дерева, а тоді сиджу в кріслі, голий і закривавлений, п'ю «Корону» і дивлюся канал «Ейч-бі-о», вголос скаржачись на те, що Овен не купив собі домашній кінотеатр.

Пізніше — зараз — я кажу Тіффані: «Я відпущу тебе, тсс...», гладжу її обличчя, слизьке від сліз та «Мейсу». Мене запалює думка про те, що на мить вона справді сповнена надії, аж поки не бачить, що в мене в руці запалений сірник із коробки, яку я взяв на барі в «Паліо», де ми пили минулої п'ятниці з Робертом Фарреллом та Робертом Прехтером. Я опускаю сірник до її очей, які вона інстинктивно заплющує, обпалюю їй брови та віії, тоді нарешті беру запальничку «Бік», підставляю до її очниць — повіки тримаю пальцями, щоб очі не заплюшувались, опікаю собі в процесі великий палець та мізинець, — і тримаю, доки очі не вибухають. Вона ще притомна, я перекочую її на живіт, розставляю сідниці і вбиваю ділдо, яке я прив'язав до дошки, глибоко у задній прохід з допомогою пневматичного молотка. Тоді знову перевертаю її тіло, кволе від страху, обрізаю всю плоть навколо її рота, беру перфоратор із масивною насадкою і розширюю цю діру, поки вона труситься і протестує. Коли розміри діри вдовольняють мене і рот стає максимально широким, таким, що видно червоночорний тунель із покрученим язиком і поламаними зубами, я запускаю туди руку, глибоко в горло, по самісінький зап'ясток — весь цей час вона неконтрольовано трясє головою, але не може кусатись, відколи перфоратор вибив їй з ясен майже всі зуби. Тоді хапаю судини, що йдуть горлом, наче трубки, пальцями вивільняю їх і, схопивши зручніше, різко висмикую через роззявлений рот, тягну, доки шия не западає і не зникає, шкіра натягується й тріскається, хоч крові й небагато. Майже весь вміст шії, враховуючи яремну вену, звисає в Тіффані з рота, її тіло починає здригатися, схоже на таргана, що лежить на спині, судомно труситься, розплавлені очі стікають обличчям, змішуючись зі сльозами та «Мейсом». Тоді я швидко, намагаючись не втрачати часу, вимикаю світло, і в темряві, перш ніж вона помре, розриваю їй живіт голими руками. Не можу сказати, що

саме я роблю, але мої руки гарячі, покриті чимось, від них відходить мокре хлопання.

Наслідки. Ані страху, ані збентеження. Затримуватися більше не можна, бо мені сьогодні чимало треба зробити: повернути відеокасети, позайматись у спортзалі, я обіцяв Жаннетт повести її на новий британський мюзикл на Бродвеї, треба десь замовити столик для вечері. Те, що лишилося від тіл, уже залякло. Частина тіла Тіффані (здається, це її тіло, мені важко їх зараз розрізнити) провалилась усередину, і ребра, переважно розламані, стирчать назовні з того, що зосталося від живота, проштрикують груди. Голова прибита до стіни, пальці лежать колом навкруг програвача. Одне з тіл, те, що лежить на підлозі, випорожнилось, і, здається, вкрите слідами зубів там, де я дико в нього вгризався. Я вмочую руку в кров у животі одного з тіл і пишу стікаючими червоними літерами на стіні вітальні, над панелями зі штучної шкіри слова: «Я ПОВЕРНУВСЯ», а під ними роблю страшний малюнок, схожий на це

Щур

Такі речі були доставлені мені в середині жовтня.

Приймач «Пайонір VSX-9300S» з вбудованим процесором «Долбі Пролоджик Сарраунд Стерео» з цифровою затримкою, повнофункціональним інфрачервоним пультом із записом 154 функцій будь-якого іншого пульта, 125 ватт звука з фронтальних колонок, 30 ватт ззаду.

Аналогова касетна дека «Акаї», модель GX-950B з ручними налаштуваннями, контролем рівня запису «Долбі», вбудованим каліброваним генератором тону та системою редагування з мітками — можна відзначити початок та кінець музичної фрази, а потім стерти його, натиснувши одну кнопку. Система з трьома головками має відокремлений

накопичувач, що мінімізує вплив інших, а програма зменшення шумів підсилена системою «Долбі НХ-Рго», тоді як функції передньої панелі активуються повноцінним бездротовим пультом.

Мультидисковий програвач від «Соні», модель MDP-700, читає і аудіо, і відео, будь-що, від тридцятидвоцифрових аудіосинглів до дванадцятидвоцифрових відеодисків. Він має багатошвидкісну лазерну відео/аудіосистему, що дозволяє робити стоп-кадр чи уповільнювати відео, система подвійних движків дозволяє забезпечити постійне обертання диска, а захисна система зберігає диск від деформування. Автоматична сенсорна система дозволяє обрати до дев'яности дев'яти треків, тоді як автопошук по розділах дозволяє проглядати до сімдесяти дев'яти сегментів відеодиска. У комплект входить пульт на десять кнопок із джойстиком для покадрового пошуку і програмуванням зупинки. У системи є два набори покритих золотом штекерів для ідеального з'єднання.

Високоєфективна касетна дека фірми «НЕК», модель DX-5000, поєднує цифрові спецефекти обробки звуку з його відмінною якістю і має модуль для відеокасет із високою якістю відтворення та чотирма голівками, обладнаний декодером MTS, можливістю програмування восьми функцій на двадцять один день вперед та прийомом 140 кабельних каналів. Система має бонус — уніфікований пульт дозволяє вирізати рекламу з телепрограм.

Восьмиміліметрова відеокамера «Соні CCD-V200» має функцію переходу від сцени до сцени з заставкою на сім кольорів, генератор символів, редактор, який зокрема дозволяє програмувати запис — таким чином я, наприклад зможу записувати, як розкладається тіло, з інтервалами по 15 секунд, або зафільмувати конвульсії отруєного собачки. Аудіосистема має вбудовану функцію стереозапису та відтворення з динаміків, а об'єктив може записувати

з мінімумом освітлення 4 люкс і має шість варіантів витримки.

Новий телевізор з двадцятисемидюймовим екраном, CX-2788 від «Тошиба», має вбудований MTS-декодер, гребінцевий фільтр, програмування пошуку каналів, конектор для формату SVHS, сім Ватт звуку на кожен канал і додаткові десять на сабвуфері для наднизьких частот, а звукова система «Карвер Сонік Голографін» дає унікальний об'ємний стереозвук.

Програвач для дисків «Пайонір LD-ST» з пультом та мультидисківий програвач «Соні MDP-700» з цифровими ефектами та універсальним пультом, який можна програмувати (один — у спальню, інший — у вітальню) розпізнають усі розміри та формати аудіо- та відеодисків: восьми- та дванадцятидюймові лазерні диски, п'ятидюймові компакт-диски з відео, три- та п'ятидюймові компакт-диски, до того ж вони мають дві автоматичні шухляди подачі. Програвач LD-W1 від «Пайонір» розрахований на два повнорозмірних диски, він послідовно програє обидві сторони з затримкою лише на кілька секунд, тож їх не треба замінювати чи перевертати. У нього теж система цифрового звуку, пульт та можливість програмування. Мультидисківий програвач «Ямаха CDV-1600» зчитує всі формати дисків, має пам'ять випадкового вибору на п'ятнадцять елементів та пульт.

Також привезли пару моноблокових підсилювачів «Трешхолд», вартістю приблизно 15 тисяч доларів. А для спальні — шафу з вибіленого дуба, для одного з нових телевізорів, що їх привезуть у понеділок. Канапа з бавовняним чохлам, виготовлена на замовлення, обрамлена італійськими бронзовими та мармуровими бюстами на сучасних п'єдесталах з фарбованого дерева, прибуде у вівторок. Нова передня спинка ліжка (біло-бежева бавовна, латунні гвіздки) теж буде у вівторок. Новий постер Франка Стелли для ванної кімнати приїде в середу, разом із чорним замшевим кріслом

«Сьюперделюкс». Картину Оніки, яку я продаю, замінює інша — величезне зображення графічного еквалайзера в хромово-пастельних тонах.

Я розмовляю з хлопцями з відділу доставки «Парк-авеню Саунд Шоп» щодо телевізора у форматі HDTV, якого поки що немає у продажу, коли дзвонить один із нових чорних бездротових телефонів «Ей Ті енд Ті». Я даю хлопцям на чай і відповідаю. На тому кінці — мій адвокат, Рональд. Я слухаю його, киваю й виводжу хлопців із квартири. Тоді кажу:

— Рахунок на триста доларів, Рональде. Ми ж лише випили кави.

Довга пауза, під час якої я чую дивне хлопання з ванної кімнати. Я обережно йду туди, не випускаючи телефон з рук, і кажу Рональду:

— Але так... чекай... але я... але ж ми випили лише еспресо. Тоді дивлюсь у ванну кімнату.

На стульчаку сидить великий мокрий шур, припускаю, що звідти він і виліз. Він сидить на краєчку, обтрушується, потім обережно стрибає на підлогу. Це величезний гризун, він нетвердо пробирається по кахлях підлоги до другого виходу з ванної, на кухню. Я йду за ним аж до коробки з-під піци «Ле Мадрі», яка чомусь лежить на вчорашньому випуску «Нью-Йорк таймс» біля смітника від «Зона»; шура привабив запах, він гризе коробку, оскаженіло крутить головою, мов собака, намагається дістатись до піци з пореем, козячим сиром та трюфелями, й попискує від голоду. Я вже випив чимало «Гальціону», тож цей шур не тривожить мене так, як, певно, мав би.

Щоб спіймати його, я купую дуже велику мишоловку в крамниці на вулиці Амстердам і вирішую провести цю ніч у люксі моєї родини в готелі «Карлайл». У холодильнику в моїй квартирі з сирів є лише шматок брі, й, перш ніж піти з дому, я обережно кладу в мишоловку весь кусень (бо шур величезний), разом з в'яленими томатами та пучком кропу.

Але коли на ранок повертаюся, виявляється, що мишоловка щура не вбила, завдяки його розміру. Він просто лежить там і пищить, вимахуючи хвостом — у нього жакливий, масний, прозорий рожевий колір, він задовгий, як олівець, і вдвічі товстіший за олівець, і щоразу, як він б'є ним по підлозі з вибіленого дуба, лунає огидний ляскіт. Я беру совок для сміття (шукати його доводиться цілу довбану годину), заганяю щура в куток, звільнивши його. Я піднімаю істоту, що налякана, верещить ще голосніше, сичить на мене, показуючи гострі жовті ікла, і кидаю у коробку для капелюха з «Бергдорф Гудмен». Однак щур прогризає її, тож доводиться тримати його в раковині, накривши дошкою, на яку звалені кулінарні книги, якими я ніколи не користуюсь, і навіть тоді він мало не втікає, поки я сиджу на кухні, обдумую способи застосування щура для катування дівчат (не дивно, що в мене чимало ідей) і складаю список, куди входить розрізання грудей і викачування їхнього вмісту, разом із обмотуванням колючого дроту навколо голови, але щур до цього жодного стосунку не має.

Ще один вечір

Ми з Мак-Дермоттом маємо сьогодні вечеряти в ресторані «1500», тож десь о пів на сьому він мені телефонує, за сорок хвилин до того часу, на який ми бронювали столик (він не зміг забронювати його на іншу годину, лише на десять пошостій чи на дев'яту, коли ресторан, власне, зачинається — там подають каліфорнійську кухню, схоже, що час бронювання пов'язаний саме з цим). І хоча я саме чищу зуби ниткою, всі мої бездротові телефони лежать поряд із раковиною у ванній кімнаті, і я вже під час другого дзвінка визначаю, який саме мені потрібен. На мені чорні штани «Армані», біла сорочка «Армані», червоно-чорна краватка «Армані».

Мак-Дермотт повідомляє, що Гемлін хоче йти з нами. Я голодний. Пауза.

— То що? — питаю я, вирівнюючи краватку. — Нехай.

— То що? — зітхає Мак-Дермотт. — Гемлін не хоче у «1500».

— Чому? — я відкручую кран.

— Він був *там* вчора.

— Ну... що *ти*, Мак-Дермотте, намагаєшся *мені* сказати?

— Що ми *підемо* деінде, — каже він.

— Куди? — обережно питаю я.

— *Гемлін* пропонує «Алекс їде в табір», — каже Мак-Дермотт.

— Чекай, я прополошу рот.

Прополоскавши рот і роздивившись у дзеркалі лінію росту волосся, я випльовую «Плакс».

— Ветую. Нізашчо. Я *там* був минулого тижня.

— *Знаю*. Я теж, — каже Мак-Дермотт. — До того ж місце дешеве. То куди натомість підемо?

— А в Гемліна нема запасного варіанта? — роздратовано гарчу я.

— Емм... ні.

— Зателефонуй йому, хай придумає, — кажу я, виходячи з ванної кімнати. — Я, здається, десь загубив свій «Загат».

— Ти почекаєш чи передзвонити тобі? — питає Мак-Дермотт.

— Передзвони, йолопе.

Ми кладемо слухавки.

Минають хвилини. Знову дзвонить телефон. Я навіть не дивлюся на екран. Це знову Мак-Дермотт.

— Ну? — питаю я.

— У Гемліна нема варіантів, плюс він хоче запросити Луїса Керрузера, і тоді в мене питання — це означає, що Кортні теж буде? — питає Мак-Дермотт.

— Луїс *не* може піти, — кажу я.

— Чому?

— Просто *не може*. Чого це він хоче привести Луїса?

Пауза.

— Чекай, — каже Мак-Дермотт. — Він на другій лінії, я спитаю.

— Кого? — напад паніки. — Луїса?

— Гемліна.

Поки я чекаю, йду на кухню, до холодильника, дістаю пляшку «Пер'є». Шукаючи склянку, чую клацання.

— Слухай, — кажу, коли Мак-Дермотт повертається на лінію. — Я не хочу бачити *ані* Луїса, *ані* Кортні, тож спробуй їх відмовити. Застосуй свій шарм. Будь чарівним.

— Гемліну треба буде пообідати з клієнтом із Техаса. І... Я обриваю його.

— Стоп, Луїс тут ні до чого. Нехай Гемлін сам вигулює цього педика.

— Гемлін хоче, щоб Керрузерс прийшов, бо Гемлін має розібратися зі справою «Панасоніка», але ж Керрузерс значно більше про це знає, тому він і хоче, щоб Керрузерс теж пішов, — пояснює Мак-Дермотт.

Я намагаюся все це усвідомити.

— Якщо Луїс прийде, я його вб'ю. Богом клянусь, я вб'ю його, вб'ю, чорт забирай.

— Господи, Бейтмене, — белькоче стривожений Мак-Дермотт. — Та ти просто гуманіст. Мудрець.

— Ні. Просто... — Я збентежений і роздратований. — Просто... практичний.

— Я просто спитав, якщо Луїс прийде, чи означає це, що Кортні прийде теж? — знов цікавиться він.

— Скажи Гемліну, щоб запросив... В біса, не знаю, — я роблю паузу. — Нехай Гемлін вечеряє з техасцем наодинці... — Я знову роблю паузу, бо дещо усвідомив. — Чекай, тобто Гемлін... *нас* запрошує? Тобто заплатить за вечерю, відколи це бізнесова справа?

— Знаєш, іноді мені здається, що ти дуже розумний, Бейтмене, — каже Мак-Дермотт. — А от в інші моменти...

— Чорт, що це я верзу? — вголос роздратовано питаю я. — Ми з тобою можемо разом піти на гръбану ділову вечерю. Господи. Я нікуди не йду. Годі. Я не піду.

— Навіть якщо Луїса *не* буде? — питає він.

— Ні. Годі.

— Чому? — скиглить він. — У нас *уже є* столик у «1500».

— Мені... треба... подивитися «Шоу Косбі».

— Та *запиши* ти його, *мудило*, заради Бога!

— Стоп, — я дещо усвідомив. — Як думаєш, у Гемліна... — незручна пауза, — ...можуть бути наркотики... може, для техасця?

— А що думає Бейтмен? — питає Мак-Дермотт, клятий вилупок.

— Гм-м-м, я про це думаю. Я про це думаю.

Після паузи Мак-Дермотт монотонно говорить:

— Тік-так, тік-так. Так не годиться. *Звісно ж*, у Гемліна з собою буде.

— Бери Гемліна... переводи на конференц-дзвінок, — буркочу я, дивлячись на «Ролекс». — Але швидше, може, пощастить умовити його на «1500».

— Гарзд, — відповідає Мак-Дермотт. — Почекай.

У слухавці чотири рази клацає, і я чую голос Гемліна:

— Бейтмене, чи годяться шкарпетки з ромбами до ділового костюма?

Він намагається пожартувати, але мені не смішно. Я подумки зітхаю і нетерпляче відповідаю, заплющивши очі:

— Не зовсім, Гемліне. Вони надто спортивні. Не пасують діловому образу. Їх можна носити з повсякденними костюмами, наприклад твідовими. Що ще, Гемліне?

— Бейтмене? — і потім: — Дякую.

— Луїсу з нами *не можна*, — кажу йому я. — А тобі ми раді.

— Без питань, — каже він. — Техасця все одно не буде.

— Чому? — питаю я.

— Селюк пішов дивитися на пам'ятки і на «Сі Бі Джи Біз», чув, що це нова хвиля. У нас різні стилі життя, — пояснює Гемлін. — Тож техасець у мене буде в понеділок. Я швидко і, мушу сказати, доволі моторно перетасував свій гарячковий графік. Хворий батько. Лісова пожежа. Це причини.

— А як це відміння Луїса? — підозріло питаю я.

— Луїс сьогодні вечеряє з техасцем, бро, і це позбавляє мене проблем. Я ж зустрінусь із ним у «Сміт і Воленський» у понеділок, — Гемлін, вочевидь, задоволений собою. — Так що все просто шикарно.

— Чекай, — обережно каже Мак-Дермотт. — Тобто Кортні не буде?

— Ми вже пропустили чи зараз пропустимо наше бронювання столика в «1500», — кажу я. — До того ж, Гемліне, ти там був учора, так?

— Так, — каже він. — У них доволі пристойне карпачо. Кропивник нічого. Шербети непогані. Але давайте підемо деінде, а потім, ну, підемо шукати гожих дівок. Джентльмени?

— Звучить цікаво, — кажу я, вражений тим, що Гемліну хоч раз у житті спало на думку щось правильне. — Але що про це скаже Сінді?

— Сінді має йти на якусь благодійну штуку в «Плазі», щось...

— Це «Трамп Плаза», — кажу я байдуже, нарешті відкоркувавши пляшку «Пер'є».

— Так, «Трамп Плаза», — каже Гемлін. — Там щось про дерева біля бібліотек. Гроші на дерева чи якісь куші... — Він не певен. — Рослини? Не моя тема.

— То куди йдемо? — питає Мак-Дермотт.

— Хто скасує бронювання в «1500»? — питаю я.

— Ти, — каже Мак-Дермотт.

— Мак-Дермотте, — стогну я. — Давай краще ти.

— Стоп, — каже Гемлін. — Давайте спочатку вирішимо, куди підемо.

— Згода, — погоджується Мак-Дермотт, наш парламентарій.

— Я категорично проти всього, що не у Верхньому Вест-Сайді чи Верхньому Іст-Сайді, — кажу я.

— «Беллініз»? — пропонує Гемлін.

— Ні, там не можна палити сигари, — говоримо ми з Мак-Дермоттом одночасно.

— Тоді викреслюємо, — каже Гемлін. — «Ганданго»?

— Можливо, можливо, — буркочу я, обмірковуючи його пропозицію. — Там їсть Трамп.

— Бар «Зевс»? — питає хтось із них.

— Треба замовити столик, — відповідає інший.

— Чекайте, — кажу я. — Я думаю.

— Бейтмене... — попереджає Гемлін.

— Я обмірковую ідею, — відповідаю я.

— Бейтмене...

— Чекайте. Дайте трохи подумати.

— Я надто роздратований, щоб зараз цим займатися, — каже Мак-Дермотт.

— То чому б нам не забути про цю маячню і не відлупцювати пару япошок, — пропонує Гемлін. — А *потім* підемо шукати фігуристих дівок.

— До речі, непогана ідея, — знизую я плечима. — Вдале поєднання.

— А що ти, Бейтмене, хочеш робити? — питає Мак-Дермотт.

Я думаю, я за тисячі миль звідти.

— Я хочу...

— Так? — нетерпляче перепитують обидва.

— Я хочу... розтрошити жіноче обличчя великою важкою цеглиною.

— А *крім* цього? — ще нетерплячіше стогне Гемлін.

— Усе, гаразд, — кажу я, виринаючи зі свого забуття. — Бар «Зевс».

— Ти впевнений? Так? Бар «Зевс»? — підсумовує Гемлін, сповнений надій.

— Хлопці, мені все важче *взагалі* з цим розбиратися, — каже Мак-Дермотт. — Бар «Зевс». Остаточне рішення.

— Чекай, — каже Гемлін. — Я зателефоную, забронюю столик.

Щось клацає, ми з Мак-Дермоттом лишаємось чекати на лінії. Доволі довго панує тиша, перш ніж хтось із нас щось скаже.

— Знаєш, — нарешті говорю я, — Певно, там зараз неможливо знайти столик.

— Може, варто піти до «М. К.». Техасцю, певно, сподобалося б у «М. К.», — каже Крейг.

— Мак-Дермотте, *техасця* не буде, — зазначаю я.

— Мені все одно не можна в «М. К.», — каже він, не слухаючи мене і не пояснюючи чому.

— Я не хочу нічого про це знати.

Ми чекаємо на Гемліна ще дві хвилини.

— Чорт забирай, що він там робить? — питаю я, тоді мій телефон клацає, тож там ще один дзвінок.

Мак-Дермотт теж це чує.

— Будеш відповідати?

— Я про це думаю.

Знову клацання. Я стогну і кажу Мак-Дермотту зачекати. Це Жаннетт. У неї сумний і втомлений голос. Я не хочу повертатись на другу лінію, тож питаю, що вона робила вчора.

— Після того, як ми з тобою мали зустрітись? — питає вона.

Я вагаюся.

— Ну, так.

— Зрештою ми пішли в «Паладіум», там було зовсім порожньо. Людей навіть пускали безкоштовно, — вона зітхає. — Ми бачили чотирьох чи п'ятьох.

— Знайомих? — з надією перепитую я.

— Взагалі... в... клубі, — каже вона, виокремлюючи кожне слово.

— Мені так прикро, — зрештою кажу я. — Мені треба було... повернути відеокасети. — І додаю, реагуючи на її мовчання: — Ти ж знаєш, я *б радо* з тобою зустрівся...

— Не хочу про це чути, — зітхає Жаннетт, перебиваючи мене. — Що робиш сьогодні?

Я мовчу, намагаючись зрозуміти, що ж їй відповісти, і визнаю:

— Йду в бар «Зевс» о дев'ятій. Мак-Дермотт. Гемлін, — і додаю, вже не так сподіваючись: — Може, підеш з нами?

— Я не знаю, — зітхає вона. І питає, без жодного натяку на ніжність: — А ти цього хочеш?

— Тобі обов'язково треба бути такою патетичною? — питаю, у свою чергу, я.

Вона кладе слухавку. Я повертаюся на іншу лінію.

— Бейтмене, Бейтмене, Бейтмене, Бейтмене, — нудить Гемлін.

— Я тут. Затули свою клятву пельку.

— Продовжимо затягувати? — питає Мак-Дермотт. — Не тягніть.

— Я вирішив, що краще піду пограю в гольф, — кажу я. — Давно не грав у гольф.

— До біса гольф, Бейтмене, — каже Гемлін. — Маємо столик у «Кактусі», заброньований на дев'яту...

— *І бронювання в «1500», яке треба було скасувати, подивимось... двадцять хвилин тому, Бейтмене, — каже Мак-Дермотт.*

— Чорт, Крейгу, то *скасуй* його *зараз*, — втомлено відповідаю я.

— Господи, ненавиджу гольф, — здригається Гемлін.

— *Сам* скасовуй, — каже, сміючись, Мак-Дермотт.

— На яке ім'я бронювання? — питаю я, підвищуючи голос, мені не смішно.

Після паузи Мак-Дермотт м'яко каже:

— Керрузерс.

Ми з Гемліном регочемо.

— Серйозно? — питаю я.

— У бар «Зевс» потрапити не вдалось, — каже Гемлін, — тож буде «Кактус».

— Круто, — пригнічено кажу я. — Напевно.

— Веселіше, — пирхає Гемлін.

Телефон дзвонить знову, і, перш ніж я взагалі встигаю вирішити, знімати слухавку чи ні, Гемлін вирішує за мене.

— Хлопці, якщо ви не хочете в «Кактус»...

— Чекайте, у мене інший дзвінок, — кажу я. — Зачекайте.

Жаннетт у сльозах.

— На що ти не здатний? — схлипуючи, питає вона. — Просто скажи, на що ти *не* здатний.

— Жаннетт. Крихітко, — м'яко кажу я. — Прошу, послухай. Ми будемо в барі «Зевс» о десятій, гаразд?

— Патріку, будь ласка, — благає вона. — Усе гаразд. Я просто хочу поговорити...

— Побачимось о дев'ятій чи о десятій, коли скажеш, — кажу я. — Тепер мушу йти. Мак-Дермотт із Гемліном на іншій лінії.

— Гаразд, — Жаннетт опановує себе, сопе, відкашлюється. — Там і побачимось. Мені дуже...

Я перемикаю на іншу лінію. Там лишився тільки Мак-Дермотт.

— Де Гемлін?

— Від'єднався, — каже Мак-Дермотт. — Зустріне нас о дев'ятій.

— Чудово, — буркочу я. — Годі все влаштовано.

— Хто то був?

— Жаннетт, — кажу я.

Невеличке клання, потім знову.

— Це в тебе чи в мене? — питає Мак-Дермотт.

— В тебе, — кажу я. — Здається.

— Зачекай.

Я чекаю, нетерпляче ходжу по кухні. Мак-Дермотт знову під'єднується.

— Це Ван-Паттен, — каже він. — Я під'єдную його до конференц-дзвінка.

Клацає ще чотири рази.

— Привіт, Бейтмене! — гукає Ван-Паттен. — *Друже*.

— Містере Мангеттен, — кажу я. — Впізнаю тебе.

— Гей, як правильно носити пасок-шалік? — питає він

— Я вже двічі відповідав на це питання сьогодні, — попереджаю я.

Вони починають обговорювати, чи зможе Ван-Паттен доїхати до «Кактуса» до дев'ятої, а я перестав прислухатися до голосів у бездротовому телефоні й натомість з цікавістю спостерігаю за щуром, якого я купив (мутант з туалету теж досі в мене). Щур сидить у новій скляній клітці на кухонному столі, перегнувши те, що лишилося від з'їденого кислотою тіла через крутий лабіринт, і намагається попиту з годівниці, в яку я зранку налив отруєної води «Евіан». Це чи надто жаліслива сцена, чи недостатньо жаліслива, не можу вирішити. Черговий дзвінок відвертає мене від бездумного марення, і я кажу Ван-Паттену та Мак-Дермотту зачекати.

Спочатку я роблю паузу, тоді кажу:

— Ви подзвонили Патріку Бейтмену. Будь ласка, лишіть повідомлення після...

— Заради Бога, Патріку, подорослішай, — стогне Евелін. — Просто припини. Чому ти постійно це робиш? Ти справді думаєш, що це тобі зійде з рук?

— Що саме? — невинно перепитую я. — Самозахист?

— Те, що ти мене катуєш, — дується Евелін.

— Люба, — кажу я.

— Що? — пирхає вона.

— Ти не знаєш, що таке катування. Не знаєш, про що говориш, — кажу я їй. — Ти справді не знаєш, про що говориш.

— Я і не хочу про це говорити, — каже вона. — Годі. Скажи, що ти сьогодні ввечері робиш? — Її голос пом'якшується. — Я думала, може, повечеряємо в «ТДК» десь після дев'ятої?

— Я сьогодні їм у клубі «Гарвард», *сам*, — кажу я.

— О, не верзи дурниць, — каже Евелін. — Я знаю, що ти вечеряєш у «Кактусі» з Гемліном та Мак-Дермоттом.

— Звідки ти *це* знаєш? — питаю я, мені байдуже, що вона зловила мене на брехні. — Це все одно не «Кактус», а бар «Зевс».

— Я щойно говорила з Сінді, — каже Евелін.

— Я думав, Сінді збиралась на той рослинний чи дерев'яний... на той вечір з кущами, — кажу я.

— О, ні-ні-ні, — відповідає Евелін. — То *наступного* тижня. Хочеш сходити?

— Зачекай, — кажу я і повертаюся на лінію до Крейга та Ван-Паттена.

— Бейтмене? — питає Ван-Паттен. — Що за *фігню* ти коїш?

— Як, збіса, Сінді дізналась, що ми вечеряємо в «Кактусі»? — питаю я.

— Гемлін їй сказав? — припускає Мак-Дермотт. — Не знаю. А що?

— Бо тепер *Евелін* знає, — відповідаю я.

— І коли Вольфганг Пак відкриє ресторан у цьому клятому місті? — питає нас Ван-Паттен.

— Ван-Паттен уже почав третю упаковку «Фостерс»¹ чи ще першу п'є? — питаю я Мак-Дермотта.

¹ Світле пиво.

— Тобто ти хочеш спитати, Патріку, — заводить Мак-Дермотт, — брати нам з собою жінок чи ні? Так?

— Щось дуже швидко стає нічим, — попереджаю я. — Це все, що я хочу сказати.

— Чи запрошувати тобі Евелін? — питає Мак-Дермотт. — Це ти хочеш знати?

— Ні, *не треба* запрошувати, — наголошую я.

— Ну, я хотів взяти Елізабет, — сором'язливо (вдавано сором'язливо?) говорить Ван-Паттен.

— Ні, — кажу я. — Ніяких жінок.

— А що не так з Елізабет? — питає Ван-Паттен.

— Так? — повторює за ним Мак-Дермотт.

— Вона ідіотка. Ні, вона розумна. Не розберешся. Не запрошуй її, — кажу я.

Після паузи я чую, як Ван-Паттен каже:

— Відчуваю, що зараз почнеться щось дивне.

— Ну, якщо не Елізабет, то, може, Сільвію Джозефс? — пропонує Мак-Дермотт.

— Не, надто стара, щоб трахати її, — каже Ван-Паттен.

— Господи, — каже Мак-Дермотт. — Їй двадцять три.

— Двадцять *вісім*, — виправляю я.

— Серйозно? — питає стривожений Мак-Дермотт після паузи.

— Так, — відповідаю я. — Серйозно.

Мак-Дермотту лишається лише сказати:

— О.

— Чорт, зовсім забув, — я ляскаю себе по лобу. — Я ж запросив Жаннетт.

— Ну, цю крихітку я зовсім не проти, кхм, *запросити*, — хтиво говорить Ван-Паттен.

— Що така гарна юна киця, як Жаннетт, робить з тобою? — питає Мак-Дермотт. — Чому вона *досі* з тобою мириться, Бейтмене?

— Бо я з нею лагідний. Дуже лагідний, — буркочу я. — Треба їй подзвонити, сказати, щоб не приходила.

— Ти нічого не забув? — питає Мак-Дермотт.

— Що? — я зовсім задумався.

— Евелін, типу, досі на другій лінії?

— Чорт! — вигукую я. — Чекайте.

— Чому мене це взагалі обходить? — зітхаючи, питає себе Мак-Дермотт.

— Приводь Евелін, — гукає Ван-Паттен. — Вона теж ціпочка нівроку! Скажи, щоб була в барі «Зевс» о пів на десяту!

— Гаразд, гаразд, — кричу я, перш ніж перемикаюся.

— Мені це не подобається, Патріку, — каже Евелін.

— Зустрінемося у барі «Зевс» о пів на десяту? — пропоную я.

— Можна взяти з собою Сташа та Ванден? — з удаваною скромністю питає вона.

— А в неї є татування? — з такою ж удаваною скромністю питаю я.

— Ні, — зітхає Евелін. — Тату нема.

— Тоді геть, геть.

— Ну, Патріку, — скигнуть вона.

— Слухай, тобі взагалі пощастило, що тебе запросили, так що... — я замовкаю.

Тиша. Мені зовсім не соромно.

— Ну ж бо, давай просто там зустрінемося, — кажу я. — Вибач.

— Гаразд, — покірно каже Евелін. — О пів на десяту?

Я переходжу на іншу лінію, перебиваючи розмову Ван-Паттена та Мак-Дермотта про те, чи годиться носити синій костюм у такому ж стилі, як темно-синій блейзер.

— Алло? — перебиваю їх я. — Замовкніть. Усі уважно мене слухають?

— Так, так, так, — зітхає знуджений Ван-Паттен.

— Я телефоную Сінді, щоб вона відмовила Евелін вечеряти з *нами*, — заявляю я.

— Якого біса ти *взагалі* запрошував Евелін? — питає хтось із них.

— Ми жартували, *ідіоте*, — додає інший.

— Емм, гарне питання, — затинаючись кажу я. — Ч-чекайте.

Я набираю номер Сінді, знайшовши його у своєму записнику. Вона відповідає після того, як номер визначився.

— Привіт, Патріку, — каже вона.

— Сінді, — кажу я. — Зроби мені послугу...

— Гемлін сьогодні з вами не вечеряє, — каже Сінді. — Він намагався вам дзвонити, але у вас були зайняті всі лінії. У вас що, немає функції очікування?

— Звісно є, — кажу я. — Ти що, думаєш, що ми зовсім дикуни?

— Гемлін з вами не піде, — повторює вона рівним голосом.

— А що він робитиме натомість? — питаю я. — Буде чистити черевики?

— Він вечерятиме зі *мною*, містере Бейтмен.

— А що з твоїм, ем, вечором з кущами? — питаю я.

— Гемлін усе переплутав, — відповідає Сінді.

— Кицю, — починаю я.

— Що? — питає вона.

— Кицю, ти зустрічаєшся з мудилом, — лагідно кажу я.

— Дякую, Патріку. Це дуже мило.

— Кицю, — попереджаю я. — Ти зустрічаєшся з найбільшим на весь Нью-Йорк вилупком.

— Ти так кажеш, наче я не знаю, — позіхає Сінді.

— Кицю, ти зустрічаєшся з неадекватним, зовсім неадекватним вилупком.

— Ти знав, що у Гемліна — шість телевізорів та сім відеомагнітофонів?

— Він хоч колись займається на гребному тренажері, який я йому подарував? — мені справді цікаво.

— Стоїть без діла, — каже Сінді. — Зовсім без діла.

— Кицю, він вилупок.

— Припини називати мене кицею, — роздратовано каже вона.

— Послухай, Сінді, якби в тебе був вибір, почитати «WWD» чи... — я змовкаю, бо не певен, що саме взагалі збирався сказати. — Слухай, сьогодні є щось цікаве? Щось не надто... бурхливе?

— Чого ти хочеш, Патріку? — зітхає Сінді.

— Я хочу миру, любові, дружби, розуміння, — холодно кажу я.

— Чого-ти-хочеш? — перепитує вона.

— Чому б вам обом не піти з нами?

— У нас інші плани.

— Гемлін уже забронював той клятий столик! — ображено кричу я.

— То й скористайтесь ним.

— Так, може, ти підеш з нами? — хтиво питаю я. — Кинь того вилупка десь у «Хуаніти».

— Здається, цю вечерю я пропущу, — каже Сінді. — Вибачся за мене перед «хлопцями».

— Але ж ми йдемо в «Кактус», тобто бар «Зевс», — кажу я, дещо збентежений. — Ні, в «Кактус».

— Ви що, серйозно туди зібралися? — питає вона.

— А що?

— Серед нормальних людей більше не заведено там вечеряти, — каже Сінді.

— Але ж Гемлін забронював там довбаний столик! — вигукую я.

— То він ще й там його забронював? — здивовано питає вона.

— І давно! — кричу я.

— Слухай, — каже Сінді. — Мені час перевдягатись.

— Мене це все зовсім не тішить, — кажу я.

— Не переживай так, — каже вона й кладе слухавку.

Я повертаюсь на іншу лінію.

— Бейтмене, я знаю, що це звучить нереально, — каже Мак-Дермотт, — але вакуум насправді розширюється.

— Я не по мексиканській кухні, — виголошує Ван-Паттен.

— Чекайте, ми ж не в мексиканський заклад йдемо, так? — кажу я. — Чи я щось плутаю? Ми не в бар «Зевс»?

— Ні, телепню, — випльовує Мак-Дермотт. — Ми не змогли туди пробитись. «Кактус», «Кактус» о дев'ятій.

— Але ж я *не хочу* мексиканської кухні, — каже Ван-Паттен.

— Але ж *ти*, Ван-Паттене, бронював столик! — волає Мак-Дермотт.

— Я теж не хочу, — раптом кажу я. — Чому саме мексиканська?

— Вона не те щоб *зовсім* мексиканська, — розлючено говорить Мак-Дермотт. — Це називається нова мексикана, тапас чи щось інше з кордону. Такого типу. Чекайте, у мене ще один дзвінок.

Він клацає й лишає на лінії нас із Ван-Паттеном.

— Бейтмене, — зітхає Ван-Паттен. — Щось моя ейфорія гасне.

— Це ти про що? — я намагаюся згадати, де саме я сказав Жаннетт та Евелін з нами зустрітись.

— Давай забронюємо столик деінде, — пропонує він.

Я думаю про це, потім підозріло питаю:

— І де саме?

— «1969», — спокушає мене Ван-Паттен. — Га? «1969»?

— Я б *хотів* туди сходити, — визнаю я.

— То що будемо робити? — питає він.

Я думаю.

— Бронюй столик. Швидко.

— Гарзд. На трьох? П'ятьох? Скільки нас?

— П'ятеро чи шестеро, здається.

— Гарзд. Чекай.

Він від'єднується, і повертається Мак-Дермотт.

— Де Ван-Паттен? — питає він.

— Він... відійшов попісяти, — кажу я.

— Чому ти не хочеш у «Кактус»?

— Бо мене охопила екзистенційна паніка, — брешу я.

— *Ти* думаєш, що це гідна причина, — каже Мак-Дермотт. — А от я так не думаю.

— Алло? — долучається до нас Ван-Паттен. — Бейтмене?

— Ну? — питаю я. — Мак-Дермотт теж тут.

— Ні. Ніяк, Хозе.

— Чорт.

— Що відбувається? — питає Мак-Дермотт.

— Ну що, народе, ми хочемо маргарити? — питає Ван-Паттен. — Чи не хочемо?

— Я б від маргарити не відмовився, — відповідає Мак-Дермотт.

— Бейтмене? — питає Ван Паттен.

— Я б випив пару пляшок пива, краще *не-мексиканського*, — кажу я.

— О, чорт, — каже Мак-Дермотт. — Інший дзвінок. Зачекайте.

І він від'єднується. Якщо я не помиляюсь, зараз восьма тридцять.

Минула година. Ми досі сперечаємося. Ми скасували бронювання в «Кактусі», і, можливо, хтось замовив там столик знову. Я заплутався і скасував неіснуюче бронювання в барі «Зевс». Жаннетт уже вийшла з дому, до неї не додзвонитись, я навіть гадки не маю, до якого ресторану вона пішла, і не пам'ятаю, куди сказав приходити Евелін. Ван-Паттен, який уже випив дві склянки «Абсолюту», питає про детектива Кімболла, про що ми говорили, а я пам'ятаю тільки щось про те, як люди падають у тріщини.

— *Ти* з ним говорив? — питаю я.

— Так, так.

- І що, він сказав, сталося з Овеном?
- Він зник. Просто зник. Пуф, — каже він. Я чую, як він відчиняє холодильник. — Ніяких аварій. Нічого. У влади нема *nada*¹.
- Так, — кажу я. — Мене це вкрай збентежило.
- Ну, Овен був... не знаю, — каже Ван-Паттен.
Я чую, як він відкорковує пиво.
- Що ще ти йому сказав, Ван-Паттене? — питаю я.
- Як звичайно, — зітхає він. — Що він носив жовті й бордові краватки. Що обідав у «21». Що насправді був не арбітражером, як Тімбл думав, а займався злиттям. Звичайні речі. — Я майже чую, як він знизує плечима.
- Що ще? — питаю я.
- Давай подивимось. Що він не носив підтяжки. Люди-на з паском. Що він кинув кокаїн, любив пиво. *Ти* в курсі, Бейтмене.
- Він був ідіотом, — кажу я. — А тепер він у Лондоні.
- Господи, — буркоче Ван-Паттен. — Загальна ерудиція нині *достоту* занепадає.
- Повертається Мак-Дермотт.
- Гаразд. *Тепер* куди?
- Котра година? — питає Ван-Паттен.
- Пів на десяту, — відповідаємо ми хором.
- Стоп, а що сталося з «1969»? — питаю я Ван-Паттена.
- А до чого тут «1969»? — не розуміє Мак-Дермотт.
- Не пам'ятаю, — відповідаю я.
- Там зачинено. Бронювати не можна, — нагадує Ван-Паттен.
- То може повернутися до «1500»?
- «1500» уже *не працює*, — кричить Мак-Дермотт. — Кухня *не працює*. Ресторан *не працює*. Кінець. Мусимо йти в «Кактус».

¹ Нічого (*исп.*).

Тиша.

— Алло? Алло? Народе, ви тут? — роздратовано завиває він, втрачає контроль.

— Його носить, наче м'ячик, — каже Ван-Паттен.

Я сміюся.

— Якщо вам здається, що це смішно... — попереджає Мак-Дермотт.

— Так, і що? Що ти зробиш? — питаю я.

— Люди, я просто розумію, що у нас є шанс так і не дістатися столика до, скажімо, півночі.

— Ти певен щодо «1500»? — перепитую я. — Це якось дивно.

— Це *ідіотське* припущення! — горлає Мак-Дермотт. — Хочеш знати, чому? — Бо-вони-зачинені! Через-те-що-вони-зачинені-вони-не-приймають-замовлень! Ти-мене-розумієш?

— Не гарячкуй, дорогенький, — спокійно каже Ван-Паттен. — Підемо в «Кактус».

— Ми мали б бути там десять, ні, п'ятнадцять хвилин тому, — каже Мак-Дермотт.

— Я, здається, скасував бронювання, — кажу я і приймаю ще «Ксанакс».

— Я його поновив, — каже Мак-Дермотт.

— Ти незамінний, — кажу я монотонно.

— Я можу бути там о десятій, — говорить Мак-Дермотт.

— Якщо врахувати зупинку біля банкомата, я там буду о чверть на одинадцяту, — повільно каже Ван-Паттен, рахуючи хвилини.

— Хтось розуміє, що Жаннетт та Евелін чекають на нас у барі «Зевс», де у нас *немає* столика? Хтось про це думав? — питаю я з сумнівом.

— Але ж бар «Зевс» зачинений і до того ж ми скасували там бронювання, якого *навіть не робили*, — каже Мак-Дермотт, намагаючись зберігати спокій.

— Але я, здається, сказав Жаннетт та Евелін зустріти нас там, — кажу я і затуляю рота рукою, наляканий такою перспективою.

Після паузи Мак-Дермотт питає:

— Ти хочеш проблем? Ти спеціально їх шукаєш?

— Ще один дзвінок, — кажу я. — О Боже. Котра година?

Інший дзвінок чекає.

— Це, певно, одна з дівчат, — радісно каже Ван-Паттен.

— Чекайте, — каркаю я.

— Щастя, — каже Ван-Паттен, перш ніж я від'єднуюсь.

— Алло? — смиренно кажу я. — Ви подзвонили...

— Це я, — кричить Евелін, її майже не чути через гамір.

— О, привіт, — кажу я буденним тоном. — Що там у тебе?

— Патріку, що ти робиш вдома?

— А ти *де*? — радісно питаю я.

— Я-в-«Кактусі», — сичить Евелін.

— А що ти *там* робиш? — питаю я.

— Ти сказав, що ми там зустрінемося, ось що, — каже вона. — Я підтвердила ваше бронювання.

— Господи, вибач, — кажу я. — Я забув тобі сказати.

— Забув-сказати-мені-що?

— Сказати тобі, що ми не... — я сковтую. — Не йдемо туди.

Я заплющую очі.

— Хто, в біса, така Жаннетт? — спокійно сичить Евелін.

— То що, вам там не весело? — питаю я, ігноруючи її запитання.

— Ні-не-весело.

— Чому? — питаю я. — Ми скоро... приїдемо.

— Бо все це якось, не знаю... *неадекватно*? — верещить Евелін.

— Слухай, я зараз тобі передзвоню, — я збираюся прикинутись, що записую номер.

— Ти не зможеш, — каже Евелін низьким, напруженим голосом.

— Чому? Страйк телефоністів закінчився, — я намагаюся жартувати.

— Бо-Жаннетт-стоїть-за-мною-і-хоче-подзвонити, — каже Евелін.

Пауза, дуже довга.

— Пат-ри-ку?

— Евелін. Облиш. Я зараз виходжу. Ми скоро будемо на місці. Обіцяю.

— Господи...

Я перемикаюся на іншу лінію.

— Народе, народе, хтось облажався. Я облажався. Ви облажались, не знаю, — кажу я, страшенно панікуючи.

— Що таке? — питає хтось із них.

— Жаннетт та Евелін обидві в «Кактусі», — кажу я.

— Ого, — регоче Ван-Паттен.

— Знаєте, я цілком можу засунути свинцеву трубу дівчині в піхву, кілька разів, — кажу я Ван-Паттену та Мак-Дермотту, а потім, після паузи, яку я помилково вважаю шоком від того, що вони нарешті усвідомили всю мою жорстокість, додаю: — Але ніжно.

— Ми в курсі щодо *твоєї* труби, Бейтмене, — каже Мак-Дермотт. — Годі хизуватись.

— Це він намагається нам сказати, що у нього великий член? — питає Крейга Мак-Дермотт.

— Ну, я не впевнений, — каже Мак-Дермотт. — Ти це намагаєшся нам сказати, Бейтмене?

Я мовчу, потім відповідаю.

— Я... ну, не зовсім.

Знову дзвінок на іншій лінії.

— Гарзд, я офіційно тобі заздрю, — кепкує Мак-Дермотт. — *Тепер* куди? Господи, котра година?

— Це не має значення. У мене вже відмовив мозок.

Я так зголоднів, що їм вівсяні пластівці з коробки. Знову дзвінок.

- Може, дістанемо наркотиків.
- Подзвони Гемліну.
- Господи, та в цьому місті не можна зайти до вбиральні, щоб не вийти звідти з грамом, так що не переживайте.
- Хтось чув про нову угоду «Белл Саут»¹?
- Завтра в «Шоу Патті Вінтерс» буде Спадс Маккензі².

Дівчина

Вечір середи, ще одна дівчина, з котрою я познайомився в «М. К.» і яку я планую вбити й зафільмувати це. Вона лишається для мене безіменною і зараз сидить на дивані у вітальні моєї квартири. Напівпорожня пляшка шампанського «Кристал» стоїть на скляному столику. Я перемикаю треки, на екрані «Вурлітцера» горять цифри.

Нарешті дівчина питає:

— Що це за запах?

Я буркочу собі під ніс:

— Мертвий... шур.

І відчиняю вікна та скляні двері, що ведуть на терасу, хоча ніч прохолодна, вже середина осені, а вона вбрана легенько, однак ще одна склянка шампанського, здається, зігриває її достатньо для того, щоб спитати, чим я заробляю на життя. Я кажу їй, що вчився в Гарварді, потім почав працювати на Волл-стрит, у «Пірс та Пірс», коли випустився з бізнес-школи, а коли вона питає, що це таке, чи то жартуючи, чи то справді не розуміючи, я сковтую і, стоячи до неї спиною, знаходжу сили, щоб відповісти: «Взуттєва крамниця». Коли ми тільки прийшли до квартири, я занюхав доріжку кокаїну, яку знайшов у своїй аптечці,

¹ Телефонний оператор.

² Бультер'єр з реклами пива «Бад».

«Кристал» трохи вгамував збудження, але не сильно. Зранку «Шоу Патті Вінтерс» було про апарат, який дозволяє людям говорити з померлими. Дівчина вбрана у жакет та спідницю з шерстяної баратеї, блузку з креп-жоржету, сережки з агату та слонової кістки від «Стівен Двек», коротка жилетка з шовкового жакарду, все від... від кого? Здається, від абикого.

У спальні вона гола, змащена олією, вона смокче мій хуй, а я стою над нею, б'ю ним її по обличчю, хапаю її за волосся й називаю «довбаною сучою шльондрою», і це ще більше її заводить, вона починає недоладно смоктати член і одночасно терти свій клітор, і коли вона облизує мені яйця і питає, чи це мені подобається, я важко дихаю й відповідаю: «Так, так». У неї високі повні груди, дуже пружні, соски стирчать, і поки вона давиться моїм членом, бо я грубо трахаю її в рот, я тягнуся вниз і стискаю їх. А потім я трахаю її, сунувши ділдо їй у задній прохід і закріпивши його там ременем, і я шкрябаю її груди, доки вона не просить мене зупинитися. До того я вечеряв з Жаннетт у новому північноіталійському ресторані у Верхньому Іст-Сайді, поблизу Центрального парку, і це було добіса дорого. До того я був вбраний у костюм, пошитий Едвардом Секстоном і сумно розмірковував про дім моєї родини в Нью-порті. До того, підвізши Жаннетт додому, я зайшов до «М. К.» на благодійну вечірку, якимось пов'язану з Деном Квейлом¹, який навіть мені не подобається. У «М. К.» дівчина, котру я зараз трахаю, жорстко фліртувала зі мною нагорі, поки я чекав у черзі на більярд. «Господи», — каже вона. Я збуджено даю їй ляпаса, легенько б'ю по губах, потім цілую їх, кусаю. Її переповнюють страх, жах, збен-теження. Ремінь рветься, ділдо вислизає з її заду, поки вона намагається мене відштовхнути. Я відкочуюсь, вдаю,

¹ Американський політик, віце-президент США з 1989 до 1993 року.

що відпускаю її, а потім, поки вона збирає свій одяг, мимрить щось про те, який я «божевільний клятий вилупок», я стрибаю на неї, наче шакал, з рота буквально виходить піна. Вона плаче, вибачається, істерично схлипує, благає не робити їй боляче, вона в сльозах, тепер вже сором'язливо прикриває груди. Але навіть ці схлипування не заводять мене. Трохи веселіше стає, коли я бризкаю їй в обличчя «Мейсом», ще краще — коли б'ю її головою об стіну чотири чи п'ять разів, доки вона не втрачає свідомість. На стіні лишається маленька пляма з волоссям. Коли вона падає на підлогу, я прямую до ванної кімнати і роблю собі ще доріжку посереднього коксу, який я дістав «У Нелл» чи в барі «Ау» минулого вечора. Я чую, як дзвонить телефон, як вмикається автовідповідач. Я згинаюсь над дзеркальцем з доріжкою, не зважаючи на повідомлення, мені бай-дуже, хто це.

Трохи згодом, як можна було здогадатися, вона лежить гола на підлозі, руки й ноги прив'язані до імпровізованих стовпчиків на дошках, обважених металом. Руки ще й прибиті гвіздками, ноги розставлені якомога ширше. Під зад підкладена подушка, розкрита вульва вимазана сиром брі, трохи сиру запхано у вульву. Вона ледве отямилась, і коли бачить мене, голого, над собою, можу уявити, яким страшним жахом її наповнює те, що в мені, практично, нема нічого людського. Я розклав її перед новим телевізором «Гошиба», поставив у відеомагнітофон стару касету, тож на екрані — остання дівчина, яку я знімав. На мені костюм від «Джозеф Аббуд», краватка від «Пол Стюарт», взуття від «Джей Крю», жилетка якоїсь італійської марки, я стою на колінах поряд із тілом, їм мозок дівчини, жадібно жеру його, змашую шматки рожевого м'яса гірчицею «Грей Пупон».

— Бачиш? — питаю я дівчину, не ту, що на екрані. — Ти це бачиш? Ти дивишся? — шепочу я.

Я спробував запхати їй до рота перфоратор, але вона при тямі, й у неї достатньо сили, щоб зціпити зуби, міцно, і хоча перфоратор швидко проходить крізь них, мені це не цікаво. Тож я підводжу її голову з закривавленим ротом і змушую додивитися плівку до кінця, а поки вона дивиться на дівчину на екрані, у якої кров тече з кожного можливого отвору, сподіваюся, вона усвідомлює, що це все одно з нею сталося б. Що вона все одно опинилася б на підлозі в моїй квартирі, з прибитими до стовпів руками, з сиром та битим склом у піхві, розбитою головою, пурпуровою від крові, навіть якщо пішла б «У Нелл», або до «Індокитаю», або «Марсу», або бару «Au» замість «М. К.», навіть якщо не сіла б зі мною в таксі до Верхнього Вест-Сайду, це все одно сталося б. *Я б знайшов її.* Так влаштований світ. Я вирішую не перейматись камерою сьогодні.

Я намагаюся засунути одну з порожніх пластикових трубок з демонтованого шурячого лабіринту їй у пизду так, щоб її охоплювали статеві губи, але навіть із оливковим маслом вона не входить так, як треба. Упродовж цього часу з магнітофону грає «Найгірше, що могло статися» Френкі Валлі, і я похмуро підспівую самими губами, пхаючи трубку цій сучці в піхву. Зрештою доводиться полити вхід у піхву кислотою так, щоб плоть розійшлась перед пластиком, і доволі скоро трубка легко входить усередину.

— Сподіваюся, тобі боляче, — кажу я.

Шур б'ється об стінки скляної клітки, поки я несу її з кухні у вітальню. Він відмовився їсти те, що лишилося від іншого шура, якого я купив для розваги минулого тижня, і тепер його рештки гниють у кутку клітки (останні п'ять днів я морив його голодом). Я ставлю скляну клітку поряд із дівчиною, і, може, від запаху сиру шур починає божеволіти — спочатку бігає по колу й вищить, потім намагається перехилити немічне від голоду тіло через край клітки. Шура не треба підганяти, й зігнута плічка, яку я підготував,

лишається непотрібною. Дівчина досі при собі, а істота десь знаходить сили і без зусиль несеться вгору трубкою, поки половина її тіла зникає всередині, а потім, за хвилину (тіло щура посмикується, поки він їсть), воно вже повністю там, стирчить тільки хвіст. Я висмикую з дівчини трубку, гризун у пастці. Невдовзі хвіст теж зникає всередині. Звуки, які видає дівчина, переважно, незрозумілі.

Я вже можу сказати, що це буде типово позбавлена сенсу марна смерть, але я звик до жахів. Це чистий кошмар, але навіть так він не засмучує й не тривожить мене. Я не сумую, і щоб довести це собі самому, після хвилини чи двох спостереження за щуром усередині її живота, тримаючи дівчину притомною, так що вона трусить головою від болю, очі широко розплющені від жаху та збентеження, я беру бензопилу й за декілька секунд розпилюю її навпіл. Зубці проходять крізь шкіру, м'язи, жили, кістки так швидко, що вона лишається живою достатньо довго, щоб побачити, як я відтягаю її ноги від тіла — її справжні стегна, те, що залишилося від сплюндрованої піхви, — й піднімаю це перед собою, залите кров'ю, наче трофей. Її очі ще хвилину лишаються розплющеними, вони розфокусовані, повні відчаю, потім вона заплющує їх, а я, поки вона ще жива, просто так всаджую ніж їй у перенісся, відрізаю плоть із чола, а потім відрубую кістку підборіддя. У неї лишилась лише половина рота, і я трахаю її туди один раз, двічі, тричі. Мені байдуже, чи дихає вона, чи ні, я пальцями видавлюю їй очі. З'являється щур, головою вперед — він якось розвернувся всередині дівчини. Він залитий пурпуровою кров'ю, я бачу, що пила відрізала йому десь з половину хвоста, і я згодовую йому рештки брі, доки не відчуваю, що мушу затоптати його до смерті, що й роблю. Пізніше стегно й ліва щелепа дівчини лежать у духовці, запікаються, а жмутки лобкового волосся — у кришталевій попільничці «Стюбен», і коли я підпалюю їх, вони дуже швидко згорають.

Ще один новий ресторан

Протягом певного обмеженого часу я цілком здатен бути веселим і комунікабельним, тож приймаю запрошення Евелін у перший тиждень листопада повечеряти з нею в «Люку», новому супершикарному китайському ресторані, який, як не дивно, подає ще й креольську кухню. У нас хороший столик (заброньований на ім'я Вінтергрін¹ — проста й вишукана перемога), я почуваюся спокійним та приземленим, навіть коли Евелін сидить навпроти мене і белькоче про величезне яйце Фаберже, яке начебто саме собою котилося навколо фойє готелю «П'єр», чи щось таке. Минулого тижня в «Роялтоні» відбулась офісна гелловінська вечірка, я був у костюмі серійного вбивці з табличкою «СЕРІЙНИЙ УБИВЦЯ» на спині (вона виявилася легшою, ніж дошка з написом «УБИВЦЯ ПЕРФОРАТОРОМ», яку я зробив трохи раніше), а під цими словами кров'ю написано «Так, це я», і костюм теж весь у крові, частково штучній, частково справжній. В одній руці у мене був жмуток волосся Вікторії Белл, а поряд з бутоньєркою (маленька біла троянда) — виварена кістка пальця. Костюм був дуже витончений, однак Крейт Мак-Дермотт усе одно обійшов мене й посів перше місце в конкурсі. Він одягнувся Айвенгом Боескі², і, як на мене, це нечесно, бо чимало людей думали, що я минулого року був у костюмі Майкла Мілкена³. «Шоу Патті Вінтерс» вранці було про дітей домашніх абортів.

Перші п'ять хвилин вечері проходять добре, тоді приносять замовлені напої, і я інстинктивно тягнуся до свого,

¹ Вічнозелений.

² Біржовий маклер, передусім відомий участю в скандалі на Волл-стрит з використанням інсайдерської інформації в середині 80-х років ХХ сторіччя.

³ Фінансист, у 1990 році засуджений на 10 років за махінації на ринку облігацій.

але відчуваю, що зіщулююсь щоразу, як Евелін розтуляє рот. Я помічаю, що сьогодні тут вечереє Сол Стейнберг¹, але вирішую не казати про це Евелін.

— Може, тост? — пропоную я.

— О, за що? — без цікавості бурмоче Евелін, вигинає шию, роздивляється дуже білу, погано освітлену залу.

— За свободу? — втомлено питаю я.

Але ж вона не слухає, бо до нашого столика підходить якийсь англієць у шерстяному костюмі в «гусячі лапки» на три гудзики, шерстяній картатій жилетці, бавовняній сорочці з косим комірцем, замшевих черевиках та шовковій краватці, все від «Гарріка Андерсона» — якось після того, як ми з Евелін посварились у барі «Ау», вона показала на нього й сказала, що він «шикарний», а я назвав його «карликом», і тепер він відверто фліртує з нею, і мене бісить те, що вона може відчувати, що я ревную, але зрештою я сміюсь останнім, коли він питає, чи вона досі працює «в тій галереї на Першій авеню», і Евелін, явно зла, з витягнутим обличчям каже «ні», виправляє його, і після кількох незграбних фраз він іде. Вона шморгає носом, розгортає своє меню й одразу заводить про щось інше, не дивлячись на мене.

— Що це за дивні футболки, які я постійно бачу? — питає вона. — По всьому місту? Ти бачив? «Нуга це смерть»? У людей масові проблеми з харчуванням? Я щось пропустила? Про що ми говорили?

— Ні, ти помиляєшся. Там «Наука це смерть», — зітхаю я, заплющуючи очі. — Боже, Евелін, тільки ти могла переплутати це з солодощами.

Я жодної гадки не маю, що я верзу, але я киваю, махаю рукою комусь у барі — там літній чоловік, його обличчя в тіні, здається, я з ним знайомий, я не впевнений, але він

¹ Відомий художник-карикурист, співпрацював із провідними ілюстрованими журналами.

піднімає свій келих шампанського і посміхається до мене, це полегшення.

— Хто це? — питає мене Евелін.

— Мій приятель, — кажу я.

— Я його не впізнаю, — каже вона. — «Пірс та Пірс»?

— Облиш, — зітхаю я.

— *Хто* це, Патріку? — питає Евелін.

Її більше цікавить те, що я ухилиюся, а не його ім'я.

— А що? — питаю я у відповідь.

— Хто це? — знову питає вона. — Скажи мені.

— Мій приятель, — шкірю я зуби.

— Хто, Патріку? — Евелін дивиться скоса. — Він був на моїй різдвяній вечірці?

— Ні, не був, — кажу я, постукуючи по столу.

— Це не... Майкл Джей Фокс? — питає вона, досі дивлячись скоса. — Той актор?

— Навряд чи, — кажу я. Мені набридло. — Заради Бога, його звати Джордж Левантер і — ні, він не знімався в «Темниці мого успіху».

— О, як цікаво, — Евелін уже повернулася до меню. — То про що ми розмовляли?

Я намагаюся згадати.

— Про кондиціонери? Чи якийсь конкретний кондиціонер? — зітхаю я. — Не знаю. Ти балакала з тим карликом.

— Єн не карлик, Патріку, — каже Евелін.

— Він незвичайно *низький*, Евелін, — суперечу їй я. — Ти впевнена, що *його* не було на твоїй вечірці? — і додаю, тише: — Серед тих, хто розносив закуски?

— Ти не будеш називати Єна карликом, — відповідає вона й розгладжує серветку на колінах. — Я цього не терпітиму.

Вона практично шепоче, не дивлячись на мене, і я не можу не пирхнути.

— Це не смішно, Патріку, — каже Евелін.

— Ти сама обірвала розмову, — зазначаю я.

— Ти думав, що мені це сподобається? — гірко каже вона.

— Слухай, люба, я просто намагаюся зробити цю зустріч якомога приємнішою, тож, будь ласка, не псуй її.

— Просто припини, — каже Евелін, не звертаючи на мене уваги. — О, дивись, це ж Роберт Фаррелл.

Помахавши йому рукою, вона крадькома показує його мені, і звісно ж, Боб Фаррелл, котрого всі люблять, сидить за столиком біля вікна в північній частині зали, і це мене потай бісить.

— Він чудово виглядає, — довірливо каже мені Евелін, лише тому, що помітила, як я поглядом оцінюю двадцятирічну фігуристу дівчину, котра сидить поряд із ним, і грайливо додає, щоб переконатись, що я її почув: — Сподіваюся, ти не ревнуєш.

— Він привабливий, — визнаю я. — Виглядає по-дурному, але привабливий.

— Не кажи нісенітниць, він дуже красивий, — каже Евелін і пропонує: — Чому б тобі не зробити таку ж зачіску?

До цього зауваження я був автоматом, ледь приділяючи Евелін увагу, але тепер я бентежусь і питаю:

— Що не так з моєю зачіскою? — За кілька секунд моя лють зростає вчетверо. — Що, в біса, не так з моєю зачіскою?!

Я легенько торкаюся волосся.

— Нічого, — каже вона, помітивши, як я засмутився. — Це просто припушення.

Евелін бачить, в якому я жахливому стані, і додає:

— Твоя зачіска виглядає... просто чудово, — і намагається всміхнутись, але виглядає стурбовано.

Ковток (півпорції) «Джей енд Бі» заспокоює мене настільки, що я можу сказати, дивлячись на Фаррелла:

— Насправді мене лякає його черевце.

Евелін теж його роздивляється.

— Та нема в нього черевця.

— Це точно черевце, — кажу я. — Придивись.

— Він просто так сидить, — розлючено каже вона. — Ти просто...

— Це *черевце*, Евелін, — наполягаю я.

— Ти божевільний, — відмахується від мене Евелін. — Несповна розуму.

— Евелін, йому *ледве* тридцять років.

— То й що? Не всі люблять тягати штанги так, як ти, — роздратовано каже вона, повернувшись до меню.

— Я не «тягаю штанги», — зітхаю я.

— О, то піди і дай йому в пику, бандите, — обриває мене вона. — Мені байдуже.

— Не спокушай мене, — попереджаю я і бурчочу, знов дивлячись на Фаррелла: — Оце так покидьок.

— Боже, Патріку. Ти не маєш права бути таким розлюченим, — сердито каже Евелін, досі дивлячись у меню. — Твоя ворожість росте на рівному місці. З тобою справді щось не так.

— Подивись на його костюм, — кажу я, нездатний опанувати себе. — Поглянь, що він носить.

— То й *що*, Патріку? — вона перегортає сторінку, бачить, що та порожня, і повертається до попередньої.

— Йому не спадало на думку, що такий костюм може спричинити *зневагу*? — питаю я.

— Патріку, ти поводишся як ненормальний, — каже Евелін, хитаючи головою.

Зараз вона проглядає винну карту.

— Чорт забирай, Евелін. Що означає «*поводишся*»? — питаю я. — Я, в біса, такий і є.

— І треба так войовниче до цього ставитися? — питає вона.

— Не знаю, — знизую я плечима.

— Байдуже. Я збиралась тобі розповісти, що сталося з Меланією та Тейлором і... — вона щось помічає і, зітхнувши, додає: — Припини дивитися на мої груди, Патріку. Дивись на *мене*, не на мої груди. Так, тож Тейлор Грассгрін

та Меланія були... Ти знаєш Меланію, вона вчилась у Світ Браєр. Її батько володіє всіма тими банками в Далласі? А Тейлор вчився в Корнеллі. Тож вони мали зустрітись у клубі «Корнелл» і забронювали столик у «Мондріан» на сьому, і на ньому був... — Вона зупиняється, обдумує. — Ні. «Ле Синь». Вони збирались у «Ле Синь», і Тейлор... — Вона знов зупиняється. — Боже, то *таки* був «Мондріан», «Мондріан» на сьому, і він був у костюмі «П'єро Дімітрі». Меланія ходила за покупками. Гадаю, у «Бергдорфз», хоч я й не впевнена, але... о так, то був *саме* «Бергдорфз», бо вона вдягла на роботу той шалик наступного дня, тож вона пропускала свої заняття з аеробіки два дні поспіль, і вони були...

— Офіціанте? — кличу я когось, хто проходить повз наш столик. — Ще випити? Ще «Джей енд Бі»?

Я показую на склянку, на жаль, це було більше схоже на питання, а не на команду.

— Ти не хочеш дізнатися, що сталося? — питає незадоволено Евелін.

— Я аж подих затамував, — зітхаю я, мені абсолютно не цікаво. — Не дочекаюсь.

— Тож сталася страшенно цікава річ, — заводить вона.

«Я просто всотую все те, що ти кажеш», — думаю я. Я помічаю, що їй бракує чуттєвості, і це вперше мене тривожить. Раніше саме це приваблювало мене в Евелін. Тепер брак чуттєвості засмучує мене, здається зловісним, заповнює мене невимовним жахом. На останньому сеансі (вчора) психіатр, до котрого я ходжу останні два місяці, спитав: «Яким методом контрацепції ви з Евелін користуєтесь?» — і, перш ніж відповісти, я зітхнув, дивлячися на хмарочос з вікна, потім на картину над скляним низьким столиком «Турчин», величезне зображення графічного еквалайзера, але не Оніки, а іншого художника. «Її роботою». Коли він спитав про її вподобання в сексі, я дуже серйозно відповів йому: «Відчуження за борги». Я невиразно усвідомлюю, що

якби в ресторані не було людей, я взяв би нефритові палички, що стоять на столі, глибоко увігнав їх Евелін в очі й розламав навпіл. Я киваю, вдаю, що слухаю, але мене вже відпустило і я не чіпаю палички. Натомість замовляю пляшку «Шассань Монтраше».

— Правда ж, потішно? — питає Евелін.

Я сміюся разом з нею, звуки, що вилітають у мене з рота, обтяжені презирством, і я визнаю:

— Просто нестримно.

Я кажу це тупо, невчасно. Мій погляд ковзає по жінках біля бару. Чи є там хтось, кого хотілося б трахнути? Можливо. Довгонога підкачана дівчина, що потягує кір¹ на крайньому стільці? Можливо. Евелін б'ється в конвульсіях вибору між *salade* з родзинками та бамією, та салатом з тертим буряком, лісовим горіхом, молодою зеленню та цикорієм, а я раптом відчуваю себе так, наче мене накачали «Клонопіном», це ліки від конвульсій, але краще від цього мені не стало.

— Боже, двадцять доларів за довбаний яєчний рулет? — буркочу я, вивчаючи меню.

— Це заварний крем му-шу, ледь підсмажений, — каже Евелін.

— Це довбаний яєчний рулет, — протестую я.

Евелін на це відповідає:

— Ти *такий* вишуканий, Патріку.

— Ні, — знизую я плечима. — Я просто практичний.

— Мені страшенно кортить білуги, — каже вона. — Га, любий?

— Ні, — кажу я.

— Чому ні? — закопилює губки Евелін.

— Бо я не хочу нічого з бляшанки чи з Ірану, — зітхаю я.

Вона гордовито пирхає і повертається до меню. Я чую, як вона каже:

¹ Коктейль із білого сухого вина й бальзаму з чорної смородини.

— Джамбалайя¹ му-фу тут першокласна.

Минають хвилини. Ми замовляємо. Нам приносять їжу. Тарілки, як завжди, масивні, з білої порцеляни; на середині лежать два шматочки підкопченого сашімі з жовтохвоста з імбирем, в оточенні крихітних крапочок васабі, які колом обрамляє крихітна порція водоростей хідзікі, а зверху тарілки лежить одна самотня крихітна криветка; ще одна, навіть менша за першу, згорнулася знизу, і це мене бентежить, бо я думав, що це передусім — китайський ресторан. Я довго витріщаюся на тарілку, а коли прошу принести води, наш офіціант натомість приносить перечницю і вештається біля столика, кожні п'ять хвилин питаючи: «Може, трохи перцю?» чи «Ще перцю?» І щойно він відходить до іншого столика, за яким люди, як я краєм ока бачу, заслонили тарілки руками, я кличу метрдотеля і прошу його:

— Скажіть, будь ласка, офіціанту з перечницею не нависати над нашим столиком. Ми не хочемо перцю. Ми не замовляли нічого такого, у що *потрібен* перець. Ніякого *перцю*. Нехай йде геть.

— Звісно. Я перепрошую, — сумирно вклоняється метрдотель.

Присоромлена Евелін питає:

— Хіба така *ввічливість* тут необхідна?

Я кладу виделку й заплющую очі.

— Чому ти постійно мене виводиш?

Евелін вдихає.

— Давай просто поговоримо. Без допитів. Гарзд?

— Про що? — гарчу я.

— Слухай, — каже Евелін. — Молоді республіканці влаштовують вечірку в «Пла... — вона зупиняється так, наче щось згадала, і продовжує: — У «Трампл Плаза», наступного четверга.

¹ Креольська страва на основі рису.

Я хочу сказати їй, що не зможу, сподіваючись, що вона має інші плани, хоча два тижні тому, п'ятий і обдובаний, чи то в «Мортімер», чи в барі «Аи» я сам туди її *запросив*, заради Бога...

— То ми підемо?

Після паузи я похмуро кажу:

— Напевно.

На десерт я організував дещо цікаве. Сьогодні вранці за сніданком у клубі «21» з Крейгом Мак-Дермоттом, Алексом Бакстером та Чарльзом Кеннеді я вкрав із чоловічої вбиральні твердий блок дезинфекції з пісуару, поки наглядача не було. Вдома я поклав його дешевим шоколадним сиропом, заморозив, поклав у порожню коробку від цукерок «Годіва», перев'язав шовковою стрічкою, а тепер, в «Люку», коли я вийшов начебто до вбиральні, натомість йду на кухню, доставши цей пакунок із кишені пальта. Я прошу офіціанта віднести це за наш столик «у коробці» й сказати леді, яка там сидить, що містер Бейтмен замовив це задалегідь, спеціально для неї. Я навіть кажу йому покласти туди квітку і даю п'ятдесят баксів. Коли спливає достатньо часу і наші тарілки вже прибрані, він виносить подарунок, і я вражений тим, як він це обставив — навіть наклав тацю срібною кришкою, і Евелін аж воркує від задоволення, коли він піднімає її, кажучи: «Вау-ря!» Вона тягнеться до ложки, яку він поклав поряд із її склянкою для води (я переконався, що вона порожня), і, розвертаючись до мене, каже:

— Патріку, це *так* мило.

А я киваю офіціанту, з посмішкою, і відпускаю його, коли він намагається покласти ложку біля мене.

— А ти не будеш? — занепокоєно питає Евелін. Вона нетерпляче схилилася над освіжувачем у шоколаді. — *Обожнюю* «Годіву».

— Я не голодний, — кажу я. — Вечері мені... вистачило.

Вона нахиляється, нюхає шоколадний овал і, відчувши якийсь запах (певно, речовини для дезинфекції), знову питає, тепер уже стривожено:

— Ти... впевнений?

— Так, люба, — кажу я. — Я хочу, щоб ти це з'їла. Там небагато.

Евелін бере першу ложку, ретельно пережовує, на обличчі одразу ж з'являється огида, однак вона ковтає, здригається, кривиться, але намагається посміхатись, обережно беручи ще одну ложку.

— Як воно? — питаю я і підбиваю її: — Їж. Тістечко ж не отруєне.

Її обличчя, спотворене відразую, блідне ще сильніше, немовби вона давиться.

— Що? — питаю я, шкірячись. — Що таке?

— Воно таке... — Обличчя Евелін перетворилось на маску агонії, вона здригається, кашляє. — ...м'ятне.

Але все одно вона намагається посміхатися, що зараз стає неможливим. Вона тягнеться до моєї склянки з водою, випиває одним ковтком, відчайдушно прагнучи позбутися присмаку. Потім, помітивши, який я стривожений, знову намагається посміхнутися, тепер — наче вибачаючись.

— Просто... — Вона знову здригається. — Воно просто таке... *м'ятне*.

Як на мене, Евелін схожа на велику чорну мураку (мураку у вбранні від «Крістіан Лакруа»), яка їсть тістечко з пісуару, і я мало не починаю реготати, але ж я не хочу її збивати, не хочу, щоб вона почала сумніватись, чи додати їй це тістечко. Але вона не може більше, тож, з'ївши лише дві ложечки, відсуває цю кляту тарілку, прикидаючись, що наїлась, і тоді мене охоплює дивне відчуття. Хоча я й милувався тим, як вона їсть цю штуку, мене це чомусь, водночас, засмутило. І раптом я зрозумів, що байдуже, скільки задоволення я отримав, споглядаючи, як Евелін їсть щось,

на що мочився і я, і незліченна кількість інших, ця неприємність сталася з нею за *мої* рахунок — це антиоргазм, марна компенсація за три години, згаяні з нею. Я стискаю щелепу, розслабляю, стискаю, розслабляю мимоволі. Десь грає музика, але я її не чую. Евелін хрипко просить офіціанта принести їй освіжаючих льодяників із корейської крамнички по сусідству.

Потім дуже просто вечеря доходить до критичної точки, під час якої Евелін каже:

— Я хочу твердих зобов'язань.

Вечір і так вкрай зіпсовано, тож ця ремарка нічого не псує, не застає мене зненацька, але на мене тисне непрактичність цієї ситуації, я відсуваю свою склянку з водою до Евелін і прошу офіціанта забрати недоїдене пісуарне тістечко. Моя витримка зникає разом із десертом, що повільно тане. Вперше я помічаю, що останні два роки вона дивиться на мене не з обожнюванням, а з чимось, схожим на жадобу. Хтось нарешті приносить їй склянку для води та пляшку «Евіан», і щось я не чув, щоб вона її замовляла.

— Евелін, я думаю, що... — Я починаю говорити, затиноюся, починаю знову: — Що ми втратили зв'язок.

— Чому? Що не так? — вона махає рукою парі, здається, це Лоренс Монтгомері та Джина Вебстер, і Джина (?) на іншому кінці кімнати підводить прикрашену браслетом руку.

Евелін схвально киває.

— Моя... моя *потреба* вдаватись до... вбивчої поведінки у великих масштабах не може бути, емм, виправлена, — кажу я їй, зважуючи кожне слово. — Але я... не маю іншого способу виразити свої заблоковані... потреби.

Дивно, скільки емоцій спричиняє в мене це зізнання, як воно виснажує — моя голова стає легкою. Як звичайно, Евелін не розуміє саму суть того, що я кажу, і я дивуюсь — як довго триватимуть мої спроби нарешті її позбутися.

— Нам треба поговорити, — тихо кажу я.

Евелін відсуває порожню склянку і дивиться на мене.

— Патріку, — говорить вона. — Якщо ти знову почнеш казати, що мені треба збільшити груди, то я йду.

Я обдумую те, що вона сказала.

— Усе скінчено, Евелін. Це кінець.

— Який образливий, — каже вона, підкликаючи офіціанта, щоб той приніс ще води.

— Я серйозно, — тихо кажу я. — Це довбаний кінець. Нам. Це не жарт.

Евелін дивиться на мене, і я думаю, що може хоч *хтось* насправді розуміє те, що я намагаюся сказати, але вона каже:

— Давай не зачіпати цю тему, гаразд? Вибач, що я почала. Так що, ми п'ємо каву? — і знову зве офіціанта.

— Мені еспreso без кофеїну, — каже Евелін. — Патріку?

— Портвейн, — зітхаю я. — Будь-який.

— Може, хочете подивитися... — заводить офіціант.

— Просто найдорожчий портвейн, — перебиваю я його. —

І так, ще сухе пиво.

— Нічого собі, — буркоче Евелін, коли офіціант йде.

— Ти досі ходиш до свого психіка? — питаю я.

— Патріку, — загрозово каже вона. — До *кого*?

— Вибач, — зітхаю я. — До свого *лікаря*.

— Ні. — Евелін відкриває сумочку, щось шукає.

— Чому ні? — стурбовано питаю я.

— Я тобі вже казала чому, — відрубую вона.

— Але я не пам'ятаю, — кажу я, передражняючи її.

— Наприкінці сеансу він спитав мене, чи можу я провести його та трьох його друзів «У Нелл». — Евелін дивиться на себе у дзеркальце, поправляє помаду. — А чого ти питаєш?

— Бо вважаю, що тобі варто до когось походити, — нерішуче, але щиро веду я. — Я думаю, що ти емоційно нестабільна.

— У тебе у квартирі висить постер Олівера Норта¹, і ти називаєш мене нестабільною? — питає вона, шукаючи в сумочці ще щось.

— Ні. Ти така, Евелін, — кажу я.

— Перебільшення. Ти перебільшуєш, — відповідає вона, копірсається в сумочці, не дивиться на мене.

Я зітхаю, але все одно серйозно починаю:

— Я не буду нав'язувати свою думку, але...

— Це так незвично для тебе, Патріку, — каже Евелін.

— Евелін. Це мусить припинитися, — зітхаю я, говорячи зі своєю серветкою. — Мені двадцять сім. Я не хочу, щоб мене обтяжували якісь зобов'язання.

— Любий? — питає вона.

— Не називай мене так, — різко обриваю її я.

— Як? Любий? — перепитує Евелін.

— Так, — знову різко кажу я.

— А як ти хочеш, щоб я тебе називала? — сердито питає вона. — Директором? — І ледь приховує смішок.

— О, Боже.

— Ні, Патріку, серйозно. Як мені тебе називати?

«Королем, — думаю я. — Королем, Евелін. Я хочу, щоб ти звала мене королем». Але вголос я цього не кажу.

— Евелін. Я взагалі не хочу, щоб ти мене якось називала. Думаю, нам не варто більше бачитись.

— Але твої друзі — мої друзі. Мої друзі — твої. Не думаю, що так вийде, — каже Евелін і додає, дивлячись кудись над моїм ротом: — У тебе щось на верхній губі. Візьми серветку.

Я роздратовано знімаю крихту.

¹ Колишній офіцер морської піхоти, звільнений з Ради національної безпеки США, коли стало відомо, що він нелегально продавав американську зброю Ірану, в обмін на що проіранські сили Лівану звільняли американських заручників. У травні 1989 р. суд визнав його невинуватим.

— Слухай, я знаю, що твої друзі — мої друзі, і навпаки, я про це вже думав. — Після паузи, глибоко вдихнувши, я кажу: — Можеш їх забирати.

Нарешті Евелін дивиться на мене, ошелешена, і тихо каже:

— То ти це серйозно, так?

— Так, — відповідаю я. — Серйозно.

— Але... що буде з нами? Що з нашим минулим? — тупо питає вона.

— Минуле — нереальне, це просто сон, — кажу я. — Не говори про минуле.

Евелін з підозрою звужує очі.

— Ти щось маєш проти мене, Патріку? — І майже одразу твердість її обличчя змінюється очікуванням, може, навіть надією.

— Евелін, — зітхаю я. — Вибач. Ти просто... не настільки важлива... для мене.

Вона одразу ж питає:

— А хто важливий? Хто для тебе *важливий*, Патріку? Кого ти *хочеш*? — І після сердитої мовчанки питає: — Шер¹?

— Шер? — збентежено перепитую я. — *Шер*? Про що ти говориш? Гаразд, забудь. Я хочу все скінчити. Мені потрібен регулярний секс. Мені треба розв'язатися.

За пару секунд Евелін просто божеволіє, їй ледве вдається стримувати істеріку, що хвилями прокочується по її тілу. Мене це радує не так сильно, як я очікував.

— Але ж що з нашим минулим? Нашим *минулим*? — знову марно питає вона.

— Не *згадуй* про це, — кажу я їй, нахилиючись вперед.

— Чому *ні*?

— Бо у нас його насправді не було, — кажу я, намагаючись не підвищувати голос.

¹ Відома поп-співачка вірменського походження, зробила чимало пластичних операцій.

Евелін опановує себе і, не дивлячись на мене, знову відкриває сумочку, буркоче:

— Патологічна. Це патологічна поведінка.

— І що *це* означає? — ображено питаю я.

— Це мерзенно і патологічно. — Вона знаходить коробочку для пігулок від «Лора Ешлі» й розкриває її.

— Що *саме* патологічно? — питаю я, намагаючись усміхнутися.

— Облиш. — Евелін ковтає якусь пігулку, я її не впізнаю, і запиває мою водою.

— Я патологічний? *Ти* кажеш *мені*, що я патологічний? — питаю я.

— Ми по-різному дивимося на світ, Патріку. — Евелін шморгає носом.

— І слава Богу, — зі злістю кажу я.

— Ти нелюдяний, — каже вона, здається, намагаючись не плакати.

— Я... — Я затинаюся, намагаюсь захистити себе. — Я в контактi з... людяністю.

— Ні, ні, ні, — хитає вона головою.

— Я знаю, що іноді поводжусь... божевільно, — кажу я непевно.

Евелін раптом відчайдушно хапає мою руку через весь стіл, притягає до себе.

— Що ти хочеш, щоб я зробила? Чого ти хочеш?

— Евелін, — гарчу я, забираючи руку, шокований тим, що нарешті пробився до неї.

Евелін плаче.

— Патріку, що мені зробити? Скажи. Будь ласка, — благає вона.

— Ти маєш... Господи, не знаю я. Носити еротичну білизну? — припускаю я. — Боже, Евелін. Я не знаю. Нічого. Ти тут нічого не зробиш.

— Прошу, скажи, що я можу зробити? — тихо схлипує вона.

— Не так часто посміхатись? Краще розумітися на машинах? Не так часто повторювати моє ім'я? Ти щось таке хочеш почути? — питаю я. — Це нічого не змінить. Ти навіть пиво не п'єш, — буркочу я.

— Але ж ти теж не п'єш пиво.

— Це не має значення. До того ж я щойно саме його і замовив. Ось так.

— О, Патріку.

— Якщо хочеш щось для мене зробити, можеш припинити цю сцену, — кажу я, ніяково озираючись.

— Офіціанте? — питає Евелін, щойно він приносить нам еспресо без кофеїну, портвейн та сухе пиво. — Я буду... я буду... що? — Вона дивиться на мене зі страхом та панікою, розгублена. — «Корона»? Ти її п'єш, Патріку? «Корону»?

— Господи. Припини. Вибачте її, — кажу я офіціанту і, щойно він йде додаю: — Так. «Корону». Але ми в клятому китайсько-каджунському бістро...

— Боже, Патріку, — схлипує Евелін й сякається в носову хустинку, яку я їй кинув. — Ти такий мерзенний. Ти... жорстокий.

— Ні, я... — я знову затинаюсь.

— Ти... не... — Вона змовкає, витирає обличчя, нездатна закінчити фразу.

— Я не що? — питаю я, мені цікаво.

— Ти не... — вона хлюпає носом, опускає очі, її плечі здригаються. — Не здоровий. Ти... — вона задихається. — Ти незрозумілий.

— Зрозумілий, — сердито кажу я, захищаючись. — Дуже навіть зрозумілий.

— Ти кровопивця, — схлипує Евелін.

— О ні, — кажу я, дивлячись на неї. — Це ти кровопивця.

— Боже, — стогне вона, люди за сусіднім столиком дивляться на нас, потім відвертаються. — Просто не віряться.

— Я йду, — м'яко кажу я. — Я оцінив цю ситуацію, і я йду звідси.

— Не треба, — Евелін намагається схопити мене за руку. — Не йди.

— Я йду, Евелін.

— Куди ти йдеш? — раптом вона рішуче опановує себе. Вона ніяк не може дозволити сльозам, яких, як я помітив, зовсім небагато, зіпсувати свій макіяж. — Скажи, Патріку, куди ти йдеш?

Я кладу сигару на стіл. Вона надто засмучена, щоб це прокоментувати.

— Просто йду, — відповідаю я.

— Але *куди*? — питає Евелін, сльози в очах. — Куди ти йдеш?

Схоже, що всі люди в ресторані, які можуть нас чути, відвертаються в інший бік.

— Куди ти йдеш? — знову питає Евелін.

Я не відповідаю, я загубився у своїх думках, я думаю про інше: ордери, біржові пропозиції, право на одержання акцій працівниками компанії, придбання підприємства в кредит із заставою майна, фінансування, рефінансування, боргові зобов'язання, зміну юридичного статусу, передачу повноважень, форму 8-K, форму 10-Q, нульовий прибуток, оплату натурою, ВНП, МВФ, модні гаджети, мільярдерів, Кенкічі Накаджиму¹, безкінечність, Безкінечність, яка максимальна швидкість розкішного авто, виведення з кризи, втратні облігації, чи не відмінити мені підписку на журнал «Економіст», Святвечір, коли мені було чотирнадцять років і я згвалтував одну з покоївок, інклюзивність, задрість щодо життя інших, чи можна вижити, якщо в тебе тріснув череп, очікування в аеропортах, придушений крик, кредитні картки і чужий паспорт, і коробку сірників з «Ля Коте

¹ Японський мільярдер.

Баск», забризкану кров'ю, поверхню, поверхню, поверхню, Роллс — це Роллс, це Роллс. Для Евелін наші стосунки — жовто-блакитні, однак для мене це сіре місце, переважно, затемнене, розбомблене, плівка з цього фільму в моїй голові — безкінечні кадри з камінням, мова, якою там розмовляють, — вкрай іноземна, звук накладається на нові зображення: кров, що ллється з банкоматів, жінки, які народжують через анальний отвір, зародки, заморожені чи збовтані (як це?), ядерні боєголовки, мільярди доларів, повне знищення світу, когось б'ють, хтось інший вмирає, ще хтось — без крові, найчастіше — від пострілу з рушниці, замовні вбивства, коми, життя, розігране як ситком, порожня сторінка, що перетворюється на мильну оперу. Це ізолятор, який потрібен тільки для того, щоб відкрити мою серйозно обмежену здатність відчувати. Я у його центрі, я поза часом, і ніхто не питає мене про те, хто я такий. Я раптом уявляю скелет Евелін, покручений, він розсипається, і це наповнює мене радістю. Мені знадобилося чимало часу, щоб відповісти на її питання (*Куди ти йдеш?*), але тепер, ковтнувши портвейну, потім пива, я підводжуся і кажу їй, одночасно думаючи: «Якби я й справді був машиною, що б це змінило?»

— До Лівії. — І після довгої паузи: — До Паго-Паго. Я хотів сказати — Паго-Паго, — і ще додаю: — Через твою істеріку я не платитиму за вечерю.

Спроби приготувати й з'їсти дівчину

Світанок. Нині листопад. Я не можу спати, кручусь на своєму футоні, досі в костюмі, таке враження, що хтось запалив вогонь у мене в голові, це постійний пекучий біль, від якого розплющуються очі й відчуваєшся безпорадним. Ані наркотики, ні їжа, ні алкоголь не можуть втамувати цей жадібний біль; всі мої м'язи залякли, всі мої нерви горять,

я горю. Я щогодини п'ю «Сомінекс», бо «Далмейн»¹ у мене скінчився, але це не допомагає, і скоро навіть коробка «Сомінексу» спорожніла. У кутку спальні лежать речі — пара жіночих туфель від «Едвард Сьюзен Бенніс Аллен», рука, якій бракує великого та вказівного пальців, свіжий випуск «Веніті Фейр» у плямах чиеїсь крові, просякнутий кров'ю пояс-шалик, з кухні тягне запахом свіжої крові на плиті, й коли я вивалююся з ліжка до вітальні, стіни дихають, сморід гниття просочив усе. Я запалюю сигару, сподіваючись, що дим хоча б частково його переб'є.

Її відрубані груди сині, виглядають здутими, соски три-можливо коричневі. Груди в облямівці з чорної засохлої крові доволі вишукано лежать на порцеляновій тарілці, яку я купив у «Поттері Барн», тарілка стоїть у кутку кімнати, на програвачі «Вурлітцер», хоча я й не пам'ятаю, як це туди ставив. Я також зняв усю шкіру і майже всі м'язи з її обличчя, тепер воно схоже на череп, з якого звисає довга грива хвилястого білявого волосся; череп приєднаний до холодного тіла. Очі розплющені й звисають з очниць, немов на ниточках. Грудну клітину важко відрізнити від шиї — все це схоже на рублене м'ясо, живіт виглядає, як лазанья з баклажаном та козячим сиром з «Іль Марлібро» чи якась собача їжа, переважають червоний, білий та коричневий кольори. Частина нутрощів розмазана по одній зі стін, решта лежить, згорнена кульками, на столику зі скляною стільницею, виглядає, як довгі сині черви-мутанти. Шматки шкіри, що лишилися на її тілі, — синювато-сірі, кольору фольги. З вульви натекла густа коричнювата рідина, що пахне хворою твариною, немовби щура загнали всередину і він там розклався чи щось таке.

Наступні п'ятнадцять хвилин я проводжу поряд, витягаю з її тіла синювату мотузку кишківника і пхаю у свій рот,

¹ Марки снодійного.

давлюся ним, він вологий і заповнений якоюсь смердючою пастою. Після години таких розкопок я відділяю її хребет і вирішую доправити його «Федексом» Леоні Гелмслі¹, загорнувши в тканину непочищеним. Я хочу пити кров цієї дівчини, як шампанське, і зариваюсь обличчям у те, що лишилось від її живота так, що її зламане ребро дряпає мені щоку. З нового величезного телевізора в одній з кімнат горлає спочатку «Шоу Патті Вінтерс», тема сьогодні — людські молочні продукти, потім — ігрове шоу «Колесо Фортуни», і аплодисменти в студії після відкриття чергової літери звучать наче статика. Кривавою рукою я розв'язую краватку, яка досі на мені, й важко дихаю. Це моя реальність. Усе інше схоже на колись побачене кіно.

На кухні я намагаюся приготувати з дівчини м'ясний пиріг, але це надто складне завдання, тож натомість я цілий день розмазую її м'ясо по стінах, жую шматки шкіри, відірвані від тіла, потім відпочиваю, дивлячись записану минулого тижня серію нової комедії каналу «СіБіЕс», «Мерфі Браун». Подивившись серіал і випивши велику склянку «Джей енд Бі», я повертаюся на кухню. Голова в мікрохвильовій печі вже зовсім чорна, позбавлена волосся, тож я кладу її у високу каструлю й ставлю на плиту, щоб виварити рештки плоті, які я забув зняти. Звалюю решту тіла в мішок для сміття (моїм м'язам, змащеним «Бен-Геєм»², легко впоратися з мертвою вагою), і вирішую зробити з того, що лишилося, для чогось типу ковбаси.

Грає компакт-диск Річарда Маркса, на столі стоїть пакунок із «Забару» зі спеціями та цибуляними кренделиками,

¹ Американська ділова жінка, відома своєю тиранічною поведінкою з підлеглими, у 1989 році звинувачена в ухилянні від сплати податків та інших фінансових злочинів, засуджена до 16 років ув'язнення (згодом вирок змінили на 19 місяців у в'язниці й 2 місяці під домашнім арештом).

² Мазь для полегшення болю в м'язах.

а я мello кістки, жир та м'ясо, роблю з них маленькі тюфтельки. І хоча час від часу мені спадає на думку, що те, чим я займаюся, насправді неприйнятно, я нагадую собі, що ця штука, ця дівчина, це м'ясо — це ніщо, лайно. У поєднанні з «Ксанаксом», який нині приймаю щопівгодини, ця ідея одразу ж заспокоює мене, і я починаю наспівувати пісеньку з якоїсь передачі, яку часто дивився в дитинстві, — «Джетсони»? «Банановий спліт»? «Скубі Ду»? «Зігмунд та морські чудовиська»? Я пам'ятаю пісню, мелодію, навіть тональність — але не те, з якої вона передачі. Може, «Лідсвіль»? Чи «Пафнстаф»? Ці питання перемішуються з іншими, на зразок: «Чи посадять мене коли-небудь?» або «У цієї дівчини було добре серце?» Запах м'яса та крові заповнює помешкання так, що я вже не помічаю його. А потім моя безпросвітна радість вщухає, і я плачу за собою, не можу знайти розради ні в чому, ридаю вголос, схлипую: «Я просто хочу, щоб мене любили», клянжу землю і все, чого мене вчили — принципи, різницю, вибір, мораль, компроміси, знання, єдність, молитви. Все це неправильно, усе це не має мети. Усе звелось до одного: помри або адаптуйся. Я уявляю своє власне порожнє обличчя, з нього йде безтілесний голос: «Це жакливі часи». У ковбасках вже повзають черви, слина з моїх губ скрапує на них, і я досі не можу сказати, чи правильно готую, надто вже сильно ридаю, і насправді, я ніколи нічого раніше не готував.

Взяти «Узі» до спортзалу

Вечір темний, без місяця, і я цілком добре почувуюсь у тиші роздягальні «Ексклюзиву» після двогодинного тренування. У моїй шафці лежить пістолет-кулемет «Узі», за який я віддав сімсот доларів, і хоча в дипломаті «Ботега Венета» в мене знаходиться ще й автомат «Руджер Міні» (\$ 469),

який люблять більшість мисливців, мені не подобається, як він виглядає. В «Узі» є щось значно мужніше, щось драматичніше, це заводить мене. І я сиджу тут, з вокменом, у чорних велосипедних шортах із лайкри за двісті баксів, «Валіум» починає діяти, я вдивляюсь у темряву шафки, вона спокушає. Вчорашнє гвалтування та вбивство студентки Нью-Йоркського університету за магазином «Грістедез» на Університетській площі поряд з її гуртожитком дуже мене порадувало, байдуже, наскільки незручний був час і наскільки нетипова тривалість. Хоча я й не готовий до такої зміни настрою, він у мене філософський, тож я кладу зброю, цей символ порядку для мене, назад до шафки, щоб скористатись нею наступного разу. Мені треба повернути відеокасети, взяти грошей у банкоматі, й на мене чекає столик у «150 Вустер», його важко було дістати.

Погоня Мангеттеном

Вечір вівторка, ми сидимо в «Булі», на нейтральній території, за абсолютно ніякою марафонською вечерею. Навіть коли я кажу: «Послухайте, народо, моє життя — пекло», люди за столом (Річард Перрі, Едвард Ламперт, Джон Констебл, Крейг Мак-Дермотт, Джим Крамер, Лукас Таннер) не зважають на мене й продовжують сперечатися стосовно того, куди вкладати активи, які біржі виглядають перспективно на наступне десятиліття, про дівок, нерухомість, золото, чому довгострокові облігації зараз надто ризиковані, про косі комірці, портфоліо, про те, як ефективно використовувати владу, нові види тренувань, «Столичну Кристал», як справити враження на дуже важливих людей, постійну пильність, найкращі прояви життя, і тут, у «Булі», я якось не можу себе контролювати, у цьому приміщенні забагато жертв, останнім часом бачу їх усюди — на ділових

зустрічах, у нічних клубах, ресторанах, у таксі та ліфтах, у черзі до банкомата та у порнофільмах, у магазині солодошців, на «СіЕнЕн» — усюди. І у них є одна спільна риса, всі вони — *здобич*, і протягом вечері я розклеююсь, упадаю в стан, наблизений до запаморочення, який змушує мене перепросити просто перед десертом, вийти у вбиральню, нюхнути кокаїну, взяти своє шерстяне пальто від «Джорджо Армані» з «Магнумом 357» у кишені, начепити кобуру й вийти на вулицю. Але ж зранку в «Шоу Патті Вінтерс» було інтерв'ю з чоловіком, котрий підпалив власну дочку, коли вона народжувала, а на вечерю ми замовили акулу...

...Трайбека оповита туманом, небо на межі дощу, ресторани порожні, після опівночі вулиці видаються далекими, нереальними, єдина ознака людської присутності — хтось грає на саксофоні на розі Дуейн-стріт біля дверей того, що колись було «ДюПлексом», а нині закинтий ресторанчик, який закрили минулого місяця; це молодий хлопець із бородою в білому береті, грає дуже красиве, але стандартне соло на саксофоні, біля його ніг — розгорнута парасолька з мокрим доларом та монетами всередині, і я нездатний устояти, підходжу до нього, слухаю музику, щось зі «Знедолених», він помічає мене, киває, і, коли заплющує очі (піднявши інструмент, закинувши голову назад, у, як йому здається, момент пристрасті), я одним рухом дістаю «Магнум» із кобури, прикручую глушник, бо не хочу нікого розбудити; холодний осінній вітер котиться вулицею, обіймає нас, і коли жертва розплющує очі й бачить пістолет, припиняє грати, мундштук саксофона досі у його роті, і я теж зупиняюся, потім киваю, щоб він грав далі, й він грає, нерішуче, тоді я піднімаю пістолет до рівня його обличчя і на середині ноти натискаю на спусковий гачок, але ж глушник чомусь не спрацьовує, і в ту саму мить велике багрове коло з'являється за його головою, гуркіт пострілу оглушує мене, його очі досі живі, він падає на коліна,

потім на свій саксофон, я дістаю обойму й ставлю туди повну, потім стається дещо погане...

...бо поки я це робив, не помітив, що за мною проїхала патрульна машина (що вони робили? Бозна, видавали талони на паркування?), і коли звук пострілу відлунує та згасає, ніч пронизує сирена, вона взялась нізвідки, серце скажено калатає, і я йду геть від тремтячого тіла, повільно, спочатку спокійно, начебто я невинний, тоді зриваюсь на біг, я лечу, поліцейська машина мчить за мною, і коп марно кричить у гучномовець: «Стояти, кинути зброю, стояти», я ігнорую їх, звертаю наліво, на Бродвей, прямую до парку мерії, пірнаю в провулок, патруль їде за мною, але провулок на середині звужується, і машина застрягає між стін, викресавши з них сині іскри, а я вибігаю з іншого боку, якомога швидше, на Чьорч-стрит, там кличу таксі, стрибаю на переднє сидіння і кричу на водія, молодого іранця, котрого захопив зненацька: «Вимітайся звідси мершій — не їдемо», вимахуючи пістолетом перед його обличчям, але він збентежений, кричить із акцентом: «Не стріляй, прошу, не вбивай мене», і підводить руки, я буркочу: «От лайно» й кричу: «Поїхали!», але він наляканий: «Не стріляй у мене, не стріляй», я нетерпляче буркочу: «Та пішов ти» й натискаю на спусковий гачок, куля розриває йому голову, розколєє надвоє, наче темно-червоний кавун на лобовому склі, я перехилилася через нього, відчиняю двері, виштовхую тіло, зачиняю двері, починаю їхати...

...я важко дихаю від адреналіну, долаю лише кілька кварталів, частково — від паніки, частково — через кров, мозок, шматки голови на лобовому склі, мені ледве вдається уникнути зіткнення з іншим таксі на розі Франклін (справді?) та Грінвіч, я різко кидаю машину вправо, стукаюся об бік припаркованого лімузина, даю задній хід, з вищанням жену по вулиці, вмикаю двірники, надто пізно зрозумівши, що кров на склі *зсередини*, намагаюся витерти її рукою в рукавичці й наосліп мчу по Грінвіч, я повністю втратив контроль;

таксі влітає в корейський магазинчик, поряд із рестораном караоке «Цвіт Лотоса», де я був з японськими клієнтами, котиться по прилавках з фруктами, розбиває скляну стіну, на капот летить тіло касира, Патрік намагається дати задній хід, але не виходить, він вилізає з машини, притуляється до неї, далі — вкрай нервова тиша, «Молодець, Бейтмене», — шепоче він, накульгуючи, вибігає з крамниці, тіло на капоті стогне в агонії, Патрік й гадки не має, звідки з'явився той коп, що біжить до нього через дорогу, він кричить щось у свою рацію, думає, що Патрік оглушений, але ж Патрік дивує його, стрибнувши вперед, перш ніж коп встигає схопити свою зброю, і збиває його на тротуар...

...на якому стоять люди з «Цвіту Лотоса», тупо дивлячись на аварію, ніхто не допомагає копу, і двоє чоловіків борюкаються на тротуарі, коп хрипить від напруги, він зверху, намагається вибити «Магнум» із руки Патріка, але Патрік почувується зараженим, наче його венами замість крові тече бензин; знімається вітер, температура знижується, починається дощ, але вони котяться вулицею, і Патрік все думає, що тут мусить бути музика, він вичавлює з себе демонічну посмішку, його серце калатає, і він доволі легко підносить пістолет до обличчя копа, його тримають дві пари рук, але саме палець Патріка тисне на спусковий гачок, куля зминає верхню частину черепа офіцера, не вбиває його, однак його пальці послаблюються, і Патріку вдається вистрелити йому в обличчя, куля, виходить з іншого боку з легкою рожевою хмаринкою; люди на тротуарі кричать, нічого не роблять, ховаються, біжать до ресторану, а поліцейська машина, від якої Патрік начебто втік, мчить до магазину, блимає червоними вогнями, вищить, зупиняючись, саме коли Патрік перечіпляється через бордюр і падає на тротуар, одночасно перезаряджаючи «Магнум», ховається за рогом, і жах, який начебто минувся, знову охоплює його, і він думає: «Я гадки не маю, що я зробив, щоб шанси впіймати мене зросли,

я застрелив саксофоніста? *Саксофоніста?* Який, можливо, ще й *мімом* був? І ось що мені за *це?*»; і він чує, як наближаються інші машини, що заблукали в лабіринті вулиць, і копи тепер тут, уже не переймаються попередженнями, вони просто стріляють, і він стріляє у відповідь, не цілячись, два копи ховаються за дверима патрульної машини, спалахи від пістолетів схожі на кіно, і це змушує Патріка зрозуміти, що він насправду втрапив у перестрілку, що він намагається ухилитися від куль, що сон загрожує перерватися, зникає, що він не цілиться уважно, лише несвідомо відстрілюється, коли випадкова куля влучає в бензобак, світло фар блякне перед вибухом, і вогонь злітає в темряву так, що ліхтар над ним теж несподівано вибухає хмарою жовто-зелених іскор, полум'я облизує тіла поліцейських, і живих, і мертвих, вибиває вікна «Цвіту Лотоса», у Патріка дзвенить у вухах...

...він біжить по Волл-стрит, досі в Трайбеці, тримається подалі від місць, де ліхтарі світять особливо яскраво, і помічає, що район, до якого він мчить, повен людей, що він біжить повз ряди «Порше», намагаючись відчинити їхні двері, пробуджуючи сигналізації; авто, яке він хотів би вкрасити, — чорний «Рендж-Ровер» із повним приводом, корпусом із авіаційного алюмінію на закритому сталевому шасі з інжекторним восьмициліндровим двигуном, але такого тут нема, і хоча це для нього розчарування, він п'яний від урагану збентеження, від самого міста, від дощу, що падає з крижаного неба, але в місті достатньо тепло для того, щоб туман клубочився в проходах між хмарочосами Баттері-Парку, Волл-стрит, байдуже — все довкола зливається в розмитий калейдоскоп, він зістрибує на набережну, робить *сальто* й біжить, наче скажений, щодуху, його мозок стискає фізичне вираження виключної, цілковитої паніки, недоладна втеча; тепер він думає, що машина женеться за ним порожнім шосе, тепер він відчуває, що ніч приймає його, десь чути постріл, але Патрік не помічає цього, його мозок працює

невпорядковано, він забуває, куди біжить, доки перед ним не виростає, наче міраж, офісна будівля, в якій базується «Пірс та Пірс», і світло у ній гасне, поверх за поверхом, наче нею піднімається темрява; він пробігає ще сотню ярдів¹, дві сотні, пірнає на сходи, вниз, куди? вперше страх і безлад блокують його почуття, заціпенілий від збентеження, він біжить у фойє того, що вважає своєю будівлею, але ж ні, щось не так, що саме? *ти переїхав* (і переїзд був жахіттям, хоча зараз у Патріка кращий офіс, просто з холу хід до нових магазинів «Барніз» та «Годіва», від цього стає легше) і переплутав будинки, це стає зрозуміло тільки біля ліфту...

...двері, обоє зачинені, він помічає у фойє величезну картину Джуліана Шнабеля і розуміє, що це *довбана інша будівля*, розвертається, оскаженіло рветься до дверей, що обертаються, однак нічний швейцар, котрий уже намагався привернути увагу Патріка, махає йому рукою, коли він саме збирається вибігти: «Гуляєте опівночі, містере Сміт? Ви забули розписатись», і розгублений Патрік стріляє в нього, заплутавшись у скляних дверях, прокрутившись у них раз, два, двері знову викидають його у фойє бозна-якого місця, а куля влучає швейцару в горло, збиває його з ніг, у повітрі на мить зависає шлейф крові, потім опадає на спотворене обличчя; чорношкірий прибиральник, якого Патрік шойно помітив, дивився на все це з кутка фойє, швабра в руці, відро біля ніг, він кидає швабру, зводить руки, і Патрік стріляє йому точно межі очі, кров заливає його обличчя, голова вибухає ззаду, куля відбиває шматок мармуру позад нього, сила удару кидає його об стіну, а Патрік мчить через вулицю до світла в новому офісі, куди він заходить...

...киваю Гасу, *нашому нічному швейцару*, розписуюсь на вході, їду в ліфті, вище, до темряви свого поверху, нарешті заспокоююсь, я в безпеці в анонімності свого нічного офісу,

¹ 91,5 м.

і я нарешті можу тремтячими руками взяти бездротовий телефон, проглянути записник, я виснажений, погляд падає на номер Гарольда Кернса, я повільно набираю сім цифр, рівно й глибоко дихаю, вирішивши оприлюднити те, що донині було моїм таємним безумством, але Гарольда немає вдома, він у Лондоні, у справах, і я лишаю йому повідомлення, я зізнаюсь у всьому, нічого не забувши, тридцять, сорок, сотня вбивств; поки я спілкуюся з автовідповідачем Гарольда, з'являється гелікоптер із пошуковими вогнями, він летить низько над рікою, за ним блискавка розколює небо, летить до будівлі, в якій я був, опускається на майданчик на даху, а внизу її вже оточили дві поліцейські машини, дві швидкі, з гелікоптера вистрибує група спецпризначення, півдочкини озброєних чоловіків зникають у дверях на даху, спалахи, здається, всюди, і я дивлюся на все це, затиснувши телефон у руці, зіщулившись над своїм столом, невідомо чому схлипаю в автовідповідач Гарольда: «Я лишив її на стоянці... біля «Данкін Донатс»... десь у центрі...», зрештою, після десятихвилинної сповіді, я кажу: «Так, я хвора людина», і вішаю слухавку, але передзвонюю, і після безкінечного сигналу, що доводить, що моє повідомлення записано, лишаю ще одне: «Слухай, це знову Бейтмен, якщо ти повертаєшся завтра, я можу сьогодні з'явитись у «Да Умберто», так що, знаєш, будь наготові»; а над Мангеттенем поступово сходить сонце, вогняна куля, ще один світанок, і скоро ніч перетворюється на день, так швидко, наче це якась оптична ілюзія...

«Г'юї Льюїс енд зе Ньюз»

«Г'юї Льюїс енд зе Ньюз» увірвалися з Сан-Франциско на національну музичну сцену на початку десятиліття з однойменним рок-поп альбомом, який видав лейбл «Кризаліс», хоча вповні, й у творчому плані, і в комерційному, розкрили

себе лише в хіті 1983 року «Спорт». Їхнє творче коріння очевидне (блюз, мемфіський соул, кантрі), однак в альбомі «Г'юї Льюїс енд зе Ньюз» вони, здається, намагалися використати популярність стилю нью-вейв кінця сімдесятих-початку вісімдесятих, тож цей альбом (хоча це все одно вражаючий дебют) вийшов дещо жорсткий, надто панковий. Це помітно в партії ударних на першому синглі «Деяка моя брехня правдива (рано чи пізно)», фальшивих аплодисментах у «Не змушуй мене це робити» і партії органа в «Прогулянці». Усе це трохи напружувало, однак жваві тексти на кшталт хлопечь-хоче-дівчину та енергія, яку привносив у кожную пісню вокаліст Льюїс, були доволі свіжими. Чудовий соло-гітарист Кріс Гейс (він теж іноді на вокалі) теж не псує загальну картину. Його соло оригінальні, імпровізаційні, що властиво для рокових пісень. Однак клавішник, Шон Гоппер, схоже, віддає перевагу дещо механічній грі на органі (хоча фортепіанні партії в другій половині альбому звучать краще), а ударні Білла Гібсона були надто приглушені, щоб сильно впливати на звучання. Тексти пісень теж поки далекі від досконалості, хоча чимало пісень запам'ятовуються, у них є натяк на бажання, жаль та страх («Годі намагатися» — одна з них).

Хоча хлопці родом із Сан-Франциско і мають чимало схожого зі своїми південнокаліфорнійськими колегами «Біч Бойз» (чудові гармонії, витончений вокал, прекрасні мелодії — вони навіть позували з дошками для серфінгу для обкладинки свого дебютного альбому), в їхній творчості є відтінок безнадії та нігілізму панк-рок-сцени Лос-Анджелеса тих часів (на щастя, вже забутої). А щодо «Сердитих молодих людей»¹ — послухайте Г'юї в піснях «Кому яке діло», «Годі намагатися», «Навіть не кажи, що ти мене любиш», «Проблеми в раю», навіть назви свідчать самі за себе. Г'юї співає так,

¹ Група британських письменників 50-х років ХХ століття, що описували протест героїв проти реалій навколишнього світу.

наче він чимало витерпів і розчарувався, і група часто звучить не менш агресивно, ніж «Клеш», чи Біллі Джоел, чи «Блонді». Не слід забувати, що насамперед варто подякувати Елвісу Костелло за те, що він відкрив Г'юї, котрий грав на губній гармонії в другому альбомі Костелло, невиразному й нудному, «Моя мета — це ти». Льюїс запозичив у Костелло його гіркоту, хоча почуття гумору Г'юї значно цинічніше. Елвіс може вважати, що інтелектуальна гра слів не менш важлива, ніж гарно проведений час і контроль над власним цинізмом, та мені цікаво, що він думає з приводу того, що записи Льюїса продаються значно краще, ніж його альбоми?

У другому альбомі, «Намалпой це» 1982 року, справи у Г'юї та його хлопців пішли краще — з'явилося два майже хіти, «Працювати, щоб заробити на життя» і «Чи ти віриш у любов». Вихід альбому збігся з поширенням відеокліпів (вони були зняті для обох пісень), і це безсумнівно допомогло збільшити продаж. Звук досі означений впливом нью-вейва, однак має більший вплив року, ніж у попередньому альбомі, — можливо, до цього має якийсь стосунок те, що платівку зводив Боб Клірмаунтен, чи те, що група перебрала на себе продюсерські функції. Тексти стали значно витонченіші, й музиканти не бояться досліджувати нові жанри, а саме — реггі («Збрешти їй трошки») та балади («Сподіваюся, ти любиш мене так, як кажеш» та «Це я?»). Але з усією своєю славетною потужністю на цій платівці «Г'юї Льюїс енд зе Ньюз» звучать, на щастя, не так сердито, уже не так бунтують (хоча гіркота робочого життя в «Працювати, щоб заробити на життя» нагадує про попередній альбом). Тепер їх більше турбують особисті стосунки (у чотирьох із десяти пісень платівки в назві є похідні від слова «любов»), ніж позиція юних нігілістів, і м'який позитив всієї платівки — це несподівана й приємна зміна.

Музиканти стали грати краще, духові у виконанні «Тавер оф Павер» роблять звук теплішим і відкритішим. Пік альбому — подвійний удар із пісень «Працювати, щоб заробити

на життя» і «Чи ти віриш у любов». Остання — найкраща пісня альбому взагалі, у ній вокаліст питає дівчину, котру зустрів, поки «шукав когось», чи вона «вірить у любов». Те, що пісня так і не дає відповіді на питання (ми так і не знаємо, що ж відповіла дівчина), додає їй складності, відсутньої в дебютному альбомі. Також у «Чи ти віриш у любов» є неперевершене соло на саксофоні Джонні Колла, він значно кращий за Кларенса Клемонса, і відтепер, так само як Кріс Гейс на соло-гітарі та Шон Гоппер на клавішних, стає справжнім надбаням групи (його соло в баладі «Це я?» — ще потужніше). Голос Г'юї звучить цікавіше, не так хрипко, але трохи жалісливо, особливо в «Єдиному» — зворушливій пісні про те, що стається з нашими наставниками, чим вони закінчують (у цьому треку ударні Білла Гібсона особливо незамінні). Хоча альбом можна було б закінчити на цій потужній ноті, натомість він завершується «Бззз Бззз Бззз», прохідною блюзовою композицією, яка не надто пасує до того, що було перед нею, але звучить доволі непогано, й духові «Тавер оф Павер» тут чудові.

У третьому альбомі групи, бездоганному шедевірі «Спорт» (лейбл «Кризаліс»), таких помилок немає. Кожна пісня — потенційний хіт, переважно хітами вони й стали, зробивши групу іконами рок-н-ролу. Імідж поганих хлопців остаточно зійшов нанівець, його місце посів м'який образ інтелігентів (у них був шанс сказати «срака» в одній із пісень, однак вони вирішили піддати цензурі це слово). Альбом має свіже, чисте звучання і новий відтінок професіоналізму в піснях зводить їх на новий рівень. До деяких пісень було знято оригінальні, ексцентричні відео, це допомогло у продажі альбому та зробило групу суперзірками MTV («Серце та душа», «Серце рок-н-ролу», «Якщо це так», «Поганий є поганий», «Я хочу новий наркотик»).

Альбом «Спорт» продюсувала сама група, він розпочинається піснею, яка, певно, стане їхньою візитівкою — «Серце

рок-н-ролу», віншувальна ода рок-н-ролу в Сполучених Штатах. За нею йде «Серце та душа», перший великий сингл, візитна пісня Льюїса (хоч і написана не ним, а Майклом Чепменом та Ніккі Чінн) та мелодія, яка назавжди міцно утвердила їх на позиції кращого рок-гурту країни вісімдесятих років. Текст дещо програє порівняно з іншими піснями, однак він, здебільшого, непоганий, композиція безтурботно розповідає про те, що інтрижки на одну ніч — це помилка (більш ранній, непутящий Г'юї ніколи б такого не сказав). «Поганий є поганий», від початку до кінця написана Льюїсом, — найблизовіша з пісень групи на той момент, бас Маріо Чіполліна в ній просто блискучий, але насправді саме соло Г'юї на губній гармонії додає їй гостроти. «Я хочу новий наркотик» має вбивчий гітарний риф (дякувати Крісу Гейсу), це головний трек альбому — не лише найпотужніша пісня проти наркотиків, яка взагалі колись існувала, а й особиста заява щодо того, як виросла, подорослішала група, відмовившись від іміджу поганих хлопців. Соло Гейса в ній просто неймовірне, і застосування драм-машини, хоч це й не прописано, додає не тільки цій пісні, а й до майже всього альбому, постійну пульсацію, якої не було в попередніх збірниках, — але Білл Гібсон не губиться на цьому тлі.

Решта альбому бездоганно скомпонована. Другу сторону починає поки що найсерйозніша їхня заявка, «Йдучи по межі», і ніхто, навіть Брюс Спрінгстін, ще не писав так пронизливо про гірку долю в'єтнамських ветеранів у сучасному суспільстві. Хоч ця пісня і написана сторонніми авторами, вона демонструє громадянську свідомість, нову для групи, і доводить усім, хто в цьому сумнівався, що музиканти до всього блюзового підґрунтя мають серце. І знову в «Нарешті знайшов дім» група підтверджує свою новітню філігранність цим гімном дорослішання. Ця пісня одночасно розповідає про те, як вони позбулися свого іміджу бунтівників і «знайшли себе» в рок-н-рольній енергії та пристрасті. Насправді

вона настільки багатовимірна, що мало не стає надто складною для альбому, хоча й не втрачає ритму, і клавішна партія Шона Гоппера робить її такою, що хочеться танцювати. «Якщо це так» — єдина в альбомі балада, та вона не песимістична. У цій композиції герой благає кохану сказати, чи хоче вона продовжувати стосунки, і те, як Г'юї про це співає (можна сказати, що це найкраща в альбомі вокальна партія), наповнює пісню надією. Знову ж таки, ця пісня, як і інші треки альбому, не про гонитву чи тугу за дівчатами, вона про те, як мати справу зі стосунками. «Відкрий мене» — єдиний на платівці натяк на нью-вейвове минуле групи, мінорна, але потішна пісня, хоча в її ідеї, проти алкоголю, наркотиків і за дорослішання, потішного нічого нема.

Дуже миле завершення видатного альбому — кавер-версія «Хонкі-тонк блюз» (ще одна пісня, написана людиною не з групи, Генком Вільямсом), вона зовсім іншого типу, однак її вплив відчувається у всьому альбомі. Він дуже професійний, але має щирю цілісність хонкі-тонку¹. (Ремарка: протягом цього періоду Г'юї також записав дві пісні для фільму «Назад у майбутнє», «Сила любові» й «Назад у часі», обидві посідали перші місця в чартах — приємний вагомий додаток до того, що перетворюється на легендарну кар'єру.) Що можна сказати супротивникам «Спорту»? Дев'ять мільйонів людей не можуть помилятися.

«Вперед!» (лейбл «Кризаліс»; 1986) продовжує традиції альбому «Спорт», але він ще професійніший. На цьому записі музикантам уже не потрібно доводити, що вони выросли і прийняли рок-н-рол, бо за три роки, що відділяють «Вперед!» від «Спорту», це *сталось*. (Насправді на обкладинці альбому троє з них вбрані у костюми.) Розпочинає альбом вогняна «Драбина Якова», пісня про боротьбу та компроміси, вдале нагадування про те, що собою являють

¹ Музичний стиль, різновид кантрі.

Г'юї та його хлопці, і, за виключенням треку «Як круто розквітатись», це найкраща пісня альбому, хоч вона й написана не групою. За нею йде м'яка й лагідна «Я з тобою», легка ода стосункам та шлюбу. Насправді більшість пісень альбому — про тривалі стосунки, на відміну від ранніх платівок, де героя хвилювало або те, що дівчина йому не дісталась, або ж те, що в процесі завоювання він обпікається. Пісні альбому «Вперед!» — про хлопців, які контролюють ситуацію, у них є дівчата, й тепер вони мають справу з ними. Цей новий вимір творчості групи надає платівці додаткової харизми, вони стали більш задоволеними, не такими метушливими, і це робить платівку дуже приємною. Однак на кожну «Все для моєї крихітки» (мила пісня про моногамію та задоволення) є гарячий блюз-хіт на кшталт «Дуже багато любові», і перша сторона (чи п'ятий трек на диску) закінчується шедевром «Як круто розквітатись», за іронією долі, це найгірший трек групи, але ж і головна пісня альбому «Вперед!», безтурботний гімн конформізму, такий запальний, що більшість слухачів, певно, не слухають текст, але з оглушливою гітарою Кріса Гейса та чудовою клавішною партією це можна зрозуміти. Пісня не тільки про радощі конформізму та важливість моди, це також особиста заява групи, але я не впевнений, у чому саме вона полягає.

Друга частина альбому не має такої напруги, як перша, однак вона містить справжні діаманти, доволі непрості. «Я знаю, що мені подобається» — пісня, яку Г'юї ніколи не заспівав би шість років тому, це пряма декларація незалежності, а от влучно поставлена за нею «Я ніколи не йтиму сам» доповнює її й тлумачить значно ширше (до того ж там чудове соло органа і найкращий вокал Г'юї, за винятком «Як круто розквітатись»). «Ліс за деревами» — жвавий трек проти суїциду, і хоча його назва — справжнє кліше, Г'юї та його група вміють заряджати кліше енергією й робити їх до певної міри власними. Витончений акапельний трек «Природно»

повертає нас у часи невинності, водночас демонструючи вокальну гармонію виконавців (якби ви не знали, що саме слухаєте, могли б подумати, що з вашого плеєра лунають «Біч Бойз»). Але якщо ця пісня — досить прохідна, то завершується альбом тріумфальною нотою пісні «Так просто», балади про робітників, у якій немає ані звуку обурення, тільки надія. Її складна ідея виживання (пісня написана не членами гурту) підводить нас до наступного альбому, «Маленький світ», у якому група береться за глобальні питання. «Вперед!», можливо, і не шедевр, такий як «Спорт» (втім, що з ним зрівняється?), однак це все одно приємна платівка з м'якшим, лагіднішим Г'юї вісімдесят шостого року.

«Маленький світ» (лейбл «Кризалис»; 1988) — найамбітніша, найбільш творча платівка, яку поки що випустили «Г'юї Льюїс енд зе Ньюз». Замість «сердитого молодого чоловіка» беззаперечно постав професійний музикант, і хоча Г'юї опанував лише один інструмент (губну гармоніку), її прекрасне звучання а-ля Боб Ділан надає «Маленькому світу» величі, якої досягнули небагато митців. Це очевидний крок вперед і перший альбом групи, який об'єднаний спільною темою, до того ж Г'юї бере найширшу тему з усіх — важливість глобальних комунікацій. Не дивно, що в чотирьох із десяти пісень у назві є похідні від слова «світ», і вперше не лише одна інструментальна композиція, а *три*.

Диск яскраво стартує піснею Льюїса та Гейса «Маленький світ (частина перша)», у центрі якої, окрім ідеї загальної гармонії, — блискуче соло Гейса. У «Старому Ентоні» відчувається вплив зайдеко, який група взяла з турне по країні, унікальний каджунський присмак. Брюс Горнсбі чудово грає на акордеоні, і тексти яскраво відображають справжній дух Байю¹. У хітовому синглі «Ідеальний світ»

¹ Регіон південно-східних штатів, у якому поширена каджунська та креольська культура, з центром у Нью-Орлеані.

також використані духові «Тавер оф Павер», вони створюють надзвичайний ефект. Це найкращий трек альбому (написаний Алексом Коллом, котрий не з групи), що пов'язує всі його теми — про те, як приймати недосконалість світу і водночас *«мріяти далі про життя в ідеальному світі»*. Хоча це швидка поп-пісня, вона все одно зворушлива, зважаючи на її ідеї, і музиканти чудово її виконують. Дивно, але одразу за нею йдуть дві інструментальні композиції — дивна танцювальна реггі-композиція з африканськими мотивами «Темп Бобо» і друга частина «Маленького світу». Але те, що в цих треках немає слів, не означає, що загальна ідея комунікацій втрачена, вони не виглядають зайвими, потрібними лише для об'єму, бо продовжують розпочату тематику. До того ж у них група може показати свої імпровізаційні вміння.

Другу сторону яскраво розпочинає «Прогулянка з малим», перша пісня, в якій Г'юї визнає свої батьківські обов'язки. Його голос звучить дуже досвідчено, і хоча ми, слухачі, до останнього рядка не знаємо, що «малий» (легко припустити, що йдеться про приятеля) насправді його син, на це натякає зрілість голосу Г'юї, і важко повірити, що чоловік, котрий співав «Серце та душу» і «Деяка моя брехня правдива», зараз виконує *це*. Велика балада альбому, «Світ для мене» — справжня мрійлива перлина, і хоча в ній йдеться про стосунки між закоханими, там є алюзії на Китай, Аляску та Теннессі, це продовжує тему, задану в «Маленькому світі», — і група надзвичайно добре виконує цю пісню. «Краще б це була правда» теж балада, але не така мрійлива перлина, і текст не про стосунки між закоханими, і алюзій на Китай чи Аляску немає, і її група теж дуже добре виконує.

«Дай мені ключі (і я зведу тебе з розуму)» — класичний блюз-рок про прогулянку на машині (про що ще?), який втілює ідею альбому набагато грайливіше, ніж попередні пісні, і хоча текст може здатися недосконалим, пісня доводить, що новий, «серйозний» Льюїс, Г'юї-митець, не зовсім

втратав своє гостре почуття гумору. Альбом завершується інструменталкою «Слеммінг», там немає слів, але є чимало духових, і, чесно кажучи, якщо увімкнути її голосно, від неї може добіса боліти голова, і навіть трохи нудити може. Хоча на касеті чи на платівці, можливо, звучить інакше, я не знаю. Байдуже — вона пробудила в мені щось недобре на кілька днів. І потанцювати під неї теж не вийде.

Щоб звести «Маленький світ» до купи, знадобилося близько сотні людей (рахуючи всіх додаткових музикантів, операторів драм-машини, бухгалтерів, юристів — їм усім в альбомі дякують), але це тільки додає змісту темі диску і не робить проект важчим, а навпаки — він стає радіснішим досвідом. З цим диском та тими чотирма, що передували йому, «Г'юї Льюїс енд зе Ньюз» доводять, що світ *справді* маленький, що ці хлопці — *найкращий* американський гурт вісімдесятих, на цьому континенті й на всіх інших, і що у них є Г'юї Льюїс, вокаліст, музикант та автор, якого неможливо перевершити.

У ліжку з Кортні

Я в ліжку Кортні. Луїс в Атланті. Кортні труситься, вона притискається до мене і розслабляється. Я перекочуюсь з неї на спину й опиняюсь на чомусь твердому, вкритому шерстю. Витягаю з-під себе іграшкову чорну кішку з блакитними камінцями замість очей, здається, я бачив таку, коли купував різдвяні подарунки. Я не знаю, що їй сказати, тож, затинаючись, видаю:

— Лампи Тіффані... знову в моді.

Я ледве бачу її обличчя в темряві, але чую зітхання, тихе й болісне, звук відтикання пляшечки з ліками, її тіло кудись пересувається. Я кидаю кішку на підлогу, підводжуся, йду в душ. «Шоу Патті Вінтерс» зранку було про красивих лесбійок-підлітків, і це було так еротично, що довелося лиш-

тися вдома, пропустити зустріч і двічі подрочити. Не маючи мети, я незвично багато часу проводжу в «Сотбіз», змучений і збентежений. Минулого вечора я вечеряв із Жаннетт у «Шезлонгах», вона виглядала втомленою і мало їла. Ми розділили на двох піцу за дев'яносто доларів. Висушивши рушником волосся, я вдягаю халат «Ральф Лорен» і повертаюся до спальні, починаю вдягатись. Кортні палить сигарету, дивиться «Вечірнє шоу з Девідом Леттерманом», дуже тихо.

— Ти подзвониш мені до Дня подяки? — питає вона.

— Можливо, — я застібаю сорочку, дивуючись, що я взагалі тут роблю.

— Що будеш робити? — питає Кортні, повільно вимовляючи слова.

Моя відповідь очікувано прохолодна.

— Вечеря в «Рівер Кафе». Потім, певно, у бар «Au».

— Непогано, — буркоче вона.

— А ви з... Луїсом? — запитую я.

— Ми мали вечеряти з Тадом та Морою, — зітхає вона. — Але, здається, вже не будемо.

— Чому? — я надягаю жилетку, чорний кашемір від «Поло» і думаю, що мені справді цікаво.

— О, ти ж знаєш, як Луїс ставиться до японців, — починає Кортні, її очі вже видаються скляними.

Вона не продовжує, тож я роздратовано кажу:

— Логічно. Продовжуй.

— Луїс відмовився грати в «Тривіал Персьют»¹ у Тада та Мори минулої неділі, бо у них у гостях був Акіта, — вона затягується.

— Ну і... — пауза. — Що сталося?

— Пограли в мене.

— Я не знав, що ти палиш, — кажу я.

Кортні сумно всміхається, але якимось тупо.

¹ Настільна вікторина.

— Ти просто не помічав.

— Гаразд, визнаю, ти мене присоромила, але тільки трошки.

Я підходжу до дзеркала «Марліан», яке висить над тиковим столом «Соттсасс», щоб переконатися, що вузол на моїй краватці «Армані» з візерунком пейслі не перекрутився.

— Слухай, Патріку, — каже Кортні з зусиллям. — Можемо поговорити?

— Ти чудово виглядаєш, — зітхаю я, повертаючи голову, посилаю їй поцілунок рукою. — Нема про що говорити. Ти виходиш за Луїса. Наступного тижня, не просто так.

— Правда, дивно? — саркастично питає вона, але без розчарування.

— Читай по губах, — кажу я, повертаючись до дзеркала. — Ти чудово виглядаєш.

— Патріку?

— Так, Кортні?

— Якщо до Дня подяки вже не побачимося... — Вона збентежено змовкає. — Гарного тобі свята?

Я дивлюся на неї, перш ніж рівним голосом відповісти:

— Тобі теж.

Вона підбирає іграшкову кішку, гладить її по голові. Я виходжу в коридор, прямую до кухні.

— Патріку? — м'яко кличе зі спальні Кортні.

Я зупиняюсь, але не обертаюсь.

— Що?

— Нічого.

«Сміт і Воленський»

Ми з Крейгом Мак-Дермоттом «У Гаррі» на площі Ганновер. Він палить сигару, п'є мартіні зі «Столичною Кристал», питає, як правильно носити нагрудну хустинку. Я п'ю те

саме й відповідаю. Ми чекаємо Гарольда Кернса, котрий у вівторок повернувся з Лондона, він на півгодини запізнюється. Я нервовий та нетерплячий, і коли кажу Мак-Дермотту, що треба було запросити Тодда чи хоча б Гемліна, у якого точно був би кокаїн, він знижує плечима і каже, що може ми знайдемо Гемліна в «Дельмоніко». Але в «Дельмоніко» Кернса нема, тож ми прямуємо далі від центру до ресторану «Сміт і Воленський», у якому один із нас замовив столик на восьму. На Мак-Дермотті двобортний шерстяний костюм на шість гудзиків від «Черруті 1881», бавовняна сорочка від «Луїс, Бостон», шовкова краватка «Данхілл». Я вбраний у двобортний шерстяний костюм на шість гудзиків від «Ерменегільдо Зенья», смугаста бавовняна сорочка «Лучіано Барбера», шовкова краватка від «Армані», замшеві модельні черевики «Ральф Лорен», шкарпетки «І. Джі. Сміт». Чоловіки, згвалтовані жінками, — це тема вранішнього випуску «Шоу Патті Вінтерс». Я сиджу за столиком у «Сміт і Воленський», ресторан, на диво, порожній, я на «Валіумі», п'ю червоне вино, недбало думаю про мого кузена в Сент-Олбані, штату Вашингтон, який нещодавно згвалтував дівчину і відгриз їй мочки вух, неадекватно радію тому, що не замовив хешбрауни¹, згадую, як ми з братом колись разом їздили верхи, грали в теніс... Усе це палає в моїй пам'яті, але Мак-Дермотт затуляє собою ці думки, коли нам приносять вечерю, він помічає, що я не замовив хешбрауни.

— Що таке? Не можна їсти в «Сміт і Воленський» і не замовити хешбрауни, — скаржиться він.

Я уникаю його погляду, торкаюсь сигари в кишені мого піджака.

— Боже, Бейтмене, ти маніяк довбаний. Надто довго був у «Пі енд Пі», — буркоче він. — Ніяких хешбраунів.

¹ Картопляні млинці.

Я не відповідаю. Як мені пояснити Мак-Дермотту, що в мене зараз дуже розібраний період, що я бачу, що стіни пофарбовані у яскравий, майже болочий білий колір, він сяє й пульсує під флуоресцентним світлом. Френк Синатра десь співає «Чаклунство». Я витріщаюсь на стіну, прислуховуюсь до слів, раптово мені хочеться пити, але наш офіціант приймає замовлення у великої компанії японських бізнесменів, а хтось, чи то Джордж Мак-Гован, чи то Тейлор Престон за столиком за ними, у чомусь від «Поло», дивиться на мене підозріло, і Мак-Дермотт досі дивиться на мій стейк із цим ошелешеним виразом обличчя; один із японських бізнесменів тримає рахівницю, другий намагається вимовити слово «теріякі», ще один підспівує пісні, спочатку про себе, потім вголос, і всі за столиком сміються, це дивний, не зовсім іноземний звук, а він піднімає палички, впевнено трусить головою, передражняючи Синатру. Він роззявляє рот, і от що з нього виходить: *«Цей хитлий, звабний погляд... це бозевільне чаклунство...»*

Щось по телевізору

Я вдягаюсь для зустрічі з Жаннетт, ми йдемо на новий британський мюзикл, що минулого тижня стартував на Бродвеї, а потім вечеряємо в «Прогресі», новому ресторані Малкольма Форбса у Верхньому Іст-Сайді, а тим часом я дивлюся запис вранішнього «Шоу Патті Вінтерс», випуск поділений на дві частини. Перша розповідає про вокаліста рок-групи «Ганс-н-Роузез», Акселя Роуза, який, як процитувала Патті, сказав журналісту таке: «Коли мене охоплює стрес, я стаю жорстоким і скеровую це на себе. Я наставляв на себе леза, але потім зрозумів, що це шкідливіше, ніж не мати стерео... Я краще копну своє стерео,

аніж вдарю когось у обличчя. Коли мене охоплює лють, чи сум, чи інші емоції, іноді я йду і граю на піаніно». У другій частині Патті читала листи, які Тед Банді, серійний вбивця, писав своїй нареченій під час одного з численних судових процесів. «Люба Керол, — читає вона, поки на екрані мигтить несправедливо розмитий портрет Банді за кілька тижнів до страти. — Прошу, не сідай у суді в один ряд із Дженет. Коли я дивлюся на тебе, вона не зводить з мене божевільних очей, наче ненормальна чайка, яка вивчає молюска... Я відчуваю, як вона вже поливає мене гарячим соусом...»

Я чекаю, поки щось станеться. Я сиджу в спальні майже годину. Нічого не відбувається. Я підводжуся, добиваю рештки коксу (його зовсім мало), який лишився в моїй шафі після суботньої вечірки в «М. К.» чи барі «Au», зупиняюся випити в «Орсо» перш ніж зустріти Жаннетт, котрій я подзвонив раніше, сказав, що маю два квитки на виставу, а вона не сказала нічого, крім «Я піду», тоді я сказав, що ми зустрінемося перед театром о сьомій п'ятдесят, а вона повісила слухавку. Поки я сиджу один у барі в «Орсо», кажу собі, що збирався набрати один із номерів, які мерехтіли внизу екрана, але тоді усвідомлюю, що не знав, що сказати, і згадую дев'ять слів, сказаних Патті: *«Я відчуваю, як вона вже поливає мене гарячим соусом»*.

Я знову чомусь згадую ці слова, коли ми з Жаннетт сидимо в «Прогресі» після мюзиклу — вже пізно, ресторан переповнений. Ми замовляємо щось під назвою «орляче карпачо», дорадо на грилі, салат фрізе з козячим сиром та мигдалем у шоколаді, дивне гаспачо з сирію курятиною, сухе пиво. Зараз на моїй тарілці не лишилося нічого їстівного, те, що там є, на смак — пластилін. Жаннетт вбрана в шерстяний жакет, шовкову шифонову шаль із одним рукавом, шерстяні ділові штани, все від «Армані», старовинні сережки, золоті з діамантами, панчохи від «Живанші»,

шовкові туфлі без підборів. Вона все зітхає й погрожує підпалити сигарету, хоча ми й сидимо у залі для тих, хто не палить. Поведінка Жаннетт мене дуже тривожить, похмурі думки з'являються і розростаються в моїй голові. Вона пила кір із шампанським, і чимало, тож, коли вона замовляє шостий коктейль, я припускаю, що, може, не варто більше пити.

Жаннетт дивиться на мене і каже:

— Мені холодно, я хочу пити і замовлю те, чого я, чорт забирай, хочу.

— Тоді візьми «Евіан» чи «Сан-Пеллегріно», заради Бога, — кажу я.

«Сендстоун»

Ми з мамою сидимо у її приватній кімнаті в «Сендстоуні», де вона тепер живе. Вона на заспокійливих, у темних окулярах, усе торкається своєї зачіски, а я дивлюся на свої руки, практично впевнений, що вони трусяться. Вона намагається посміхатися, коли питає мене, що я хочу на Різдво. Не дивно, що мені потрібно докласти стільки зусиль, щоб підвести голову й подивитися на неї. Я вдягнув шерстяний габардиновий костюм із загостреними лацканами, на два гудзики, «Жан Марко Вентурі», шкіряні черевики зі шнурівками від «Армані», краватку від «Поло», шкарпетки, не пам'ятаю звідки. Уже майже середина квітня.

— Нічого, — кажу я й заспокійливо посміхаюсь.

Пауза. Я порушую її, питаючи:

— А ти що хочеш?

Вона довго мовчить, я знову дивлюся на руки, на засохлу кров під нігтем великого пальця, певно, кров дівчини на ім'я Сьюкі. Моя мати втомлено облизує губи й каже:

— Не знаю. Просто хочу, щоб Різдво пройшло добре.

Я не відповідаю. Останню годину я провів, вивчаючи свою зачіску в дзеркалі, — довелося наполягти, щоб його повісили в маминій кімнаті.

— Ти виглядаєш нещасним, — раптом каже вона.

— Це неправда, — кажу я, коротко зітхнувши.

— Ти виглядаєш нещасним, — каже вона, вже тихіше. Торкається волосся, сліпучо-білого, знову.

— Що ж, ти теж, — кажу я повільно і сподіваюся, що більше вона не скаже нічого.

Більше вона нічого й не каже. Я сиджу в кріслі біля вікна, дивлюся крізь ґрати — газон на вулиці темнішає, на сонце набігла хмара, невдовзі трава знову стає зеленою. Вона сидить на своєму ліжку в нічній сорочці з «Бергдорфз» і капцях «Норма Камалі», які я купив їй на Різдво минулого року.

— Як пройшла вечірка? — питає вона.

— Добре, — вгадую я.

— Скільки було людей?

— Сорок. П'ятсот, — знизую я плечима. — Я не впевнений. Мати знову облизує губи, ще раз торкається волосся.

— О котрій ти пішов?

— Не пам'ятаю, — відповідаю я після довгої паузи.

— О першій? О другій? — все питає вона.

— Певно, о першій, — кажу я, мало не перебиваючи її.

— О.

Знову пауза, вона поправляє свої темні окуляри, чорні «Рей-Бен», які я купив їй у «Блумінгдейлз» за двісті доларів.

— Там було не дуже добре, — марно кажу я, дивлячись на неї.

— Чому? — з цікавістю питає вона.

— Просто так, — відповідаю я, знову дивлюсь на свою руку, на цяточки крові під нігтем великого пальця, на фотографію мого батька замолоду, що стоїть на маминому нічному столику, поряд із фотографією нас із Шоном, ще

підлітків — ми обидва в смокінгах і жоден із нас не посміхається.

Батько на фотографії вбраний у двобортний чорний спортивний піджак на шість гудзиків, білу бавовняну сорочку з косим комірцем, краватку, нагрудну хустку, черевики — все від «Брукс Бразерс». Він стоїть поряд із одним з кушів, вистрижених під тварину, у маєтку його батька в Коннектикуті, дуже давно, і у нього щось не так з очима.

Найкраще місто для бізнесу

Дошовим ранком вівторка, після тренування в «Ексклозиви», я їду до квартири Пола Овена у Верхньому Іст-Сайді. Минув сто шістдесят один день, відколи я провів там ніч із двома дівчатами з ескорту. У жодній з чотирьох газет міста не було ані слова про знайдені тіла, так само й у місцевих новинах, навіть плітки не ходили. Я навіть почав розпитувати людей (дівчат, ділових знайомих) за вечерею, в коридорах «Пірс та Пірс», чи не чув ніхто про двох замучених проститутток у квартирі Пола Овена. Але, наче в якомусь кіно, ніхто нічого не чув і гадки не мав, про що я говорю. Є чимало речей, про які слід турбуватися, — шокуючі масштаби змішування кокаїну на Магеттені з проносним та СПІДом, майбутнє Азії в дев'яностих, неможливість забронювати столик на восьму в «Піар», новому ресторані Тоні Мак-Мануса на острові Свободи, крек. Так що підозрюю, що тіла так і не знайшли. Наскільки я знаю, Кімболл теж переїхав у Лондон.

Коли я виходжу з таксі, будівля виглядає якимось інакше, хоч я й не можу зрозуміти, чому. У мене досі лежать ключі, вкрадені в Овена тієї ночі, коли я його вбив, тож я дістаю їх, намагаюся відімкнути вхідні двері, але вони не підходять. Натомість, швейцар в уніформі, якого півроку тому

тут не було, відчиняє двері, перепрошує за затримку. Я стою під дощем, ошелешений, а він радісно запрошує мене увійти, з сильним ірландським акцентом:

— То ви заходите чи ні — ви ж там змокнете.

Я заходжу до холу, з парасолькою під рукою та хірургічною маскою, яку я взяв, щоб впоратися зі смородом, у кишени. Я тримаю вокмен і думаю, що ж сказати, як це сформулювати.

— То чим можу допомогти вам, сер? — питає швейцар.

Я затинаюсь, тривала, незручна пауза, а потім кажу просто:

— Квартира чотирнадцять А.

Він уважно мене оглядає, перш ніж перевірити свій журнал, тоді радісно всміхається і робить якусь позначку.

— О, звісно. Місіс Вульф зараз уже там.

— Місіс... Вульф? — Я заледве посміхаюся.

— Так. Вона брокер, — каже він, підводячи на мене погляд. — У вас же призначена зустріч, так?

Ліфтер, теж новинка в цьому будинку, дивиться в підлогу, поки ми їдемо вгору. Я намагаюся згадати всі мої кроки тієї ночі, взагалі на тому тижні, але марно — я знаю, що не повертався до квартири після того, як убив тих двох дівчат. «Скільки коштує квартира Овена?» — це питання пробивається до мене і зрештою осідає, пульсуючи, у мозку. «Шоу Патті Вінтерс» зранку було про людей, яким видалили половину мозку. У мене наче крига в грудях.

Двері ліфта відчиняються. Я обережно виходжу, дивлюсь, як вони зачиняються, тоді йду коридором до квартири Овена. Чую всередині голоси. Я притуляюся до стіни й зітхаю, у мене в кишені ключі, але я вже знаю, що замки змінили. Поки я думаю, що ж мені робити, тремчу, дивлюся на свої лофери — вони чорні, від «А. Тестоні», двері до квартири відчиняються, миттєво вибивають мене з нападу жалю до себе. Виходить брокер, жінка середнього віку, посміхається мені й дивиться у свій записник.

— Ви в мене на одинадцять?

— Ні, — відповідаю я.

— Перепрошую, — каже вона і йде далі коридором, озирається на мене один раз із дивним виразом обличчя, потім зникає за поворотом. Я дивлюсь у квартиру. Серед вітальні щось обговорює пара років під тридцять. На ній шерстяний жакет, шовкова блуза, слакси з шерстяної фланелі «Армані», позолочені сережки, рукавички, в руках пляшка води «Евіан». Він вбраний у твідовий спортивний піджак, кашемірову жилетку, сорочку з бавовняного шамбре, краватку «Пол Стюарт», бавовняний плащ від «Агнес Бі», перекинута через руку. Квартира за ними здається ідеально чистою. Нові жалюзі, панелі зі штучної шкіри прибрані; але меблі, стінний живопис, низький скляний столик, стільці «Тонет», чорний шкіряний диван — усе лишилось, як було. Великий телевизор перенесли до вітальні, він працює, ледве чутно, зараз іде реклама, у якій пляма сходить із піджака і говорить на камеру, але це не відганяє від мене думок про те, що я робив із грудьми Крісті, з головою однієї з дівчат без носа, з відгризеними вухами, як зуби було видно через дірки там, де я відірвав плоть із її щелеп та щік, потоки крові по квартирі, сморід мертвого тіла, моя тривога і збентеження...

— Чим можу вам допомогти? — втручається брокер, певно, місіс Вульф.

У неї гостре, худе обличчя, великий ніс, неприємно *realistic*, густо нафарбовані губи, водянисто-блакитні очі. На ній жакет із шерстяного букле, блузка з митого шовку, туфлі, сережки, браслет, звідки? Не знаю. Їй, певно, ще нема сорока.

Я досі стою біля стіни й дивлюся на пару, яка зайшла назад до спальні, тож у вітальні порожньо. Я помічаю квіти у скляних вазах, їх тут десятки, вони заповнюють квартиру, і зі свого місця в коридорі відчуваю, як вони пахнуть. Місіс Вульф озирається, щоб подивитися, на що я витріщаюсь, і повертається до мене.

— Я шукаю... Пол Овен хіба не тут живе?

Тривала пауза, потім вона відповідає.

— Ні. Не тут.

Ще одна тривала пауза.

— Ви... впевнені? — питаю я і невпевнено додаю: — Я не... розумію.

Брокер щось усвідомлює, м'язи її обличчя стискаються. Очі звужуються, однак не заплющуються. Вона помітила хірургічну маску в моїй спітній руці й важко, різко дихає, не в змозі відвернутись. Щось тут точно неправильно. По телевізору йде реклама, чоловік тримає шматок тоста і каже дружині: «Гей, твоя правда... цей маргарин *дійсно* смачніший за лайно». Дружина всміхається.

— Ви побачили оголошення в «Таймс»? — питає брокер.

— Ні... тобто так. Так, побачив. У «Таймс», — затинаюся я, збираючись з силами; троянди пахнуть, маскуючи щось значно огидніше. — Але ж... хіба Пол Овен не... не *власник*? — питаю я, якомога впевненіше.

Тривала пауза, і вона визнає:

— Не було ніякого оголошення в «Таймс».

Ми дивимось одне на одного безкінечно. Я певен, вона відчуває, що я щось скажу. Я бачив цей вигляд на обличчях інших. Це було в клубі? Вираз обличчя жертви? Чи це нещодавно було по телевізору? Чи, може, я бачив його у дзеркалі?

Схоже, минає принаймні година, перш ніж я знову можу говорити.

— Але це... його... — Я зупиняюся, серце пропускає удар, знов б'ється. — Його меблі.

Моя парасолька падає, я швидко піднімаю її.

— Гадаю, вам краще піти, — каже брокер.

— Гадаю... я хочу знати, що сталося. — Мені погано, груди та спина вкриті потом, одяг одразу стає мокрим.

— Не створюйте проблеми, — каже вона.

Усі межі, якщо вони взагалі колись були, раптом стають слабкими і зникають, відчуття того, що інші творять мою долю, не полишить мене до кінця дня. «Це... не... гра», — хочу кричати я, але не можу вдихнути, хоча вона цього не помічає. Я відвертаю обличчя. Мені потрібен відпочинок. Я не знаю, що сказати. Збентежений, я тягнуся до місіс Вульф, однак зупиняю руку на півдорозі, натомість, кладу її собі на груди, але я її не відчуваю, навіть коли послабляю краватку. Вона лежить там і тремтить, і я не можу цього припинити. Я шаріюсь, мені відібрало мову.

— Вам краще піти, — каже брокер.

Ми стоїмо в коридорі, одне навпроти одного.

— Не створюйте проблеми, — тихо повторює вона.

Я стою там ще кілька секунд, перш ніж позадкувати, підвівши руки на знак покори.

— І не повертайтеся, — каже вона.

— Не буду, — кажу я. — Не турбуйтеся.

У дверях з'являється пара. Місіс Вульф спостерігає за мною, поки я викликаю ліфт. Запах троянд у ліфті перебиває все.

Тренування

Вільні ваги та обладнання «Наутілу» знімають стрес. Тіло належним чином реагує на тренування. Знявши сорочку, я ретельно вивчаю своє відображення у дзеркалі над раковиною в роздягальні «Ексклюзиву». М'язи рук горять, живіт пружний, як ніколи, груди сталеві, м'язи міцні, наче граніт, очі білі, мов лід. У моїй шафіці в роздягальні лежать три вульви, які я нещодавно зрізав із різних жінок, на яких вчинив напад минулого тижня. Дві вимиті, одна — ні. До однієї з них причеплена шпилька для волосся, моя улюблена — обв'язана синьою стрічкою від «Гермес».

Кінець вісімдесятих

Запах крові пробирається до моїх снів, переважно кошмарних. Океанський лайнер палає, я дивлюся на виверження вулкана на Гавайях, більшість трейдерів у «Саломон» помирають насильницькою смертю, Джеймс Робінсон робить зі мною щось погане, я знову в школі-інтернаті, потім у Гарварді, я мрець поміж живих. Мої сни — нескінченне кіно про автокатастрофи та аварії, електричні стільці та жажливі самогубства, шприци та замучених пін-ап дівчат, літаючі тарілки, мармурові джакузі, рожевий перець горошком. Коли я прокидаюся у холодному поту, доводиться вмикати широкоекранний телевізор, щоб заглушити звуки будівництва, що лунають звідкілясь увесь день. Місяць тому була річниця смерті Елвіса Преслі. Повз мене проносяться футбольні матчі, без звуку. Я чую, як клацає автовідповідач, один раз, дуже тихо, вдруге. Усе літо Мадонна кричить до нас: *«Життя — це загадка, всі мусять лишитись самі...»*

Коли я йду Бродвеєм на зустріч із Джин, моєю секретаркою, за пізнім сніданком, якийсь студент із планшетом просить мене назвати найсумнішу пісню, яку я тільки знаю. Я одразу ж кажу, що це «Ти не завжди можеш мати те, що хочеш» «Бітлз». Потім він просить назвати найвеселішу пісню, і я називаю «Блискуче прикриття» Брюса Спрінгстіна. Він киває, записує, і я прошкую далі, повз «Лінкольн-Центр». Автокатастрофа. Біля дороги припаркована «швидка». На тротуарі в калюжі крові лежить купа нутрошів. Я купую в корейській крамничці дуже тверде яблуко й з'їдаю його дорогою до Джин, котра зараз стоїть біля входу до Центрального парку на Шістдесят сьомій вулиці, а навколо неї — прохолодний і сонячний вересневий день. Коли ми дивимось на хмари, вона бачить острів, цуценя, Аляску, тюльпан. Я бачу, хоч і не кажу їй, затискач для грошей «Гуччі», сокиру, розрізану навпіл жінку, велику, білу, пухнасту

калпозу крові, що розпливається небом і скрапує на місто, на Мангеттен.

Ми зупиняємось у вуличному кафе у Верхньому Вест-Сайді, «Ніде», обговорюємо, який фільм подивитись, чи є якісь музейні виставки, що варто відвідати, чи, може, просто пройтись. Вона пропонує зоопарк, я бездумно киваю. Джин добре виглядає, наче вона займалась у спортзалі, на ній жакет із тканини ламає з золотою ниткою та оксамитові шорти від «Мацуда». Я уявляю себе на телеекрані в рекламі нового продукту — винний напій? Лосьйон для засмаги? Жувальна гумка без цукру? Різка зміна кадру, я йду пляжем, плівка чорно-біла, навмисне подряпана, лунає дивна, моторошна поп-музика середини шістдесятих з відлунням, начебто вона йде з каліопи¹. Ось я дивлюсь у камеру, ось я тримаю продукт — новий мус? Тенісні туфлі? Ось вітер роздуває моє волосся, день, потім ніч, потім знову день, а потім ніч.

— Мені холодну каву без кофеїну з молоком, — каже офіціанту Джин.

— Мені теж каву без кокаїну, — неухважно кажу я і швидко отямлююсь. — Тобто... без *кофеїну*.

Стурбовано дивлюся на Джин, але вона тільки всміхається до мене безтямно. На столику між нами лежить недільний випуск «Таймс». Ми плануємо повечеряти, можливо, завтра. Хтось, схожий на Тейлора Престона, проходить повз нас, махає мені. Я опускаю свої «Рей-Бени», махаю йому у відповідь. Хтось проїздить поряд із нами на велосипеді. Я прошу помічника офіціанта принести води. Натомість з'являється офіціант і ставить на стіл тарілку з двома кульками шербету — кінза з лимоном та горілка з лаймом, і я не чув, щоб Джин це замовляла.

— Хочеш спробувати? — питає вона.

¹ Паровий орган із локомотивними чи пароплавними гудками.

— Я на дієті, — відповідаю я. — Але дякую.

— Тобі ж не треба худнути, — широко здивована Джин. — Ти жартуєш, так? Ти чудово виглядаєш. Дуже стрункий.

— Завжди можна бути стрункішим, — бубоню я, дивлячись на машини на вулиці, щось мене відвертає, не знаю, що саме. — Можна... краще виглядати.

— Що ж, може нам тоді не варто вечеряти? — стривожено каже вона. — Не хочу заважати твоїй... силі волі.

— Ні. Все гаразд, — кажу я. — Все одно я не... дуже добре себе контролюю.

— Серйозно, Патріку, я зроблю все, що скажеш, — каже Джин. — Якщо не хочеш вечеряти, то не будемо. Тобто...

— Все гаразд, — наполягаю я. Щось клацає. — Не варто так прислужуватись йому... — пауза, і я виправляюсь: — Тобто... *мені*. Добре?

— Я просто хочу знати, чого ти хочеш, — говорить вона.

— Хочу жити довго й щасливо, — саркастично кажу я. — Ось чого я хочу.

Я уважно дивлюся на Джин десь із півхвилини, потім відвертаюся. Вона принишкла. Через деякий час замовляє пиво. На вулиці спекотно.

— Ну ж бо, всміхнись, — трохи згодом заохочує мене вона. — Немає причини сумувати.

— Знаю, — зітхаю я, трохи м'якше. — Але... важко посміхатись.

У наші дні. Принаймні *мені* важко. Здається, я до цього не звик. Не знаю.

— Саме тому... людям потрібні люди, — ніжно каже Джин і намагається зустрітись зі мною поглядом, відправляючи в рот ложку недешевого шербету.

— Не всі. — Я сором'язливо відкашлююсь. — Чи, може, люди компенсують... Вони підлаштовуються... — Довга пауза. — Люди можуть звикнути до всього, так? — питаю я. — Звичка всяке з людьми робить.

Ще одна довга пауза. Джин збентежено каже:

— Не знаю. Напевно... але все одно треба намагатися... щоб хорошого у світі було більше... ніж поганого. — І додає: — Ну правда ж?

Вона спантеличена, немовби її дивує, що вона взагалі це сказала. Повз нас проїздить таксі, з вікна лунає музика. Знову Мадонна: *«Життя — це загадка, всі мусять лишитись самі...»* Голосний сміх за сусіднім столиком лякає мене, я нахилию голову і чую, як хтось говорить:

— Інколи те, як ти вдягаєшся на роботу, змінює все.

Тоді Джин щось каже, я прошу її повторити.

— Ти ніколи не хотів зробити когось іншого щасливим? — питає вона.

— Що? — перепитую я, намагаючись зосередитись на ній. — Джин?

Вона сором'язливо повторює.

— Ти ніколи не хотів зробити когось іншого щасливим?

Я дивлюся на неї, мене омиває холодна хвиля страху, гасить щось у мені. Я знову відкашлююся і, намагаючись говорити дуже впевнено, розповідаю їй:

— Я нещодавно був у «Солодкому рифі»... карибський заклад у Нижньому Іст-Сайді, ти знаєш...

— З ким ти був? — перебиває Джин.

З Жаннетт.

— З Еваном Мак-Глінном.

— А, — киває вона, з помітним полегшенням.

Вірять мені.

— Байдуже... — Я зітхаю і веду далі. — Я побачив у вбиральні якогось хлопця... цілковито... стиль Волл-стрит... костюм із шерсті, віскози та нейлону на один гудзик... «Лучіано Сопрані»... бавовняна сорочка від... «Гітман Бразерс»... шовкова краватка «Ерменегільдо Зенья», розумієш, я впізнав його, це був брокер на прізвисько Елдрідж... я бачив його «У Гаррі», і в барі «Ау», і в «ДюПлексі», і в «Алекс

їде в табір»... у всіх тих місцях, але... коли я зайшов до вбиральні за ним, я побачив... він писав... писав щось на стіні над... пісуаром, біля якого стояв. — Я змовкаю, роблю ковток пива. — Коли він побачив, що я увійшов... він перестав писати... сховав свою ручку «Монблан»... застібнув штани... сказав мені: «Привіт, Гендерсоне»... поправив зачіску перед дзеркалом, відкашлявся... наче нервував, чи... чи ще щось, і... вийшов. — Знову пауза, ще один ковток. — Тож... я підійшов, щоб скористатись... пісуаром і... я схилився... щоб побачити, що він... написав.

Я здригаюсь і повільно витираю чоло серветкою.

— І що ж це було? — обережно питає Джин.

Я заплющую очі, три слова випадають у мене з рота, злітають з губ:

— Убити... всіх... яппі.

Джин нічого не каже.

Щоб порушити цю незручну тишу, я кажу єдине, що спадає мені на думку:

— А ти знала, що першого собаку Теда Банді, коли, звали Лессі? — Пауза. — Ти про це чула?

Джин дивиться на свою тарілку так, наче та її бентежить, потім підводить на мене очі.

— Хто такий... Тед Банді?

— Облиш, — зітхаю я.

— Слухай, Патріку. Нам треба про щось поговорити, — каже вона. — Принаймні *мені* треба з тобою поговорити.

...там де були природа та земля, життя та вода, я побачив пустельний пейзаж, безкінечний, схожий на якийсь кратер, настільки позбавлений сенсу, і світла, і духу, що це неможливо осягнути на рівні свідомості, і якщо підійти ближче, мозок відсахнеться, нездатний сприйняти побачене. Це було настільки чітке, реальне, близьке мені видіння, що в чистоті своїй воно видавалось майже абстрактним. Це я міг зрозуміти, саме так я проживав своє життя, довкола цього

рухався, саме так обходився з реальністю. Це була та географія, довкола якої розвивалась моя реальність: мені *ніколи* не спадало на думку, що люди добрі, чи що людина може змінитись, чи що світ може бути кращим місцем, якщо отримувати задоволення від почуття, чи погляду, чи жесту, від любові чи доброти іншої людини. Нема нічого позитивного, вираз «щедрість духу» нема до чого застосувати, це кліше, це поганий жарт. Секс — математика. Індивідуальність уже не розглядається. Що таке розумові здібності? Дайте визначення розуму. Бажання не має змісту. Інтелект — не панацея. Справедливість мертва. Страх, взаємні звинувачення, невинність, співчуття, провина, марність, невдача, сум — це ті речі, ті емоції, яких ніхто більше, на правду, не відчував. Роздуми марні, світ не має сенсу. Єдина незмінність — зло. Бог не живий. Любові не можна довіряти. Поверхня, поверхня, поверхня — це все, у чому люди знаходять сенс... такою я бачив цивілізацію, величезною й розірваною...

— ...і я не пам'ятаю, з ким саме ти говорив... це не має значення. Важливо те, що ти був дуже сильним і водночас... дуже милим, і тоді, здається, я вже знала, що...

Джин відкладає ложку, але я на неї не дивлюсь. Я спостерігаю за таксі, що їздять Бродвеєм, однак це не зупиняє того, що відбувається, бо Джин веде далі:

— Чимало людей, схоже... — Вона змовкає, і нерішуче продовжує: — Втратили зв'язок із життям, і я не хочу опинитися серед них.

Офіціант прибирає її тарілку, і вона додає:

— Я не хочу... постраждати.

Здається, я киваю.

— Я дізналась, що таке бути самою і... здається, я тебе кохаю.

Ці слова Джин каже швидко і якимось натужно. Майже забобонно я повертаюся до неї, відпиваю зі склянки води «Евіан» і, не думаючи, з посмішкою кажу:

— Я кохаю іншу.

Наче хтось увімкнув прискорене відтворення, вона негайно сміється, відводить очі, присоромлена.

— Що ж, тоді вибач... Боже.

— Але... — тихо додаю я. — Тобі не варто боятися.

Джин підводить на мене очі, сповнена надії.

— З цим можна щось зробити, — кажу я. Тоді, не знаючи, навіщо я це сказав, дещо змінюю, одразу ж кажу: — Або не можна. Не знаю. Я чимало часу витратив на тебе, тож ти мені не зовсім байдужа.

Вона мовчки киває.

— Ніколи не плутай приязне ставлення з... пристрас-
тю, — попереджаю її я. — Це може... погано скінчитися.
Може... створити тобі проблеми.

Джин нічого не говорить, і я раптово відчуваю її сум,
спокійний й тихий, наче денний сон.

— Що ти намагаєшся сказати? — нескладно питає вона
й шаріється.

— Нічого. Просто... пояснюю тобі, що... зовнішність
може бути оманлива.

Вона дивиться на «Таймс», що лежить, згорнутий на
столі. Сторінки ледь ворухнуть вітерець.

— Чому... ти мені це кажеш?

Я відповідаю тактовно, мало не торкаюсь її руки, але
вчасно зупиняюсь:

— Я просто хочу, щоб між нами не було непорозумінь.

Поряд проходить фігуриста дівчина. Я дивлюся на неї,
потім повертаюся до Джин.

— Припини, не дивись на мене так. Тобі нема чого со-
ромитись.

— Я не соромлюсь, — відповідає Джин, намагаючись
поводитись, як звичайно. — Просто хочу знати, чи не роз-
чарувала я тебе тим, що це визнала.

Чи зможе вона хоч колись зрозуміти, що я не можу розчаруватися, бо більше нема нічого такого, чого я б чекав?

— Ти небагато про мене знаєш, так? — грайливо питаю я.

— Я знаю достатньо, — спочатку відповідає Джин, але потім хитає головою. — Давай обличимо це. Я помилилась. Мені прикро. — Але наступної миті вона змінює рішення. — Я хочу знати більше, — серйозно каже вона.

Я обдумую це і питаю:

— Ти впевнена?

— Патріку, — каже вона, ледве дихаючи. — Я знаю, моє життя було б... значно порожнішим... без тебе.

Я обдумую і це, задумливо киваю.

— Я просто не можу... — Джин збентежено зупиняється. — Я не можу прикидатись, що цих почуттів нема, правда ж?

— Тсс...

...є ідея Патріка Бейтмена, певна абстракція, але справжнього мене нема — лише ця сутність, інколи ілюзорна, і хоча я можу сховати холод свого погляду і ви можете потиснути мені руку, відчуваючи плоть навколо своєї плоті, і, можливо, навіть думаєте, що наші життя схожі, — *мене тут просто нема*. Мені важко мати значення, на будь-якому рівні. Я фальшивка, вигадка. Я неможлива людська істота. Моя особистість — незавершений ескіз, моя безсердечність усталена й глибока. Моя совість, співчуття, мої надії давно зникли (певно, в Гарварді), якщо й були взагалі. Більше немає меж, які треба перетинати. Усе, що в мене було спільного з неконтрольованими та божевільними, зі злими та розпусними, весь той хаос, який я створив, і моя крайня до того байдужість — я перевершив усе це. Хоча однієї суворості істини я й досі дотримуюся: ніхто не в безпеці, спокути немає. І все одно мене нема в чому звинувачувати. Кожна модель людської поведінки мусить мати обґрунтування. Зло — це те, чим ти є? Чи те, що ти робиш? Мені

постійно й гостро болить, і я не сподіваюся на існування кращого світу. Насправді я хочу ділитися своїм болем із іншими. Я хочу, щоб ніхто не втік. Але навіть визнавши це (а я визнав, численну кількість разів, із кожним своїм вчинком) і поглянувши в очі цій правді, катарсису я не мав. Я не отримую глибоких знань про себе самого, з цього відкриття не постає нове розуміння. У мене нема причин розповідати вам все це. Ця сповідь *нічого* не означає...

Я питаю Джин:

— Скільки в цьому світі таких, як я?

Вона мовчить, потім обережно відповідає:

— Не думаю... що хтось є?

Вона вгадує.

— Я скажу іна... Чекай, що в мене з зачіскою? — перебиваю я сам себе.

— Усе гаразд.

— Добре. Тож я скажу інакше. — Я роблю ковток її сухого пива. — Гаразд. *Чому* я тобі подобаюся? — питаю я.

— *Чому?* — перепитує Джин.

— Так, — підтверджую я. — *Чому?*

— Ну...

На мою сорочку «Поло» падає крапля пива. Вона передає мені серветку. Цей практичний жест зворушує мене.

— Ти... турбуєшся про інших, — обережно каже вона. — Це дуже рідко трапляється у нашому... — Знов пауза. — Як на мене, гедоністичному світі. Це... Патріку, ти мене бентежиш.

Джин хитає головою, заплющує очі.

— Продовжуй, — підбурюю я. — Будь ласка, я хочу знати.

— Ти милий, — заочує очі Джин. — Це... сексуально... не знаю. І *загадковість* теж. — Тиша. — Я думаю... загадка... ти загадковий. — Тиша і зітхання. — І ти... поміркований, — вона усвідомлює щось і вже без страху дивиться просто на мене. — І мені здається, що сором'язливі чоловіки романтичні.

— То скільки у світі таких, як я? — знову питаю я. — Я справді таким здаюся?

— Патріку, — каже Джин. — Я б тобі не брехала.

— Ні, звісно ж, ні, але... здається... — Моя черга задумливо зітхати. — Я думаю... Знаєш, кажуть, що немає двох однакових сніжинок?

Вона киває.

— Ну, я не думаю, що це правда. Я думаю, що чимало сніжинок подібні між собою... і думаю, що чимало людей теж схожі.

Джин знову киває, хоча я бачу, що вона зовсім заплуталась.

— Зовнішність *буває* оманливою, — обережно визнаю я.

— Ні, — хитає головою Джин, вперше за весь цей час у чомусь впевнена. — Я не думаю, що вона оманлива. Ні.

— Іноді, Джин, — пояснюю я, — лінія, що відокремлює зовнішність, те, що ти бачиш, від реальності, якої ти не бачиш, буває нечіткою.

— Це неправда, — наполягає вона. — Це просто неправда.

— Дійсно? — посміхаюсь я.

— Раніше я так не думала, — каже вона. — Ще років десять тому. Але зараз думаю.

— Що ти маєш на увазі? — зацікавлено питаю я. — *Раніше?*

...хвиля реальності. У мене дивне відчуття того, що це — ключовий момент мого життя, і я наляканий тим, що цілком можна назвати богоявленням. Я не можу запропонувати їй нічого цінного. Вперше я бачу Джин розкутою, вона видається сильнішою, не піддається контролю, вона хоче взяти мене з собою до нового, незнайомого краю — це жахлива непевність зовсім іншого світу. Я відчуваю, що вона хоче серйозно змінити моє життя — про це говорять її очі, і хоча я бачу в них правду, я знаю, що одного дня, дуже скоро, її теж підхопить ритм мого безумства. Мені треба лише мовчати про це, не заводити цю тему, однак вона робить мене слабшим, наче це *вона* вирішує, хто я такий, і своєрідним,

впертим чином я готовий визнати, що відчуваю раптовий біль, щось стискається всередині, і, перш ніж можу це зупинити, я вже майже зачарований, зворушений тим, що можу прийняти її любов хоч і не відповісти взаємністю. Цікаво, чи хоч зараз, тут, у «Ніде», вона бачить, як темні хмари розвіюються в моїх очах. І хоча холодність, яку я завжди відчував, полишає мене, заціпеніння лишається і, певно, ніколи не зникне. Ці стосунки, певно, ні до чого не призведуть... нічого не змінять. Я уявляю собі її чистий запах, схожий на чай...

— Патріку... поговори зі мною... не треба так засмучуватись, — каже Джин.

— Здається... мені час... добре подивитись... на світ, який я створив, — зі сльозами видавлюю з себе я, довіряючись їй. — Я знайшов... півграма кокаїну... у своїй шафі... вчора.

Я міцно стискаю руки, утворюючи один великий кулак, кісточки побіліли.

— І що ти з ним зробив? — питає Джин.

Я кладу одну руку на стіл. Вона бере її у свою.

— Я викинув його. Викинув його геть. Я хотів його *прийняти*, — зітхаю я. — Але я викинув його.

Джин ніжно стискає мою руку.

— Патріку? — каже вона і веде руку вгору, доки не торкається мого ліктя.

Коли я знаходжу в собі силу подивитись на неї, мене вражає те, наскільки вона марно, нудно фізично красива, і в мене виникає питання: «Чому б не зупинитись на ній?» Відповідь: її тіло краще, ніж у багатьох інших знайомих мені дівчат. Ще одна: все одно незамінних немає. Ще: це не має значення. Джин сидить навпроти мене, похмура, але сповнена надій, нерішуча, мало не в сльозах. Я теж стискаю її руку, я зворушений тим, наскільки ж вона не знає зла. Їй треба пройти ще одне випробування.

— У тебе є дипломат? — сковтнувши, питаю я її.

— Ні, — каже вона. — Немає.

- У Евелін є дипломат, — згадую я.
- Справді?.. — питає Джин.
- А як щодо «Філофаксу¹»?
- Маленький, — визнає вона.
- Дизайнерський? — підозріло питаю я.
- Ні.

Я зітхаю, тоді беру її за руку, маленьку і тверду.

...і в південних пустелях Судану в повітря задушливими хвилями підноситься спека, тисячі й тисячі чоловіків, жінок, дітей блукають бушем² у відчайдушних пошуках їжі. Голодні й спустошені, вони лишають слід з мертвих, виснажених тіл, вони їдять бур'ян, листя, та... латаття, йдуть від селища до селища, повільно, невблаганно помирають. Сірий ранок у жалюгідній пустелі, пил піднімається в повітря, на піску лежить дитина з обличчям, мов чорний місяць, дряпає пальцями горло; пісок вихором злітає вгору, носиться по землі так, що сонця не видно; хлопчик у піску, майже мертвий, очі не кліпають, і він вдячний (зупиніться й увявіть собі світ, де хтось може бути за щось вдячним), що його не помічають соколи, що літають над ним, він напівнепритомний, йому боляче (ні, є *хтось*, хто звертає на нього увагу, хто помічає агонію дитини і посміхається так, наче зберігає якусь таємницю); хлопчик беззвучно розтуляє й затуляє потрісканий рот, десь на відстані їде шкільний автобус, і ще хтось, нагорі, у космосі, піднесений дух, розчинені двері, він питає: «*Чому?*» — це дім для мертвих, безкінечність, що висить у пустці, повз нього, накульгуючи, йде час, хлопчика охоплюють любов та смуток...

— Гарзд.

Я непевно усвідомлюю, що десь дзвонить телефон. У кафе на площі Колумба незчисленна кількість людей, сотні, може, тисячі, пройшли повз нас, поки я мовчав.

¹ Марка записників-органайзерів.

² Ненаселені території Африки, схожі на савани.

— Патріку, — говорить Джин.

На розі зупиняється хтось із візком, купує шоколадку «Дав». Дитина глипає на нас із Джин. Ми дивимося на неї. Усе дуже дивно, у мене виникає якесь спонтанне внутрішнє відчуття — наче я наближуюсь до чогось і водночас віддаляюсь, і все можливо.

Аспен

Чотири дні до Різдва, зараз друга година дня. Я сиджу на задньому сидінні вугільно-чорного лімузина, припаркованого перед непримітним будинком на П'ятій авеню, намагаюся читати статтю про Дональда Трампа в новому випуску журналу «Слава». Жаннетт хоче, щоб я пішов із нею, але я говорю: «Облиш». У неї з учорашнього вечора підбите око — довелося за вечерею в «Іль Марлібро» змусити її хоча б подумати про це; а потім, після активнішої дискусії в моїй квартирі, вона погодилась. Дилема Жаннетт знаходиться за межами мого визначення провини, і я відверто сказав їй за вечерею, що мені дуже важко виказувати їй співчуття, якого я не відчуваю. Протягом усієї поїздки від мого помешкання Верхнім Вест-Сайдом вона схлипувала. Єдина чиста емоція, яку можна у ній визначити, — відчай і, можливо, ще туга, і хоча я вмів ігнорувати її майже всю дорогу, зрештою доводиться їй сказати: «Слухай, я прийняв зранку дві пігулки «Ксанаксу», тож засмутити мене тобі не вдасться». Тепер, коли вона вивалюється з лімузина на вимерзлу бруківку, я буркочу: «Так буде краще», і пропоную їй певну втіху: «Не сприймай це надто серйозно». Водій, чиє ім'я я забув, проводить її до будинку, і вона кидає назад останній погляд, сповнений жалю. Я зітхаю, махаю їй, хай уже йде. На ній досі з учорашнього вечора широке бавовняне пальто з леопардовим принтом на шерстяній підкладці та сукня з шерстяного

крепу «Білл Бласс». Сьогодні вранці в «Шоу Патті Вінтерс» було інтерв'ю зі сніговою людиною, і, на мій подив, він виявився доволі чарівним і чітко виражав свої думки. Я п'ю горілку «Абсолют» із фінської склянки. Порівняно з Жаннетт, я дуже засмаглий.

З будинку виходить водій, показує мені великий палець, обережно відводить лімузин від узбіччя та їде до аеропорту «Джей Еф Кей», звідки я через дев'яносто хвилин вилітаю до Аспена. Коли я повернусь, у січні, Жаннетт уже не буде в країні. Я запалюю сигару, шукаю попільничку. На розі вулиці стоїть церква. Кого це обходить? Здається, це вже п'ята моя абортівана дитина, і третя, де аборт я зробив не сам (визнаю, безглузда статистика). За дверима лімузина — різкий холодний вітер, дощ б'є по затемнених вікнах ритмічними хвилями, передражняє ймовірні ридання Жаннетт в операційній, у якій їй паморочиться в голові від анестезії, вона згадує минуле, мить, коли світ був ідеальним. Я опираюсь бажанню істерично зареготати.

В аеропорту я даю водієві інструкції — перш ніж забрати Жаннетт, заїхати до «Ф. А. О. Шварц» і купити такі речі: ляльку, брязкальце, дитяче зубне кільце, полярного ведмедика «Ганд» і лишити їх не розпакованими на задньому сидінні. З Жаннетт усе буде добре — у неї попереду все життя (звісно, якщо вона знову не зустріне мене). До того ж її улюблений фільм — «Красуня в рожевому», і вона вважає Стінга крутим, тож те, що з нею відбувається, не зовсім незаслужено, жаліти її не варто. Нині часи не для невинних.

День святого Валентина

Ранок вівторка, я стою біля столу у вітальні, розмовляю по телефону з адвокатом, одночасно дивлюся «Шоу Патті Вінтерс» та наглядаю за покоївкою, яка натирає підлогу воском,

змиває криваві плями зі стін, викидає просочені кров'ю газети, не кажучи ані слова. Я розумію, що вона надто розгублена у світі лайна, повністю тоне в ньому, і це чомусь нагадує мені про те, що вдень має зайти налаштовувач піаніно і треба лишити швейцару записку, щоб він його впустив. Не те, щоб на цій «Ямасі» взагалі грали, просто одна з дівчат впала на неї і деякі струни (які я використав згодом) чи то порвалися, чи то вирвалися. Я кажу в телефон: «Мені потрібні податкові канікули». Патті Вінтерс на екрані питає малого років восьми-дев'яти: «Хіба це не інший термін для оргії?» Дзижчить таймер мікрохвильової печі. Я підігриваю собі суфле.

Не буду заперечувати — тиждень був поганий. Я почав пити власну сечу. Я сміюся без причини. Іноді сплю під ліжком. Я постійно чищу зуби ниткою, доки ясна не починають боліти й у роті не з'являється смак крові. Вчора перед вечерею в «1500» з Рідом Гудрічем та Джейсоном Растом мене мало не схопили в офісі «Федерал Експрес» на Таймс-сквер, коли я намагався відправити матері однієї з дівчат, вбитих мною минулого тижня, дещо, що могло б бути висушеним коричневим серцем. А от Евелін я вдало доправив з офісу коробочку з мухами разом із надрукованою Джин запискою, у якій написано, що я більше ніколи не хочу бачити її обличчя і нехай вона сяде на довбану дісту, хоча це їй насправді і не треба. Але я до свята робив і такі речі, що їх звичайна людина вважатиме добром, ось що буде доставлено до квартири Джин сьогодні зранку: бавовняні серветки «Кастелліні» з «Бендельз», крісло з лози від «Дженні Бі Гуд», скатертину з тафти від «Барніз», кольчужну плетену сумочку, вінтажний туалетний набір із чистого срібла з «Мейсіз», білу соснову етажерку з «Конранз», едвардіанський браслет із дев'ятикаратного золота, куплений у «Бергдорфз», сотні білих і рожевих троянд.

Офіс. До мене причепилися тексти пісень Мадонни, вони вибухають у мене в голові, лунають знайомо, втомлююче, і я дивлюсь у порожнечу, мої очі ліниво блищать, поки я намагаюся забути про день, що майоріє переді мною, а потім тексти Мадонни перериває фраза, що заповнює мене неназваним страхом. «Віддалена ферма», ці слова постійно повторюються, знову і знову. Хлопець, якого я уникав весь останній рік, задрот із журналу «Форчун», який хоче написати про мене статтю, знову сьогодні телефонував, і зрештою я йому передзвонюю, щоб влаштувати інтерв'ю. На Крейга Мак-Дермотта наскочило якесь факсове божевілья, він не відповідає на дзвінки, спілкується тільки через факс. У ранковому випуску «Пост» написано, що знайшли тіла трьох людей, які зникли на яхті минулого березня, — посічені, роздуті тіла вмерзли в кригу в протоці Іст-Рівер; містом блукає якийсь маніяк, він отруює літрові пляшки води «Евіан», загинуло вже сімнадцятеро людей; розмови про зомбі, суспільні настрої, безлад все росте, непорозуміння поширюється.

І на довершення всього цього, знову з'являється Тім Прайс — принаймні мені так здається. Поки я за своїм столом одночасно викреслюю з календаря минулі дні й читаю бестселер про управління офісом під назвою «Чому вигідно бути кретином», телефонує Джин, каже, що Тім Прайс хоче зі мною поговорити, і я налякано кажу: «Впусти... його». Прайс заходить до кабінету, на ньому шерстяний костюм «Каналі Мілано», бавовняна сорочка «Айк Бехар», шовкова краватка від «Білл Бласс», шкіряні черевики на шнурівці від «Брукс Бразерс». Я вдаю, що говорю по телефону. Він сідає навпроти мене, з іншого боку столу «Палацетті» зі скляною стільницею. У нього на чолі пляма, принаймні щось схоже на це. Якщо не зважати на неї, він чудово виглядає. Наша розмова подібна на щось таке, але насправді коротша.

— Прайсе, — кажу я, потискаючи йому руку. — Де ти був?

— Таке, їздив. — Він посміхається. — Але ж повернувся.
 — Шикарно, — я збентежено знизую плечима. — І як воно... було?

— Було... несподівано. — Прайс теж знизує плечима. — Було... гнітюче.

— Я наче бачив тебе в Аспені, — буркочу я.

— Гей, як ти сам, Бейтмене? — питає Прайс.

— Я нічого, — кажу я, сковтнувши. — Так... животію.

— А Евелін? — питає він. — Як вона?

— Ну, ми розійшлись, — посміхаюся я.

— Прикро. — Він обмірковує почуте, згадує щось. —

Кортні?

— Вийшла за Луїса.

— Грасгріна?

— Ні. Керрузерса.

Прайс і це обдумує.

— Маєш її номер?

Я записую його для нього і кажу:

— Тебе не було цілу вічність, Тіме. Що сталося?

Я знов помічаю пляму в нього на лобі, хоча у мене таке відчуття, якби я спитав когось, чи є вона там, він (чи вона) сказав би, що ні.

Прайс підводиться, бере папірець із номером.

— Я повернувся. Ти, видно, пропустив це. Втратив слід. Через переїзд, — він робить багатозначну паузу. — Я працюю на Робінсона. Його правиця, всяке таке.

— Будеш горішок? — пропоную я йому, у марній спробі приховати те, як мене ошелешило його самовдоволення.

Він плескає мене по спині.

— Ти безумець, Бейтмене. Тварина. Справжня тварина.

— Не заперечуватиму, — слабко сміюся я, проводжаючи його до дверей.

Він йде, а я одночасно і розмірковую, і ні, над тим, що відбувається у світі Тіма Прайса, котрий насправді схожий

на світ більшості з нас — великі ідеї, хлопчачі штуки, юнак відкриває світ і володіє ним.

Волоцюга на П'ятій

Я повертаюсь із Центрального парку, у якому біля дитячого зоопарку, зовсім поряд від місця, де я вбив хлопчика Мак-Кефрі, я згодував собакам мозок Урсули. Я йду П'ятою авеню, нині близько четвертої дня, всі на вулиці якісь сумні, запах гниття в повітрі, на холодній бруківці лежать тіла, на милі й милі, деякі ворушаться, більшість — ні. Історія тоне, і мало хто неясно розуміє, що все погано. Низько над містом пролітають літаки, вирізняються на тлі сонця. Вітри проносяться П'ятою, звертають на П'ятдесят сьому вулицю. Зграї голубів злітають в уповільненому режимі й розсипаються небом. Запах смажених каштанів змішується з чадним газом. Я тільки нещодавно помітив, як змінився виднокіл. Милуюсь «Трампа-Тавер», вона висока, гордовито сяє у світлі пізнього дня. Перед нею двоє підлітків-розумників, нігери, обдирають туристів у карти. Доводиться стримати бажання розстріляти їх.

Волоцюга, котрого я осліпив якимось навесні, сидить, схрестивши ноги, на драній ковдрі на розі П'ятдесят п'ятої вулиці. Я підходжу ближче, дивлюсь на його пошрамоване обличчя і табличку під ним: «ВETERAN В'ЄТНАМУ ОСЛІПЛЕНИЙ У В'ЄТНАМІ. ПРОШУ ДОПОМОЖІТЬ. МИ ГОЛОДНІ ТА БЕЗДОМНІ». Ми? Тоді я помічаю собаку, який дивиться на мене з підозрою, а коли я наближаюся до його господаря, підводиться й гарчить. Коли я стою над бездомним, собака нарешті гавкає, сказано вимахуючи хвостом. Я опускаюсь навколішки, загрозово підводжу руку. Пес задкує, лапи в нього криві.

Я витягнув гаманець і вдаю, що кидаю долар у порожню банку з-під кави, а потім розумію: нащо взагалі прикидатися?

Ніхто сюди не дивиться, він точно. Я забираю долар, нахилиюсь вперед. Він відчуває мою присутність, припиняє трусити банкою. Темні окуляри на ньому анітрохи не приховують завдані мною рани. Ніс у нього настільки розтросшений, що я навіть не уявляю, як ним можна дихати.

— Ти ніколи не був у В'єтнамі, — шепочу я йому на вухо.

Після паузи, впродовж якої він мочиться у штани, а пес скавучить, волоцюга нарешті хрипить:

— Прошу... не робіть мені боляче.

— Чого б це я марнував на це час? — буркочу я з огидою.

Я йду геть від волоцюги, натомість помічаю дівчинку, яка палить сигарету й просить грошей.

— Кш! — кажу я їй.

— Кш! — відповідає вона.

У вранішньому «Шоу Патті Вінтерс» у маленькому кріслі сидів Малий Чіріо¹ і майже годину відповідав на запитання. Пізніше того ж дня жінці в шубі з норки та чорнобурки порізав обличчя розлючений активіст зелених перед готелем «Стенгоуп». Але зараз я, досі дивлячись на сліпого волоцюгу на іншому боці вулиці, купую шоколадний батончик «Дав», кокосовий, і знаходжу в ньому шматочок кістки.

Новий клуб

У четвер увечері я зустрічаю Гарольда Кернса на вечірці в новому клубі під назвою «Кінець світу», який відкривається у Верхньому Іст-Сайді, у приміщенні, де раніше був заклад «У Петті». Я сиджу за столиком з Ніною Гудріч та Джин, а Гарольд п'є шампанське біля бару. Я достатньо п'яний для того, щоб нарешті спитати його про те повідомлення, що його я лишив у нього на автовідповідачеві.

¹ Герой реклами сухих сніданків.

Я перепрошую дівчат і підходжу до бару з іншого боку, зрозумівши, що мені потрібно підкріпитись мартіні, перш ніж обговорювати щось із Кернсом (тиждень у мене був дуже нестабільний — у понеділок я зрозумів, що схлипую, дивлячись серію «Альфа»¹). Я знервовано наближаюся. Гарольд вдягнув шерстяний костюм від «Дживз енд Гоукс», шовкову саржеву краватку, бавовняну сорочку, черевики від «Пол Стюарт»; він виглядає повнішим, ніж я його пам'ятаю.

— Змиристь із цим, — говорить він Трумену Дрейку. — До кінця дев'яностих більшою частиною цієї країни володітимуть японці.

Гарольд, як завжди, поширює цінну й *нову* інформацію, з невиразним, але безсумнівно наявним, Господи прости, англійським акцентом. Це таке полегшення, що мені стає нахабності вигукнути:

— Замовкни, Кернсе, *не буде* такого.

Я одним ковтком випиваю мартіні зі «Столичною», поки Кернс, захоплений зненацька, вражений, розвертається до мене і його надуте обличчя розпливається в непевній посмішці. Хтось за нами каже:

— Та ви подивіться, що сталося з Гекко...

Трумен Дрейк плескає Гарольда по спині й питає мене:

— Чи є якась ширина підтяжок, що більш прийнятна за інші?

Я роздратовано штовхаю його у натовп, і він зникає.

— То що, Гарольде, — кажу я. — Ти отримав моє повідомлення?

Кернс спочатку видається здивованим, а потім, підпалюючи сигарету, нарешті сміється.

— Боже, Девісе. Так, це було кумедно. Це ж *був* ти, так?

— Так, звісно, — я кліпаю очима, говорю собі під ніс, відганяючи від себе дим його сигарети.

¹ Комедійний серіал про прибульця.

— Бейтмен убиває Овена та дівчат з ескорту? — Гарольд усе регоче. — О, це ж просто сміховинно. Просто жерсть, як кажуть у клубі «Граучо»¹. Просто жерсть.

Потім дивиться занепокоєно і додає:

— Довге ж було повідомлення, так?

Я дебільно посміхаюсь і кажу:

— Що саме ти маєш на увазі, Гарольде?

А сам думаю, що цей товстопикий вилупок ніяк не міг потрапити в довбаний клуб «Граучо», та й навіть якщо потрапив, згадувати про це таким чином означає просто перекреслити те, що його туди пустили.

— Ну, повідомлення, яке ти лишив.

Кернс уже озирається, махає різним людям та дівкам.

— До речі, Девісе, як там Синтія? — Він бере келих шампанського в офіціанта, котрий проходить повз нас. — Ви ж досі зустрічаєтесь, так?

— Чекай, Гарольде. Що-ти-маєш-на-увазі? — підкреслюю я.

Гарольд знуджений, йому байдуже, він мене не слухає і, перепросивши, каже:

— Нічого. Радий тебе бачити. Боже, це не Едвард Таверс?

Я вигинаю шию, дивлюсь у той бік, тоді повертаюся до Гарольда.

— Ні, — кажу я. — Кернсе? Чекай.

— Девісе, — зітхає він, наче терпляче намагається пояснити щось дитині. — Я не з тих, хто стане обмовляти інших, жарт *справді* вийшов дотепний. Але, чоловіче, фатальна помилка: Бейтмен такий сраколиз, такий підлабузник і святенник, що це важко оцінити повністю. Все інше було нівроку. Давай якось пообідаємо чи повечеряємо в «150 Вустер» з Мак-Дермоттом чи Престоном. Буде крутяк.

Він намагається відійти.

¹ Закритий елітний клуб для відомих людей у Лондоні.

— Кру-тяг? Кру-тяг? Ти справді сказав *кру-тяг*, Кернсе? — У мене розширені зіниці, мене несе, хоч я і не приймав наркотики. — Що ти таке *верзеш*? Бейтмен — що?

— Та заради Бога. Чого б ще Евелін Річардз його покинула? Серйозно. Він навряд чи *замовив* би дівку з ескорту, не кажучи вже про... що, ти там казав, він з нею зробив? — Гарольд досі озирається по клубу і махає ще якійсь парі, піднявши келих шампанського. — О, так, на шматки порубав.

Кернс знову регоче, хоча зараз звучить так, наче він це робить з ввічливості.

— Тепер вибач, я справді мушу...

— Чекай. Стій, — вигукую я, дивлячись Кернсу в обличчя, переконавшись, що він мене слухає. — Ти наче не розумієш. Ти справді нічого з цього не розумієш. *Я* вбив його. *Я* зробив це, Кернсе. *Я* відрубав Овену його довбану голову. *Я* замучив десятки дівчат. Усе те кляте повідомлення на твоєму автовідповідачеві — правда.

Я виснажений, спокою нема, дивно, чому мені не стало легше від цього.

— Перепрошую, — каже він, намагаючись не звертати уваги на мій вибух. — Я справді *мушу* йти.

— Ні! — кричу я. — Кернсе, послухай мене. Слухай дуже-дуже уважно. *Я-вбив-Пола-Овена-і-мені-сподобалося*. Ще ясніше і не скажеш.

Від стресу я ковтаю слова.

— Але ж це неможливо, — каже Гарольд, перебиваючи мене. — І вже не смішно.

— І не мало бути смішно! — реву я. І додаю: — А чого це неможливо?

— Просто неможливо, — каже він і дивиться на мене стривожено.

— Чому? — волаю я, перекрикуючи музику, хоч потреби в цьому і нема. І додаю: — Покидьку ти клятий.

Гарольд витрищається на мене так, наче ми обидва під водою, і кричить у відповідь, дуже чітко:

— Тому що... я... вечеряв... з Полом Овеном... двічі... в Лондоні... *десять днів тому*.

Ми дивимось один на одного десь хвилину, я нарешті опановую себе настільки, щоб щось йому сказати, але моєму голосу бракує авторитету, і я навіть сам не впевнений, що вірю собі, коли просто кажу йому:

— Ні... не вечеряв.

Але виходить більше схоже на питання, не на твердження.

— Тепер, Дональдсоне, — Кернс знімає мою руку зі свого плеча. — Якщо вибачиш...

— О так, вибачу, — шкірюсь я. Тоді повертаюся до нашого столика, де вже сидять Джон Едмонтон та Пітер Біверз, і оглушую себе «Гальціоном», перш ніж відвезти Джин додому, до мене. Джин вбрана у щось від «Оскар де ла Рента». На Ніні Гудріч була сукня з блискітками від «Мацуда», і вона відмовилась дати мені свій номер, хоча Джин тоді й була у вбиральні внизу.

Таксист

Ще одна дивна сцена того, що видається моїм життям, трапляється в середу, ймовірно, вказуючи на чиюсь помилку, хоч я не можу сказати чіпо. Я сиджу в заторі в таксі, що прямує до центру міста, на Волл-стрит, після сніданку в готелі «Рідженсі» з Пітером Расселом, який був моїм дилером, поки не знайшов собі справжню роботу, і Едді Ламбертом. Рассел був вдягнений у спортивний шерстяний піджак на два гудзики від «Редаеллі», бавовняну сорочку «Гакерт», шовкову краватку «Рішель», шерстяні картати штани «Кріція Уомо» та шкіряні черевики «Коул-Гаан». «Шоу Патті Вінтерс» зранку було про чотирикласниць, які

продаються за крик, і я мало не відмінив зустріч із Ламбертом та Расселом, аби його подивитись. Поки я говорив по телефону з фойє, Рассел замовив мені сніданок. На жаль, він вийшов із високим вмістом жирів та натрію, і перш ніж я зрозумів, що відбувається, на столі опинилися тарілки з хлібцями з травами з шинкою у вершковому соусі «Мадейра», ковбасками на грилі й кавово-сметанним тортом, тож довелося попросити в офіціанта чайник трав'яного чаю без кофеїну, тарілку нарізаного скибочками манго з чорницями та пляшку «Евіан». У вранішньому світлі, що лилося з вікон «Рідженсі», я дивився, як офіціант граційно кришить чорні трюфелі на парууючу яєчню Ламберта. Я не витримав і попросив покришити чорні трюфелі й на мое манго. Більше нічого за сніданком не сталося. Довелося ще раз подзвонити ї, повернувшись за столик, я помітив, що одна скибочка манго зникла, але звинувачувати нікого не став, бо думав зовсім про інше — як допомогти американським школам, проблеми з довірою, канцелярія, нова ера можливостей і що чекає в ній на мене, як отримати квитки на Стінга в «Тригрошовій опері», яка шойно почала йти на Бродвеї, як брати на себе більше і пам'ятати менше...

У таксі на мені двобортне пальто з шерсті та кашеміру марки «Студіо 000.1» від «Ферре», шерстяний костюм з картатими штанами від «Де Рігьор» з «Шунеман», шовкова краватка «Живанші Джентльмен», шкарпетки «Інтервен», взуття від «Армані», я читаю «Волл-стрит джорнел», не знімаючи темних вайфарерів, у вокмені грає запис Бікса Бейдербека. Я відкладаю «Джорнел», беру «Пост», тоді «Пейдж сикс». Коли ми зупиняємося на світлофорі на перехресті Сьомої та Тридцять четвертої, у сусідньому таксі, здається, сидить Кевін Гледвін у костюмі від «Ральф Лорен». Я опускаю окуляри. Кевін відривається від нового випуску журналу «Гроші» й помічає, що я з цікавістю дивлюся на нього, перш ніж таксі рушає далі. Раптово мое

таксі виривається з затору і звертає на Двадцять сьому, прямуючи по Вест-Сайдському шосе до Волл-стрит. Я відкладаю газету, зосереджуюся на музиці й погоді — нині не за сезоном холодно. І помічаю, як дивиться на мене таксист у дзеркало заднього огляду. Підозрілий, жадібний вираз обличчя змінює його риси — забиті пори, вросле волосся. Я зітхаю і не зважаю на нього — я цього очікував. «Підніми капот машини і дізнаєшся щось про тих, хто її створив» — це одна з фраз, що нині мучать мене.

Але водій стукає по плексигласовій перегородці, робить мені знаки. Я знімаю навушники і помічаю, що він заблокував усі двері — замки опускаються одним рухом, і чую клацання саме тоді, коли прикручую звук. Машина мчить по шосе швидше, ніж мала б, у крайній правій смузі.

— Так? — роздратовано питаю я. — Що?

— Гей, а я вас знаю? — питає він із сильним акцентом, який важко розібрати — може, він з Нью-Джерсі, а може, з Середземномор'я.

— Ні, — я починаю вдягати навушники.

— У вас знайоме обличчя, — каже таксист. — Як вас звати?

— Ні, не знайоме. І у вас не знайоме, — кажу я. Подумавши, додаю: — Кріс Гаген.

— Та ну, — він усміхається, наче щось йде не так. — Я знаю, хто ви.

— Я знімаюся в кіно. Я актор, — говорю я йому. — Модель.

— Ні, не це, — похмуро каже він.

— Що ж... — Я нахилиюся вперед, читаю його ім'я. — ...Абдулло, ти член клубу «М. К.»?

Таксист не відповідає. Я розгортаю «Пост» на фотографії мера в костюмі ананаса, знову загортаю і перемотую запис на вокмені. Я починаю рахувати про себе (один, два, три, чотири), не зводячи погляду з лічильника. Чому я не взяв із собою зранку пістолет? Бо не подумав, що він може знадобитись. Єдина моя зброя зараз — ніж, яким я скористався вчора.

— Ні, — каже водій знову. — Я десь бачив ваше обличчя.

Зрештою я роздратовано перепитую, намагаючись виглядати спокійним:

— Справді? *Серйозно?* От цікаво. Стежте за дорогою, Абдулло.

Довга страшна пауза, впродовж якої він дивиться на мене у дзеркало заднього огляду, і його зловісна посмішка тане. Обличчя порожнє. Він каже:

— Я знаю. Я знаю, хто ти, — і киває, стиснувши губи.

Радіо, яке передавало новини, він вимкнув. Повз нас проносяться будівлі, сіро-червона пляма, таксі обганяє інші таксі, небо змінює колір із синього на пурпуровий, потім — на чорний і знову на синій. На черговому світлофорі (ми мчимо просто на червоний) з іншого боку шосе ми минаємо нову крамницю «Д'Агостіно», на розі, де раніше був «Марс», і це зворушує мене мало не до сліз, бо це щось знайоме, і мене охоплює страшенна ностальгія за цим супермаркетом, хоч я ніколи б туди не пішов. Я мало не перебиваю водія і не наказую йому зупинитися, випустити мене, залишити собі решту з десятки — ні, з двадцятки... але я не можу поворухнутися, бо він жене надто швидко, і тут втручається дещо неймовірно, сміхотворне, я чую, як він каже щось на зразок:

— Ти хлопець, який убив Соллі.

На його обличчі заціпенів рішучий вираз. Як завжди, все відбувається дуже швидко, хоча за відчуттями це випробування моєї витривалості.

Я опускаю окуляри і кажу таксисту їхати повільніше, перш ніж спитати:

— Можна дізнатися, хто така Саллі?

— Чоловіче, твоє обличчя на плакатах про розшук, — незворушно каже він.

— Здається, я хочу вийти тут, — хриплю я.

— То це ти, так? — він дивиться на мене, наче на гадюку.

Повз нас несеться інше таксі — порожнє, світло горить, швидкість вісімдесят миль¹, мінімум. Я нічого не кажу, тільки головою хитаю.

— Я запишу... — Я сковтую, тремчу, дістаю свій шкіряний записник та ручку «Монблан» із дипломата «Ботега Венета». — Запишу номер вашої ліцензії...

— Ти вбив Соллі, — каже він, достоту впізнавши мене, і, обриваючи будь-які можливі заперечення, гарчить: — Сучий-ти-син.

Біля доків він звертає з шосе і жене авто до краю безлюдної стоянки. І ось тепер, цієї миті, коли він минає напіврозвалену ржаву огорожу двічі й прямує до води, мені спадає на думку, що все, що треба зробити, — це вдягнути навушники, щоб більше не чути водія, але мої руки скрутило в кулаки, які я не можу розтиснути, мене паралізувало, я заручник у таксі, яке мчить до пункту призначення, відомого лише таксисту, який вочевидь обезумів, і він — знає. Вікна частково опущені, і я відчуваю, як прохолодне ранкове повітря висушує мус на шкірі голови. Я почуваюся голим, зненацька крихітним. У роті металевий присмак, що посилюється. Я уявляю зимову дорогу. Але одна думка мене втішає: я багатий, на відміну від мільйонів людей.

— Ви, мабуть, з кимось мене переплутали, — говорю я.

Таксист зупиняє машину, розвертається до заднього сидіння. У нього в руці пістолет, марку я не впізнаю. Я витріщаюся на нього, збентежений вираз мого обличчя змінює щось інше.

— Годинник. «Ролекс», — просто каже він.

Я слухаю, мовчки, зіщулившись на сидінні. Він повторює:

— *Годинник.*

— Це якийсь розіграш? — питаю я.

— Вимітайся, — випльовує водій. — Вилізай з машини.

¹ 128 км/год.

Я дивлюся крізь лобове скло, повз голову водія, на чайок, що низько літають над темною, бурливою водою, відчиняю двері й виходжу з таксі, обережно, без різких рухів. День холодний. Мій віддих парує, вітер підхоплює пару й кружляє її.

— Годинник, гівноче, — каже таксист, визираючи з вікна, пістолет цілиться мені в голову.

— Слухай, я не знаю, що, на твою думку, ти робиш, чи чого намагаєшся досягнути, чи на що, як ти *думаєш*, ти здатний. У мене ніколи не брали відбитків, у мене є алібі...

— Замовкни, — гарчить Абдулла, перебиваючи мене. — Просто заткни свою довбану пельку.

— Я невинний! — вкрай впевнено кричу я.

— Годинник. — Він зводить курок.

Я розстібаю свій «Ролекс», знімаю з зап'ястя, передаю йому.

— Гаманець, — показує дулом таксист. — Лише готівку.

Я безпорадно дістаю один зі своїх нових гаманців зі шкіри газелі й швидко змерзлими пальцями дістаю для нього готівку, там лише три сотні доларів, бо в мене не було часу зайти до банкомата перед сніданком. Гадаю, Соллі — той таксист, якого я вбив під час погоні минулої осені, хоч він і був вірменином. Певно, я міг вбити ще одного таксиста, може, я просто не пригадую цього випадку.

— Що ти будеш робити? — питаю я. — Хіба там нема якоїсь винагороди?

— Ні, винагороди нема, — буркоче водій, однією рукою гортає купюри, у другій — пістолет, що досі дивиться на мене.

— Звідки ти знаєш, що я не поскаржусь і в тебе не відберуть ліцензію? — питаю я, наставляючи на нього знайдений у кишені ніж, який виглядає так, наче його вмочили в миску, наповнену кров'ю й волоссям.

— Бо ти винен, — каже він. — Забери це від мене, — і показує пістолетом на брудний ніж.

— Звідки *тобі* знати, — сердито буркочу я.
 — Окуляри, — Абдулла знову махає на мене пістолетом.
 — Звідки ти знаєш, що я винний? — аж не віриться, що я так терпляче про це питаю.

— Дивись, що робиш, вилупку, — каже він. — Окуляри.
 — Вони ж дорогі, — протестую я, потім зітхаю, усвідомивши свою помилку. — Тобто дешеві. Дуже дешеві. Просто... хіба грошей недостатньо?

— Окуляри. Віддай негайно, — гарчить таксист.

Я знімаю свої вайфарери і віддаю йому. Може, я і справді вбив того Соллі, хоч я і впевнений, що таксисти, яких я вбив останнім часом, були не американцями. Певно, я його вбив. Певно плакати «він у розшуку» справді висять... де таксі — що за місце, де збираються всі таксі? Як воно зветься? Водій приміряє окуляри, дивиться на себе в дзеркало заднього огляду. Тоді знімає їх, складає й кладе в кишеню куртки.

— Ти мрець, — похмуро посміхаюся до нього я.

— А ти вилупок-япті, — каже він.

— Ти мрець, Абдулло, — повторюю я, без жартів. — Можеш на це розраховувати.

— Так? А ти вилупок-япті. І що з цього гірше?

Він заводить машину й їде геть.

Йдучи в напрямку шосе, я зупиняюся, ковтаючи сльози, що стискають горло. «Я просто хочу... — Дивлячись на виднокіл, крізь буркотіння шепочу: — Щоб гра тривала». І поки я стою заляклий біля плакату «Тригрошової опери» на безлюдній автобусній зупинці, з'являється стара жінка, вона безпритульна, просить грошей, накульгує, її обличчя вкрите виразками, схожими на жуків, вона простягає до мене тремтячу червону руку.

— Прошу, йди звідси, — зітхаю я.

Вона каже, що мені треба підстригтися.

«У Гаррі»

Вечір п'ятниці, ми раніше пішли з роботи і нині сидимо «У Гаррі». Компанія складається з Тіма Прайса, Крейга Мак-Дермотта, мене, Престона Гудріча, котрий нині зустрічається з шикарною дівчиною, яку, здається, звати Слива — без прізвища, просто Слива, вона чи то акторка, чи то модель, і здається, ми всі вважаємо її крутою. Ми сперечаємось щодо того, де варто забронювати столик — «Східний Фламінго», бар «Устриця», «220», «Контржиття», «У Майкла», «Спаго-Іст», «Ле Сирк». Роберт Фаррелл теж тут, перед ним на столі «Лотус Квотрек», переносний прилад для оцінювання акцій, і він натискає на кнопки, висвітлюючи останні результати. Що на нас за одяг? Мак-Дермотт — у кашеміровому спортивному піджаку, шерстяних штанах та шовковій краватці, «Гермес». Фаррелл вбраний у кашемірову жилетку, шкіряні черевики, шерстяні трикотинові штани, «Гаррік Андерсон». Я вдягнув шерстяний костюм «Армані», черевики «Аллен-Едмондз», нагрудну хустинку «Брукс Бразерс». Ще на комусь костюм, пошитий «Андерсон енд Шеппард». Хтось, схожий на Тодда Лаудера, і, насправді, може, й він, показує нам великі пальці через усю кімнату і т. д., і т. п.

Як завжди, мене закидують питаннями, як-то: Чи збігаються правила для носіння нагрудної хустки з правилами для білого смокінга? Чи є взагалі різниця між мокасінами та сліпонами? Мій футон розплющився, і на ньому незручно спати — що мені робити? Як можна дізнатися про якість компакт-диска, перш ніж купити його? Які вузли для краватки не такі огрядні, як віндзорський? Як зберегти еластичність светра? Чи є поради для купівлі смушевого пальта? Звісно, я думаю про інші речі, ставлю собі інші питання: Чи я не фітнес-наркоман? Людина чи конформізм? Чи є в мене

шанси на побачення з Сінді Кроуфорд? Якщо ти — Терези за гороскопом, це щось означає? І якщо означає, чи можна це довести? Сьогодні я був одержимий ідеєю надіслати кров Сари, нащаджену з її піхви, факсом до її офісу на Мангеттені, відділу злиття. Зранку я не був на тренуванні, бо зробив намисто з хребців якоїсь дівки й вирішив лишитися вдома, тож вдягнув його і мастурбував у ванні з гарчанням і стоконами, наче дикий звір. Потім я подивився кіно про п'ятьох лесбійок та десять вібраторів. Улюблена група — «Токінг Гедз». Напій — «Джей енд Бі» чи «Абсолют» з льодом. Телешоу — «Вечірне шоу з Девідом Леттерманом». Безалкогольний напій — дієтична пепсі. Вода — «Евіан». Вид спорту — бейсбол.

Розмова котиться сама собою, нема ані справжньої структури, ані чіткої логіки, ані почуттів. Звісно, це не стосується її власної, прихованої логіки. Просто слова, як у кіно, що погано озвучили, і вони накладаються одне на одне. Мені важко приділяти їм увагу, бо мій банкомат почав *говорити* до мене, інколи він лишає на екрані дивні повідомлення зеленими літерами, на кшталт: «Влаштуй жакливу сцену в «Сотбіз»», чи «Вбий президента», чи «Згодуй мені бездомного кота», а до того мене налякала лавка в парку, яка шість кварталів бігла за мною вчором минулого понеділка і теж говорила до мене. Розлад особистості — я спокійно його приймаю. Однак єдине питання, яке я зміг додати до розмови, — стривожене: «Я нікуди не піду, якщо у нас не заброньований столик, тож ми його десь бронюємо чи ні?» Я помічаю, що всі ми п'ємо сухе пиво. Цікаво, я один це помічаю? На мені ще окуляри без діоптрій у фальшивій черепяховій оправі.

На екранах «У Гаррі» демонструється «Шоу Патті Вінтерс» — тепер його показують удень, ближче до Геральдо Рівери, Філа Донаг'ю та Опри Вінфрі. Сьогодні тема — Чи економічний успіх рівнозначний щастю? Нині «У Гаррі»

на це відповідають однозначним ревінням: «Точно!», за яким ідуть крики і дружнє підбадьорювання один одного. Зараз на екрані — уривки з інаугурації президента Буша, що відбулася раніше цього року, потім промова колишнього президента Рейгана, яку Патті ледве чуто коментує. Скоро починаються нудні суперечки щодо того, бреше він чи ні, хоча ми й не чуємо слів, не можемо їх розчути. Першим (і, в принципі, єдиним) починає скаржитись Прайс, котрого, здається, турбує щось інше, однак він використовує цю можливість, щоб вилити своє невдоволення, і, недоречно вражений, питає:

— Як він може так брехати? Як він може пхати нас у це лайно?

— Господи, — стогну я. — *Яке лайно?* То де у нас заброньований столик? Тобто я не те щоб дуже голодний, але я хочу мати десь столик. Як щодо «220»? — Ще дещо спадає на думку: — Мак-Дермотте, яка в цього закладу оцінка в «Загаті»?

— Нізачо, — скаржитись Фаррелл, перш ніж Крейг встигає відповісти. — Кокс, який я дістав там минулого разу, був настільки розбавлений проносним, що мені довелось випорожнитись у «М. К.».

— Так, так, життя паршиве, а потім ти помираєш.

— Вечір тоді був зіпсований.

— Ти там не з Кирією тоді був? — питає Гудріч. — Може, це його й зіпсувало?

— Вона піймала мене на другій лінії, що я міг зробити? — знизує плечима Фаррелл. — Я вибачаюсь.

— Піймала на другій лінії, — штовхає мене Мак-Дермотт, він сумнівається.

— Замовкни, Мак-Дермотте, — каже Фаррелл, клацаючи Крейговими підтяжками. — З жебрачкою переспі.

— Ти дещо забув, Фаррелле, — згадує Престон. — Мак-Дермотт *сам* жебрак.

— Як Кортні? — хтиво питає Крейга Фаррелл.

— Просто скажи «ні», — сміється хтось.

Прайс відриває погляд від телевізора, дивиться на Крейга і намагається приховати злість, показуючи на екран телевізора і питаючи мене:

— Аж не віриться. Він здається таким... нормальним. Наче він... ні до чого. Такий... безпечний.

— Чувак, чувак, — каже хтось. — Облиш, облиш.

— Він і є безпечний, ти, ботане. *Був* зовсім безпечним. Як і *ти*, зовсім безпечний. Але він *справді* зробив усю цю дурню, а *ти* не зміг нас навіть у «150» провести, що ще я можу сказати? — знизую плечима Мак-Дермотт.

— Я не розумію, як хтось, байдуже хто, може так виглядати і бути залученим до такого лайна, — каже Прайс, ігноруючи Крейга, відводячи очі від Фаррелла. Він витягає сигару і сумно роздивляється її. Мені досі здається, що на чолі Прайса є пляма.

— Бо за ним була Ненсі? — припускає Фаррелл, дивлячись у свій «Квотрек». — Бо це все Ненсі зробила?

— Як тобі може бути настільки, чорт забирай, *плювати* на це? — з Прайсом, вочевидь, сталося щось моторошне, бо голос у нього звучить справді стурбовано.

Ширяться чутки, що він був на реабілітації.

— Дехто просто народжується крутим, що тут скажеш, — посміхається Фаррелл і знизую плечима.

Я сміюся з цієї відповіді, бо Фаррелл настільки *відверто* не крутий, а Прайс дивиться на мене, дорікаючи, і каже:

— А ти, Бейтмене, що *тебе* аж так потішило?

Я теж знизую плечима.

— Я просто веселун, — і додаю, згадавши, *цитуючи* брата: — Це рок-н-рол.

— *Будь* тим, ким можеш *бути*, — додає хтось.

— От же ж, — ніяк не вгамується Прайс і заводить, намагаючись раціонально оцінити ситуацію: — Дивіться, він вдає з себе сумирного старого чувака, але його душа... — Він

замоває. Мені стає цікаво, що ж буде далі. — Але його душа... — Прайс не може закінчити речення, додати ті останні потрібні слова: «не має значення».

Я відчуваю і розчарування, і полегшення водночас.

— Душа? Так, душа? — перепитує знуджений Крейг. — Віриш ти чи ні, але ми справді тебе слухаємо. Продовжуй.

— Бейтмене, — каже Прайс уже м'якше. — Ну ж бо. Ти як вважаєш?

Я дивлюся на нього, посміхаюся мовчки. Звідкись (з телевізора?) лунає національний гімн. Чому? Не знаю. Може, перед рекламою. Завтра в «Шоу Патті Вінтерс» тема — Швейцар «У Нелл»: Де вони тепер? Я зітхаю, знизую плечима, байдуже.

— Це доволі непогана відповідь, — каже Прайс і додає: — Ти справжній псих.

— Це найцінніша інформація, яку я отримав, відколи... — Я дивлюся на новий золотий «Ролекс», куплений на виплати зі страхування. — Відколи Мак-Дермотт запропонував усім випити сухого пива. Господи, я хочу скотчу.

Мак-Дермотт підводить очі, карикатурно посміхається і муркоче:

— «Бад». 0,75. Яка кр-р-раса.

— Дуже цивілізовано, — киває Гудріч.

Суперстильний англієць Найджел Моррісон зупиняється біля нашого столика, в лацкані піджака від «Пол Сміт» у нього квітка. Але він не може лишитися з нами, бо йому треба зустріти *інших* британських друзів, Єна та Люсі, у «Дельмоніко». Щойно він іде, я чую, як хтось шкіриться:

— Найджел — паштет із дикого звіра.

Ще хтось:

— Ви знали, що печерні люди їли більше клітковини, аніж ми зараз?

— Хто опікується рахунками Фішера?

— Забий. Що з Шепардом? Рахунками Шепарда?

- Це Девід Монро? От він смалить.
 - Нічого собі.
 - Заради Бога.
 - ...на все готовий...
 - А мені що з цього?
 - П'єса Шепарда чи рахунки Шепарда?
 - Багаті люди з дешевим стерео.
 - Ні, дівчата, які *вміють* пити.
 - ...просто нікчема...
 - Вогонь потрібен? Сірники нічого.
 - А мені що з цього?
 - Так, так, так, так, так...
- Здається, це я кажу:
- Мені треба повернути відеокасети.

Хтось уже дістав стільниковий телефон «Мінолта» і ви-кликає машину, а потім, хоч я і не прислухаюся, бо спостерігаю за тим, як хтось надзвичайно схожий на Маркуса Хальберстама платить за рахунком, хтось питає, просто, ні до чого: «*Чому?*» І хоча я дуже пишаюсь своїм холодним серцем і тим, що вмію тримати себе в руках і робити те, що мушу робити, я ловлю це «*Чому?*», усвідомлю його і автоматично, ні сіло ні впало, відповідаю, просто так, я розтуляю рот, і з нього виходять слова, підбиваючи підсумки для ідіотів:

— Ну, хоч я і знаю, що мав би *це* зробити замість того, щоб не робити, але ж заради Бога, мені вже двадцять сім, і це саме те, як життя виглядає в барі чи клубі в Нью-Йорку, а може, і *всюди* наприкінці століття, і те, як люди, розумієте, як я поведжусь, і це те, що для мене означає бути *Патріком*, здається так, тож...

І далі йде зітхання, потім легке знизування плечима і ще одне зітхання, а над одними дверима, які «У Гаррі» приховані за червоними оксамитовими завісами, висить табличка, і на цій табличці однаковим із завісами кольором написані слова: «ЦЕ НЕ ВИХІД».

Зміст

Перше квітня	11
Ранок	38
«У Гаррі»	46
«Пастелі»	58
«Тунель»	75
Офіс	89
Спортивний клуб	94
Побачення	97
Хімчистка	111
«У Гаррі»	118
«Шезлонги»	126
Ділова зустріч	142
Відеопрокат, потім — «Д'Агостіно»	151
Масаж обличчя	154
Побачення з Евелін	158
Вівторок	170
«Дженезис»	178
Обід	183
Концерт	190
Трохи про день четверга	197
Клуб «Єль»	203
Убивство собаки	213
Дівчата	220
Покупки	232
Різдвяна вечірка	236
«У Неллі»	261
Пол Овен	280
«Пол Сміт»	289
День народження, брати	292
Обід з Бетані	300
Четвер	322
Вітні Г'юстон	329
Вечера з секретаркою	333

Детектив	346
Літо	362
Дівчата	367
Напад педика	377
Убивство дитини в зоопарку	384
Дівчата	388
Шур	395
Ще один вечір	399
Дівчина	420
Ще один новий ресторан	425
Спроби приготувати й з'їсти дівчину	442
Взяти «Узі» до спортзалу	445
Погоня Мангеттеном	446
«Г'юї Льюїс енд зе Ньюз»	452
У ліжку з Кортні	461
«Сміт і Воленський»	463
Щось по телевізору	465
«Сендстоун»	467
Найкраще місто для бізнесу	469
Тренування	473
Кінець вісімдесятих	474
Аспен	486
День святого Валентина	487
Волоцюга на П'ятій	491
Новий клуб	492
Таксист	496
«У Гаррі»	503

Літературно-художнє видання

ЕЛЛІС Брет Істон
Американський психопат
Роман

Керівник проекту *З. О. Бакуменко*
Координатор проекту *Т. М. Куксова*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактор *Т. І. Риженко*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *І. О. Гнідая*
Коректор *Т. М. Новаченко*

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
Надсилається безоплатний каталог

**Запрошуємо авторів, перекладачів,
художників, редакторів до співпраці**
e-mail: publish@bookclub.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків
тел./факс: +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ
тел./факс: +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса
тел./факс: +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Елліс Б.-І.

Е47 Американський психопат : роман / Брет Істон Елліс. —
Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»,
2016. — 512 с.

ISBN 978-617-12-2249-6 (PDF)

ISBN 978-617-12-1638-9 (укр.)

ISBN 978-0-679-73577-9 (англ.)

Від таких, як Патрік Бейтмен, суспільство очікує досконалості. Обернувшись на близнюків у брендових костюмах, в обставлених статусними речами квартирах у модному районі, молоді успішні американці з Волл-стрит хочуть зробити Землю крашою — і втрачають ґрунт під ногами. Серед будинків-вулканів під небом — театральною фоновою декорацією — життя Патріка Бейтмена перетворюється на суцільну кокаїнову галопцинацію. Вбивати, щоб урятувати світ від волоцюг, проститутток, геїв та шурів, шукати сенс життя, копірсаючись у крові та плоті, і прийти до тьми не від кохання, а після банального вуличного пограбування...

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)